

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

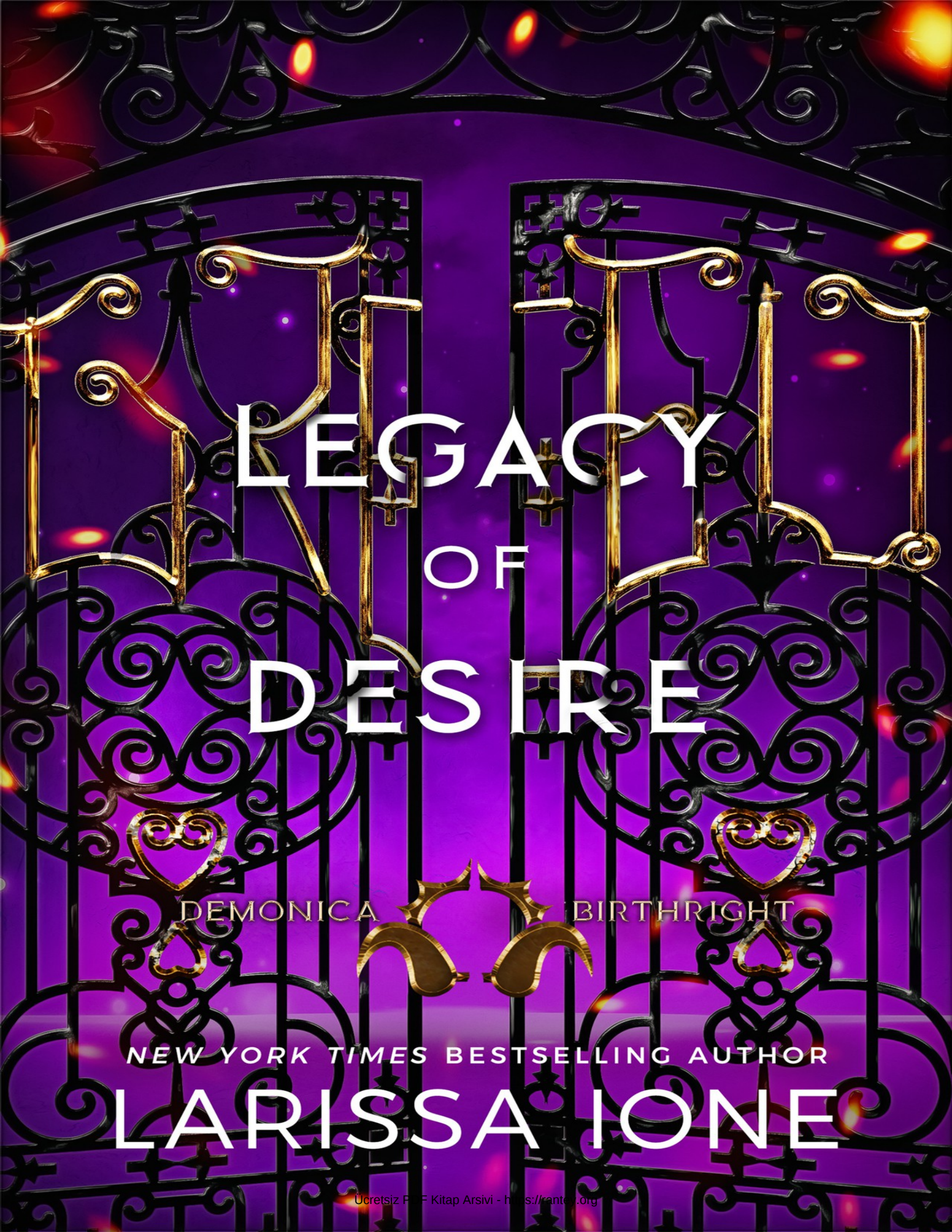
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEGACY OF DESIRE

DEMONICA BIRTHRIGHT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LARISSA IONE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

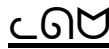
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

LEGACY OF DES RE

5/ E W YO R /ç P/ /f GS EN ÇOK SATAN YAZAR

LAR ISSA IONE

Arzunun Mirası
Bir Demonica Birthright Romanı, 3.
Kitap Yazar: Larissa Ione

Telif Hakkı 2026 Larissa Ione
ISBN: 9781963135497

Orijinal sanat eseri Steffani Christensen'in izniyle kullanılmıştır

Evil Eye Concepts, Incorporated'ın bir imtiyazlı yayınevi olan Blue Box Press tarafından yayınlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, izin alınmadan basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal eden telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal niteliktedir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kurumlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kitap Tanımı

Arzunun Mirası

Demonica Birthright Romanı, 3. Kitap
Yazar: Larissa Ione

Miras devam ediyor...

Bu, sert ve acımasız yeni bir dünyadır.

REAPER'daki olayların üzerinden otuz yıl geçtikten sonra, dünya artık bambaşka bir yer haline gelmiştir. Sır açığa çıkmıştır. İblislerin, vampirlerin, şekil değiştirenlerin ve meleklerin varlığı ortaya çıkmış ve insanlar buna uyum sağlamaya çalışmaktadır. Kaosun ortasında, Aegis, Kıyamet Günü'nün gelmesi anlamına gelse bile tüm yeraltı sakinlerini kontrol altına almak veya yok etmek vaadiyle küresel bir güç haline gelmiştir.

Onların önünde duran ise yeni nesil savaşçılar, iblislerin ve meleklerin çocukları ile Kıyamet'in Dört Atlısı.

Onların nasıl kendi başlarına efsane haline geldiklerini görün.

Arzunun Mirası

Savaş olarak bilinen Kıyamet Atlısı'nın kızı ve başlı başına müthiş bir savaşçı olan Scotland, hayatını en iyi iki iblis arkadaşı Mace ve Blade ile birlikte kötülüğe karşı savaşmaya adanmıştır. Aralarındaki olağanüstü bağ ve mükemmel bir uyum içinde hareket etme konusundaki olağanüstü yetenekleri, onları Şeytani Faaliyet Müdahale Ekibi'nde özel operatörler olarak efsane haline getirmiştir.

İyi bir şeyi mahvetmekten korkan üç takım arkadaşı, romantik ilişkileri yasaklayarak arkadaşlıklarını korumak için bir anlaşma yaptılar. Ancak yakın zamanda yaşanan bir trajedi, işleri değiştirdi ve Mace ile Blade'in Scotty'ye karşı uzun süredir bastırdıkları duygularını görmezden gelmeleri giderek zorlaşıyor. Özellikle de Scotty, bekaretini kaybetme niyetini açıkladıktan ve bu iş için doğru erkeği bulmak için onların yardımını istediğinden beri.

Rutin bir görev ters gittiğinde, bir takım arkadaşı hastanede, diğeri ise Scotty'nin kollarında bulur ve bu durum, takımlarını, itibarlarını ve tamamen masum insanları tehlikeye atar. Scotty bir seçim yapmak zorunda kalacaktır, ama eşit derecede sevdiği iki erkek arasında nasıl karar verebilir ki? Bu arada, bir düşman gölgelerde pusuda saldırmaya hazır beklemektedir ve bir melek, inancını sınayacak ve belki de Cennet'in ve tüm insanlığın geleceğini belirleyecek bir dönüm noktasında bulur kendini.

Larissa Ione Hakkında

Hava Kuvvetleri emektarı Larissa Ione, yazma tutkusunun peşinden gitmek için meteoroloji kariyerini bıraktı. O zamandan beri düzinelerce kitap yayınladı, sayısız ödöl kazandı ve New York Times ve USA Today dahil olmak üzere birçok en çok satanlar listesine girdi. Yazmadığı zamanlarda yurtdışına ya da karavanıyla seyahat ediyor, VR gözlüğüyle oyun oynuyor ya da Big Bang Theory'nin tekrarlarını izliyor. Her şeyi kutlamaya inanan Ione, her ihtimale karşı buzdolabında bir şişe şampanya bulundurur. Şu anda Wisconsin'de emekli ABD Sahil Güvenlik görevlisi eşi, oğlu ve kurtardığı cehennem köpekleri Duvel adındaki Belçika Malinois'i ve Draak adındaki Belçika Tervuren'i ile birlikte yaşıyor.

Larissa hakkında daha fazla bilgi için www.larissaione.com adresini ziyaret edin.

Larissa Ione'dan diğ er eserler

~ DEMONICA/LORDS OF DELIVERANCE SERİSİ ~

Pleasure Unbound (Kitap 1)

Desire Unchained (Kitap 2)

Passion Unleashed (Kitap 3)

Ecstasy Unveiled (Kitap 4)

Eternity Embraced e-kitap (4.5. Kitap) (KISA

ROMAN) Sin Undone August (5. Kitap)

Eternal Rider (Kitap 6) Supernatural

Anthology (Kitap 6.5) (KISA ROMAN)

Ölümsüz Süvari (Kitap 7)

Ölümcül Süvari (Kitap 8)

Haydut Süvari (Kitap 9)

Yağmacı (Kitap 10)

Azagoth (Kitap 11)

Revenant (Kitap 12)

Hades (Kitap 13)

Temel İçgüdüler (Kitap

13.5) Z (Kitap 14)

Razr (Kitap 15)

Hawkyn (Kitap 16)

Koruyucu Meleği (17. Kitap)

Meleklerle Yemek (17.5. Kitap)

Sifre (18. Kitap)

Reaper (Kitap 19)

Kaderin Bağı (Kitap 20)

Tutkunun Bağı (Kitap 21)

~DEMONICA BIRTHRIGHT~

Baştan Çıkarmanın Mirası

Kaosun Mirası

Arzunun Mirası

~ MOONBOUND CLAN VAMPIRES SERİSİ ~

Gecenin Esiri (Kitap 1)
Gecenin Zinciri (Kitap 2)
Blood Red Kiss Antolojisi (kitap 2.5)

~ÇAĞDAŞ/KADIN ROMANLARI ~

Kar Kaplı
Kaçış Kulübü

Adanmışlık

Arlee Thompson'a. Bunca yılın ardından, senin yanımda olman ve bu süreci seninle paylaşabilmem paha biçilemez bir şey. Senin yolculuğun daha yeni başlıyor ve ben her adımında yanında olacağım. Bu yolculuğun seni nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum!

Jennifer Jennings'e. Yaptığın her şeye hayranım ve hayatımda olduğun için çok minnettarım. Hayvanlara olan ortak tutkumuz bana büyük bir mutluluk veriyor.

Michelle Kudrick'e. Ara sıra yazmaktan uzaklaşıp eğlenceli bir mola vermemi sağladığın için teşekkür ederim. Sen benim "dışarıdaki benliğimi" ortaya çıkarıyorsun ve patikalarda geçireceğimiz birçok mevsimi sabırsızlıkla bekliyorum!

Sizi seviyorum kızlar!

Okurlarıma. Kırık kolumun iyileşip nihayet bu kitabı bitirebilmem için gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim! Kitabın gecikmesinden dolayı çok üzgünüm, ama artık yolumuza devam ediyoruz ve umarım bu kitabı benim kadar seversiniz! Ayrıca karakterlerimin (çoğunlukla) Alaska'da hayatta kalmasına yardım ettiği için Pollyanna Stewart'a özel teşekkürler!

Teşekkürler

"Her zamanki gibi" demek istemem ama gerçekten, bu da o anlardan biri. Liz Berry, *her zamanki gibi*, bu kitabı yazma sürecinde çok önemli bir rol oynadın... ki bu kitap en sevdiklerimden biri oldu. Sana ve dostluğuna minnettar olduğumu söylemek yetmez. Ama teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.

Jillian Stein, sen de "her zamanki gibi"lerden birisin. Sen her zaman beklentilerin ötesine geçiyorsun ve seninle çalışmaktan ve seni arkadaşım olarak görmekten dolayı kendimi çok, çok şanslı hissediyorum. Sen harikasın. ;-)

Ayrıca bu inanılmaz kapaklar için Hang Le'ye de teşekkür etmeliyim. Seri ilerledikçe her birine olan beklentim artıyor. Ne yaratacağını görmek için sabırsızlanıyorum! *Her zamanki gibi*, yine muhteşem bir iş çıkardın.

Kim Guidroz, *her zamanki gibi* yazma hayatımı kolaylaştırıyorsun. Seninle çalışmak ve birlikte olmak büyük bir keyif, ama ne yazık ki bunu yeterince sık yapamıyoruz!

Chelle Olson, kitaplarımı derinlemesine inceleyen, onları "anlayan" birini tanımak çok özel bir şey. Sen bu dünyaya aitsin ve umarım burada çok uzun süre yaşarsın!

Cheryl Johnson ve Kat Daugherty, *her zamanki gibi*, ben yazmaya konsantre olabilmem için grubun kalesini koruduğunuz için teşekkür ederim. Siz bayanlar gerçekten harikasınız! Cheryl, bu kadar yakın yaşadığımıza çok sevindim! Yakında tekrar görüşelim!

Her zamanki gibi, Grace Wenk, kitaplarımı benden daha iyi bilmen beni hayrete düşürüyor. Bulaşıcı coşkunun her açıdan bir armağan ve her zaman yerinde yorumlarını almayı çok seviyorum!

Stacey Tardif, seni benim dünyama getiren o kader gün için çok mutluyum. *Her zamanki gibi*, şu anda bu sürecin bir parçası olmandan çok heyecan duyuyorum ve kitaplarıma son onayı vermek için senden daha fazla güvenebileceğim kimse yok.

Ve son olarak, ama en az değil... *her zamanki gibi*, tüm destekleri için anneme ve kocama teşekkür etmeliyim. Sizler olmasaydınız, hiçbir şeyi baőaramazdım. Yavrular da size teşekkür ediyor!

İçindekiler

<u>Kitap Tanıtımı</u>
<u>Larissa Ione</u>
<u>Hakkında</u>
<u>Larissa Ione'dan Diğer</u>
<u>Eserler İthaf Tesekkürler</u>
<u>Sözlük Önsöz</u>
<u>Birinci Bölüm İkinci</u>
<u>Bölüm Üçüncü</u>
<u>Bölüm Dördüncü</u>
<u>Bölüm Beşinci</u>
<u>Bölüm Altıncı</u>
<u>Bölüm Yedinci</u>
<u>Bölüm Sekizinci</u>
<u>Bölüm Dokuzuncu</u>
<u>Bölüm Onuncu</u>
<u>Bölüm On birinci</u>
<u>Bölüm On ikinci</u>
<u>Bölüm On üçüncü</u>
<u>Bölüm On</u>
<u>dördüncü Bölüm</u>
<u>On beşinci Bölüm</u>
<u>On altıncı Bölüm</u>
<u>On yedinci Bölüm</u>
<u>On sekizinci Bölüm</u>
<u>On dokuzuncu</u>
<u>Bölüm Yirminci</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>
<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>
<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>
<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>
<u>Yirmi Beşinci Bölüm</u>

Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Birinci
Bölüm Otuz İkinci
Bölüm Otuz Üçüncü
Bölüm Otuz Dördüncü
Bölüm
Epilog

Gabriel'in Mirası'ndan bir alıntı Daha
Fazlasını Keşfedin Blue Box Press
Yazarları Özel Teşekkürler

Sözlük

Aegis, The — Dünyayı kötülükten korumaya adanmış insan savaşçılardan oluşan topluluk.

Agimortus — Atlıların Mühürlerinin kırılmasını tetikleyen unsur. Bir agimortus, konakçı kişi veya nesne üzerine kazınmış veya damgalanmış bir sembol olabilir ya da bir olay olabilir.

Camborian — Gebe kalındığı sırada ebeveynlerinden birinin bir iblis tarafından ele geçirilmiş olması sonucu doğan insan çocukları. Camborianlar, gebe kalındığı sırada ebeveynin vücudunda yaşayan iblisin türüne bağlı olarak, türü ve gücü değişen doğaüstü güçlere sahip olabilirler veya olmayabilirler.

Konsey — Tüm iblis türleri ve ırkları, kanunlar çıkaran ve türlerinin veya ırklarının bireysel üyelerine ceza veren bir Konsey tarafından yönetilir.

Decipula — Sheoul-gra yeniden inşa edilene kadar ölen iblislerin ruhlarını yakalamak ve hapsetmek için tasarlanmış, bilye büyüklüğünde bir tuzak.

Daemonica — İblislerin kutsal kitabı ve düzinelerce iblis dininin temelidir. Eğer gerçekleşirse, Kıyamet ile ilgili kehanetleri, Dört Atlı'nın kötülüğün tarafında savaşmasını sağlayacaktır.

Dermoire — Her Seminus iblisinin elinden boğazına kadar uzanan sağ kolunda bulunan *dermoire*, taşıyıcısının baba tarafındaki geçmişini ortaya çıkaran sembollerden oluşur. Her bireyin kişisel sembolü, *dermoire'nin* en üstünde, boğazda gelişir.

Düşmüş Melek — Çoğu insan tarafından kötü olarak görülen düşmüş melekler, iki kategoriye ayrılabilir: Gerçek Düşmüşler ve Düşmemişler. Düşmemiş melekler Cennet'ten kovulmuş ve yeryüzüne mahkum olmuşlardır; ne tamamen iyi ne de tamamen kötü bir hayat sürerler. Bu durumda, nadiren de olsa, Cennet'e geri dönmeyi hak edebilirler. Ya da

düşüşlerini tamamlamak ve Gerçek Düşmüşler olmak için iblisler diyarı Sheoul'a girmeyi seçebilirler ve Şeytan'ın yanında iblisler olarak yerlerini alabilirler.

Muhafızlar — Savaş teknikleri, silahlar ve büyü konusunda eğitilmiş, Aegis'in savaşçıları. Aegis'e kabul edildiklerinde, tüm Muhafızların üzerine büyü bir Aegis kalkanı dövmesi yapılır. Her dövme, sahibine göre özel olarak tasarlanır ve gece görüşü ya da iblislerin görünmezlik büyülerinin ötesini görebilme gibi yetenekler kazandırır.

Harrowgate — İnsanlar tarafından görülemeyen, iblislerin Dünya ve Sheoul'daki yerler arasında seyahat etmek için kullandıkları dikey portallar. Çok az varlık kendi kişisel Harrowgate'ine sahiptir veya onu çağırabilir.

Ligorial — Melekler için bağlayıcı iplik. Meleklerin güçlerini kullanmalarını kısıtlar. Gevşek bir şekilde takılır, ancak Ligorial'ın kullanıcısının isteğine bağlı olarak meleği fiziksel olarak bağlar.

Marked Sentinel — Melekler tarafından büyülenmiş ve hayati öneme sahip bir eseri korumakla görevlendirilmiş insanlar. Sentinel'ler ölümsüzdür ve zarar görmezler. Yalnızca melekler (düşmüş melekler dahil) bir Sentinel'i yaralayabilir veya öldürebilir. Varlıkları sıkı bir şekilde korunan bir sırdır.

Memitim — Primori adı verilen insanları korumakla görevlendirilmiş melekler. Görevlerini tamamlayıp Cennete yükselene kadar yeryüzüne bağlı olan Memitimler, artık kendi Tarikatlarına aittir ve Cennette ya da yeryüzünde ikamet edebilirler.

Primori — Hayatları dünyayı önemli bir şekilde etkileyecek şekilde kaderlenmiş insanlar ve iblisler. Statüleri, Cennet'te bile çoğu kişiden gizli tutulur.

Radiant — Metatron hariç, var olan en güçlü Cennet meleği sınıfıdır. Diğer meleklerin aksine, Radiant'lar tüm alemlerde sınırsız güç kullanabilir ve çok az istisna dışında Sheoul'da serbestçe seyahat edebilirler. Bu unvan, bir seferde yalnızca bir meleğe verilir. Aynı anda ikisi birden var olamaz ve Tanrı, Şeytan veya Cennet Düzenler Konseyi dışında kimse tarafından yok edilemezler. Düşmüş meleklerin karşılığı Gölge Melek olarak adlandırılır. Bkz: Gölge Melek.

Regent — Yerel Aegis hücresinin başı.

ReSpawned — Azagoth'un alemi yok etmesiyle ruhları eski bedenlerine geri dönen ve Sheoul-gra'dan serbest kalan iblisler. Yeni yeniden doğan iblisler, Azagoth'un düşmüş melek Moloch ile savaşına gönderildi. Milyonlar öldürüldü, ruhları ortalığı kasıp kavurmak için serbest kaldı, ancak ölmeyenler ReSpawned olarak anılmaya başlandı.

S'genesis — Seminus iblisleri için son olgunlaşma döngüsü. Yüz yaşında gerçekleşir. *S'genesis sonrası* bir erkek, üreme yeteneğine sahiptir ve herhangi bir iblis türünün erkeğine dönüşme yeteneğine sahiptir.

Gölge Melek — Şeytan hariç, var olan en güçlü düşmüş melek sınıfı. Diğer düşmüş meleklerin aksine, bir Gölge Melek tüm alemlerde sınırsız güç kullanabilir ve Cennete girme yeteneğine sahiptir. Bu unvan bir seferde yalnızca bir düşmüş meleğe verilir ve onlar, eşdeğerleri olan bir Radiant olmadan var olamazlar. Bir Gölge Melek, Tanrı, Şeytan veya Cennet Düzen Konseyi dışında kimse tarafından yok edilemez. Cennetteki melek karşılığına Radiant denir. Bkz: Radiant.

Sheoul — İblis alemi. Dünya'nın derinliklerinde bulunur ve sadece Harrowgates aracılığıyla erişilebilir.

Sheoul-gra — Yıkılana kadar, kötü insanlar ve iblislerin ruhlarının tutulduğu bir yerdi. Sheoul'dan bağımsız olarak var olan bir araf olan bu yer, Azagoth, diğer adıyla Azrail tarafından yönetiliyordu. Şu anda yeniden inşa ediliyor.

Sheoulic — Herkes tarafından konuşulan evrensel iblis dilidir, ancak birçok tür kendi dilini de konuşur.

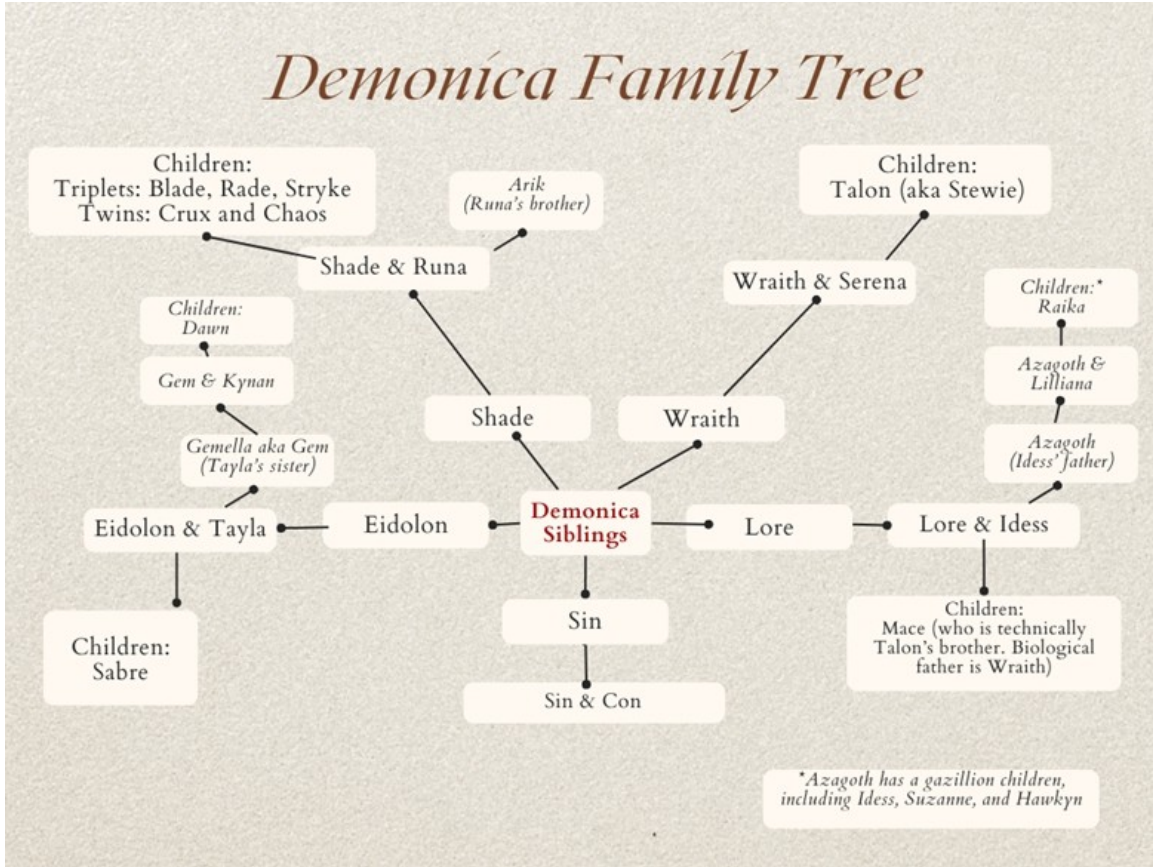
Ter'taceo — Türleri doğal olarak insan görünümünde olduğu için ya da insan şekline dönüşebildikleri için insan kılığına girebilen iblisler.

Quanimus — Diğer boyutlardan gelenler de dahil olmak üzere, etrafındaki enerjiyle bağlantı kurabilen ruhun bir parçası. Bazılarına göre, insanlar ve hayvanlar da dahil olmak üzere herkesin bir *quanimus'u* vardır, ancak

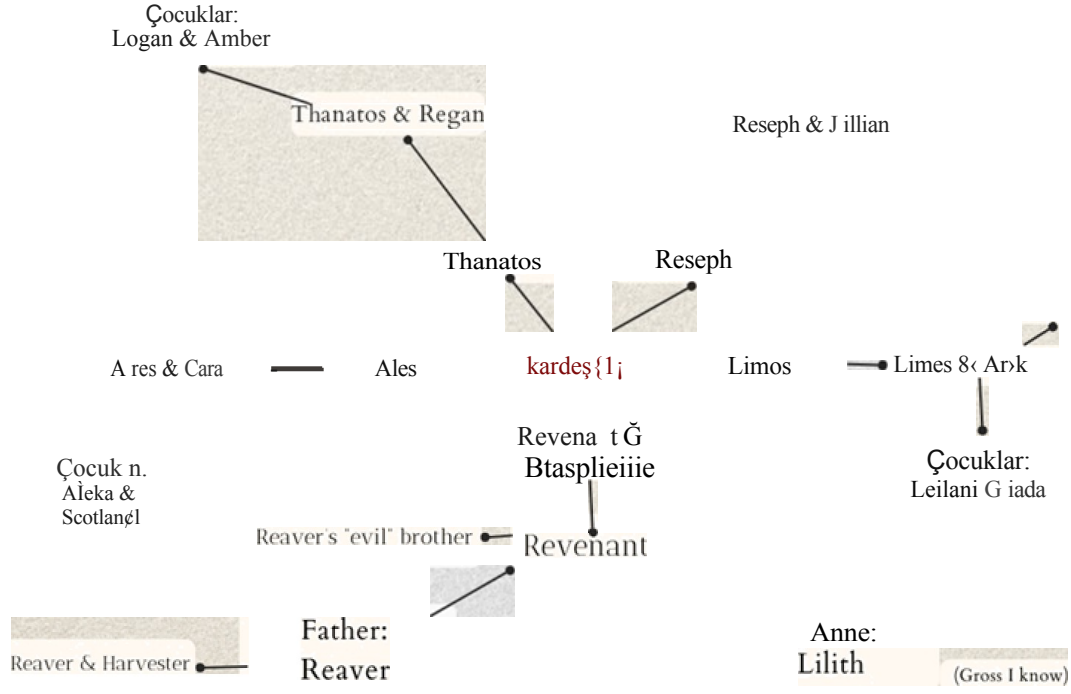
Herkes ona erişemez. Tüm büyülü ve doğüstü yeteneklerin erişim noktası olan bu organ, görünmez olmasına rağmen muazzam bir güce sahiptir; kalbe benzer, ancak kan yerine ruhani enerjiyi dolaştırır.

Ufelskala — İblislerin kötölük derecesine göre puanlandırma sistemi. Tüm doğüstü yaratıklar ve kötü insanlar beş kademeye ayrılabilir; Beşinci Kademe ise en kötülerin oluşturduğu kademe.

Soy Ağaçları

Xour Horsemen Xami"ljz Ağacı

Önsöz

Sadece bir asır önce, biri Harvester'a bebek bakıcılığından keyif alacağını söyleseydi, onu kafasını kesip mızrağa geçirirdi.

Ama lanet olsun, torunlarını çok seviyordu ve fırsat buldukça onlara bakmak için gönüllü oluyordu. Tek pişmanlığı, onların biyolojik büyükannesi olmamasıydı. Hayır, biyolojik büyükanneleri sapkın, kötü bir succubus'tu ve Lilith'i *düşünmek* bile Harvester'ın midesini bulandırıyordu. O sürtük, hayatında böylesine sevimli çocukları hak etmiyordu.

Aleka ve küçük Scotland'ın, birkaç cehennem köpeğinin gözetiminde annelerinin çiçek tarhlarında kızıl saçlarını sallayarak oynamasını izlemek, yüzyıllardır donmuş olan kalbini ısıttı. Keşke Reaver da burada olsaydı. Ama hayır, melek liderler, bir zamanlar ölü iblislerin ve kötü insanların ruhlarını barındıran yeraltı diyarı Sheoul-gra'nın yıkımındaki *küçük* rolünden dolayı ona ceza vermeyi düşünürken, o Cennet'e hapsedilmişti.

Aptallar. Şimdiye kadar var olmuş en güçlü meleklerden biri olan Reaver, yaptıklarını açıklamak zorunda kalmamalıydı. Yönetim kurulu kendini aşmalıydı. Azagoth'un Sheoul-gra'yı yok etmesinin üzerinden neredeyse on yıl geçmişti ve Cennet henüz bir hüküm ya da ceza vermemişti.

Aslında, hüküm verilmişti. Hem de bolca. Göksellerin çoğunluğunu oluşturan, kendilerini herkesten üstün gören bu kalabalık, kusursuz burunlarıyla başkalarına tepeden bakmakta ustaydı.

Melekler en kötüleriydi. Bu yüzden Harvester, kısa süre önce kanatları ve lütfu geri kazanmış olsa da, kendini onlardan biri olarak görmüyordu. Ondan önce, binlerce yıllık hayatının çoğunu düşmüş bir melek olarak geçirmişti ve açıkçası, o

. Güçlüydü. Ve hiçbir şeyden korkmazdı — tabii babası Şeytan hariç.

Şimdi, yine tam anlamıyla bir Cennet meleğiydi, ama halesi lekelenmiş ve parçalanmıştı; diğer Gökseller bunu ona hiç unutturmazdı.

Bu da ona Revenant'ın içinde bulunduğu zor durumu biraz anlamasını sağladı. Tıpkı kendisi gibi, Reaver'ın kardeşi de bir melek olarak doğmuştu. Ama ondan farklı olarak, o Sheoul'da, yani cehennemin iblisler tarafından verilen adıyla, doğmuş ve Şeytan'ın yanında büyütülmüştü. Birkaç yıl öncesine kadar Cennet'e adımını bile atmamıştı. Ama iblisler diyarında geçirdiği binlerce yıl onu yozlaştırmıştı ve orada hoş karşılanmıyordu. Ancak bu durum Cennet'in aleyhine işledi, çünkü Revenant artık Sheoul'u yönetiyordu ve kin besliyordu.

Harvester adama tahammül edemiyordu, ama onun durumuna sempati duyabiliyordu. O bir melekti... ama aynı zamanda bir melek de *değildi*... hem Cennet'tekiler *hem de* Cehennem'dekiler tarafından hor görülüyordu. Aslında, Reaver'ın Cennet'te mahsur kaldığı gibi, o da Sheoul'da mahsur kalmıştı. Ama umarım bu durum çok uzun sürmez. Elbette, Emirler Konseyi Reaver ve Revenant'a sert uyarılar verecek ve konuyu orada kapatacaklı.

"B-babaanne!" Scotty, çoğu beş yaşındaki çocuğun ulaşamayacağı kadar yüksekte, bir ağacın dalında otururken bağırdı ve el salladı. Çocuk kısmen maymundu. "Kurabiye alabilir miyim?"

"Annen ne demişti?"

Sıcak bir esinti, muhtemelen bugün tarak görmemiş olan Scotty'nin saçlarını dalgalandırdı. Saçları ve asi mizacıyla, Scotty, Harvester'a en sevdiği Disney prensesi Merida'yı hatırlattı. Kardeşinden gece ile gündüz kadar farklı olan Aleka ise, merakı ve kitap sevgisiyle, özgür düşünceli Disney prensesi Belle'i tercih ediyordu.

Eski Harvester, torunlarının Disney prensesleri hakkında bir şey bilmesinden nefret ederdi. Yeni Harvester ise torunlarıyla film izlemekten keyif alıyordu. O her zaman kötü karakterleri desteklerdi. Nedense, onların içinde bulunduğu zor durumlarla kendini özdeşleştirebiliyordu.

Cruella de Vil hariç. Ne pislik bir kadın.

"Annem istediğimiz kadar kurabiye yiyebileceğimizi söyledi," dedi Scotty, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Şüpheyle bakan Harvester, yedi yaşındaki Aleka'ya göz attı; Aleka, Scotty'nin yalan söylemede ne kadar ustaysa, o kadar beceriksizdi. "Bu doğru mu?"

Aleka başını sallayarak, adanın Harrowgate'ini çevreleyen sınırdaki sıralanan birkaç çiçeği toplamak için diz çöktü. "Annem öğle yemeğinden sonra bir tane, akşam yemeğinden sonra bir tane alabileceğimizi söyledi."

Scotty kız kardeşine dilini çıkardıktan sonra Harvester'a şeker gibi bir gülümseme yöneltti. "Lütfen?"

Harvester torunlarına karşı koyamazdı, ama çenesine parmağını koyup düşünüyormuş gibi yaptı. "Hmm, bilemiyorum..."

"Lütfeeeeeeen?" Scotty, bir tiyatro oyuncusunun dramatik tavırlarıyla karnını tuttu. "Açlıktan ölmemi istemezsin, değil mi?"

"Açlıktan ölmezsin. Sen ölümsüzsün, tatlım." Esinti şiddetlendi ve bahçeleri taze, kokulu deniz havasıyla doldurdu. Harvester, Yunanistan'ın kum, deniz ve ot kokusunu, eski ve kanlı tarihinin biberli notalarıyla harmanlanmış halini her zaman sevmişti. "Sanırım *bir tane* alabilirsin. Ama akşam yemeğini tamamen yiyeceğine söz vermelisin."

"Tadı kötü olsa bile
mi?" "Tadı kötü olsa
bile."

"Tamam, söz veriyorum," dedi Scotty ciddiyetle. Kız, Ares'in verdiği sözü tutma konusundaki sadık inancını miras almıştı. Yalan söylemede takdire şayan bir yeteneği olabilir, ama bir söz verdiğinde, onu tutardı.

Ayağa kalkan Aleka, eteğindeki kiri silkeledi. "Ben istemiyorum. Rath'a bu öğleden sonra boynuzlarını parlatmasına yardım edeceğimi söyledim." Heyecanla ellerini çırpı. "Bir santim daha uzamışlar! Ama soluncusu hâlâ daha kısa ve bu konuda çok duygusal ve hassas davranıyor. Yani, onu görürseniz, bu konudan bahsetmeyin, tamam mı?"

Ares ve Cara, keçi benzeri Ramreel iblisini henüz yürümeye başlayan bir çocukken evlat edinmiş ve onu Aleka ile Scotty'nin ağabeyi olarak büyütmüştü. Artık azgın bir gençti ve şakaklarında yeni çıkmaya başlayan boynuzlarıyla gurur duyuyordu.

"Tek kelime bile etmem."

Aleka, Rath'ın boynuzlarının ilk tomurcukları çıkmaya başladığında taşındığı muhafız lojmanlarına doğru koştu. Ramreel geleneğine uygun olarak "sürüye katılıp" adadaki

"B-babaaaaa!" Scotty hayal kırıklığıyla küçük bacaklarını salladı, sandaletli ayakları ağaç gövdesine çarptı. "Bana kurabiye alabileceğimi söylemiştin."

"N-neeeeeeeanne!" Scotty sinirlenerek küçük bacaklarını salladı, sandaletli ayakları ağaç gövdesine çarptı. "Bana kurabiye alabileceğimi söylemiştin."

"Öyle demiştim, değil mi? Aşağı atla, bir tane alalım."

"Burada yiyemez miyim?"

Harvester iç geçirdi. Beş torunundan Scotty en erken gelişmiş olanıydı. Son derece bağımsız, iradeli ve yaramaz olan Scotty, herkesi tetikte tutuyordu. Aleka meraklı ve çalışkandı. Leilani ise modayı ve fotoğraf makinelerini seven, dışa dönük, sosyal bir kızdı. Logan ise rahat, istikrarlı ve güvenilirildi. Amber düşünceli ve gözlemciydi, yaşına göre çok bilgeydi ve açıkçası biraz tedirgin ediciydi. Ağzından ne çıkacağını asla bilemezsiniz.

Scotty'nin ağzından ne çıkacağını da asla bilemezsiniz, ama tamamen farklı nedenlerden dolayı. Harvester, çocuğun öngörülemez davranışlarının spontanlığını seviyordu. Harvester, eğer bir kızı olursa, onun Scotty gibi olacağını düşünüyordu.

"Peki. Sana bir tane bulayım." Yakınlarda pusuda bekleyen iki cehennem köpeğine işaret etti. "Siz iki köpek, bir saniye Scotty'ye göz kulak olun."

Scotty kıkırdadı. "Büyükanne, benim korumaya ihtiyacım yok."

Hayır, ihtiyacı yoktu. Bu ada, tüm alemlerdeki herhangi bir yer kadar güvenliydi. Savaş olarak bilinen Süvari'ye ait olmasının yanı sıra, cehennem köpekleri, Ramreels ve Memitim olarak bilinen yüzlerce yeryüzü meleği tarafından korunuyordu. Scotty olabildiğince güvendediydi.

Harvester eve doğru yöneldi ve sürpriz bir şekilde, Scotty oyuncak yayını aldı ve ağaçtan atladı.

"İçeri geliyor musun?" diye sordu Harvester.

"Hayır," dedi Scotty, çenesini meydan okurcasına kaldırarak. "Plaja gidiyorum." "Yalnız gitmeyeceksin," dedi Harvester, parmağını sertçe sallayarak. "Burada bekle, hemen dönerim." Malikanenin içine koştu,

Lilliana'nın hazırladığı taze pişmiş kurabiyeleri buldu ve birkaç tane aldı. Buzdolabının önünde durdu,

Scotty portakal sodasını çok severdi—kan donduran bir çığlık düşüncelerini dağıttı.

Scotty.

Harvester dışarı fırladı. Torunu orada değildi. Cehennem köpekleri de yoktu.

“Scotty?”

Korku, sesini tizleştirerek tekrar seslendi. “Scotty!”

Uzaklarda, hırlamalar ve acı dolu çığlıklar okyanus dalgalarının gürültüsüyle karışıyordu. Plaj! Harvester'ı dehşet sardı ve Scotty'nin küçük ayak izlerinin bittiği engebeli uçurumun kenarına koştu.

Harvester'ın kalbi durdu. Bir sürü ghasbat, aşağıdaki kumlu sahilin manzarasını karartıyordu; deri gibi vücutları arasındaki boşluklardan birkaç cehennem köpeği görünüyordu; çenelerini şaklatıp devasa pençeleriyle deri gibi iblisleri havadan şiddetle yakalıyorlardı.

Ghasbatlar mı? Burada mı?

 nemli değildi. Adaya nasıl geldiklerinin gizemi beklemek zorundaydı. şu anda tek önemli olan torununu bulmaktı.

“Scotty!” diye tekrar bağırdı.

Görüşünü engelleyen çalkantılı sürüden bıkmış bir halde, kanatlarını açıp havalandı ve suyu, kayalıkları, kumu umutsuzca taradı.

Solunda, iğrenç bir yaratık pençeleri ve dişleriyle bir cehennem köpeğine saldırırken, köpek acı içinde kükredi. O şey *neydi*?

Dur. Hayır. Olamazdı.

Ama oydu.

Bir *mordaemon*. Tek bir ısırıkla ölümsüzlüğü  alan bir canavar, her  l ms z n kalbine korku salan az sayıdaki yaratıktan biriydi. Harvester da dahil. Ama neden buradaydı? Ve adaya nasıl girmişti?

Yere düşen köpekten uzaklaşarak uçtu, solgun ve sivri kanatları kum fırtınaları yaratıyordu. Açık ağzından bir parça cehennem köpeği eti sarkıyordu.

Zayıflığını sezen yüzlerce ghasbat, yaralı ve artık ölümlü olan cehennem köpeğinin üzerine çöktü; pençeleri ve jilet gibi keskin dişleri, onu parçalarken, o ise çok az kişinin anlayabileceği türden, ruhunun derinliklerinden gelen bir acıyla çığlık attı.

Zavallı yaratık.

En güçlü silahlarından birine uzanarak, *mordaemon'a* erimiş Cennet şimşeklerinden oluşan bir akımla saldırdı. İblis içten içe parladıkça, derisi cızırdadıkça, gözleri duman çıkardıkça, hava elektrikle doldu ve ağırlaştı. Yaratığın vücudu şişti, atmosferi o kadar şiddetli bir şekilde titretti ki, kayalıklardan taşlar koparak kıyıya yuvarlandı. Sonra, bir alev patlamasıyla, insan dünyasından kaybolup ait olduğu Cehennem'e geri döndü.

Uzakta, adanın alarm zilleri çalmaya başladı. Takviye kuvvetler saniyeler içinde gelirdi. Ama bu çok uzun bir süreydi.

Oh, Scotty, lütfen, lütfen iyi ol...

Harvester, çılgınca sahili tarayarak çocuğun izini aradı, ölü ve ölmek üzere olan ghastratların parçalanmış bedenlerini ve talihsiz cehennem köpeğinin parçalanmış kalıntılarını tek tek inceledi.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey yoktu, lanet olsun!

Ama kayalıkların yakınında, yaralı ve kanayan başka bir cehennem köpeği sahilde çömelmiş, yukarıdan saldıran kartal büyüklüğündeki yarasalara saldırıyordu. Ve köpeğin devasa vücudunun altından, sıcak kumların üzerinde gevşek bir şekilde yatan, sıska, solgun bir kol çıkıyordu.

Hayır!

Harvester sert bir dönüş yaptı ve canavarın yanındaki kumsala sert bir iniş yaptı. Canavar, şaşkın bir hırıltıyla tüylü kafasını çevirdi; çenelerinden ghastrat kanı ve siyah etlerinin parçaları damlıyordu.

"Sadece ben varım, seni uyuz köpek!" Aceleyle, yıldırımlarla ghastratları gökyüzünden silip süpürdü ve koruyucu bir güç alanı oluşturmak için hava sahasını temizledi. Üzerlerinde kötülüğe karşı dayanıklı bir kubbe oluşturmak sadece birkaç saniye sürdü, ama bu uzun sürmeyecekti.

Ogre olduğunu sandığı cehennem köpeği, titrek bacaklarıyla sendeleyerek ayağa kalktı ve koruduğu minik bedeni üzerinden kaldırdı.

Scotty cansız bir şekilde yerde yatıyordu; onlarca derin, açık yaradan akan kanı kum emiyordu. Parçalanmış kemikler ve organlar yaralardan dışarı dökülüyordu. Ancak tüm yaralar ne kadar kötü olsa da, bir yara özellikle göze çarpıyordu ve Harvester'ı buz gibi bir korku ile dolduruyordu.

Kaburgalarındaki, yeşil sıvı sızan pürüzlü delikler, *mordaemon'dan* kaynaklanıyordu.

Harvester dizlerinin üzerine çöküp çocuğun cansız bedenini kollarına alırken bir çığlık attı. Scotty'nin yaşam gücü o kadar zayıftı ki Harvester onu zar zor hissedebiliyordu; neredeyse tamamen sönmüş ve titremeye başlamıştı.

Zaman kalmamıştı. Scotty'yi Underworld General'e götürmeye bile yetecek kadar zaman yoktu. Zaten oradakiler de bir şey yapamazlardı.

Kız ölecekti. *Mordaemon* bunu sağlamıştı. "Hayır, bebeğim," diye boğuk bir sesle konuştu Harvester. "Buna izin vermeyeceğim."

Etrafındaki savaş seslerini acımasızca görmezden gelen Harvester, iç dünyasının derinliklerine uzandı ve özünü yakaladı. Yapmak üzere olduğu şey yasaktı. Ağır bir suçtu.

Umurunda değildi. Reaver ve ailesi için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

Yüzünden gözyaşları süzülürken, Grace'inden küçük bir parça koparıp onu Scotty'ye aktardı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Grace kaybolmuş gibiydi, kızın ruhsal bedeninde dolaşıyor, ruhuyla bağlantı kuramıyordu. Çok mu geç kalmıştı?

Bir cehennem köpeği kederli bir uluma çıkardı, bu tüyler ürpertici ses Harvester'ın omurgasında bir ürperti yarattı. Ölen sürü arkadaşının yasını mı tutuyordu, yoksa Scotty'nin ölümün eşiğinde olduğunu mu hissediyordu?

Lütfen, hayır. Lütfen!

Sanki Harvester'ın yalvarışını duymuş gibi, Scotty nefesini tuttu ve kanı çekilmiş yüzü renklendi. *İşe yaramıştı.*

Harvester, Grace'in akışını keserken rahatlamanın verdiği bir hıçkırık attı. Scotty'ye çok az bir miktar vermişti — belki de Harvester'ın toplam gücünün yüzde birinin bile altında bir miktar.

Başka hiçbir meleğin kızın içindeki gücü hissetmesine yetmeyecek kadar azdı. En azından öyle umuyordu.

Reaver muhtemelen Harvester'ın içindeki kaybı hissedecekti, ama onun yaptığını onaylayacaktı. Scotty, bu infüzyon olmasaydı ölecekti.

Artık Harvester'ın Grace'i onun bir parçasıydı, yaşam gücüne dokunmuştu.

Scotty eskisinden daha güçlü ve dirençli olacaktı.

Ama... ve bu büyük bir *ama* idi, Harvester'ın Lütfu Scotty'den alınırsa, o ölecekti. Bir *mordaemonun* ısırtığı her zaman ölümcüldü.

Harvester'ın kollarında, çocuk vücudu iyileşirken kıpırdadı. Kemikleri birleşip vücudundaki yaralar kapanırken, yüksek inlemeler yumuşak hıçkırıklara dönüştü. Harvester, iyileşme sürecinin bazen ilk yaralanmadan daha acı verici olduğunu çok iyi biliyordu ve Scotty'yi sıkıca tutarak, onun çırpınışlarını dindirmek için elinden geleni yaptı.

Sonunda Scotty sakinleşti ve iri, ela yeşili gözlerini açtı.

"B-babaanne?" Scotty etrafına baktı, uçurumdan aşağı hücum eden cehennem köpekleri takviye kuvvetlerine dalış bombardımanı yapan ghastrbatları görünce kafası karışmış gibiydi. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum tatlım. Ama güvendeyiz." Katliama katılmak için daha fazla cehennem köpeği sahile geldi, o kadar çoktu ki, kıvranan ve pençeleyen canavarların altında kum kayboldu. Cehennem köpekleri ghastrbatları parçalarken öfke ve acı çığlıkları havayı doldurdu, ancak bu her zaman bir parça etlerini kaybetmeden ya da gözleri delinmeden önce olmuyordu. Ghastrbatlar ve *mordaemonlar* buraya nasıl gelmişti? "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Scotty, Harvester'ın kollarından kurtulup ayağa fırladı, sanki o yaratıklarla tek başına savaşmak istermişçesine küçük yumruklarını meydan okurcasına sıktı. "Canavarlar geldi. Onlar ne?"

"Onlara ghastrbat denir." Harvester, iki av köpeğinin bir ghastrbat'ı halat çekme oyunu oynarken ikiye ayırmasını izledi. "Normalde Sheoul'da yaşarlar. Neden burada olduklarını veya nereden geldiklerini bilmiyorum."

Scotty'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve ayaklarına baktı. Kahretsin.

Harvester elini uzattı ve kızın elini tuttu. "Scotty?"

"Onlar... Harrowgate'ten çıktılar," diye fısıldadı.

Harvester'ın kalbi bir anda sıkıştı. Kapının arızalanması, tüm adayı en kötü türden iblislerle maruz bırakabilirdi. Ailesi inanılmaz bir tehlike altında olacaktı.

"Kapıdan kendileri mi uçtular?" Bu mümkün olmamalıydı. Ghastrbatlar kontrolleri kullanamazdı.

"Benim suçum değil," diye ağladı Scotty, elini Harvester'ın elinden çekerek. "O bana açmamı söyledi. Bunun bir sürpriz olacağını sanmıştım!"

Harvester'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu, kanatları açıldı ve onu ayağa kaldırdı. Korku, sesini sertleştirdi. "Kim sana açmanı söyledi?"

Scotty yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Arkadaşım," diye mırıldandı, burnunu çekerek.

"Görünmez olan mı?" Scotty başını sallayınca, Harvester'ın zihninde bir şüphe dalgası yayıldı.

Lanet olsun. İşte bu yüzden Ares ve Cara'ya görünmez arkadaş meselesini halletmelerini söylemişti. Görünmez arkadaşlar insan çocukları için yaygın bir başa çıkma mekanizması olabilir, ama ölümsüz çocuklar, özellikle de güçlü ebeveynleri olanlar, kötü niyetli doğaüstü varlıkların hedefi olma riski altındaydı.

"Beni dinle, Scotty," dedi. "Bu kişi senin arkadaşın değil."

Scotty ağlamaya başladı ve nadiren suçluluk duyan Harvester, kalbinin acı verici bir şekilde sıkıştığını hissetti. "Üzgünüm, tatlım. Ama o senin —"

"Biliyorum!" diye bağırdı Scotty. "O şeyler bana saldırırsın diye o yaptı. Kaçmak için uçurumdan atladım, ama ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum."

Burnunu çekip elinin tersiyle sildi. "Lilu dedi ki... 'Hoşça kal, sümüklü böcek' dedi." Alt dudağı titriyordu. "O çok kötü."

Harvester o kaltağı yakaladığında, o da ölmüş sayılırdı. Bu Lilu denen kişi mutlaka...

Harvester'ın düşünceleri, ani ve yıkıcı bir şüpheyle aniden başka bir yöne saptı. "Lilu mu dedin? Adı bu mu?"

Scotty elini ağzına kapattı. "Söylemememi söyledi," diye mırıldandı.

Elbette söylemişti. *Lilu*, kimsenin o iğrenç ismi araştırmasını istemezdi. Mezopotamya şeytanlarının zamanlarına uzanan bir isim. Dişi hali olan Lilitu, sonunda

Lilith.

Lilith.

Öfke, Harvester'ın damarlarında kaynıyordu. Ama bu mantıklı değildi. Lilith yıllar önce ölmüştü ve ruhu, arafın yok edilmesinden birkaç yıl önce Sheoul-gra'ya gönderilmişti. Evet, Azagoth Sheoul-gra'yı yıkmış ve savaşmak üzere milyarlarca şeytani ruhu serbest bırakmıştı, ama *Lilith'i* serbest bırakacak kadar aptal olamazdı. Sorumlu olan şey, ruhunu yok etmek olurdu.

Ama öte yandan, Grim Reaper, intikam peşinde olan bir düşman tarafından kaçırılan, hamile karısı ortadan kaybolduğunda teselli edilemez ve mantıksız davranmıştı. Onu geri getirmek için kontrol ettiği tüm güçlü iblisleri kullanırdı... Lilith dahil.

Kahretsin. Eğer Lilith tekrar hayatta, yani bedensel olarak var olsaydı, o kaltak Atlılar'ın soyundan gelenlere intikam almak isteyecekti. Ve çocuklarını öldürmekten daha iyi bir işkence yöntemi olabilir miydi?

Harvester, torunu Logan'ın, Ölüm olarak bilinen Atlı'nın oğlunun, şeytani bir fırtınanın saldırısına uğradığı zamanı düşündü. Onu koruyan bir cehennem köpeği olmasaydı, ölmüş olabilirdi.

Bu da Lilith'in işi miydi? Scotty ile bir tür telepati yoluyla iletişim kurmanın bir yolunu mu bulmuştu? Aylardır kızı kandırıyor olabilirdi. Scotty, "görünmez arkadaşının" ne zamandır hayatında olduğunu doğru söylememiş olsaydı, belki de daha uzun süredir.

"Sorun yok, Scotty." Harvester, bir sürü ghasbat'a şimşek dalgaları gönderdi ve onların gökyüzünden düşmesini izledi. "Senin için Lili'dan kurtulacağım, tamam mı?"

Scotty'nin gözlerindeki yeşil benekler karanlık bir şekilde parladı. "Onu öldürecek misin?"

Vay canına, ne kan dökücü bir küçük şey, değil mi? Tıpkı Harvester gibi.

"Eninde sonunda, canım. Sana söz veriyorum, yaptıklarının bedelini ödeyecek. Ama şu anda, onu zihninden uzaklaştıracam." Scotty'nin zihnine uzanmaya başladı, ama küçük kız bileğini demir gibi bir kavrayışla tuttu.

"Lütfen anneme ve babama söyleme."

Harvester nadiren ahlaki ikilemler yaşırdı. Düşmüş bir melek olarak çok fazla zaman geçirmişti, neyin yanlış neyin doğru olduğuna karar vermek için enerjisini boşa harcamayacaktı. Etik kuralları umursamadan, kendisi ve sevdikleri için en iyisini yapardı.

Ama bu durumda, neyin en iyisi olduğunu bilmiyordu.

Reaver'ın burada olup ona yardım etmesini çaresizce diledi, ama dilemek zaman kaybıydı. Yine de, eşini Cennete hapseden melekleri lanetlemek için birkaç saniye ayırabilirdi.

"Lütfen," diye yalvardı Scotty. "Bu kadar aptal olduğumu bilmelerini istemiyorum." "Sen aptal değilsin, tatlım."

"Evet, aptalım." Yine elinin tersiyle akan burnunu sildi. "Aleka akıllı olan. Bu yüzden Mace ve Blade gibi dövüşmede iyi olmalıyım. Aleka tozlu eski kitaplarını okurken onu korumam lazım." Harvester'a büyük, sulu gözlerini kırıştırdığında, kalbi eridi.

"Lütfen, büyükanne. Kapıyı benim açtığımı bilmemeliler."

Harvester'ın Scotty'ye kendi Lütuf'undan bir parça verdiğini de bilmemelilerdi. Lütuf, çok küçük miktarlarda, sadece insanlara feda edilmeliydi. Bir meleğin özü doğaüstü varlıklara enjekte edildiğinde çok fazla şey ters gidebilirdi. Ve Lütuf'u alan kişi kötülüğe dönerse, bu durum kötülüğün bağışçı meleğe ve hatta Cennet'e girmesine yol açabilirdi. Eğer biri gerçeği öğrenirse, Scotty, Lütuf'u kendileri için çalmak isteyen meleklerin ya da Lütuf'u en nadir ve en güçlü büyü yapma unsurlarından biri olarak gören iblislerin hedefi haline gelirdi.

O kadar az bir miktardı ki. Tespit edilemezdi. Kimse bilmeyecekti. Ve bu sayede o daha güçlü olacak. Yani, bu iyi bir şey.

"Bak ne diyeceğim," dedi Harvester. "Bir şey olduğunu anlayacaklar. Bu değiştirilemez. Ama senin yaralandığını bilmelerine gerek yok, tamam mı?" En azından, Scotty'nin yaralarının tam boyutunu bilmelerine gerek yoktu. O iyiydi ve onları korkutmanın bir anlamı yoktu.

Scotty seçeneklerini değerlendirirken gözlerini kısarak baktı. "Kapıyı açtığım için bana kızacaklar."

"Belki," diye mırıldandı Harvester, ama birinin, muhtemelen Lilith'in, kızlarından birine ulaşmış olmasından çok daha fazla üzüleceklerini biliyordu.

Belki de Harvester tüm torunlarına zihin kalkanı koymalıydı. Çünkü eğer gerçekten Lilith sorumluysa, pes etmeyecekti. Asla.

Bölüm 1

13 yıl önce.

İşte bu.

Yüzü kanla kaplı, kıyafetleri iblis pençeleri ve dişleriyle parçalanmış olan Scotty, İblis Faaliyetleri Müdahale Ekibi'nin Özel Kuvvetler Bölümü'ne katılmak için geçmesi gereken sınavdaki son engele bakıyordu. Önündeki ogreyi alt ederse, Blade ve Mace ile birlikte bu seçkin birimde çalışma hayali gerçek olacaktı.

Ya beni istemezlerse?

O aptalca düşünceyi kafasından silmek için başını salladı. Elbette, son yirmi dört ay boyunca, ikisiyle düzenli antrenmanlara başladığı ilk günden itibaren, bu düşünce birkaç kez aklından geçmişti. Ne yazık ki, o hâlâ okuldayken, onlar yıllardır DART'ta çalışıyordu, bu yüzden antrenman yapmaktan başka bir şey yapamamıştı. Görev yok, gerçek savaş yok. Ayrıca, maaş da yok.

Hepsi ona *çok genç olduğunu* söylemişti. Ailesinden teyzelerine ve amcalarına, hatta Mace ve Blade'e kadar herkes ona hazır olmadığını söylemişti. On dört yaşında, kendisinin iki katı büyüklüğündeki eğitimli Ramreel savaşçıları ezip geçmesi hiç önemli değildi. Herkes okulunu bitirip on sekiz yaşına gelmesi gerektiğinde ısrar ediyordu. Okulu bırakıp DART'a katılacağını söylediği o gün babası *çok* sinirlenmişti.

Bu yüzden, Hellmouth Akademisi'nden mezun olduğu gün, ailesinin adadaki malikanesinden ayrılıp yan taraftaki kendi özel evine taşındı ve DART'a başvurdu.

Tabii ki onu işe aldılar. Bu, "Aptal bir doktor ya da astronot olmak istemiyorum. DART ajanı olmak istiyorum" diyebilecek yaşa geldiğinden beri planladığı şeydi.

Ancak Özel Kuvvetler Bölümü'nde bir yer garantili değildi. Testler vardı ve eğer başarısız olursa, yarıştan elenip

başka bir DART departmanına gönderilirdi.

Boş versene. Evrak işleriyle uğraşmak, laboratuvar da çalışmak ya da düşük riskli bir soruşturma ekibine atanmak istemiyordu. *S-İkici*. Özel kuvvetler ekibinde olmak istiyordu. *Mace ve Blade'in* ekibinde olmak istiyordu. Onlar en iyilerin en iyileriydi. Olağanüstü dövüş becerilerine ve doğuştan gelen iyileştirme—ve öldürme—yeteneklerine sahip Seminus iblisleri. Ve o, bundan daha azıyla ya da daha azıyla yetinmeyecekti.

"O ogreyi alt edecek misin, yoksa sadece ona bakıp duracak mısın?" Mace seyirci alanından seslendi.

Ogre, babası için çalışan ve ara sıra DART denemelerinde büyük patron-son savaş rolünü oynamak için gönüllü olan oldukça iyi bir adamdı, sabırsızca ayağını yere vuruyordu. Arenanın kumuna her vuruşunda, altındaki zemin sallanıyordu.

"Bütün gün vaktim yok," diye homurdandı.

Kız sıırttı. "Benim de. Katılmam gereken bir zafer partisi var."

İkili, antrenman kılıçları ve tokmaklarıyla çarpışarak karşılaştı ve iki saat sonra Scotty, ogreyi sırt üstü yatırarak nihayet maçı kazandı.

İzlemeye gelen herkes, onu tebrik etmek için tribünlerden aşağı akın etti. Teyzeleri, amcaları, kuzenleri, aile dostları, hemen hemen herkes. Hatta annesinin cehennem köpeği koruyucusu bile Scotty'ye iğrenç, ıslak bir öpücük verdi.

Düş aldıktan sonra pasta, balonlar, flamalar ve beklenen tüm kutlama saçmalıkları vardı; ki o da bundan hoşlandı. Ama Mace ve Blade onu söz verdikleri video oyunu maratonu için evlerine götürdüklerinde, işte o, tam da beklediği şeydi. Pizza, patlamış mısır ve enerji içecekleriyle geçireceği bir gece.

Onlarla ilk kez geceyi geçirecekti.

Bu düşünceyle karnında kelebekler uçuştı. Elbette, uygunsuz bir şey olmayacaktı. Hepsi sadece arkadaştı. Çocuklar ona hiç şüpheli bir şekilde bakmamışlardı bile, bunu babasına defalarca temin etmişti.

Peki ya bakarlarsa? Ya kanepede aralarında otururken, uzanıp ellerini tutarlarsa? Ya içlerinden biri eğilip onu öpersen? Diğer nasıl tepki verirdi?

İçeceklerini sehpa ya koyup oyun kumandasını eline alırken yanakları kızardı.

"Bunun için çok yorgun olmadığından emin misin?" diye sordu Mace. "Uzun bir gün geçirdin."

İhtiyacı olmasa da, onunla bu kadar ilgilenmelerini çok seviyordu.

"Siz de öyleydiniz," diye işaret etti. "Siz de benimle birlikte duruşmanın ilk altı saatini geçirdiniz." Erkekler, hep birlikte iyi çalışabildiklerinden emin olmak için tasarlanmış testlerin takım çalışması değerlendirme bölümüne katılmışlardı.

"Bunu bize yaptırmalarının aptalca olduğunu hâlâ düşünüyorum," dedi Blade. "Birlikte ne kadar iyi çalıştığımızı biliyorlar."

Doğru. Hepsi, erkek ve kız kardeşleriyle, kuzenleriyle birlikte, beşikte kendilerini oturtabildikleri günden beri Kıyamet Günü için antrenman yapıyorlardı. Hatta, hatırladığı ilk oyuncağı plastik bir kılıçtı. Sonra, Scotty on yaşındayken, bir antrenman seansı sırasında Mace ve Blade ile eşleştirilmişti ve birkaç dakika içinde üçünün de özel olduğu anlaşılmıştı. Tek tek bakıldığında hepsi mükemmel savaşçılardı, ama bir araya geldiklerinde, birbirleriyle uyumlu benzersiz yeteneklere sahip, güçlü ve iyi işleyen bir birim oluşturuyorlardı. Güçlü yanları, diğerlerinin zayıf yanlarını tamamlıyordu. Onlar rüya gibi bir takımdı.

İlk görevleri DART'ın beklentilerini aşacaktı. Bunu içinden hissediyordu.

Bir kapı çarptı ve bir an sonra, ağır ayak sesleri giderek yükseldi, ta ki Blade'in üçüz kardeşlerinden biri olan Rade odaya girip, karanlık, tedirgin edici bakışlarını ona dikene kadar.

"Artık resmi olarak DART'ın kadrosunda olduğunu duydum," dedi o kendine özgü ifadesiz ses tonuyla. "O ikisiyle baş başa kaldığın için tebrikler."

"Hey," dedi kız, sinirli bir şekilde. "Onların ekibinin bir parçası olduğum için mutluyum."

Rade dalgın bir şekilde başını salladı. O bir takım oyuncusu değildi ve onu başkalarıyla çalışmaya zorlamaya yönelik çoğu girişim felaketle sonuçlanmıştı. Ama onu zor bir insan yapan şey, aynı zamanda onu DART'ın en iyi sorgu memuru da yapıyordu. "Temel kurallar belirleyecek misiniz?"

"Temel kurallar mı?" Mace bir enerji içeceğinin yarısını bir dikişte içti. "Ne tür temel kurallar?"

"Romantik türden."

“Biz göreve çıkıyoruz, randevuya değil dostum,” dedi Blade. “Acımasız bir iblis katliamının kanlı sahnesini araştırırken Scotty’nin bizden biriyle çiftleşme bağı kurmak isteyeceğinden endişelenmemize gerek yok herhalde.”

“Aynen öyle. Bu çok saçma olurdu.” O sıırttı. “Acımasız bir iblis katliamını araştırırken ikisiyle de bağı kurmak zorunda kalırdım.” Şaka yapıyordu—diğer kardeşlerinden biri olan Stryke kadar mizah anlayışından yoksun olan Rade’le dalga geçmeyi seviyordu. Ama şakası pek tutmamış olmalıydı, çünkü Blade ve Mace şaşkın görünüyordu. Rade ona sadece donuk bir bakış attı. Onun kendisini aptal mı gördüğünü, yoksa sadece Rade’in her zamanki hali mi olduğunu asla anlayamıyordu.

“İki Sem, tek bir kadınla bağı kuramaz.” Rade’in sesi, bakışları kadar duygusuzdu.

“Şaka yapıyordum. Hayret.” Ama cidden mi? Onlardan sadece birini mi seçmek zorundaydı? Hayır, imkansız. Onu açgözlü olarak nitelendirebilirsiniz, ama o ikisini de istiyordu. “Sadece meraktan soruyorum, bunu nereden biliyorsun?” “Denenmiş Sems’ler tanıyorum. Üçü de ritüeli gerçekleştirdi, ama kader erkeklerden birini seçti.”

Ah, kader. Babası her zaman güçlü liderlerin zor seçimler yaptığını ve hiçbir şeyi kadere bırakmadığını söylerdi.

Ama büyükbabası Reaver, babası ona seçim-kader dersini *bir kez daha* verdikten sonra onu kenara çekmişti. “Scotty, bir gün imkansız bir karar vermek zorunda kalacaksın. Seçim yaparsan kazanan olmayacak. O yüzden, seçimi kadere bırak.” Onu yerden kaldırmış ve sıkıca kucaklamıştı. “Bazen doğru karar, vermediğin karardır.”

Görünüşe göre kadere o kadar inanıyordu ki, Mace ve Blade DART tarafından işe alındıklarında, kabzalarına *FATE (KADER)* yazısı kazınmış hançerler göndermişti.

Rade sırayla her birine baktı. “Belki de şu anda bu işe karışmamak için bir anlaşma yapmalısınız. Kendinizi daha sonra başınıza gelecek beladan kurtarın.”

Bunun gerekli olmadığını söylemek üzereyken, hem Mace hem de Blade başlarını salladılar.

“Muhtemelen akıllıca,” dedi Blade.

Mace de onaylayarak, “Evet. Sadece arkadaş kalacağımıza yemin etmeliyiz,” dedi.

İkisi de ona umut dolu bakışlar attı ve kalbi sıkıştı. O, hep birlikte olacaklarını düşünmüştü. Her zaman. Her şeyde. Her şekilde.

Aptalmış. Aleka'nın her zaman söylediği gibi biriydi.

Başka bir gerçeklikte yaşayan aptal bir kız. "Evet," diye mırıldandı. "Sadece arkadaş."

Mace, *FATE* bıçağını çıkardı ve avucunu kesti, sonra bıçağı ona uzattı. "Yemin ederim..."

Bölüm 2

Açgözlülük mali bir sorun değildir. Kalp meselesidir. – Andy Stanley

Günümüz.

Kan, acı ve kötülüğün kokusu asitli bir sis gibi havada asılı dururken, Blade gölgeli odalar ve dar koridorlarda sessizce ilerliyordu; botları eski kilisenin döşemelerini gıcırdatıyordu. İleride, mistik bir kapının silueti titrek bir parıltıyla onu çağırıyordu; doğaüstü yaratıklarla epik bir savaş vaat ediyordu ve...

"Sanırım bekaretimi kaybetmeye hazırım."

Blade, Scotty'nin bu sözleri üzerine ayağı takılıp düştü. Terk edilmiş kilisenin bodrumundaki gizli kapıyı unutarak, ona dönüp baktı. Kuzeni ve DART takım arkadaşı Mace, bir iblisin cesedinin üzerine eğilmişken birden dikleşti; bıçağı canavarın kanıyla damlıyordu.

Mace, Blade'e bir göz attı. "Düşündüğüm şeyi mi söyledi?"

"Doğru duydun." Scotty, yağlı, mürekkep gibi görünen iblis kanıyla ıslanmış çağırıldığı kılıcını ortadan kayboldu. "Doğum gününe sadece iki hafta kaldı. Otuz yaşında bir bakire olmak istemiyorum."

Ne diyeceklerini bilemeyen Blade ve Mace, kırık ve tahtalarla kapatılmış bir pencerenin çitaları arasından sızan, toz zerrecikleriyle dolu soluk ışık huzmesinde duran kıza sadece bakakaldılar. Yeni mülk sahiplerine sorun çıkaran bir iblis yuvasını ortadan kaldırmak için gönderilmişlerdi, ancak binanın harap durumu göz önüne alındığında, Blade iblislerin sorunlarının en küçüğü olduğunu düşündü. Siyah küf ve çatılarının üzerlerine çökme ihtimali daha acil sorunlar gibi görünüyordu.

Scotty, homurdanarak yumruklarını beline dayadı; çıplak, kaslı kollarında kan izleri vardı. Sobek

başından yapılmış taytından, savaş botlarına ve pürüzsüz, kaslı vücudunu ortaya çıkaran dar tişörtüne kadar siyah giysileriyle sert bir kadın gibi görünüyordu. Vücudunu çaprazlayan bir silah kemeri ve çeşitli kınlar, her durumda, her tür iblis için ya da nadiren de olsa kılıç çağırma yeteneğinin başarısız olduğu durumlarda her zaman elinde bir öldürme aleti bulundurmasını sağlıyordu.

"Ee?" diye sordu. "Bana yardım edecek misiniz?"

Ona yardım etmek mi? Blade'in vücudunu şehvet kapladı. Yıllardır Scotty ile birlikte olmayı hayal etmişti ve onun az önce istediği şey, temelde hayallerinin gerçeğe dönüşmesiydi.

Bununla ilgili tek bir sorun vardı.

Yıllar önce, Mace ve Blade en iyi arkadaşlarıyla asla, *ama* asla seks yapmayacaklarına dair yemin etmişti. Üçü çocukluktan beri çok yakındı; önce birlikte oynuyor, sonra birlikte antrenman yapıyor, şimdi de birlikte çalışıyorlardı. Aralarındaki bağ, seks yüzünden mahvetmek için çok önemliydi.

Ama onunla sadece bir kez birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu. Onun şok edici isteğini kabul etmenin. Giysilerini çıkarırken elleri muhtemelen titrerdi ve çıplak, sert vücudunu görünce kalbi hızla çarpar. Onu bikiniyle milyonlarca kez görmüştü, ama o esnek kumaşın altında hangi sırları sakladığını öğrenmek için ruhunu satardı. Göğüsleri de burnu ve yanakları kadar çilli miydi? Uylukları pürüzsüz müydü, yoksa kıvrıkcıkları ateşli saçları kadar kızıl mıydı?

O, Mace'in istekli vücuduna dalmadan önce, Mace'in onu ağız ve diliyle tapınmasına izin verecek miydi?

Yoksa Mace, onun ilk seferinde yanında olan kişi mi olacaktı?

Sıcak bir kıskançlık dalgası içini yaktı, ardından anında utanç geldi. Blade ona karşı hisler beslemeye başlamadan çok önce, tam da bu nedenle bir anlaşma yapmışlardı. Asla gerçekleşmeyecek bir şeyi umduğu için tam bir ahmaktı.

Mace'e baktı. Mace, bıçağının bıçağını yavaşça, titizlikle pantolonuna silip, belindeki kınına sokuyordu.

"Scotty," dedi Mace, sesi alçak ve pürüzlüydü, "bir yemin ettik.

"Size yardımcı olamayız."

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptı ve sonra güldü. "Aman tanrım. Sizden bana *öyle bir şekilde* yardım etmenizi istemiyordum." *İğrenmiş* bir yüz ifadesi takındı, ki

bu biraz aşağılayıcıydı. “Doğru erkeği seçmeme yardım etmenizi istiyorum. Belki DART’tan biri, ama Brüksel ofisimizden değil. İşler yolunda gitmezse, ondan sonra onu sürekli görmek zorunda kalmak istemem, anlarsınız ya?”

Tamam, bu tam da kalbe saplanan bir buz kıracağı gibiydi. Blade, Scotty’yi o kadar uzun süredir istiyordu ve onun randevularını izlerken acı çekmişti, her ne kadar kız aslında hiçbiriyle yatmamış olsa da. Şimdi de, onun için sevişeceği birini bulmasını mı istiyordu? Bekaretini alması için mi?

Hayatta olmaz.

“Uh...” Mace yutkundu, boğazındaki kişisel Seminus sembolü, uçan bir kartal, kanatlarını çırpıyormuş gibi göründü. Biyolojik babası Wraith gibi, bu adam da asla sözsüz kalmazdı. Ama şu anda kesinlikle şaşkın görünüyordu. “Ben... Yani, bu kararı senin vermen gerekmez mi?”

"Hadi *ama*." Ela gözlerini o kadar sertçe devirdi ki, muhtemelen beynini görebilirdi. "Erkekler konusunda berbat bir zevkim var. Çıktığım aptalları gördün. Shawn’ı hatırlıyor musun? Ya da Adam’ı?"

Oh, evet, Blade hatırlıyordu. Adam’la, bir insanla, bir marketin sebze reyonunda tanışmıştı ve onun kim olduğunu bilmemesini sevmişti. Üçüncü randevuda ona söylediğinde, adam çıldırmış ve ortadan kaybolmuştu.

Ama Shawn... o pislik, onun Savaş olarak bilinen Kıyamet Atlısı Ares’in kızı olduğunu çok iyi biliyordu. Bir arkadaşının partisinde tanışmışlardı ve votka fabrikası işleten yarı iblis olan Shawn, ona aşık olmuştu. Ne yazık ki, hayranlığı takıntıya dönüşmüştü ve onu kızdan uzak durmaya ikna etmek için Blade ve Mace’in ziyareti, birkaç kırık kemik ve dört Atlı’nın kapısını çalma tehdidi gerekmişti.

Elbette, kızı o adamı kendi başına yok edebilirdi, ama onlar ondan önce davranmıştı.

Blade tereddüt etti. "Bilmiyorum, Scotty." Bir yandan, onu sikecek adamı seçmede rol oynadığını bilmek onu mahvederdi. Öte yandan, adamın pisliğin teki olmadığından emin olabilirdi. Kız, layık birini hak ediyordu. Onunla geçirdiği her saniyeyi değer verecek birini.

Sonrasında Blade’in öldürmek istemeyeceği biri.

Tabii ya. Kimi kandırıyordu ki? Blade'in istediği şeyi alan herhangi bir erkeğin yok edilmesini arzulardı. Bu açıdan babası Shade'e benziyordu. Kimse onun için önemli olan şeye dokunamazdı.

Scotty, sanki bu sefer daha az sevimli ve daha ciddi görünecekmiş gibi, yine yumruklarını beline dayadı. "Ne oldu? Bana borçlusun. Sizi bir milyon kadınla tanıştırdım. Sasha'yı hatırlıyor musun? Ya da Triska'yı? Arkadaşım Lushus'u?"

"Ah, Lushus." Mace sırıttı. "O her şeye hazırdı."

Blade onaylayarak homurdandı. Kıvrımlı vücutlu, doyumsuz yarı succubus ikisine de aşıktı. Onlar bile ona zar zor ayak uydurabilmişti, üstelik onlar hayatta kalmak için kadınlarla seks yapması gereken korkunç incubuslardı.

"Ona ne oldu?" diye sordu Blade. "Yaklaşık bir yıl önce ortadan kayboldu."

"Ugh." Scotty hayal kırıklığıyla başını salladı. "İnsan tarafını kucaklamaya karar verdi, bu yüzden bir tarikata katıldı ve artık sadece dokuz liderle yatıyor. Onun içindeki kötülüğü sikişerek çıkarmaya çalışıyorlar ya da öyle bir şey. Eminim tamamen meşrudur," dedi alaycı bir şekilde. "Şimdi, benim sorunuma dönelim. Bana yardım edecek misiniz, ne yapacaksınız?"

Hayatta olmaz.

Ama, dostum, yüzünde, ne olursa olsun istediğini elde edeceğini söyleyen o inatçı ifade vardı. Mace de bunu gördü ve Blade'e bakarken yüzünde pes etmiş bir ifade vardı.

Kahretsin.

"Evet," diye mırıldandı Mace, ölü bir iblisin kafatasına acımasız bir tekme atarken. "Sanırım ben de varım."

İstemediğim istememek gibi görünmek küçük ya da sorular sorular Blade donuk bir şekilde başını salladı. "Aynı."

Scotty onlara parlak bir gülümseme attı. "Sizler harikasınız."

Mace bu iltifattan adeta gurur duydu. Adam övgüyü bir sünger gibi emiyordu. Ama Blade, ne olacağını bildiği için sadece midesi bulanıyordu.

Hayallerindeki kadın, onu en kötü kabusuna sürüklemek üzereydi.

Bum.

Hard rock müziğinin ritmik vuruşları, Mace'in kuzenleriyle paylaştığı kompleksin üst katında yankılanıyor, başını zonklatıyor ve vücudunu titretiyordu.

Boom.

Lanet olsun. Şu anda nabız atan şeyin *penisi* olması gerekirdi.

Az *kalsın* çıplak bırakacağı, muhteşem, abanoz saçlı, esmer tenli kadından uzaklaştı. Küfrederek, az önce yere düşürdüğü *Deadpool* tişörtünü yerden aldı.

"Üzgünüm," dedi kadına. "Hemen dönerim."

Alayna sevimli bir şekilde dudaklarını büküp yatağa uzandı; limon yeşili mini eteği, pembe ipek külotunun baştan çıkarıcı bir kısmını ortaya çıkaracak kadar uyluklarına kadar sıyrılmıştı. "Bekleyeceğim. Ama acele et. Bana bütün gece söz vermiştin."

"Ben olmadan da başlayabilirsin." En göz kamaştırıcı gülümsemesini takınarak, tüm kadınları baştan çıkaran flörtöz bir göz kırpmaya attı. "İlham gerekirse köşedeki sandıkta oyuncaklara bir bak."

Gümbürtü daha da yükseldi, ritim daha da rahatsız edici hale geldi ve Mace gülümsemesini ve ereksiyonunu kaybetti. Gömleğini o kadar şiddetle giydi ki, birkaç dikişi yırttı ve gürültünün kaynağını aramak için endüstriyel genişlikteki koridorda fırtına gibi ilerledi.

Eskiden bir teknik inovasyon kompleksi olan binadaki tüm odalar ses yalıtımlıydı, ancak nedense müzik ana binanın bazı bölümlerinde sönük, diğerlerinde ise daha yüksek çıkıyordu. *Diğer* bölümler ise üst kattaki yaşam alanlarıydı.

Beklendiği gibi, en küçük kuzeninin odasının kapısı gürültünün son bulunduğu yerdirdi. Crux, oyun odasında video oyunu oynamıyor ya da buzdolabını talan etmiyorsa, burada yaşadığını asla anlayamazdınız. Rade'nin odasından da ses gelmiyordu, ama o adam hiç gürültü yapmazdı. Avlanan yalnız bir cehennem köpeği gibiydi: uyanık, sabırlı ve sessiz... ta ki saldırana kadar.

Ve sonra, gürültüyü çıkaran avı oldu.

Mace, Logan'ın odasının kapısına bakma zahmetine girmedi. Ölüm olarak bilinen Süvari'nin oğlu Logan, bir süre önce nişanlısı Eva ile birlikte buraya taşınmıştı.

Bu da iki süitin dolu olduğu anlamına geliyordu: Blade'in ve Sabre'nin.

Mace, parisini Blade'e yatırdı. Sabre'nin müzik zevki çok daha az sinir bozucuydu. Ve evet, Blade'in kapısının etrafındaki, en sevdiği futbol kulübünün kırmızı ve siyah renklerine boyanmış metal çerçeve, her vuruşta gürültü çıkarıyordu. Tıpkı Mace'in kemikleri ve dişleri gibi. Ne halt yiyor bu adam...

"Mace!"

Şaşkınlıkla arkasını döndü, silahını kaldırıp kilitledi, birilerini pataklamaya hazırdı. Sonra koridorda kamburunu bükmüş, ellerini kulaklarını kapatmış Crux'u görünce kendini aptal gibi hissetti. Yataktan kalkmış, sarımsı kahverengi saçları keçeleşmiş tutamlar halinde dikilmişti, bol bir eşofman giymişti, yüzü solgundu ve acıdan buruşmuştu.

"Oraya mı gidiyorsun? Blade'e müziğin sesini kısmasını söyle. Başım çok ağrıyor."

Mace yumruklarını indirdi. "Hâlâ mı? Dün gece başın ağrıdığı için erken yatmamış mıydın?"

"Evet."

Crux, bir dizi derin, gürleyen davul sesine yüzünü buruşturdu ve bir şekilde rengi daha da soldu. Artık bir *obhirrat'ın* kurtlu iç organları gibi ceset gibi solgun bir rengi vardı.

Mace, kuzeninin kemikli omuzlarına nazikçe kolunu doladı ve onu odasına doğru yönlendirdi. "Yatağına geri dön. Ben hallederim."

Crux zayıf bir baş sallamayla kapısından içeri girdi. Zavallı çocuk. Mace, dönüşümüne kadar geçen cehennem gibi haftaları hatırladı; o zamanlar durumun daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştü. Ama gitmişti. Çok, çok daha kötüye. Ve her an, Crux için iki olgunlaşma sürecinden ilki başlayabilirdi ve dünyası bir sefalet tsunamisine dönüşecekti.

Bum. Bum. *Lanet olası bum!*

Mace, Blade'in kapısını yumrukladı. "Hey, Blade!" Cevap yoktu. Bu da sürpriz değildi.

Mace kapıyı açtı.

Blade'in dairesi karanlıktı, sadece arka bahçeye bakan pencerelerden giren, yağmurlu bir öğleden sonra gününün zayıf ışığıyla aydınlanıyordu.

gölgeli silueti mutfak penceresini kapatıyordu; hareketsiz bir şekilde durmuş, avuç içlerini tezgaha dayamış, bakışları aşağıdaki tenis kortundaki bir şeye — ya da hiçbir şeye — odaklanmıştı.

Mace, duvardaki ses sistemi kumandasına yumruğunu indirdi. Sessizlik. Nefis bir sessizlik.

Şaşkınlıkla, Blade kendini pencereden kopardı ve öfkeli bir küfürle ona döndü. "Mace. Ne oluyor? Ne istiyorsun?"

"Biraz huzur ve sessizlik iyi olurdu."

"Sadece sesini kısabilirdin."

Mace omuz silkti. "Yapabilirdim ama istemedim."

Zengin kahverengi ve maun tonlarıyla dekore edilmiş oturma odasına göz gezdirdi; kuzeninin deri mobilyaları, annesinin "ortamı neşelendirmek" için yaptığı krem rengi bir battaniyeyle örtülmüştü. Ayrıca ortamı neşelendiren

—ve serinleten— şey, Sheoul'un Frigidoom bölgesindeki iblisler tarafından yapılmış, erimeyen buzdan parlak mavi bir sehpaydı. Masumi'nin süslü yeşim vazosu sehpanın üstünde duruyordu ve banyo kapısı kapalı olduğu için Mace, onun içeride olduğunu varsaydı. Bunların hiçbirinde olağandışı bir şey yoktu.

Ama... Blade, savaş teçhizatını duvardaki askıya asmak yerine kanepenin arkasına atmıştı. Adam bir düzen delisiydi —kendi itiraf ettiğinden çok daha fazla Stryke'a benziyordu— yani evet, bir şeyler dönüyordu.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Blade bara doğru yürüdü ve bir bardak viski doldurdu. Seminus iblislerine iyi bir sarhoşluk hissi vermek için formüle edilmiş içkiler üreten, iblislerin işlettiği bir içki fabrikasından gelen kaliteli bir içkiydi. Normal alkol genellikle onları hiç etkilemezdi.

"Saçmalık. Sebepsiz yere müziği son ses açıp huysuzlanmazsın." Bu durumun her yerinden ailevi sorunlar kokuyordu. Mace bunu anlıyordu. Onun da bir pislik kardeşi vardı, ama aralarındaki düşmanlık, Blade ile Stryke arasındaki gerginliğin yanına bile yaklaşamazdı. "Stryke şimdi ne yaptı?"

Stryke yıllardır ailesinden uzaklaşmıştı, ama Blade'in onunla ilişkisi özellikle gergindi. Şimdi Stryke hayatlarına geri dönmüştü ve Blade bunu bir vampirin kutsal suyu tolere ettiği kadar tolere ediyordu. Hatta alkol seçimi bile bir

bir mesajdı. Viski, Stryke'in StryTech imparatorluğuyla bağlantısı olmayan çok az sayıdaki içki fabrikasından birinden gelmişti.

"Siktir et Stryke'ı." Blade viski shotını bir dikişte içti. Yutkunurken, kişisel sembolü olan ikiye kırılmış kılıç çenesinin altında öfkeyle kıvrılıyordu. Hatta, her Seminus iblisinin sağ kolundan parmaklarına kadar uzanan, babasından miras kalan sembollerden oluşan tüm *dermoire'si* bile öfkeyle çırpınıyor gibiydi.

"Bu benim sorumu cevaplamıyor."

Banyo kapısı açıldı ve Masumi, yüksek topuklu savaş botları ve yaramaz bir gülümseme dışında hiçbir şey giymeden dışarı çıktı.

Mace, gözlerini ondan ayıramadan ona bakakaldı... ama bunun nedeni onun çıplak olması değildi. Onu binlerce kez çıplak görmüştü. Hatta, çoğu zaman çıplaktı. Onu şimdi etkileyen şey, genellikle gür siyah saçları, koyu teni ve koyu renk gözleri olan bir succubus olan Masumi'nin, Scotty'nin kızıl saçlarını, süt beyazı tenini ve ela-yeşil gözlerini almış olmasıydı. Hatta Scotty'nin çillerini bile tam olarak taklit etmişti. Mace bunu biliyordu, çünkü onları ezberlemişti. Sol yanağındaki Yoda'ya benzeyen çiller en sevdiği çillerdi.

"Bu gece ikiniz de mi?" diye sordu, beklentiyle düşük, şehvetli sesi daha da boğuklaşmıştı.

Blade, shot bardağıyla kapıyı işaret etti. "Mace tam çıkmak üzereydi."

"Mace çıkmak üzere *değildi*." Kollarını inatla göğsünde kavuşturdu. Blade'in berbat müziğinin ve daha da berbat tavrının arkasında neyin ya da *kimin*

Blade'in berbat müziğinin ve daha da berbat tavrının arkasında ne ya da kim olduğunu artık biliyordu.

Masumi'nin parlak kırmızı dudakları küstah bir somurtkanlığa büründü. "Anlıyorum. Hazır olduğunda beni çağır, Blade." Bir an sonra, vücudu yüksek bir kavis çizerek yeşim vazo içine dökülen sedefli bir sıvı akıntısına dönüştü.

Mace bunu izlemekten asla bıkmazdı. Ve onu acımasız efendisinden kurtardığı için Stryke'a her *zaman* minnettar olacaktı. Şimdi, onu tamamen özgürleştirecek bir yol bulmaları gerekiyordu. O zamana kadar ise, karşılıklı yarar sağlayan anlaşmaları onu ve evdeki erkekleri hayatta tutuyordu.

Seks yapmadan ölecek bir iblis türüyseniz, bu tür anlaşmalar oyunun kurallarını değiştirir.

"Ee." Mace, Blade'e döndü. "Masumi, Scotty'ye benzediğinden beri ne kadar süredir onunla yatıyorsun?"

Blade'in yanakları tokat yemiş gibi kıpkırmızı oldu. "O Scotty'ye benzemiyor."

"Sen her zaman berbat bir yalancı oldun."

"Ne?" Blade, suçlandığı için öfkelenerek karşılık verdi. "Bana onun senin için hiç kırmızı saç takmadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki giydi." Masumi'nin çağırıcısının ruh halini hissetme yeteneği, her seferinde görünüşünü duruma göre ayarlamasına olanak tanıyordu. Geçen hafta, Blade'in moralinin düzeltilmesi gerekmişti ve Masumi, *Star Trek'teki* yeşil tenli, kısa saçlı Orion kılığına girerek ona ateşli bir bilim kurgu fantezisi sunmuştu.

Blade tekrar içkisine döndü. "O zaman çenenin kapat."

Sanki Mace'in çenesini kapaması bilinen bir özelliğiymiş gibi. "Ondan hoşlanıyor musun?" Soru bir emir gibi çıkmıştı, ama Blade farkında değil gibiydi.

"Masumi'ye mi?" Boş shot bardağını tezgaha koydu ve tekrar viski şişesine uzandı.

"Aptal numarası yapma." Mace odayı geçti, hayatında bir kez olsun, sorunlarla kafa kafaya gelmek yerine onları görmezden gelebilmeyi diledi. "Scotty'den bahsediyorum, bunu sen de biliyorsun."

"Bir anlaşma yaptık, Mace." Blade şişeyi açtı ve içkiyi doldurmaya başladı.

"Anlaşma sadece onunla yatmamızı engelliyor." Mace elini masaya vurdu. "Onu istememizi engellemiyor."

"Onu istiyor *musun*?" diye sordu Blade, ses tonu savunmacıydı, içki dökmeyi bıraktı.

Mace rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Bu, üzerinde kafa yormaya izin verdiği bir konu değildi. Elbette, o anlaşmayı yapmamış olsalardı, Scotty'yi yıllar önce yatağına atmış olurdu. Ama anlaşmayı yapmışlardı ve arkadaşlıklarına duyduğu saygı, Scotty'yle birlikte olmayı düşünmekten bile alıkoyuyordu. Bunu düşünemiyordu. Onu çıplak hayal edemiyordu ya da orgazmını izlemeyi hayal edemiyordu. Eğer kendine bunu yapmasına izin verseydi, durmak bilmezdi. Onu, kendisini ve etrafındaki herkesi yok edecek kadar şiddetli bir şekilde isterdi. Bu yüzden, tüm uygunsuz düşünceleri acımasızca bastırdı.

"Hayır," dedi, yapabileceğine inandığı kadar dürüstçe. "Sen istiyor musun?"

Lütfen hayır de.

"Tabii ki hayır. Asla." Blade şişeyi tezgaha fırlattı. "Ama Scotty..." Küfretti ve elini koyu renkli saçlarının arasına geçirdi. "O bir hata yapıyor."

"Çünkü bakireliğini bir yabancıyla kaybetmek mi istiyor?" Bu düşünce Mace'in birini boğazlamak istemesine neden oldu. "Onu durdurmanın bir yolunu göremiyorum."

"Onunla konuşabiliriz. Birlikte olmak istediği birini bulana kadar beklemesi için onu ikna edebiliriz."

Bu neredeyse daha kötü olurdu. Tek gecelik bir ilişki bir şeydi. Bir sevgili, potansiyel bir eş, hatta... Lanet olsun, bu fikir bile ona ürtiker yapıyordu.

Bencil pislik.

Evet, o buydu. Ya kendine cinsel istek kesici iğne vurmalı ya da sürekli seks yapmalıydı, ama lanet olsun, Scotty'nin bir erkekle birlikte olmasını istemiyordu. Onun lehine konuşmak gerekirse, bu tutum yeni bir şeydi.

Birkaç ay önce Stryke'ın petrol platformundaki olaydan önce, kiminle çıktığına hiç aldırmış etmemişti. Yani, çoğunlukla. Ona bakacak kadar yaklaşan her erkeğin geçmişini derinlemesine araştırırdı. Ama platform görevinde, kız şeytanların su altında neredeyse parçalanmıştı. Onu Ölüm'ün buz gibi pençesine kaptırmak üzereydi. Ve şimdi, onu başka bir erkeğe de kaptırmak istemediğini fark etti.

"Bu işe yaramaz," dedi Mace. "Ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun. Bizden biri olmalı. O bizim." Sözler dudaklarından döküldüğü anda pişman oldu. Blade'in gözleri fal taşı gibi açıldı, Mace'in bunları söylediği için duyduğu şoku yansıtıyordu. "Öyle demek istemedim," dedi çabucak. "Sadece demek istedim ki... Bilmiyorum." Kahretsin. Tam bir aptal gibi konuşmuştu. "Sanırım sadece onun incinmesini istemiyorum." İşte. Bu hem asil hem de saçma gelmişti. Ama aynı zamanda doğrudu.

Vay canına. Bugün dürüstlüğü'nün timsali olmuştu, değil mi?

Blade anlamış gibi başını salladı. "Ben de onun bir pislığe aşık olup, aramızdaki şeyi mahvetmesini istemiyorum." Uzun bir sessizliğin ardından acı bir kahkaha attı. "Bu çok bencilce mi, ne?"

Bu son derece bencilceydi, ama Mace'in yargılama hakkı yoktu. O da Blade ile birlikte S.S. Bencil gemisinin bir yolcusuydu.

Ve evet, Scotty'nin aşık olması berbat olurdu. Üçü on yıldan fazladır bir takımdı, daha da uzun süredir arkadaşlıklar. Ayrılmaz ve uyumlu. Bu sıkı çemberlerine başka birini nasıl sığdırabileceklerdi ki?

Aniden, Mace'in bilek iletişim cihazı titredi ve onu, sadece Blade'e katılıp kendini sarhoş etmek isteyeceği düşüncelerden kurtardı. İletişim cihazının şakağındaki çipe NeuroLink bağlantısı tamamlandığında gözlerinin önünde bir ekran parladı. Blade iletişim cihazına bir göz attı ve tekrar yukarı baktı; Mace, arkadaşının da Kynan'dan gelen aynı holografik mesajı gördüğünü anladı.

Yeni görev. Ofisim. Bir saat.

Bir saat. Mükemmel. Mace'e Alayna ile işini halletmesi ve Blade'in Masumi ile işini bitirmesi için yeterli zamanı vermişti.

Hala Scotty'ye benziyor mu acaba?

Bu soru, istediğinden daha fazla ağırlık yapıyordu ama en azından odaklanacakları bir görevleri vardı. Tehlikeli bir görev kadar sorunları arka planda tutan başka bir şey yoktu.

Blade de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü vücudundaki gerginlik bir anda kayboldu. "Kırk beş dakika sonra aşağıda buluşuruz." Yumruğunu uzattı. "Takım olalım."

Mace yumruklarını tokuşturarak başını salladı. "Takım olalım." Team Selfish harekete geçmişti.

Bölüm 3

Scotty arenayı geçerken acımasız Yunan güneşi üzerine vuruyordu, savaş botları tertemiz, yeni taranmış beyaz kumu havaya savuruyordu.

Kahretsin. Bugün antrenmana ilk başlayanlar o ve kız kardeşi olmuştu. Aleka çok heyecanlı olmalıydı, ama Scotty savaşın izlerini taşıyan zeminde dövüşmeyi tercih ediyordu. Her ayak izi, her çukurlu fren izi, her damla kan, Scotty'nin ders çıkarabileceği bir hikaye anlatıyordu. Sıcakta yükselen koku bile, Scotty'yi kendi kanının kurumuş toprağa sıçramaması için daha sert dövüşmeye teşvik ediyordu.

Aleka ile dövüşürken kanamadan endişelenmesi gerekmiyordu.

Babaları henüz gelmemişti, ama Aleka silah raflarının önünde endişeyle volta atıyordu. Ve tabii ki, zırh giyiyordu. Kesilmeye dayanıklı ve aynı zamanda keskin olmayan darbelerin gücünü emen bir giysi koleksiyonuna sahipti. Bugün, haki bir tayt ve vücudu saran, uzun kollu zeytin yeşili bir üst giymişti.

Aleka tam bir korkaktı. Onlar lanet olası *ölümsüzdü*. Küçük kesikler ve çürükler saniyeler içinde iyileşirdi.

"Selam, abla." Scotty kısa kılıçların önünde durdu. "Seni bir süredir görmemişim. Babam son dakikada seninle antrenman yapmamı istediğinde şaşırdım." Kılıçlardan birini eline aldı; bu, saplamak için yapılmış düz, çift kenarlı bir kılıçtı. Aleka'nın koruyucu giysileri, yumruk ve bıçak darbeleri karşısında neredeyse işe yaramazdı.

Aleka'nın savaş zekası birazcık olsa bile, Scotty'ye karşı bir kalkan ve uzun bir silah seçerdi.

Scotty, onun bunu yapmayacağına bir milyon dolar bahse girerdi.

"Benim fikrimdi. Üç aydır antrenmanı kaçırıyordum ve babamın başımdan çekilmesini sağlamam gerekiyordu." Aleka uzun, dalgalı saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağladı ve Scotty kıskançlıkla izledi. Scotty'nin aksine, Aleka'nın saçları ipeksi, çilek sarısı dalgalar halindeydi ve asla kıvrılmaya ya da

yerinden oynamayan saçlara sahipti. Büyükannesi, Scotty'nin saçlarının kendisi kadar ateşli ve vahşi olduğunu şaka yapardı. "Ayrıca seninle konuşmak istedim ve burasının da diğer yerler kadar iyi bir yer olduğunu düşündüm." Ellerini yanlarına indirdi. "Harvester'ın kanının bulunduğu yerle ilgili bir ipucum var."

Scotty kılıcı neredeyse elinden düşürüyordu. "Vay canına."

Aylardır cevap arıyorlardı ama pek bir sonuç alamamışlardı. Şu ana kadar tek bildikleri, Cennet'te bir olay yaşandığı ve bu olay sonucunda büyükbabaları Reaver'ın esir alındığı, büyükanneleri Harvester'ın ise kaçmaya çalışırken öldürüldüğüydü.

Ama tüm umutlar kaybolmuş değildi. Harvester'ın melek gibi lütfu, Scotty'nin kuzeni Logan'ın nişanlısına ulaşmıştı ve bu da Harvester'ın dirilmesini mümkün kılıyordu.

Tabii kanını bulabilirlerse.

Öldüğü gün, Harvester'ın kanı Dünya'ya iki yerde yağmur gibi yağmıştı: Hawaii'deki Limos Teyze'nin evi ve Kudüs'teki bir cami. Elli metrelik bir yarıçap içindeki her şeyi kapladıktan sonra, kan sanki hiç olmamış gibi ortadan kaybolmuştu. Ancak bazı tanıkların ifadesine göre, camideki kan bir akıntı oluşturmuş ve Kaya Kubbesi'ndeki Temel Taşı'nın altından akıp gitmişti.

Şu ana kadar Aleka onu bulamamıştı ve zaman daralıyordu. Harvester'ın Lütfu, Eva'yı öldürmeden çok daha uzun süre onun içinde kalamazdı.

"Bu ipucu ne?"

"Aradığımız odanın altında, daha önce bilinmeyen bir odanın izlerini buldum," dedi Aleka, gözleri parıltıyor, sesi heyecandan titriyordu. Gizemleri çözmeyi seviyordu, özellikle de arkeolojik nitelikte olanları. Ya da daha doğrusu, şeytani nitelikte olanları. Londra Müzesi'nin Şeytan Antropolojisi ve Arkeolojisi Merkezi'nin önde gelen uzmanlarından biri olarak, tozlu, eski eşyaları karıştırmaktan büyük zevk alıyordu. "İzin alır almaz camiye geri döneceğim. Bana katılmak ister misin?"

Scotty, kız kardeşinin tarihe ve eski, işe yaramaz ıvır zıvırlara olan ilgisini paylaşmıyor olabilir, ama büyükannelerine ne olduğunu bulma konusundaki Aleka'nın takıntısını paylaşıyordu. Scotty, sert ve umursamaz büyükannesini her gün özlüyordu.

Aleka, cevap beklerken at kuyruğuyla oynuyordu. Saçını toplamayı hiç sevmezdi. Scotty ise saçını nadiren açardı.

O ve kız kardeşi hemen hemen her konuda tam zıtlardı.

“Kaçırmam,” dedi Scotty.

“İyi.” Aleka at kuyruğunu omzunun üzerinden attı. “Senin onunla her zaman özel bir bağın vardı. Muhtemelen pek olası değil, ama umarım onu hissedebilirsin ya da öyle bir şey.” İsteksizce içini çekerek silah raflarına göz attı. “Senin kas gücüne de her zaman ihtiyacım var.”

Scotty kılıcının ucunu denedi. Eğitim silahı olduğu için bıçağın kenarı tahmin edilebileceği gibi körelmişti. “Belki daha fazla antrenman yapsan, kas gücüne ihtiyaç duymazsın.”

Aleka sinirlenerek homurdandı. “Tıpkı babam gibi konuşuyorsun.”

Evet, bunu daha önce de defalarca duymuştu. Bunu bir iltifat olarak kabul etti. Aleka annesine çekmişken, Scotty kesinlikle babasının kızıydı.

Ve bunu kanıtlayan çilleri vardı.

Kusursuz tenli kız kardeşinin silahlara somurtarak baktığını izledi. “Hâlâ daha sık antrenman yapmanı mı istiyor?”

“Onu her gördüğümde.”

“O zaman belki de yapmalısın,” diye önerdi Scotty. “O ne yaptığını biliyor ve sadece bizim güvende olmamızı istiyor.”

“Ben müzede çalışıyorum,” dedi Aleka, güneşin doğuşu kadar tahmin edilebilir bir şekilde. “Her gün saldırıya uğruyor değilim ya.”

Scotty o aptal argümandan nefret ediyordu. “Nerede çalıştığın ya da bir kamu binasında ne kadar güvende olduğunu düşündüğün önemli değil. Ailemizden intikam almak isteyen her kötü pisliğin hedefi biziz. Her şeye hazırlıklı olmalısın.”

“Evet, evet.” Aleka, Scotty’nin nutkunu can sıkıcı bir sinek gibi eliyle savuşturdu. “Neyse ki beni koruyacak küçük kız kardeşim var.” Kollarını göğsünde kavuşturdu; Scotty bunu da kıskanıyordu. Aleka’nın en sevdiği şaka, annelerinin göğüslerini kendisinin, babalarınınkini ise Scotty’nin almış olmasıydı.

O kadar da kötü *değildi*.

Değildi.

“Ee, sende ne var ne yok?” diye sordu Aleka.

Scotty, kız kardeşine içini döküp dökmemeyi düşünürken, babalarının yakınlarda olup olmadığını kontrol etmek için arena girişine gizlice bir göz attı. Her zaman Scotty'nin istediği kadar yakındılar, ama aralarındaki farklılıklar genellikle anlaşmalarını zorlaştırıyordu. Öte yandan, Aleka daha büyüktü ve erkeklerle daha fazla deneyimi vardı.

Ne olacak ki?

"Bekaretimi kaybetmeye karar verdim." İşte.

"Vay canına." Aleka'nın alnındaki bakımlı kaşlarından biri yukarı kalktı. "Biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

"Çıkıyorum."

Scotty, Aleka'nın yargılayıcı tavrını bekledi, ama tek söylediği şey, "Tamam, peki neden şimdi?" oldu.

"Otuzuncu yaş günüm yaklaşıyor." Kılıcını kız kardeşine neredeyse tehditkar bir şekilde doğrulttu. "Ve bana babamın yaptığı gibi, ölümsüz olmak ve beş yüz yıl beklemek gibi saçmalıklar hakkında nutuk çekme. Seks eğlenceli görünüyor ve ben bunu kaçırıyorum."

"Kaçırmak mı?" Aleka acı bir kahkaha attı. "Seks abartılıyor."

"Gerçekten mi? Bir Seminus iblisiyle bile mi?"

Aniden baltaların yanındaki cop ve topuzların çeşitliliğinden etkilenerek Aleka oraya doğru sürüklendi. "Bilemem."

"Yalancı." Scotty, bu konuda ona kaçış yolu bırakmamak için kız kardeşinin peşinden gitti. "İstediğin kadar inkar edebilirsin, ama Sabre ile birlikte olduğunu biliyorum."

Aleka adımını yarıda durdurdu ve öfkeyle solgun yanakları kızararak arkasını döndü.

Ooh, burada kesinlikle ilginç bir hikaye vardı.

"Sana ne dedi?" diye sordu.

Scotty, çoğunlukla kız kardeşinin kıvranışını izlemek için dramatik bir şekilde durakladı. Kız kardeşinin endişeli olduğunda gözlerini sık sık kırptıyordu.

"Hiçbir şey demedi," dedi sonunda. "Söylemesine gerek yok. Herkes senin Limos Teyze'nin partisinden onunla çıktığını gördü."

"Sana daha önce de söyledim, birlikte çıkmadık. O önce çıktı." Aleka sinirlenerek homurdandı. "Her neyse, önemli değil. Hiçbir şey olmadı. O yüzden bu konuyu kapat."

"Hadi ama abla," diye yalvardı Scotty. O, Mace ve Blade, o gece neler olduğunu anlamaya çalışmak için haftalarca uğraşmışlardı. Aleka ve

Sabre bütün gün flört etmiş, özel şakalara gülerek başlarını birleştirmiş, gizlice dokunmuş ve kimse bakmadığını sandıklarında birbirlerine gözleriyle sevişmişlerdi. Aralarındaki boşucu Hawaii havası, erotik enerjiyle adeta cızırdamıştı. “Bana söyleyebilirsin. Belli ki *bir şey* oldu, çünkü konu açıldığında ikiniz de huysuzlaşıp kaçamak cevaplar veriyorsunuz.”

“Şey,” dedi Aleka, sert bir hareketle silah raflarına dönerek, “o zaman belki de bu konuyu açmamalısın.”

Hmm. Muhtemelen bu olmayacaktı. Scotty çok meraklıydı. O, tüm kirli çamaşırları öğrenmek istiyordu. Hepsini. Aleka ve Sabre'nin, partide büyükannelerinin kanının yağmur gibi yağdığı olayı kaçırmalarına neden olacak kadar ilginç bir şey olmalıydı.

“Bir Sem ile seksin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorsan,” diye devam etti Aleka, yakın mesafe silahlarının en üst sırasını incelerken, “eminim Mace ya da Blade sana seve seve gösterir.”

Ne yazık ki bu bir seçenek değildi. Ve içten içe, bu konuda hâlâ biraz kırgındı. Aleka'ya otuz yaşında bir bakire olmak istemediğini söylemişti, ama aslında mesele daha çok hayatına devam etmektir. Belki sonunda bir erkekle birlikte olmak, sahip olamadığı şeyin özlemini çekmeyi bırakmasını sağlayabilirdi.

“Sana söyledim. Hepimiz dostluğumuzu ve takımımızı korumak için yemin ettik. İkişiyse de yatamam. Ayrıca, gerçekten daha uzun bir silah seçmelisin. Mızrak ya da balta dene. Ve atabileceğin küçük bir şey.”

Scotty'yi görmezden gelen Aleka, parmağını savaş çekicinin yıpranmış tahta sapının üzerinde gezdirdi. Uzun ya da kısa, kesen ve delici silahlara göre ezici silahları tercih ediyordu.

“*O kadar kan akıtmıyorlar,*” demişti bir keresinde.

Buna babaları şöyle cevap vermişti: “*Neye vurduğuna ve ne kadar sert vurduğuna bağlı. Bir keresinde, sadece bir ağaç dalıyla bir adamın kafasını koparmıştım. Yumurta gibi ezmişim. Ve o fışkıran kanı görmeliydin...*”

Aleka kusmuştu. Midesi her zaman zayıftı.

“Yemini biliyorum,” dedi Aleka. “Ama hadi ama. O sözlü bir yemindi, büyülü bir yemin değildi. İstedığın zaman bozabilirsin. Ve bana ikisinin de sana *hiç* asılmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Cidden mi?”

Mace bile mi?” Sanki bir şeyi vurgulamak istercesine, kancadan sivri uçlu topuzu kaldırdı. “O adam nabızı atan her şeye saldırır. Ve dürüst olmak gerekirse, nabzın olmaması onun için bir engel olduğunu sanmıyorum.”

Scotty somurtarak baktı. İnsanlar Mace’i hep yanlış değerlendirirdi. Evet, hiç çekinmeden konuşan egoist bir playboy olabilirdi, ama aynı zamanda cömert, sadık ve güvenilirildi. Sana arkayı kollayacağını söylerse, bunu yapardı. Yüzde yüz.

Scotty bugün Mace adına Aleka’nın canına okumaktan keyif alacaktı.

“Onlar onurlu erkekler,” diye karşılık verdi. “Söz verdilerse, sözlerini tutarlar.”

“Sakin ol, kardeşim.” Aleka ellerini kaldırdı, bir elinde mace *vardı*. “Onların onurlu olmadığını söylemedim. Ama onlar şehvet iblisleri. Günde milyonlarca kez seks yapmaları gerekiyor, yoksa ölürlər. Senin yanında içgüdülerinin beyinlerini hiç bastırmamış olmasına biraz şaşırdım.”

Kız kardeşi haklıydı ve Scotty muhtemelen aşırı tepki göstermişti, ama o her zaman takım arkadaşlarını korumaya çalışmıştı. Üstelik, kötü kalpli büyükanneleri bir succubus olduğu için Aleka’nın bu konuda konuşmaya hakkı yoktu.

“*Sen* de kısmen seks iblisisin,” dedi Scotty, kız kardeşinin *nabız yoklama* yorumuna hâlâ biraz kızgın bir şekilde. “İçgüdülerini kontrol etmekte sorun yaşıyor musun?”

“Hayır. Ya sen?”

Scotty kaşlarını çatı. Bu konuyu hiç düşünmemişti. O neyse oydu ve bunun nedeni önemli değildi. O şimdiki zamanda yaşıyordu, geçmiş hikayelere ihtiyacı yoktu, tarih umurunda değildi. Bu komikti, çünkü kız kardeşi tam tersiydi. Tarih, geçmiş hikayeler ve bunlarla birlikte gelen tüm soruların cevaplarını bulmaya takıntılıydı.

“Sanırım bende hiç seks düşkünü bir içgüdü yok,” dedi.

Hatta, hiçbir randevusunda en ufak bir tahrik hissi bile yaşamamıştı. Bu yüzden hiç seks yapmamıştı. Erkeklerle öpüşmüştü, ara sıra dokunmalar bile olmuştu, ama... iğrenç. Hiç heyecan verici değildi.

Şimdiye kadar, genlerinde Lilith’e dair en ufak bir iz bile fark etmemişti. Tanrılara şükür. Ama Mace ve Blade, succubus özelliklerinin seks yapmak ya da belirli bir yaşa ulaşmak gibi belirli bir olay tarafından tetiklenene kadar ortaya çıkmayabileceğini söylemişlerdi. Ancak ikincisi pek olası görünmüyordu,

Çünkü ergenlik genellikle bu tür değişiklikleri beraberinde getirir ve o bu aşamayı çoktan geçmişti.

"İçgüdülerini kontrol edebileceğini söylemiştin," diye düşündü Scotty. "Ama bunlar normal mi? Annemin bize anlattığı kuşlar ve arılar gibi mi? Yoksa tuhaf succubus saçmalıkları mı oluyor?"

Aleka ağırlığını kaydırdı ve mace'in ucundaki sivri uçlara aniden yoğun bir ilgi gösterdi. "Babam geliyor."

Scotty kemerli girişe doğru döndü, ancak Aleka'nın kendisiyle dalga geçtiğini fark etti. "Saçmalık."

"Her an gelebilir." Aleka mace'i geniş bir yay çizerek salladı. "Antrenmana başlamalıyız."

Scotty, Aleka'nın yan vuruşunu kılıcıyla kolayca, neredeyse tembelce engelledi ve silahların rahatlatıcı, heyecan verici çınlaması arenada yankılandı. "Sen kaçınmanın kraliesisin."

Aleka, Scotty'nin yarım yamalak karşılık vuruşunu yan adımla kaçırırken sırttı. "Sen de çok fazla kişisel soru soran kraliesin."

Bu adil bir yorumdu. "ağırılan silahlara geçelim."

Scotty'nin kılıcı sol elinde beliriverdi ve gücü vücuduna yayıldı. Tanrım, onu tutmanın verdiği heyecanı seviyordu. Hatta can atıyordu. O şeyle dövüşürken aldığı heyecan neredeyse cinsel bir heyecan gibiydi. Hiçbir erkeğin onun için yaptığı hiçbir şeyden daha iyiydi.

Oh. Succubus DNA'sı kendini böyle mi gösteriyordu? Ona lmcl bir seks oyuncağı vererek mi?

Ne sıkıcı.

Aleka silahını saldırı pozisyonuna kaldırdı ve her zamanki gibi bir sonraki hamlesini belli etti. Ne kadar antrenman yaparsa yapsın, bu alışkanlığından kurtulamıyordu. Neyse ki sıkıcı bir masa başı işi vardı. Scotty'nin dünyasında bir gün bile dayanamazdı. Tabii ki Scotty de Aleka'nın dünyasında bir gün bile dayanamazdı. Sıkıntıdan lrd.

"Bugün topuzla antrenman yapmak istiyorum,"

dedi Aleka. "Sen bir tane yaratabilirsin."

Bu, Scotty'yi her zaman rahatsız etmişti. O sadece bir kılıç yaratabilirdi ve yakındaki elementlerin gleriyle onu şarj edebilse de, çağırabileceği tek silah çift kenarlı bir uzun kılıçtı. Aleka ise mekanik hareketli parçaları olmayan hemen hemen her şeyi yaratabilirdi.

"*Bu* topuzun hissini seviyorum."

Bu... pek olası görünmüyordu. "*Asla* çağırдыңın silahlarla antrenman yapmamalısın," diye uyardı Scotty.

"Ne olmuş yani?"

"Yani, bu tuhaf."

Aleka topuzu savurdu ve Scotty kenara atladı. Kız kardeşi dövüşmede pek de iyi değildi. "Yine babam gibi konuşuyorsun."

"Eğer yaparsan, sana bu kadar sataşmazdı." Scotty saldırıya geçti, babasının "Trolleri Derisini Yüzmek" adını verdiği bir hareketle, ortaya çıkardığı ve fiziksel kılıçlarını salladı. "Muhtemelen sırf onu kızdırmak için inat ettiğini düşünüyor."

Aleka geri çekildi, eğilip bloklar yaparken. Hareketleri *çok* özensizdi. "Ayda bir kez bu aptal dövüş derslerine katılmamı istiyorsa, bununla başa çıkmak zorunda."

Cidden, sorun neydi ki? Aleka bir yıldan fazladır antrenman sırasında silah yaratmamıştı. Her zaman raftan bir şey seçer ve Scotty ne kadar ısrar ederse etsin, onu değiştirmeyi reddederdi. Sinirlenen babaları birkaç ay önce bu konuyu onunla konuşmuştu ve tartışma Aleka'nın öfkeyle eve dönmesiyle sonlanmıştı. Sonra anneleri babalarını azarlamış ve o günden beri kimse bu konuyu açmamıştı.

Scotty kılıcını savurdu, son anda geri çekilerek kız kardeşinin korumasız boynunu kesmemek için. Yine de kılıcın ucu Aleka'yı sıyırdı ve köprücük kemiğinin üstünde ince bir kırmızı çizgi bıraktı.

"Ah..."

Scotty, diğer tarafına da aynı kesikle karşılık verdi. Babalarının sık sık söylediği gibi, "Vücudun bir tarafını yarala, sonra diğer tarafı korurken diğer tarafına vur. Simetri. Bu sanatsaldır ve şeytan bundan nefret eder."

"Scotty!" Aleka ikinci kesik üzerine elini kapattı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Üzgünüm." Omuz silktili. "İlki kazaydı." "Peki ya ikincisi?"

"Simetri."

Aleka sinirlenerek ellerini havaya kaldirdi. "Babam burada olmasa bile, sanki buradaymif gibi."

"Eminim, derslerine gercekten dikkat ettiğini bilmek hoşuna giderdi —" Scotty, bileğinde iletişim cihazının titrediğini hissedince sözünü kesti. Bir saniye sonra, Kynan'dan bir mesaj geldi.

Evet! Görünüşe göre gelecekte, sadece kız kardeşiyle yaptığı sıkıcı dövüş dersleri değil, gerçek savaşlar da olacaktı.

"Başka bir dövüş partneri bulman gerekecek," dedi. "Gitmem gerek."

"Görev mi çağırıyor?"

"Evet." Scotty, çağırdığı kılıcı ortadan kaldırdı. "Rath'tan seninle dövüşmesini isteyeyim mi?"

Aleka topuzunu yerine koydu. "O nöbet görevinde."

Evlatlık ağabeyleri Rath, nöbet tutmak için *yaşıyordu*. Aleka ve Scotty ile birlikte büyümüşü, ancak birkaç yıl önce Ramreel iblis sürüsüne katılmış ve Ares'in ada güvenlik ekibinin bir parçası olmuştu. Savaşçı ırkı savaşta üstündü ve boyutları ile uyanıklıkları onları doğal ve korkutucu nöbetçiler yapıyordu.

Scotty, babaları ana kemerden içeri girerken antrenman kılıcını rafa geri koydu. Ön kolundaki canlı glif, sadık savaş atı Battle, Ares gölgelerden çıkarken toynaklarını yere vurdu. Yüksek güneş, saçlarındaki kırmızı vurguları parlatarak ona, bir mantoymuşçasına taşıdığı krallara yakışır havayı daha da pekiştiren bakır rengi bir taç bahşetti. Neredeyse zamanın kendisi kadar eski bir savaşçı olan Ares, hiçbir şeyden korkmazdı.

Bir aile üyesini kaybetmek dışında hiçbir şeyden. Bu yüzden Scotty, Aleka ve Rath yürümeye başladıkları günden beri savaşmak için antrenman yapıyorlardı.

"Üzgünüm, baba." Scotty ona doğru yürüdü ve gri saçlı yanağına bir öpücük kondurdu. Anlaşılan anneleri, onun sakallı halini seviyordu. "İşe gitmem gerek. Ama Aleka, antrenman yapacağı için *çok* heyecanlı olduğunu söyledi." Kız kardeşi Aleka'ya yaramazca göz kırptı, Aleka ise ona parmak işareti yaptı.

"Dikkatli ol," dedi Scotty, onu tek koluyla kucaklayarak kendine çekti.

"Hey," diye seslendi Aleka. "Neden ne zaman bir seansı iptal etsem, bana yeniden randevu almamı söylüyorsun?" Scotty'ye kolunu uzattı. "Ama o öylece çekip gidebiliyor mu?"

"Scotty sürekli antrenman yapıyor," dedi, derin sesi arenanın duvarlarından yankılandı. "Sen ise sürekli kaçınıyorsun."

Scotty güldü ve kız kardeşine parmaklarını salladı. "Görüşürüz. İyi eğlenceler!"

Bu, ona bir parmak hareketi ve intikam vaat eden bir bakış daha kazandırdı. Aleka muhtemelen Scotty'yi suçluluk duygusuna kapılmaya zorlayarak alışverişe çıkacaktı — ya da daha kötüsü, Scotty onun küflü müze sandıklarını karıştırmasına yardım etmek zorunda kalacaktı.

Ama Aleka'nın bilmediği şey, Scotty'nin kız kardeşiyle vakit geçirmeyi her zaman sorun etmediği idi. Ortak noktaları o kadar azdı ki konuşacak konu bulmakta zorlanıyorlardı, bu yüzden Aleka bir iyilik istediğinde Scotty genellikle kabul ediyordu. Belki derin sohbetlerle bağ kuramıyorlardı, ama ara sıra deneyimlerini paylaşabiliyorlardı. Scotty'nin, üç bin yıllık bir sandığın içine aptalca elini soktuğunda taşlaşmış şeytani bir akrep tarafından sokulduğu anı, düzenli olarak gülerek anlatırlardı. Scotty ise, Aleka'nın onu sürükleyip götürdüğü bir kitapçı kafede, seksi bir itfaiyecinin üzerine kahve döktüğü hikayeyi tercih ediyordu. Aleka özür dilerken kekelediği sırada, kalan kahveyi de adamın arkadaşının üzerine dökmüştü.

Scotty, adanın Harrowgate'ine doğru koşarken kıkırdadı. Kız kardeşini seviyordu, ama bazen kadının biraz gevşemesi gerekiyordu. Ya da kanlı bir savaşta kendini kaybetmesi. Ya da ateşli seks.

Scotty ateşli seks konusunda deneyimli değildi tabii. Ama Mace ve Blade, stres atmanın en iyi yolunun bu olduğuna yemin ediyorlardı. Savaştan bile daha iyi.

Scotty bundan pek emin değildi, ama işler kendi istediği gibi giderse, bunu önümüzdeki iki hafta içinde öğrenecekti.

Kynan Morgan lanet olası işini seviyordu.

Hayatını iblisleri öldürmeye adanmış bir adamın, bir ibisle evlenip onları istihdam eden bir ajans

onları istihdam eden bir ajans yönetmeye geçeceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Evet, genç, aptal, iblislerden nefret eden otuz yaşındaki hali, altmış üç yaşındaki halini tanıyamazdı, o zamanlar olduğundan bir gün bile yaşlanmış görünmese de. Hatta ölümsüzlük kazanmak ona birkaç yıl daha genç bir görünüm kazandırmıştı. En fazla yirmi yedi yaşında görünüyordu. Ve boynundaki tılsım sayesinde—melekler tarafından kutsanmış, kelimenin tam anlamıyla cennetin küçük bir parçası—sonsuz kadar yaşayacaktı... tabii düşmüş bir melek tarafından kafası kesilmek gibi aptalca bir şey yapmadığı sürece.

Refleks olarak elini uzattı ve boğazındaki kalın yara izlerinin üzerinden parmaklarını gezdirdi; bu izler, bir zamanlar kafasını neredeyse kaybetmiş olduğunu hatırlatıyordu. Askerlik günlerinde bir ibisle ilk karşılaşması, sesinin bozulmasına ve yeni bir kariyer yoluna girmesine neden olmuştu.

Kynan, binanın ana brifing odasında masanın karşısında oturan üçlüye hitap etmeden önce, sağındaki yarı iblis yengesi ve DART'ın Özel Soruşturma Birimi Direktörü Tayla'ya bir göz attı.

Scotty, Blade ve Mace sandalyelerinde uzanmış, aldatıcı bir şekilde sakın görünüyordular, ancak Ky, üçünün toplamda en az bir düzine bıçak, üç metre boğma teli, birkaç şok çubuğu ve sayılamayacak kadar çok doğaüstü silaha sahip olduklarını tahmin ediyordu. Onlar en iyilerin en iyileriydi, ürkütücü bir uyum içindeydiler ve dünya çapındaki onlarca DART şubesi arasında en yetenekli ve güvenilir ekibiydi. Eğer onlar bir durumun üstesinden gelemezlerse, kimse gelemezdi. En azından, onun maaşlı çalışanlarından hiçbiri.

Tay, görev paketlerini üç özel kuvvet operatörüne uzattı; onlar da kek kapışan çocuklar gibi paketleri kapıştılar.

Bunu daha önce de görmüştü. Aslında, birkaç hafta önce. Aralarında iki düzine keki silip süpürmüşlerdi.

"Nereye gideceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum." Mace, zarfı açarken güneşten sararmış koyu saçları yüzüne düşmüştü. "Umarım plajları olan sıcak bir yer olur. Sıcak kum, muhteşem sörf, bikinili kızlar..."

"Tam olarak... öyle değil," dedi Ky, eğlenerek. Ona sadist diyebilirsiniz, ama Mace'i eğlenmek için çok çaba sarf etmesi gereken yerlere göndermekten büyük keyif alıyordu. Adamın ara sıra biraz alçaltılması gerekiyordu.

Tayla, "Gününüzü mahvedeceğim" gülümsemesini takınmıştı. O da Mace'i rahatlık alanından çıkarmak ve onu

daha ciddi olmaya zorlamaktan da zevk alıyordu. "Sen," dedi, klasik Vanna White tarzında abartılı bir hareketle, "tüm masrafları karşılanan, vahşi ve böceklerle dolu Alaska gezisi kazandın."

Hayal kırıklığına uğrayan Blade inledi ve paketini masanın üzerine geri attı. "Soğuktan nefret ederim."

"Orada yaz mevsimidir," dedi Kynan ve Blade canlandı. "Ani yağmur fırtınaları ve pterodaktıl büyüklüğünde sivrisinekler bekleyin."

Blade koltuğuna geri çöktü. "Daha da iyi."

"Sızlanmayı kes." Scotty paketi inceledi. "Alaska'yı severim. Dağlar, ayılar ve harika bira fabrikaları var."

"Tatile gitmiyorsunuz," diye hatırlattı Tayla. "Bu bir görev."

Mace, briefing materyallerinde yer alan fotoğrafları incelerken başını kaldırdı. "Ne tür bir görev?"

Kahve rengi gözlerindeki hevesli ışıltı, Scotty'ninkiyle aynıydı. Bu ikisi tehlikeli ve tuhaf görevleri severdi ve her zaman bir olaya dalmaya hazırdı. Blade temkinli olanıydı, bu yüzden gözlerinde ışıltı yerine, karanlık bakışlarında temkinli gölgeler vardı.

Tayla odanın ana 3D holografik ekranını açtı ve ekran aralarındaki masanın üzerine asıldı. "Seattle ofisimizden iki özel operasyon ajanıyla ortak bir operasyon olacak. Skoll'u zaten tanıyorsunuz, yani onun iz sürme ve hayatta kalma konusunda kapsamlı eğitimi olan bir kurt adam olduğunu biliyorsunuz. Ayrıca, babasının Underworld General'da paramedik olarak çalışması sayesinde, ileri düzey ilk yardım eğitimi de almış. Diğer ajan ise Jon. Eski bir Yeşil Bereli ve birçok yerli dil ve mitoloji konusunda uzman bilgisi olan bir ayı şekil değiştirici."

Üçlü birbirlerine baktı.

"Tamam," dedi Blade yavaşça. "Peki, onlarla tam olarak ne yapacağız?"

"Fairbanks'teki bir otelde buluşacaksınız," dedi Kynan, "ve sonra Yukon-Charley Ulusal Koruma Alanı'ndaki bir kulübeye doğru yola çıkacaksınız. Orada wendigo ile ilgili ihbarları araştıracaksınız."

"Wendigo mu?" Mace koltuğunda dikleşti. Parlak, yeni şeyleri severdi. "Onlar da ne lan? İblisler mi?"

"İyi soru." Tayla, uzun kızıl saçlarını kulağının arkasına attı. O da Kynan'la aynı yaşlardaydı, Seminus iblis eşi Eidolon'la paylaştığı bağ sayesinde tek bir gri saç teli ya da kırıksıklığı bile yoktu. "Jon sana onlar hakkında daha fazla bilgi verebilir, ama

temel olarak, yamyam canavarlardır. Aegis ve DART her zaman bunların efsanevi olduğunu varsaymışlardır, ancak koruma alanının yakınlarında birkaç kişi kayboldu ve güvenilir bir kaynak, wendigo efsanesine benzeyen bir tanım verdi.”

Mace sıırttı. “Harika. Onları yeni bir tür olarak doğrulayan ilk kişiler biz olabiliriz. Ünlü olacağız. *Underworld News Today*’ın her yerine manşet olacağız.”

“Peki, bunlar iblis mi?” diye sordu Scotty, Mace’i ve onun şöhret ve servet hayallerini görmezden gelerek. “Yoksa değil mi?”

Kynan omuz silkti. “Bilmiyoruz. Bunu sizin ekibiniz belirleyecek. Daha fazla bilgi için paketlerinizi okuyun, gerisini Seattle’daki çocuklar size anlatır.”

Mace başını salladı; görev moduna geçerken vücut dili, umursamazlıktan kalp krizi kadar ciddiyete dönüştü. Adam sosyal ortamlarda ne olacağı belli olmayan biriydi, ama görevde gelgitler kadar güvenilirildi. Ondandır bir şey yapmasını isterseniz, yapardı. Ancak hedefe ulaşma yöntemleri genellikle alışılmadık ve çoğu zaman kurallara aykırıydı. “Ne zaman çıkıyoruz?”

“Hazırlanmak için altı saatiniz var,” dedi Tayla. “Paketlerinizde adresler, isimler ve işe başlamanız için gerekli temel bilgiler var. Hafif eşya alın. Çok yürüyüş yapacaksınız.”

Kynan çekmeceye uzanıp bir kutu çıkardı. Ekip, onu masanın üzerine koyup kapağını açarken büyülenmiş bir şekilde izledi.

“Bu,” dedi, “StryTech ile sözleşme yaptığımız silahın prototipi.”

Scotty’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu... bir Reaper mı?”

“Evet.” Kynan, kutudan şık nesneyi çıkardı; cilalı boynuz kabzası, sanki onun için yapılmış gibi avucuna tam oturdu. Sahaya çıkıp bunu kendi başına denemek için sabırsızlanıyordu. Çok uzun süredir masanın arkasında tıkalı kalmıştı ve savaşmak için can atıyordu. “Stryke bunu dün bana teslim etti ve sizler bunu deneyecek ilk kişiler olacaksınız.”

Scotty koltuğunda adeta zıplıyordu. Keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmazdı ve silahın kabzasına odaklandı. “Bu Ramreel boynuzu mu?”

Kynan başını salladı. "Merak etme, bunun için masum bir Ramreel ölmedi. Babasının sürüsünden bir erkek bunu bağısladı."

"Kökeni konusunda endişelenmiyordum," dedi. "Çoğu Ramreel kötü piçlerdir. Sadece Ramreel boynuzunun neden yapının bir parçası olduğunu merak ediyorum."

Kynan, pürüzsüz, tuhaf bir şekilde sıcak olan şeytani malzemenin üzerinde başparmağını gezdirdi. "Stryke, onu tutan kişinin niyetini hissedebildiğini söyledi. İsabet oranını artırıyor."

"Harika." Mace'in koyu renkli gözleri heyecanla parladı, Blade'inkiler ise temkinli ve soğuk bir hal aldı. Ayrılık yaşadığı kardeşinden bahsedilmesi ona böyle bir etki yapıyordu. "Nasıl çalışıyor?"

Kynan, tabanca büyüklüğündeki silahın namlusunun yanındaki bir düğmeye bastı. İki kanat açıldı ve bir kablo tutma yayına takıldı.

"Harika," dedi Scotty. "Minyatür bir tatar yayı gibi görünüyor."

"Çalışma şekli de çok benzer," dedi Kynan. "Ama bazı önemli farklar var." Silahı Tayla'ya uzattı ve bir ok gösterdi. "İlk olarak, mermi daha küçük ve daha kalın."

"Neden?" Scotty, sanki kişisel olarak kırılmış gibi okuna kaşlarını çatı. "Bu beceriksizce. Çevresi onu yavaşlatır."

Silahın zayıf noktasını anında tespit etmek Scotty'ye kalmıştı. Tıpkı babası gibiydi.

"Shaft, bir *decipula* içerdiği için tipik bir okdan daha büyük olmak zorunda," diye açıkladı Ky. "StryTech, ruh tuzaklarını daha da küçültemedi."

Blade, Ky'ye doğru başını kaldırdı. "Ama bu, silahın öldürücülüğünü azaltmaz mı?"

"Bu silahın amacı ruhları yakalamak, öldürmek değil," dedi Kynan, ancak Stryke, şirketinin devam eden araştırmalarının Reaper'ı olabildiğince ölümcül hale getirecek bir yol bulacağından emin olduğunu söyledi. "Herhangi bir yaralanma sonucu iblis öldüğünde cıvata iblisin vücuduna saplanmış olduğu sürece, *decipula* onun ruhunu yakalayacaktır."

Sheoul-gra'nın yıkılmasıyla, ölen iblislerin ruhlarının gidecek hiçbir yeri kalmamıştı ve hem insan hem de iblis alemlerinde büyük hasara yol açıyorlardı. StryTech, Hades Sheoul-gra'yı yeniden inşa edene kadar ruhları yakalayıp saklamak için tuzaklar geliştirmişti, ancak tuzakların yerleştirilmesi ruhları görebilme yeteneği gerektiriyordu. Reaper ile herkes bir iblis ruhunu yakalayabilirdi.

"Peki ya insanlar?" diye sordu Mace.

"Reaper insanları kesinlikle öldürecek," dedi Kynan, "ama ruhlarını yakalayamayacak. Bu silah sadece iblislere karşı çalışmak üzere tasarlandı."

"Tamam," dedi Blade. "Ama okun bir ruhu yakaladığını nasıl anlayacağız?"

Kutudan başka bir ok çıkardı. "Bu bir ruh içeriyor. Şaftına kazınmış parlayan sembollerden anlayabilirsiniz." Mermiyi kadife astarlı kılıfına dikkatlice geri koydu. "Reaper'da bir yönlendirme sistemi var, bu yüzden nereye nişan alırsanız alın, oklar en ağır yaralı düşman iblisi bulacaktır."

Tayla silahı ters çevirip sağ tarafındaki kalem silgisi büyüklüğündeki beyaz düğmeyi gösterdi. "Gerekirse bunu basarsan, güdüm sistemini devre dışı bırakabilirsin."

"Bunu neden yapasın ki?" diye sordu Scotty.

"İyi adamları korumak için." Tayla silahı masanın üzerine koydu ve kabzadaki düz paneli işaret etti. "Savaştan önce, grubunuzdaki herkesin panele dokunarak kendilerini müttefik olarak tanımlaması gerekiyor. Bu, merminin yaralı arkadaşlarınızı bulmasını engelleyecektir. Ama diyelim ki etrafta siviller var ya da olay yerine daha fazla yardım geldi ve onların enerji izlerini almaya fırsatınız olmadı. O zaman, merminin onları savaşta en ağır yaralı kişiler olarak algılamaması için güdüm sistemini devre dışı bırakman gerekir."

"Ah." Scotty at kuyruğuyla oynadı. "Mantıklı."

"Başka sorusu olan var mı?" Tayla takım arkadaşlarına baktı. "Yok mu? O zaman göreve hazırlanın." Silahı kılıfına geri koydu ve masanın üzerinde kaydırdı. "Buna ihtiyacınız olmadığını biliyorum, ama iyi şanslar."

Hayır, diye düşündü Kynan, takım kendinden emin ve havalı tavırlarla odadan çıkarken, onların şansa ihtiyacı yoktu. Aralarında, çoğu ülkenin ordularının tamamından daha fazla yetenek ve beceri vardı. Ve birbirlerine o kadar uyumluydular ki, aralarına tek bir oksijen molekülü bile giremezdi.

Ve bu, Kynan'ı zaman zaman endişelendiren şeydi. Üçlü ne kadar çok şey yaşamış olsa da, arkadaşlıkları hiç sınanmamıştı.

hiçbir zaman zorlanmamıştı bile.

Ya bağlarını sınayacak bir şey olursa? Temelde çatlaklar oluştuğunda her şeyin ne kadar çabuk parçalanabileceğini çok iyi biliyordu.

"Hey."

Blade ofisin kapısını kapatırken Kynan, Tay'e baktı. "Evet. Ne haber?"

Kız başını eğdi, saçındaki pembe çizgi omzunun arkasına düştü. "Endişeli görünüyorsun."

"Endişeli mi?" Alaycı bir şekilde güldü. "Yok canım. Daha kötüsünü de atlattılar. Sadece eski günleri düşünüyordum."

"Hangi günleri?"

En kötülerinde. "Aegis günlerimizde."

Kız derin ve uzun bir nefes aldı. "Oh."

"Evet." Adam başını sandalyeye yasladı, bir avcı grubunun başında bir iblis avcısı olarak geçirdiği günler zihninden hızla geçti. Tayla en iyi savaşçılarından biriydi... ta ki yok etmesi gereken hastaneyi yöneten iblis doktorla ilişkiye girene kadar. "Her şeyi bildiğimizi sanıyorduk."

Kız burnunu çekti. "Hiçbir şey bilmiyorduk. Ama hey, ikimiz de şu anda iyi durumdayız. Harika eşlerimiz, en iyi çocuklarımız ve müthiş işlerimiz var."

"Küllerimizden yeniden doğduk," diye mırıldandı.

Şanslıydılar. Yananların çoğu geri dönmemişti. Ölen ilk karısı da onlardan biriydi.

"Bundan sonra ne olacağını hiç düşünür müsün?" diye sordu Tayla. Adam kaşlarını kaldırdı. "Kimin için?"

"Bizim için." Omuz silkti, eşinin *dövmesinin* bulunduğu omzunu yavaşça salladı. "Dünya için. Yani. Bir süredir ortalık sessiz. Otuz yıldır bir kıyametle karşılaşmadık. Bu beni biraz korkutuyor."

"Birkaç ay önce Kuzey Denizi'ndeki Stryke petrol platformunun altındaki cehennem yarığını unuttun."

"Ah, evet." Masadaki kalan belgeleri aldı. "Stryke çoğunu halletti ve hasar da minimum düzeyde olduğu için, bunu eklemeyi hiç hatırlamıyorum."

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Merak etme,” dedi neşeyle, “Eminim ki felaket kapıda bekliyordur. Ayrıca Azagoth’un Sheoul-gra’yı yok edip milyonlarca, belki de milyarlarca kötü ruhu serbest bıraktığını unutuyorsun. En kötülerinin yakalanması hâlâ bekliyor. Gelecekte pek çok potansiyel kıyamet olacağını öngörüyorum.”

“Teşekkür ederim.” Gülümsayarak kapıya doğru yöneldi. “Her durumda hep iyi tarafını görüyorsun.”

Adam sadece başını salladı. İblisler. Onları öldür ya da onlarla evlen, onları asla anlayamazsın.

Bölüm 4

Yerel saatle akşam altıdan birkaç dakika sonra Fairbanks oteline vardılar. Vahşi doğa temalı tesis yaz turistleriyle doluydu, ama Seattle ofisinden gelen iki DART çalışanı lobinin hemen yanındaki bir konferans odasını rezerve etmişti.

Scotty, Skoll'u hayatının büyük bir bölümünde tanıyordu, ama daha çok bir tanıdık olarak. Babası Luc, Underworld General'de paramedikti, bu yüzden Blade ve Mace, ona Scotty'den daha fazla vakit geçirmişti. Geniş omuzlu, yoğun, kristal mavisi gözlü, uzun boylu, kızıl saçlı bir erkekti; tüm kızların başını döndürürdü.

Scotty, diğer adamı, Jon'u daha önce hiç görmemişti. Skoll'dan belki bir inç daha uzundu, koyu saçlı ve babasını hatırlatan iri yapılı bir adamdı. Scotty, onun ayıya dönüştüğünde devasa bir hal alacağına bahse girerdi.

Skoll oldukça dostçaydı, el sıkışıyor ve tarçınlı sakızlarını ikram ediyordu, ama Jon daha temkinliydi, sanki onlar meslektaşları değil de düşmanlarıymış gibi geride durup onları inceliyordu.

Ama sonra Blade de aynı şeyi yaptı. Mace ise öyle değildi. Hayır, o hemen partinin neşesi oldu, bir tur tekila ısmarladı ve geyik eti nachos ile geyik sosuyla kaplanmış patates kızartması sipariş etti.

"Sizi tekrar görmek güzel," dedi Skoll, birkaç dakikalık sohbet ve havadan sudan konuşmanın ardından. Belki de hayal gücüydü, ama takım arkadaşlarına göre bakışlarının üzerinde daha uzun süre durduğuna yemin edebilirdi. Tabii ki, onu en son gördüğünde, birkaç hafta önce Runa'nın doğum günü kutlamasında, biraz flörtçü davranmıştı. "Burada Harrowgate'ler nadirdir, bu yüzden kulübeye olabildiğince yaklaşmak için bir araç kiraladık. Şu anda sana temel bilgileri vereceğiz, geri kalanını da yol boyunca anlatırız."

"Kynan bir kulübeden bahsetmişti." Mace, karşısındaki masanın altından bir sandalyeyi çekip tersine oturdu ve sırtını sandalyeye dayayarak kollarını masaya koydu. "O ne iş?"

"Wendigo faaliyetlerini ilk bildiren adama ait. Nathan Mitchell. Eski bir Aegi. Orası onun evi. Bir hafta önce onunla iletişimi kaybettik."

"Aegi mi?" Blade normal bir insan gibi masanın yanındaki sandalyeye oturdu. "Neden bunu The Aegis yerine DART'a bildirdi?"

Bir garson yemek ve içeceklerini getirdi ve Jon, adam gidene kadar cevap vermedi. "The Aegis'e bildirdi, ama ona inanmadılar. Bize ulaşmasını söylediler, çünkü biz 'boşuna uğraşmayı' seviyoruz."

Kulağa mantıklı geliyordu. The Aegis pisliklerle doluydu.

"Kynan, bazı insanların kaybolduğunu söyledi." Scotty, odanın dört bir yanına asılmış doldurulmuş ölü hayvanlara kaşlarını çatarak baktı. İblis kafaları daha iyi dururdu. "Nathan onları tanıyor muydu?"

"Kayıp olanlardan ikisini tanıyordu. Onlar, toplumdan uzak yaşayan hazırlıkçı arkadaşlardı. İronik bir şekilde, iblislerden kaçmak için kuzeye taşınmışlardı." Skoll bir dosyadan birkaç fotoğraf çıkardı ve masanın ortasına koydu. "Jason Steele ve Gary Lewis. Steele, ordudan ayrıldıktan sonra birkaç yıl önce geri dönen bir Alaska yerlisiydi ve Lewis, boşandıktan sonra Missouri'den buraya taşınmıştı."

Scotty, her ikisi de kırklarının sonlarında ya da ellilerinin başında gibi görünen adamların fotoğraflarına bir göz attı. Hayatta kalma ekipmanlarıyla donanmış ve tüfek taşıyan bu adamlar, kendilerini koruyabilecek gibi görünüyorlardı.

"Ve Nathan, wendigo'yu gören tek kişi mi?" Mace servis tabağından bir nacho aldı. "Arkadaşlarını öldürüp izlerini örtbas etmek için wendigo hikâyesini uydurmadığını nereden biliyoruz?"

"Bilmiyoruz." Jon'un derin bariton sesi odada yankılandı ve Scotty kadınsı bir hayranlıkla titredi. Blade'in sesi de benzerdi, gür ve boğuktu. Mace'inki de öyleydi, ama genellikle sadece yaralandığında, akşamdan kalma olduğunda ya da bir kadına şehvet duyduğunda. "Bu yüzden soruşturma yapıyoruz."

Scotty, koyu kahverengi sos ve kıyılmış etle kaplı bir patates kızartması kapıverdi. "Kulübeye varmamız ne kadar sürer?"

"Yürüyüş parkurunun başlangıcına arabayla sekiz saatlik yol var." Skoll ağzına bir jalapeño attı.

"Sonra da Nathan'ın kulübesine üç saatlik bir yürüyüş," diye ekledi Jon. "Uzun bir gün olacak."

"Peki ya erzak?"

Skoll hafifçe öksürerek su bardağına uzandı. "Kamyonete bir hafta yetecek kadar erzak yükledik zaten. Kulübe de stoklanmış olmalı."

"O zaman gidelim." Blade ayağa kalktı. "Karanlıkta yabancı bir ormanda dolaşmak istemeyiz."

"Sakin ol dostum." Skoll koluyla geniş bir hareket yaparak köşedeki testereyle oyulmuş grizzly ayısını, duvardaki Kızılderili resimlerini ve Alaska temalı odadaki diğer her şeyi işaret etti. "Gece yarısı güneşinin ülkesindeyiz. Yılın bu zamanında saat on'a kadar hava aydınlık olacak ve sadece birkaç saatliğine kısmi karanlık olacak."

Scotty, tabağındaki patates kızartmalarını tamamen bitirmeden önce bir kenara itmek zorunda kaldı. "Wendigo gibi yaratıkların ortaya çıkması için garip bir zaman gibi görünüyor. Gelmeden önce yaptığım az miktardaki araştırmaya göre, onlar daha çok soğuk hava ve karanlıkta ortaya çıkan canavarlar."

"Öyleler," diye onayladı Skoll. "Bu yüzden bu durum çok garip."

"Yani, onların gerçek olduğuna mı inanıyorsun?" Blade'in sorusu, gerçek bir sorgulamadan çok bir meydan okumaydı. Başından beri şüpheliydi. "Bir efsane değil mi?"

"Gerçekler." Jon'un sesi ayı gibi bir hırıltıydı.

"Nereden biliyorsun?" diye ısrar etti Blade.

Jon masadaki dosyaları topladı. "Bu hikâyeler ailemde nesiller boyu aktarıldı."

"Ah," dedi Blade. "Yani, anekdot niteliğinde kanıtlar."

Jon, dosyaları neredeyse kutuyu devirecek kadar sert bir şekilde kutuya attı. "Büyük büyük dedem, kötü bir ruh tarafından wendigo'ya dönüştürüldükten sonra kardeşi tarafından öldürüldü."

Blade gözlerini devirmemek için çabalarken vücudu seğirmeye başlamıştı, bu yüzden Scotty hemen Jon'un dikkatini çekti. "Bir wendigo'nun yaz ortasında neden aktif olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Birkaç teori var." Jon üçüne de baktı, ama çoğunlukla ona. Muhteşem gözleri vardı. Deniz yeşili ve berrak, tıpkı babasının adasını çevreleyen su gibi. Bu adam, ilk kez biriyle birlikte olma adayı olabilir. "Çağırılmış olması mümkün. Belki

kayıp adamlardan intikam almak ya da toprağı korumak isteyen biri tarafından. Ayrıca, son depremden sonra kış uykusundan uyanmış olması da mümkün. Bilmiyoruz. Ama bunu öğreneceğiz.”

Skoll kutuya birkaç dosya daha attı. “Patronumuz, bu şeyleri denemek için elinde yeni bir silah olduğunu söyledi?”

“Ruhları topluyor.” Scotty, Reaper’ı sakladığı Blade’in sırt çantasını işaret etti. Üçü arasında ateşli silah veya tatar yayı kullanmada en iyi olan oydu. Gerçi Scotty, diğer tüm yay türlerinde hepsini alt edebilirdi. “Ama bu, wendigoların iblis olması durumunda işe yarar.”

Jon sandalyesinin arkasından ceketini aldı. “Alev makinesi ve yanıcı oklar getirdik. Ateş, onlara karşı en etkili silahtır.”

Buzlu suyunu neredeyse bitiren Skoll, bardağı ağzına götürürken durakladı. “Katılmıyorum.” Güzel dudakları vardı. Jon’unki kadar dolgun değillerdi, ama daha az acımasızdı. Daha çok Mace’inkilere benziyorlardı. Ve Blade gibi çarpık bir gülümsemesi vardı. “Kafasını kesmek her şeyi öldürür.”

“Scotty kılıç kullanmada harikadır,” dedi Mace ve o da başını salladı, çünkü evet, öyleydi. “Yani, kafasını kesme işini hallettik.”

“İyi. Çünkü wendigolar dalga geçmez.” Jon durakladı ve tekrar konuştuğunda sesi karamsardı. “Bir sürü iblisle savaştım ve beni pek bir şey korkutmaz.”

Blade koyu renkli kaşını kaldırdı. “Muhtemelen bir efsane olan bir şeyden mi korkuyorsun?”

“Onlar yamyam,” dedi Jon ciddiyetle. “Ve seni yemeye başladıklarında canlı olmanı istiyorlar.” Jon ceketini giydi ve dosya kutusunu kucağına aldı. “Umarım efsanedirler, çünkü korkmuyorsan, aptalsın demektir.”

Land Rover ile patikanın başlangıcına giden yol sonsuza kadar sürdü. Mace, herhangi bir şeyi yapmak için sonsuza kadar beklemekten nefret ederdi. Bir şey istediğinde, onu *hemen* isterdi. Bir yere gitmek istediğinde, *hemen* oraya varmak isterdi. Ve bir kadın istediğinde, onu *hemen şimdi* isterdi.

Bu araçta oturup bekleme zırvalığı insanlara göreydi. Ama Alaska'da Harrowgate'ler az olduğu için —hangi deli iblis donmuş tundralarda ve ıssız ormanlarda dolaşmak ister ki?— Scotty'yi arka koltukta kendisiyle Blade'in arasına sıkıştırarak, berbat yollarda saatler geçirmekten başka çareleri yoktu.

Bazı yollar, yol olarak bile adlandırılabilir durumda değildi. Çukurlarla dolu toprak yollar, çatlamış ve eğrilmiş asfaltla birleşiyordu ve sık sık tek şeritli, otlarla kaplı patikalara daralıyordu.

Bu zamanı birbirlerini tanımak ya da uyumak için kullandılar. Mace biraz kestirmeyi başarmıştı ve Blade neredeyse tüm yol boyunca uyumuştur. En azından gözleri kapalıydı. Yine de Mace, adamın etrafında olup biten her şeyi takip ettiğinden şüpheleniyordu. Her zamanki gibi geveze olan Scotty, Skoll ve Jon'a işleri ve hayatları hakkında sorular sorarak sohbeti devam ettiriyordu.

Mace, Scotty'nin bu kadar neşeli olmasından hoşlandığından emin değildi ve onunla bu kadar flört etmesinden *kesinlikle* onunla bu kadar flört etmelerinden hiç hoşlanmamıştı.

O ise her şeyi içtenlikle kabul ediyor, onların aptal hikayelerine gülüyordu. Dün söylediği sözler Mace'in zihninde durmadan canlanıyordu.

Sanırım bekaretimi kaybetme zamanı geldi.

Siktir. Umarım bu salaklardan birine kaptırmaz. Skoll fena değildi, ama ayı şekil değiştiren herif tam bir pislikti. Fazlasıyla ciddiydi ve Mace'in şakalarına hiç değer vermiyordu. Ona üvey kardeşi Talon'u hatırlatıyordu. Yine de Scotty, bir rock yıldızına hayran olan genç bir hayran gibi kıkırdayıp gözlerini kırptırıyordu.

Scotty asla kıkırdamazdı. Ya da hayran hayran bakmazdı. Ve gözlerini devirmek dışında başka bir şey yapmayı ne zaman öğrenmişti? Ne oluyor lan?

"Yürüyüş parkurunun başlangıcına birkaç mil uzaklıktayız." Skoll, karla kaplı dağların arkasından doğan sabah güneşine gözlerini kısarak baktı. "Öğleden biraz önce kulübeye varırız. Böylece biraz uyuyup avımızı planlayacak vaktimiz olur."

"Güneş ne zaman batıyor?" diye sordu Blade, gözleri hâlâ kapalı, başı pencereye yaslanmış halde.

"Akşam dokuz civarı." Jon bir çukuru kaçınmak için direksiyonu kırdı, ama başka bir çukura çarptı. Durduklarında Mace'in kıcı paramparça olacaktı. "Saat on civarında karanlık çöküyor. Güneş ise saat altıda doğuyor. Yani, kısacası, bu şeyi avlamak için yaklaşık dokuz saatimiz var."

"Umarım dokuz saatin hepsine ihtiyacımız olmaz," dedi Blade, sesi tamamen düz bir tonda. "Çünkü ben bir şey öldürmeye hazırım."

Ben de, diye düşündü Mace, Jon'un ensesine bakarken.

Ben de.

5. Bölüm

Skoll nihayet bir patika başlangıcında kenara çekene kadar sanki bir milyon yıl geçmiş gibi geldi ve hepsi havasız kamyonetten çıkıp serin sabah havasına daldılar. İnsanlar bu kadar uzun süre araçlarda kalmaya nasıl dayanabiliyorlardı?

Scotty, Harrowgates'i bir daha asla hafife almayacaktı.

Kulübeye giden patika şaşırtıcı derecede bakımlıydı ve küçük bir arabanın geçebileceği kadar genişti. Jon, kulübenin sahibi Nathan'ın kamyoneti, UTV'si ve kar motosikleti için patikayı bakımlı tuttuğunu söyledi.

Scotty yürürken manzaranın güzelliğine hayran kaldı; patikanın yanında akan, pürüzsüz nehir taşlarının üzerinde şırıldayan berrak dereye o kadar büyülenmişti ki, neredeyse budaklı bir kökün üzerine takılıp düşecekti.

"Nathan'ı ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu erkeklere, kimsenin neredeyse yüzüstü düşmesini görmemiş olmasını umarak.

"Onunla röportaj yapmak için bir kez buraya gelmiştim." Skoll, onu neredeyse yere düşürecek olan kökü çevik bir hareketle atlattı. "Beni patikanın başlangıcından beş koltuklu bir Polaris ile aldı. Güzel bir araç. Sanki, akan suyu olmayan bir kulübede yaşıyor ama elli bin dolarlık bir UTV'si var." İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Onunla irtibatımızı kaybetmemiş olsaydık, bizi de götürürdü. Ama içimizden biri kamyonetin kasasında gitmek zorunda kalırdı."

"Senin arkanda koşmayı ben üstlenirdim." Scotty, setin aşağısındaki şırıldayan dereye baktı. "O uzun yolculuktan sonra biraz egzersiz iyi gelir."

Mace burun kıvırdı. "O da hiç yorulmaz."

"Doğru," dedi Jon, ona kadınları baştan çıkarma kılavuzundan çıkmış gibi görünen tembel bir gülümseme attı, çünkü Mace de aynı gülümsemeyi takınmıştı. O gülümsemeyi milyonlarca kez görmüştü... ama hiç kendisine yöneltilmemişti. "Baban Kıyamet'in Dört Atlısından biri. Onun ölümsüzlüğünü miras aldın mı?"

Kız başını salladı, hâlâ dereyi izliyordu; kalın ağaçların tepesinden sızan güneş ışınları suyun üzerinde parıldıyordu. Burası muhteşemdi. Dağları ve vahşi ormanları her zaman sevmiştir. Plajlar güzeldi, ama ormanlarda çok huzur verici bir şeyler vardı.

Tabii canavarlar istila etmedikçe.

“Yani, ben de öldürülebilirim,” dedi, “ama kolay değil.” Ona, umduğu kadarıyla şakacı ve ürkütücü olmayan bir bakış attı. “Ve inanılmaz bir dayanıklılığım var.”

Flört etmekte pek iyi değildi ve bildiklerinin azını da kuzeni Leilani'den öğrenmişti. O kız dikkat çekmeyi bir spor haline getirmişti.

Jon'un dudakları eğlenerek seğirdi ve bakışları adeta alev alev yanıyordu, sonra tekrar patikaya döndü. “Eminim öyledir.”

Skoll ona hızlıca bir bakış attı ve göz kırptı. “Ben de şaşırmadım.”

Evet! Kendine güveni artmıştı. Kuzeni Leilani onunla gurur duyardı.

Blade gözlerini devirdi ve Mace'in sessizce Jon'un sözlerini taklit ettiğini fark etti. Ona yan tarafına sert bir yumruk attı ve onun öfkeli “Oof!” sesine güldü.

“Kulübeye ne kadar uzaklıktayız?” Blade sinirli gibiydi.

Jon durdu ve bileklikteki ekranına bakarak onları durdurdu. Muhtemelen 3D bir haritaydı, ama paylaşım modunu etkinleştirmedikten, kız sadece tahminde bulunabilirdi.

“Buna göre yirmi dakika uzaklıkta.” Ağaçların seyrekleştiği ve patikanın kayalık bir tepe boyunca kıvrıldığı yeri işaret etti. “Şu virajın civarında olmalı.”

Mace, patikanın hemen yanındaki eski bir köknar ağacına dikkatini vererek Jon'u geçip ilerledi. “Nathan'ın arazisinde miyiz?”

Jon bulutsuz gökyüzüne baktı, bakışları başının üzerinde süzülen bir kartalı takip ediyordu. “Bir saattir buradayız.”

“Çocuklar.” Mace, budaklı gövdesi ağaçların ıstırabını yansıtıyormuşçasına bükülmüş ağaca doğru ilerledi. “Şuna bakın.” Ağacın dibinde durdu, parmaklarıyla kabuğa derinlemesine oyulmuş kıvrımlı deseni izledi. “Bu bir sembol. Kötülüğe karşı bir Aegis koruması.”

“Muhtemelen her yerdeler.” Jon, etrafı tararken gözlerini kısarak baktı. “Dikkatli olun. Aegis korumaları genellikle ayırım yapmaz.”

Bu, hepimizin çok iyi öğrendiği bir dersti. Aegis için, melekler hariç tüm doğaüstü varlıklar—iblislerden

vampirlerden kurtadamlara ve şekil değiştirenlere kadar.

“Şu çürümüş kütükte bir tane daha var.” Mace, panter gibi bir zarafetle devrilmiş bir kütüğün üzerinden atladı ve yokuş yukarı tırmanmaya başladı; yaklaşırken cılız çalıları bir kenara iterek ilerledi. “Sembol farklı.”

Skoll yavaşça bir daire çizerek döndü, keskin bakışlarıyla ormanı ve önündeki ve arkasındaki patikayı taradı. “Müzik değişti. Artık uğursuz bir havası var. Dikkatli ol.”

Blade kurt adama kaşlarını çatı. “Ne?”

“Onun müziği bir erken uyarı sistemi gibidir,” diye açıkladı Jon. Ancak açıklaması hiç yardımcı olmadı.

“Kafamda hep müzik var.” Skoll, etrafı gözetlemeye devam ederken parmaklarıyla belindeki palaya dokundu. “Kulağa takılan bir şarkı gibi, ama müzik duruma göre değişiyor. Sanki hayatımın bir film müziği var.”

Bu harika olurdu.

Blade aynı fikirde değildi. “Kulağa sinir bozucu geliyor.”

Jon arkaya doğru kayarak, arkalarındaki izleri gözetmeye devam etti. “Sen kolayca sinirlenen tiplere benziyorsun.”

“Sen de yüzüne sık sık yumruk yiyen tiplere benziyorsun,” diye karşılık verdi Blade.

Ooh, işler kızışmaya başlamıştı. Scotty iyi bir çatışmayı severdi, ama belki de kulübeye varana kadar beklemeleri gerekirdi.

Skoll adımını yarıda kesti, yüzünde endişe belirmişti. “Tempo artıyor. Müzik gittikçe yükseliyor. Daha yoğunlaşıyor.” Mace'e doğru döndü. “Mace. Yapma!”

Çok geçti. Mace'in botu yosunlu bir kütüğün üzerine bastı ve sessiz bir patlamayla havalandı. Acı dolu çığlığı, dalların ve kemiklerin mide bulandırıcı bir çatırtıyla bir ağaca çarpmasıyla kesildi. Gövdeyi kayarak aşağı indi ve yere güm diye çarptı, kabukta bir kan izi bırakarak.

“Mace!” Scotty, onun eğretili otlarının arasında parçalanmış bir yığın halinde yattığı yere doğru koştu, korku buz gibi parmaklarıyla onu tırmalıyordu. Hepsi daha önce yaralanmış, ölümlerle burun buruna gelmişlerdi. Ama Mace'in kırık, atılmış bir oyuncak bebek gibi yatışındaki bir şey onu dehşete düşürdü.

Onun yanına diz çöktü. "Hey." Kahretsin, ne kadar çok kan.

"Ben... iyiyim," diye inledi Mace, zayıf bir şekilde sırt üstü dönmeye çalışarak.

"Onu sabit tut." Skoll sırt çantasını çıkardı. "Durumu daha da kötüleştirecek." Ceplerinden bir ilk yardım çantasını çıkardı ve Blade'in karşısına diz çökmesiyle aynı anda kızın yanına çömeldi.

"Blade," diye yalvardı. "Bir şey yap."

Takım arkadaşlarının kıvranan bedeni üzerinde bakışları buluştu ve kadının içi burkuldu. Blade'in sert ifadesi, kadının korkularını doğruladı. Durum çok kötüydü.

Sağ elini Mace'in bileğine bastırdı ve kişisel sembolünden başlayıp karanlık çizgiler boyunca parmak uçlarına kadar uzanan sıcak bir parıltı *dermoire'sini* aydınlattı. Blade'in iyileştirme gücü hasarı geri çevirirken Mace dişlerini sıkarak tısladı.

Skoll, işe yaramaz ilk yardım çantasını bir kenara atarak hayranlıkla izledi. "Çocukken Underworld General'de çok zaman geçirdim, ama daha önce hiç Seminus iblisini iş başında görmemiştim."

"Bu kadar hasar verebilen bir tuzak da hiç görmemiştim." Blade'in alnında ter damlaları belirdi ve nefes alışsı sığ ve kesik kesikti. Bu süreç onun için de kolay değildi. Bazen günlerce bitkin düşmesine neden oluyordu.

Scotty, tuzağı ve Mace'e verdiği tam anlamıyla yıkımı düşündü. Vücudunun tek bir santimi bile zarar görmemişti.

"Bu bir kemik kırıcı büyüydü," diye mırıldandı. "Öyle olmalı."

Nathan'ın ciddi olduğu belliydi. Mace'in elini nazikçe sıktı ve elin bir vücut parçası gibi değil de, erkeklerin sürekli oynadıkları D&D zarlarıyla dolu bir çanta gibi hissettirmesi yüzünden çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Blade," diye boğuk bir sesle sordu, "kaç kemiğin kırıldı?" "Hepsi," diye inledi Mace. "Hepsi kırılmış gibi hissediyorum."

"Haklı," diye mırıldandı Blade. Scotty'ye bir göz attı ve dudaklarıyla "Durum kötü" diye işaret etti.

Tanrım.

"İnanamıyorum... tuzağı görmediğime inanamıyorum." Mace yine inledi. "Sorun yok dostum," dedi Blade, sakın ve kendinden emin bir şekilde, babasının derin, güven verici sağlık görevlisi sesini harika bir

taklit ederek, babasının hastalarına karşı kullandığı

. En azından sevdiği hastalara. Shade, kötü iblislerin acı çekmesine seve seve izin verirdi. Scotty, onun bu tür adalet anlayışını her zaman takdir etmişti.

Blade, iyileştirici elini Mace'in kaburgalarının üzerine kaydırды. "Kemik kırıcıları tespit etmek neredeyse imkansızdır."

Scotty, Skoll'a bir göz attı. "Lütfen, Nathan'ın sana tüm koruma ve tuzakların yerlerini gösteren bir harita verdiğini söyle."

Jon, Blade'e bakarken nöbet tutmak için kaldığı yerden cevap verdi. "Harita kulübede. Hepsinin nerede olduğunu öğrenene kadar dikkatli olmalıyız."

Gözlerini kapatan Mace, mide bulantısıyla yutkundu. "Sanırım... bayılacağım."

"Dayan dostum." Çenesini sıkıp boynundaki kasları gerginleştiren Blade, Mace'in yaralarına daha fazla enerji aktardı. "Bu sadece birkaç dakika daha acıtacak."

Acı mı? Scotty hayatında birkaç kez Sem'in iyileştirme gücünden yararlanmıştı ve bu hiç *acıtmamıştı*. Bu tam anlamıyla işkenceydi. Yaralanma ne kadar kötü olursa, acı da o kadar kötü olurdu. Mace'in yaşadıklarına empati duyarak midesi bulanıyordu.

"Bütün Seminus iblisleri bu şekilde iyileştirebiliyor mu?" diye sordu Skoll.

"Hayır." Scotty, Blade için standart açıklamayı yaptı. Bu noktada, onların türü hakkında neredeyse onlar kadar çok şey biliyordu. "Tüm Sem'ler erkek olarak doğar ve ilk dönüşümleri sırasında üç yetenekten birini geliştirirler. Blade'in yeteneği yaraları iyileştirebilir, ama kendininkileri değil. Mace'in yeteneği farklı. O iyileştiremez, ama başkalarının vücut fonksiyonlarını değiştirebilir. Mesela, endorfin salınımını tetikleyebilir veya kalp atışını yavaşlatabilir. Blade'in kardeşi Rade ise en nadir yeteneğe sahiptir. Kafanın içine girip sana bir şeyler gösterebilir veya anılarını silebilir."

Rade'in yeteneği gerçekten korkutucuydu.

"Rade'i duydum," dedi Skoll. "O... Hayır. Hayır, hayır, hayır!" Ayağa fırladı. "Savaş müziği."

Kulakları sağır eden çığlıklar havayı doldurdu ve Scotty'nin omurgasından bir ürperti geçti.

Şeytanlar.

Jon küfretti ve eğildi, bir baltanın kafasına isabet etmesini kıl payı atlattı. Silah ölümcül bir sesle ağaca çarptığında, o çoktan

baltanın sahibinin peşine düşmüştü.

"Lanet olsun." Skoll, bir elinde bir pala, diğer elinde bir ninja yıldızıyla Jon'un peşinden koştu. Dikkatli olmak buraya kadarmış.

"Git," dedi Mace nefes nefese. "Yardıma ihtiyaçları var. Ben daha iyiyim. İyiyim."

Yüz rengi düzelmişti ve görünür yaralarının çoğu en azından kısmen iyileşmişti. Ama hiçbir şekilde *iyi* değildi.

"Elimden geleni yaptım," dedi Blade ona. "Sen kal. Ben gideceğim."

Ayağa kalktı, ama o gitmeden önce Mace onun bileğini tuttu. "Dikkatli ol."

Karanlık, yoğun gözleri kızınkilerle buluştu, derinliklerinde tanıdık bir söz dolaşıyordu. Cevabı, her zamanki gibi, "Her zaman" olacaktı, Mace'in sürekli tekrarladığı "Asla"ya bir cevap olarak.

Blade hayal kırıklığına uğratmadı. "Her zaman." Neredeyse küstahça bir göz kırpmasıyla Jon ve Skoll'un peşinden gitti.

Mace kolunu beline doladı, ağırlığını kaydırırken acı içinde kıvrandı. Şok ve kan kaybından yüzü solmuştu, dudakları neredeyse bembeyazdı. Onu hiç bu kadar kansız görmemişti.

"Bana bakıcıya ihtiyacım yok."

"Belki de." Nazikçe, güneşten yanmış koyu renkli bir saç tutamını, alnındaki yarı iyileşmiş bir kesikten uzaklaştırdı. "Ama kana ihtiyacın var."

Çoğu Seminus iblisi kan içmezdi, ama Mace'in biyolojik babası Wraith, vampirlik ihtiyaçlarını hem Mace'e hem de Talon'a miras bırakmıştı. İkisi de hayatta kalmak için kana ihtiyaç duymuyordu, ama beslenmek güçlerini artırıyor ve yaralarından iyileşmelerine yardımcı oluyordu.

Mace başını ağaca yaslayıp gözlerini kapattı. "Biraz kan iyi gelir."

Birkaç hızlı hareketle kolunu sıvadı ve bileğini uzattı. "Al."

Gözleri birden açıldı. "Ne? Sen mi? Hayır."

"Aptal olma. İhtiyacın var ve bende var. Ayrıca, başka nereden bulacaksın ki? Yakında buraya yaşlı, kır saçlı bir altın arayıcısının gelip sana damarını sunacağını sanmıyorum."

"Gri saçlı altın arayıcısı mı?" Gülmeye başladı ama sonunda öksürdü.

"Ne" —öksürük, hırıltı— "sence hangi yüzyıldayız?"

Scotty onun alaycı tavrını görmezden geldi ve kolunu onun yüzüne uzattı.

Boğazını temizleyen Mace, bakışlarını kadının bileğine indirdi. Açlık, yanaklarını çukurlaştırmış ve gözlerinde altın bir parıltı yaratmıştı, ama bir saniye sonra yüzünü çevirdi. "Yapamam."

"Saçmalık. Ne zamandan beri bir kadının teklifini geri çeviriyorsun?"

"Sen... sen o kadınlardan biri değilsin."

"Kes şunu." Bileğini yukarı doğru, ağzına daha yakın bir yere uzattı. "Aptal gibi davranmayı bırak."

"Yapamam, Scotty," diye fısıldadı, ama parmakları kadının ön kolunu kavradı ve elini dudaklarına çekti. Muhtemelen binlerce kadına, düşünmek bile istemediği şekillerde dokunmuş dudaklara.

Sonunda sıra bende.

Bu, aklına gelmemesi gereken bir düşünceydi. Ama şu anda, pek umursamıyordu.

Uzun, çekişmeli bir saniye boyunca, reddedileceğinden endişelendi, ama sonra dişleri bileğine doğru keskin bir şekilde indi ve ani, keskin acıyla sertçe nefesini çekti.

Bir kalp atışı sonra, acı, ağzının bileğini işlediği yerden yayılan şaşırtıcı, hoş bir karıncalanmaya dönüştü. Ah, tatlı günah. Etkisi sarhoş ediciydi. Sıcaklık içinden akıyordu, karıncalanıyor ve köpürüyordu. Sanki köpüklü şarapta banyo yapıyormuş gibiydi, kabarcıklar tüm erojen bölgelerine çarpıyor ve hayal edebiliyordu...

Mace onu bıraktı, elini o kadar sert bir şekilde itti ki, kız neredeyse geriye devrilecekti.

Gözlerini kırıştıtarak, sarhoş bir sersemlik içinde dizlerinin üzerinde sallanarak, kendine gelmeye çalıştı. "Ne oldu?"

Mace içini çekerek başını ağaca yasladı. "Vücudun ısırığımı çok çabuk iyileştiriyor. Sanki pipetle dondurma emmek gibi. Sıkmaya değmez."

Kız küfretti ve bileğine öfkeyle baktı. Aptal ölümsüz genler. "Lanet olsun."

"Sorun yok."

"Sorun var," diye ısrar etti. "Yürümek için bile çok zayıfsın, diğerleri yokken saldırıya uğrarsak savaşmayı bırak. Kana ihtiyacın var."

Mace itiraz etmek için ağzını açtı, ama ne söylemek üzereyse, kız bacaklarının üzerine oturup saçlarını boynundan çekince sözleri kesildi.

"Bundan sonrasını sen hallet. Juguler damar, bileğimdeki damar kadar çabuk iyileşmez."

"Ciddi misin?" Ona şaşkın şaşkın baktı. "Hayır. Hayır, lanet olsun."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Ciddi *misin*? Az önce bileğimi denedin. Boğazımın nesi var?"

Gözlerini kaçırdı ve bakışlarını kadının bacaklarının kendi bacaklarını sarmaladığı yere indirdi. "Bu farklı," diye mırıldandı.

Hâlâ şaşkın.

"Nasıl?" "Öyle işte."

İnsanlar Blade'in inatçı olduğunu söylerdi. Ama hayır. Üçü arasında, Mace herkesi inatçılıkta geride bırakabilirdi. Blade, dikkatli bir düşüncenin sonucu olarak direndi ve genellikle duygularının rol oynamasına izin vermezdi — kardeşi Stryke söz konusu olduğunda hariç. Ama Mace'in inatçılığı son derece mantıksızdı ve çoğu zaman egodan ya da gururdan kaynaklanıyordu.

O, bu zayıflıkları silah olarak kullanmayı uzun zaman önce

öğrenmişti. "Korkuyor musun?"

Koyu renkli gözleri birden yukarı kaydı.

"Neden?" Omuz silkti. "Sen söyle."

O, egosu ile vicdanı arasında gidip gelirken ona baktı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Hadi oradan." Bu karar çok kolay olmalıydı, öyleyse neden tereddüt ediyordu? O kadar yaklaştı ki burunları neredeyse birbirine değecekti. "Ne zaman korktuğunu bilirim..."

Bir avcının vahşi hırıltısıyla saldırdı. Dişleri boğazına saplandı ve kız, hem acının hem de zevkin beklenmedik şiddetine karşı nefesini tuttu.

Bütün vücudu karıncalandı ve sıcaklık göğüslerine yayıldı, sonra aşağıya doğru, ta ki uyluklarının arasına toplanana kadar. Beklenmedik hisler onu kıvrandırdı, dağınık düşüncelerini toparlamaya çalışırken bile, vücudunun her yerinde yoğunlaşan zevki kovaladı.

Bu tahrik olmaktı, değil mi? Bunca zaman sonra, neden şimdi? Ve bu nasıl bu kadar iyi... ve aynı zamanda kötü hissettirebilirdi? Mace onun arkadaşaydı ve ona yardım etmek için yapılan bir eylemden tahrik olmamalıydı.

Bu temelde klinik bir işlemdi. Hiçbir anlamı yoktu. Asla da olmayacaktı. Olmazdı.

Ama göğsünün derinliklerinden düşük, ritmik bir mırıldanma yükseldiğinde, suçluluk duygusunu düşünme yeteneğini kaybetti. Sanki etrafındaki hava bir arzu örtüsüne dönüşmüş, Mace'in vücuduna eriyene kadar onu aşağı çekiyordu. Ona sarılırken parmaklarını omuzlarına geçirdi. Bacaklarının arasında, sertleşmiş penisi ona baskı yapıyordu ve ona sürtünmemek için tüm iradesini toplamak zorunda kaldı.

Vay canına. Artık anlıyordu. Mace'in neden ondan beslenmeye direnmeye çalıştığını anlıyordu. Bu farklıydı. Bu... ateşle oynamaktı ve tanrılar yardım etsin, parmaklarını alevlerden uzak tutmayı hiç öğrenmemişti.

Hiç şeytan bulamadılar. Sadece, o şey onları geride bırakmadan önce Jon'un el arbaletiyle attığı tek atıştan kalan kan vardı. Canavar kilometrelerce uzunlukta bir iz bırakmıştı, ama sonunda Blade onu takip etmenin artık mümkün olmadığına karar verdi.

"Devam etmeliyiz." Jon bir vadiye dikkatle baktı; dibe inen dolambaçlı patika, yakın zamanda kullanılmış olduğuna dair açık işaretler gösteriyordu ama kan yoktu. Ya o şey kanamayı durdurmuştu ya da onlardan kaçmıştı.

"İsterseniz siz takip edin," dedi Blade. "Takım arkadaşlarımı yalnız bırakmayacağım. Bildiğimiz kadarıyla bu, bizi uzaklaştırmak için kurulan bir tuzaktı ve onlar tehlikede olabilir."

Bu olasılığı dile getirir getirmez, endişe ani ve şiddetli bir dalga halinde içini kapladı. Scotty ve Mace ikisi de ölümcül savaşçılardı, ama zayıflamış haliyle Mace tam kapasiteyle hareket edemiyordu. Kahretsin, o kadar çok kan kaybetmişti ki, muhtemelen dövüşte eğitimsiz on yaşındaki bir insan çocuğu kadar yetenekli olacaktı. Beslenmesi gerekiyordu, hem de bir an önce. Tercihen bir insandan, ama iblis olmadıkları için, en kötü ihtimalle Jon ve Skoll uygun donörler olacaktı. Blade, iblis kanının yardımcı olabildiğini diledi.

Bir de Scotty vardı.

Bu bir seçenek değildi.

Skoll arkadaşına bir bakış attı. “Blade haklı. Zaten dövüş müziği bitti. Kafam boktan, melankolik emo şarkılarıyla dolu. Kulübeye gidelim ve oradan bir sonraki hamlemizi planlayalım. Henüz wendigo ile başa çıkmaya hazır değiliz.”

Blade bir sivrisineği kovdu. Kynan haklıydı; bunlar kocaman pisliklerdi. “Sence peşinde olduğumuz şey bir wendigo *değildi mi?*”

Jon’un bakışları manzarayı taradı, vücudu hâlâ savaşa hazır bir şekilde gergindi. Blade bu adamı sevmiyor olabilir, ama onun iyi eğitilmiş ve yetkin olduğunu kabul edebilirdi.

“Wendigolar, vampirler kadar gün ışığına alerjiktir,” dedi. “Ama sinekler gibi düşük seviyeli iblisleri çekerler. Kovaladığımız her neyse, muhtemelen wendigo’nun kötülüğünden etkilenen bir alt seviye yarattı.” Boşluğa hüzünlü bir bakış attıktan sonra yenilgiyi kabul ederek omuz silkti.

Blade önden gitti, takım arkadaşları için duyduğu endişe onu teşvik ediyordu; yıpranmış hayvan izlerini takip ederek koştu ve devrilmiş kütüklerin üzerinden atladı. Orman hayvanları önlerinden kaçıştılar ve kuşlar yukarıdaki dallardan onlara bağırdı.

Jon hızını kesip orman örtüsüne baktı. “Bu sesler iyiye işaret. Hayvanlar kötülüğü anlar. Yakınlarda bir iblis olsaydı sessiz kalırlardı.”

Teşekkürler, Kaptan Bariz. Blade, Jon’un güvenceleri rağmen arkadaşları için endişelenerek hızını artırdı. *Acele et, acele et...*

Çalılıklardan fırlayıp ana patikaya çıktı. Mace ve Scotty tam orada olmalıydılar...

Şaşkın ve nefes nefese durdu. Skoll, Blade’in sırtına çarptı ama o, umursamayacak kadar sersemlemişti.

Ne. Oluyor. Lan?

Mace ve Scotty, kollarını ve bacaklarını birbirine dolayarak inleyerek kıvranıyorlardı. Mace’in yüzü kızın boynuna gömülmüştü, uzun, kalın at kuyruğu Mace’in yumruğuna dolanmıştı. Diğer eli kızın kalçasında duruyordu, parmakları kızın kot pantolonuna gömülmüştü.

Blade izlerken, Scotty sırtını kavisledi, göğüsleri yukarı doğru çıkıntı yaptı ve kamuflaj tişörtünün kumaşını zorladı, Mace ise onu kendine daha sıkı çekti.

Giysileri üzerlerindeyken sevişiyorlardı.

Sıcak, yakıcı bir kıskançlık Blade'in kafatasının tepesinden ayak tabanlarına kadar delip geçti ve onu yere çiviledi. Ama şehvet iblisi içgüdüleri kıskançlıkla savaşıyordu ve tahrik edici sıcaklıkla yavaş yavaş keskinliğini yitiriyordu.

Skoll ve Jon onun yanına geldi ve vücutları Blade'inki gibi seks için programlanmamış olsa da, Mace ve Scotty'den radyoaktif patlamalar halinde yayılan şehvet feromonlarına kesinlikle duyarlıydılar.

Çocuklar Mace ve Scotty'yi merak, şaşkınlık ve tahrik karışımı bir duyguyla izlerken, Blade'in kıskançlığı bir üst seviyeye çıktı.

O benim.

Scotty elbette ona ait değildi, ama ilkel beyni bunu umursamıyordu. Kimsenin Scotty'yi arzulamasına izin verilmezdi. Önemli olan tek şey, Scotty'yi bu erkeklerden uzaklaştırmaktı.

Mace dahil.

"Mace!" Kükremesi havada yankılandı ve orman ölüm sessizliğine büründü. *Hey, şuna bak Jon. Sonuçta ormanda bir iblis var.*

Kan dökme arzusu ve sıradan, eski moda cinsel şehvetle donuklaşmış Mace'in gözleri, olan biteni algılayamıyor gibiydi. Blade, Scotty'yi onun kollarından kopardığında bile. Onu Mace'in kucağından çekip yere indirdi.

Scotty'nin boğazından kıpkırmızı bir fışkıрма halinde kan fışkırdı. Oh, lanet olsun.

Siktir, siktir, *siktir!*

Onlar öpüşmüyorlardı. Mace besleniyordu.

Scotty elini boynundaki ısırık izlerinin üzerine koydu. "Ne oluyor, Blade?" diye bağırdı. "Mace'in kana ihtiyacı var."

Jon ya da Skoll gelene kadar yarım saat bekleyemez miydi?

Bu düşünceyle anında utanç duyan ve Scotty'nin öfkesi altında ezilen Blade, geri adım attı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, iyileştirme yeteneğini harekete geçirip ona uzandı. Evet, kendi başına da çabucak iyileşirdi, ama suçluluk duygusu beklemesine izin vermedi.

Scotty'nin başka planları vardı. Öfkeli bir şekilde geri çekildi ve elini Mace'e uzattı.

Mace yardımını reddetti ve sendeleyerek ayağa kalktı. "Hiç hoş değil dostum."

"Hiç hoş değil." Scotty, gözlerinde suçlama ve öfkeyle Blade'e sert bir bakış attı. "Ne olduğunu sandın ki?"

Elinin tersiyle ağzındaki kanı silen Mace, bir ağaca yaslandı. "Bizim sevişeceğimizi sandı."

Scotty, kızıl saçlı bir öfke yumağı gibi Blade'e döndü. "Bu ne cüret!" Onu sendeletecek kadar sert bir yumruk attı. Scotty, onun hiçbir şeyi saklamamasını her zaman takdir etmişti, ama belki de o yumruğu biraz daha hafif atabilirdi.

"Ben bir seks iblisiyim, Scotty. Şehveti gördüğümde anlarım." Ve kokladığında. Durakladı, havada kalan şehvet parfümünün son, solan notalarını içine çekti. Tekrar konuştuğunda sesi biraz daha alçak ve pürüzlüydü. "Özellikle de hissettiğimde. İkinizden de nükleer santralden yayılan radyasyon gibi yayılıyordu."

Scotty ayaklarını sürttü ve Mace bakışlarını kaçırdı. İyi. Blade damarına basmıştı. Bu da suçluluk duygusunu biraz hafifletmişti. Sonra Mace diğer omzuna itti ve Blade'i, Scotty ona yumruk atmadan önce durduğu yere geri itti.

"Aptal." Mace onu tekrar itti. "Hiçbir anlamı yoktu. Beslendiğimde ne olacağını çok iyi biliyorsun. Herhangi bir vampir beslendiğinde ne olacağını."

Evet, tamam, biliyordu. Tahrik olmak bu işin bir parçasıydı, özellikle de vampir aynı zamanda bir seks canavarıysa. Bu bir içgüdüydü ve Mace'in elinde olmayan bir şeydi. Kahretsin, adam başka bir kadından beslenmiş olsaydı, şimdiye kadar onun içine girmiş olurdu. Şüphesiz Mace, Scotty'ye karşı büyük bir itidal göstermişti.

Bu bir işkence olmalıydı.

Scotty'nin Mace'in üzerinde sallanırkenki görüntüsü Blade'in zihninde canlandı ve kendini Mace'in yerinde hayal etti. Scotty'nin vücudunun kendi vücuduna sürtünmesinin hissine dayanabilir miydi? Onun teninin tadına ya da inlemelerinin sesine direnebilir miydi?

Ben

yapabilirdim.

Yalancı.

Onun için hissettiği kıvılcımın kontrol edilemez bir cehenneme dönüşmesi çok da zor olmazdı.

Scotty, Mace'in mahvettiği at kuyruğunu parmaklarıyla taradı. "Ve biraz kendimi kaptırmam benim suçum değildi. Suçlu, o aptal seks iblisi feromonları. O yüzden sızlanmayı kes. Hiçbir şey olmadı ve sen dalmasaydın da hiçbir şey olmayacaktı."

"Biliyorum." Azarlanarak boyun eğen Blade, içini çekti. "Üzgünüm. Cidden."

Mace ve Scotty birbirlerine baktılar ve omuz silktiler. "Sorun değil," dedi Mace. "Ben de çıldırırdım."

Blade buna şüpheyle yaklaştı, ama Mace'in Blade'i daha az aptal hissettirmeye çalışması hoştu.

"Drama bitti mi?" Jon sırt çantalarını omzuna attı. "Kulübeye gitmemiz lazım. Değerli gün ışığını boşa harcıyoruz."

"Evet." Mace, tüm ağırlığını sol bacağına vererek tısladı. O bacak, ezici büyüünün en büyük darbesini almıştı ve Blade, onu onarmaya yönelik girişiminin yeterli olup olmadığından emin değildi. "Kahretsin. Bu acıtıyor."

Skoll, Mace'e endişeli bir bakış attı. "Senin türün çabuk iyileşir mi?"

"Çoğundan daha çabuk." Mace, sırt çantasına doğru topallayarak yürüdü, ama Blade onu kaldırıp ve kendi yüküne ekledi. Mace ona minnettar bir şekilde başını salladı. "Beslenmek de yardımcı oluyor. Akşama kadar yüzde yüz iyileşmiş olmalıyım."

Mace palavra atıyordu. Hasar felaketti. Blade olmasaydı ölümcül olurdu. Ama yine de Blade, amcası Eidolon gibi yetenekli, saygın bir doktor değildi. Underworld Genel Hastanesinde doktor olan kuzeni Talon kadar yetenekli bile değildi. Hayır, Blade yeteneklerini yaraları iyileştirmek için bir araç olarak kullanmak yerine silahlara dönüştürmeyi seçmişti.

Sadece dokunarak organları parçalayabilir ve damarları patlatabilirdi, ama birini yeniden bir araya getirmek, onu parçalara ayırmaktan çok daha zordu.

Jon, patikaya çıkarken Mace'in söylediklerini düşünür gibi görünüyordu. "Tüm Sems'lerin iyileşmek için kan içmesi mi gerekiyor?"

"Hayır." Mace, Blade ve Scotty'nin yanına geldi, yürüyüşü hepsini yavaşlattı. "Biyolojik babam kısmen vampir. Onun dişlerini ve ara sıra kan içme ihtiyacını miras aldım."

Jon kaşlarını çattı. "Gerçek bir vampir mi? Nasıl? Vampirler üremezler ve sadece insanları dönüştürürler, iblisleri değil."

"Uzun ve çirkin bir hikaye dostum." Scotty, sanki bu hareket buklelerini kontrol altına alabileceymiş gibi, parmaklarını at kuyruğunda gezdirmeye devam ediyordu. Özellikle de bukleleri Mace'in yumruğunda dolanmışken.

Blade, içindeki kıskançlık dalgasını bastırmak zorunda kaldı. "Babasını tanıyor musun?" diye sordu Jon.

"Herkes onu tanır." Jon'un sorgulayan bakışları üzerine, Scotty açıkladı. "Wraith adında bir iblis duydun mu hiç?"

"Cidden mi?" Jon arkasını döndü, geriye doğru yürürken hızını kaybetmemeye çalıştı. "O adam bir efsane."

"Ve her fırsatta sana bunu hatırlatır," diye mırıldandı Blade, ama sesindeki sevgiyi kimse gözden kaçıramazdı. Amcası bir efsaneydi. Gerçek, dünyayı kurtaran türden bir efsane. Blade ve kardeşleri büyürken o, havalı amcaları olmuştu. Hepsi ona tapardı—yani, Stryke hariç herkes. Stryke, emekleyebildiği günden beri Eidolon'un peşinden bir köpek yavrusu gibi dolaşmıştı.

Jon ve Skoll, kulübeye doğru ilerlerken onlara daha fazla soru yağdırdılar. Özellikle Scotty'nin ailesinden çok etkilenmişlerdi, ama kim etkilenmezdi ki? Kıyametin Dört Atlısı, gezegendeki herkes tarafından ya sevilirdi ya da nefret edilirdi. Varlıklarının gerçeği ortaya çıkmadan önce bile, tanınırlardı.

Yavaş yavaş, sorular daha kişisel ve açıkça flörtöz bir hal aldı. Blade, Scotty'nin onların sahte ilgisini görmesini umuyordu, ama neyse. Onun ikisinden biriyle birlikte olmasını istemese de, endişesinin çoğu Mace içindi. Yürüyüşü garipti ve çok solgundu.

Kulübe ne kadar yakın olursa olsun, yeterince yakın değildi.

Bölüm 6

Kulübeye yürüyüş beklenenden uzun sürdü. Normalde Scotty iyi bir yürüyüşü takdir ederdi, ama bu sefer sadece patikadan çıkmak istiyordu. Mace beslenirken Blade'in ani ortaya çıkmasından sonra işler çok garip ve tuhaf bir hal almıştı. Üstelik acele edebilecekleri de yoktu. Mace'in yaraları onları sürünmeye mahkum etmişti.

Her şeyi daha da kötüleştiren şey, Jon'un sonunda soru sormayı bırakıp onları bu geceki wendigo avına hazırlamaya başlamasıydı.

Wendigolar sudan nefret eder.

Wendigolar kurbanlarını hala hayattayken yemeyi tercih ederler. Hayır, wendigoes değil. Wendigos. E harfi yok.

Blade, Jon'a o soruyu sorduğu için Mace'e "sana demiştim" bakışı attı.

"Ne?" diye sordu Mace, Blade'in yokuş yukarı çıkmasına yardım etme teklifini, onları rahatsız eden yarasa büyüklüğündeki sivrisinekleri kovar gibi eliyle reddetti. "Rapor yazmam gerekecek. Wendigo'nun nasıl yazıldığını bilmem lazım."

"Bana yardım et, lanet olsun." Blade, Mace'in kolunun altından kayarak adamı kendisine yaslanmaya zorladı.

Blade, Scotty'ye baktı. "Belki de bir geçit açıp onu Underworld General'e götürmelisin."

"Sakın bunu yapma," diye homurdandı Mace. "Biraz uyuduktan sonra iyi olacağım."

Skoll, Scotty'ye döndü. "Bunu yapabilir misin? Baban gibi geçitler açabilir misin?"

"Bekle." Jon adımlarını kısalttı, kadının yetişmesine izin verdi. "Eğer geçit açabiliyorsan, neden buraya gelmek için saatler harcadık?"

"Atlılar neredeyse her yere varış kapıları açabilirler," diye açıkladı. "Ama ben sadece diğer Harrowgates'lere bağlanabiliyorum. Bu yüzden bizi kulübeye götürmedim."

Ve kulübenin yakınlarında hiçbir Harrowgate olmamasına içten içe sevinmişti. Kişisel geçitler açmaktan *nefret ediyordu*. Her birini çağırdığında onu saran mide bulantısı ve paniği nefret ediyordu. Ekibini hızlıca nakletmek için yeteneğini kullanmaktan kaçınmak için bahaneler uydurmaktan nefret ediyordu. O bir tane açabilirdi, ama kaç kez bir Harrowgate bulmak için yolundan kilometrelerce sapmak zorunda kalmışlardı? Mace için bir geçit açma düşüncesi midesinde bir delik açtı. Gerekirse onu Underworld General'e götürebilir miydi?

Elbette, yüzde bin.

Ama umuyordu ki buna gerek kalmayacaktı.

"Orada." Jon, çalıkların temizlendiği geniş bir ormanlık alanı işaret etti. "Kulübe orada."

Ah, şükürler olsun.

Takip ettikleri derenin bir kıvrımına inşa edilmiş olan kulübe, iyi gizlenmişti; yıpranmış kirişleri solmuş ve yosunla kaplıydı. Birkaç geyik, derenin diğer tarafından onları temkinli bir şekilde izliyordu; kulübenin yıpranmış verandasına yaklaştıklarında uzaklara sıçrayarak kaçtılar.

"*Akıllı hayvanlar*," diye düşündü, çürümüş korkuluğu süsleyen aşırı sayıda geyik kafatası ve boynuz rafını incelerken. Terasta tek mobilya, paslı metal bir katlanır sandalyeydi; koltuğu, talihsiz bir hayvanın derisiyle kaplanmıştı.

"Burada gerçekten birinin yaşadığını mı söyledin?" Mace öksürdü, sesi rahat edemeyecek kadar nefes nefese geliyordu. "Kışın bile mi? Burası çok ıssız."

Skoll, kulübeden daha büyük olan yakındaki bir barakayı işaret etti. "Bir kar motosikleti ve bir UTV'si var, ama kışın burada yaşadığını sanmıyorum." Omuz silktili. "Ama kim bilir? Dış dünyadan uzak yaşayan insanlar delidir, ama dayanıklı delilerdir."

Scotty kurt adama baktı. "Sen de toplumdan uzak bir yerde büyümedin mi?"

Görünüşe göre, ebeveynleri Luc ve Kar, ailelerinin güvenliği için göze batmamaya çalışmışlardı. Scotty bu konuda pek bir şey bilmiyordu—Skoll'u ya da kız kardeşi Luca'yı o kadar iyi tanı mıyordu—ama bazı şeyler duymuştu.

"Evet," dedi Skoll. "Bu yüzden bu konuda yetkin bir şekilde konuşabiliyorum."

Çadırdan çok otelleri seven Mace, tiksintiyle etrafına bakındı. "Burası berbat. Bahse girerim kahve makinesi bile yoktur."

Jon'un ciddi bakışları boşa gitmişti. Mace nadiren ciddiydi. Ama kahve makinesi konusunda şaka yaptığını sanmıyordu.

"Sessiz olun," diye mırıldandı Blade, bir elini en sevdiği savaş bıçağına uzatarak. "Kapı aralık."

Durumu ve birbirlerini anlamaları bir saniyeden az sürdü. Karşılıklı, sessiz bir anlaşma ile, hepsi pürüzsüz, iyi yağlanmış bir makine gibi silahlarını çektiler. Güzel. Scotty, Mace ve Blade her zaman kendileriyle bu kadar uyumlu diğer ekiplerle çalışmıyorlardı.

Blade, botuyla kapıyı itti; kapının uğursuz gıcirtısı, huzurlu ortamda çok yüksek sesle yankılandı. İçeriden kötü bir his almıyordu, ama bazı yaratıklar, kendilerine ait uğursuz auralarını bastırabiliyorlardı.

"İçgüdülerine güven," derdi babası. "Ama aptal olma."

Blade ve Jon içeri daldılar. Scotty ve Skoll kapı çerçevesine sırtlarını dayadılar ve dışarıda nöbet tuttular, gerekirse diğerlerine destek vermeye hazırdılar.

Mace sandalyeye çöktü ve başlarının üzerinde süzülen bir çift kel kartalı inceledi.

Kahretsin. Bu hiç Mace'e göre bir davranış değildi. Eylemin tam ortasında olabiliyorken kuş gözlemciliği yapacak biri değildi.

"Temiz!" diye bağırdı Blade'in derin sesi. "Yerde biraz kan var."

Scotty ve Skoll, Mace'i içeriye yardım ettiler. Bir cinayet mahalli bekliyordu, belki devrilmiş bir sandalye ve kırık camlar. Ama birkaç damla kurumuş kan dışında, yer temiz ve düzenliydi, kulübeyi inşa etmek için kullanılan ahşabın kokusu geliyordu ve beklediğinden çok daha rahattı. Mobilyalar sade ve işlevseldi; bir futon, bir sallanan sandalye ve sağlam, dört kişilik bir masadan oluşuyordu, ancak koltukların üzerine yumuşak battaniyeler serilmişti. Uzak duvardaki odun sobası daha iyi günler görmüştü, ancak aşınmış ahşap döşeme üzerine serilmiş ayı postu halısı sayesinde davetkar görünüyordu.

İki duvara yerleştirilmiş ranzalarda dört kişi yatabilirdi, ancak küçücük banyo, bu iri adamları bırakın, onu bile zor sığdırırdı. Kapı görevi gören ağır, askeri yeşil battaniye, mahremiyet sağlamak için yapılmış acınası bir girişimdi.

Mutfak da neredeyse aynı derecede hayal kırıklığı yaratıyordu. Hakkında söylenebilecek en iyi şey, konserve ürünler, askeri tayınlar ve dondurularak kurutulmuş yemek poşetleriyle dolu büyük bir kiler olmasıydı — her zaman yeniden sulandırılmış pislik gibi tadı olan gerçek hazırlık malzemeleri. Bıçaklar ve tencere kaplar ise iyi durumdaydı. Adam, tadı olmayan hayatta kalma yiyeceklerini propan ocağındaki en iyi tencere ve tavalarda pişirmek istemişti belli ki. Sonra da, az önce bir kartalın tuvaletini yaptığını gördüğü dereden su getiren ayak pompasıyla donatılmış lavaboda onları yıkamıştı.

Kız yüzünü buruşturdu. “Umarım ondan içmemiz beklenmiyordur.”

Jon çantasını ranzalardan birinin üzerine attı ve alt ranzayı kapladı. “Aritıcı getirdik, ama içme suyunu Nathan getiriyor. Dolapta yirmi galon olduğunu söyledi.” Banyoyu işaret etti. “Kamp tuvaleti, yani her gün kovayı çıkarıp ormana gömmek zorundasın. Duş almak istersen, arkada dereden su çeken bir tane var.”

Iyy. Scotty ve Aleka'nın hemfikir olduğu çok az şey vardı, ama bunlardan biri de kamp yapmaktan hoşlanmamalarıydı. İkisi de sıcak yatakların, sıcak duşların ve sifonlu tuvaletlerin büyük hayranlarıydı. Mace'in çadır yerine oteli tercih etmesini kesinlikle yargılamıyordu.

Skoll iletişim cihazına bir göz attı. “Biraz dinlenmeliyiz. Güneş batmasına birkaç saat kaldı. Kim futonu almak ister?”

“Ben alırım,” dedi Scotty, sırt çantasını futonun yanındaki yere attı. “En kısa boylu benim. Sizler taco gibi kıvrılarak uyumak zorunda kalırsınız.”

Jon eğilip botlarının bağcıklarını çözdü. Vay canına, ne güzel bir kıcı vardı. “Şu anda bir taco yiyebilirim.”

Herkes yataklarını seçerken onaylayarak mırıldandı, Mace kalan alt ranzayı aldı, Blade ise onun üstündekini.

Scotty kanı incelemek için yanına gitti, ama artık canı gerçekten Meksika yemeği çekiyordu. “Taze görünüyor. Hayvan mı, insan mı?”

Bir hırıltı ve hava sesiyle o kadar irkildi ki, kılıcını çağırdı, arkasını döndü ve savaşımaya hazırlandı.

Ama *lanet olsun, bununla* savaşımaya hazır değildi.

Jon'un az önce durduğu yerde, pençeleri kafasının iki katı büyüklüğünde devasa bir ayı dört ayak üzerinde duruyordu. Ağır omuzları arasında gümüş rengi

ağır omuzları arasında uzanan, homurdandı ve burnunu yere dayayarak derin, gürültülü nefesler aldı.

Daha önce ayı şekil değiştirenler görmüştü, ama böylesini hiç görmemişti. Genellikle, boyutları vahşi hayvanlardaki karşılıklarına uyardı. Bu ayı kulübeyi dolduruyordu ve arka ayakları üzerinde durursa çatıyı delip geçecekti. Blade ve Mace bile şaşkına dönmüştü.

Bir an sonra, ayı tekrar Jon'a dönüştü.

"O bir insan," dedi, dönüşümün etkisini üzerinden atarken, orta uzunluktaki koyu saçları çılgınca sallanıyordu.

"Bunu o kadar dramatik davranmadan da söyleyebilirdim," dedi Mace, ezilmemek için kendini kütük duvara yapıştırmış halde mırıldanarak.

Jon burnunu çekti. "Nasıl?"

"Vampir," dedi Mace düz bir sesle. "Aptal."

Jon unutmış olabilir, ama Scotty unutmamıştı. Boynu karıncalanıyordu, Mace'in keskin dişlerini batırdığı yer zonkluyordu. Parmakları ısırık izini okşadı, ama iz çoktan kaybolmuştu, geriye sadece aşırı hassas bir karıncalanma ve kurumuş kan kalmıştı; bu, başına gelen en şehvetli şeyin kanıtıydı.

Şimdi, Mace'e baktığında göğüsleri ağırlaşmış ve bacaklarının arasında dayanılmaz bir gerginlik oluşmaya başlamıştı.

Blade'in ona baktığını fark etti; kapüşonlu bakışları rahatsız edici derecede boştu, ama onu büyük bir suçluluk çivisi gibi yerinde sabit tutuyordu. Sanki babasının silah deposunun kilidini parmaklarıyla açarken yakalanmış gibi, elini Mace'in ısırık izinden çekip aldı.

Çocukken bu birden fazla kez olmuştu. Aradaki fark, babasını ikna edip affettirip unutturabilmiş olmasıydı. İçinden bir ses, Mace ile arasında olanların, ne kadar masum olursa olsun, asla unutulmayacağını söylüyordu. En azından, onun tarafından. Mace'in içinde uyandırdığı olağanüstü hisleri ve duyguları yeniden yaşamak için bugünü defalarca tekrar ederdi.

Masummuş, hadi oradan.

Evet, olanların hiçbir yanı masum değildi. Bir kadın bir erkekle birlikte olduğunda olması gereken şey bu muydu? Ve neden şimdi? Neden onca insan arasından *Mace* ile? Gezegende yasak olan birkaç erkekten biri.

Lilith'in succubus DNA'sı nihayet şeytani yüzünü mü gösteriyordu?

Sarsılmış ve düşüncelerinden kaçmak için çaresizce, konuyu değiştirmek için bir bahane sunacak herhangi bir şey—herhangi bir şey—arayıp odanın içinde göz gezdirdi. Ama daha önce orada olmayan, aşılmaz bir duvarın arkasından Blade'in ona bakışlarından kaçamadı. Mace de onu izliyordu; bakışları boğazına kilitlenmişti ve gözlerindeki bastırılmış ateş onu terletiyordu.

O da etkilenmişti. Bu durumdan hoşlanmaması gerekirdi, ama hoşlanmıştı.

Jon ve Skoll —harika içgüdülerine sahip olduklarını kanıtlayarak—odayı okudular, spekülatif ve sorgulayıcı bakışları Mace, Blade ve Scotty arasında kayıyordu.

İnsanlar her zaman onların benzersiz ilişkisini anlamaya çalışıyordu. Aralarında seks olup olmadığını bilmek istiyorlardı. Kavgaya edip etmediklerini. Aralarında hiç sürtüşme olup olmadığını. Kıskançlık. Rekabet.

Tüm bu soruların cevabı her zaman "asla" olmuştu. Şey, rekabet vardı, evet, ama dostane bir rekabetti, alay ve şakalarla dolu.

Ama bu yeni bir şeydi. Rahatsız edici. Hiç de dostane değildi.

Çılgın bakışları tezgahın üzerine konmuş deftere takıldı. Mükemmel. İçinde ilginç bir şeyler olmasını umarak aceleyle yanına gitti ve defteri açtı. Zaten sahip olamayacağı bir erkekle yaşadığı rahatsız edici cinsel uyanışından daha ilginç bir şeyler.

Ama hayır. Malzeme listeleri. Büyü tarifleri. Oh, dur. *Bingo*.

"Hey." Herkesi yanına çağırdı. "Bu Nathan'ın tuzaklarının haritası." Anahtara göre, etiketler sihirli tuzakları, yıldız işaretleri fiziksel cihazları ve onay işaretleri ise koruma büyülerin yerlerini gösteriyordu.

Blade yanına yaklaştı ve hashtag'lerden birini işaret etti. Ondan bir fırın gibi ısı yayılıyordu. Her zaman bu kadar sıcak mıydı? Yoksa ona kızgın olduğu için mi? Yoksa suçluluk duygusu, orada olmayan bir şeyi hissetmesine mi neden oluyordu?

"Bu, Mace'i yakalayan tuzak," dedi.

Kendini Blade'in yakınlığına değil, deftere odaklanmaya zorladı. Kalçası kalçasına değmeseydi daha kolay olurdu. Ve orman kadar toprak kokmasaydı.

"Nathan her şeyi, kulübeyi merkezine alarak katmanlı bir ağ deseni şeklinde yerleştirmiş." Sayfayı çevirdi ve arka yüzündeki karalamalar ve kan lekelerini görünce tedirgin bir nefes aldı. "Çocuklar. Bu, yazdığı son şeydi."

Mace, sanki bacakları güçsüzleşmiş gibi ranzasına sertçe çöktü. "Ne yazmış?"

"Bir tuzağı kontrol ederken bir wendigo tarafından saldırıya uğradı." Gözlerini kısarak son cümleyi okumaya çalıştı. Umutsuzluk ve acı, kanıyla birlikte kağıda sızmıştı. "Göğsünü ve kollarını parçaladı. Zar zor kaçabildi."

Jon küfretti. "Kimse bir wendigo'dan *zar zor kaçamaz*."

"Ne demek istiyorsun?" Blade duruşunu değiştirdi, artık ona dokunmuyordu ve kız bunun rahatlatıcı mı yoksa rahatsız edici mi olduğunu bilemiyordu. Tek bildiği, bunu fark etmiş olmaktan nefret ettiği idi. Yemin ettikleri anda onların her dokunuşuna aşırı duyarlı olmayı bırakmış ve ikisinin de onu, onun onları istediği gibi istemediğini kabul etmişti.

Ama aralarındaki dinamik değişiyor gibiydi ve bu iyiye işaret olamazdı.

"Likanoptiye benziyor. Eğer seni yakalarlarsa, dönüşürsün." Jon'un sesi daha da hüzünlü hale geldi. "Eğer o şey onu öldürmediyse, Nathan artık bir wendigo. Ve o bu toprakları biliyor."

Tamam, evet. Bu bir sorundu. Artık potansiyel olarak *iki* wendigo vardı. Ve eğer Nathan kendi tuzaklarından kaçabilen bir canavarsa... onlar da kolay avlardı.

Bölüm 7

Mace acı içinde uyandı. Bunun yarısı, kulak zarlarının Ozzy Osbourne'un "Bark at the Moon" şarkısının ritmine göre zonklamasından kaynaklanıyordu. Ama Blade'in aptal alarmı yapması gerekeni yapmıştı. Yataktan kalkmak istemenize neden oluyordu, sırf onu dövüp alarmı kapatması için olsa bile.

Ancak bu sefer, Mace yataktan kalkmak istemiyordu. Yatak pütürlü ve son derece rahatsızdı, ama sol bacağına yük bindirmektense ranzada acı çekmeyi tercih ederdi.

Ve eğlence bununla da bitmedi, penisi de ağrıyordu. O piç kurusu, uyku şortunun kumaşına acı verici bir şekilde zonkluyordu, sanki Scotty gerçek kuzey, onun penisi de pusulanın iğnesiymiş gibi doğrudan ona doğru işaret ediyordu.

Bir şehvet iblisi olmaktan nefret ettiği pek sık olmazdı, ama şu anda, cinsel dürtüsünün ölüm kalım meselesi olan sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmamak için her şeyi verirdi.

İnleyerek, arzularını bastıracak ve bir süreliğine ölmesini engelleyecek enjektörü bulmak için çantasını karıştırdı. O ve Blade, üç günlük bir tedarik ve iki günlük acil durum yedeği getirmişlerdi. Şansları yaver giderse, yedeklerine başvurmak zorunda kalmadan çok önce buradan çıkmış olacaktı. Üçüncü günün sonuna doğru işler riskli bir hal almaya başladı; gerçek seks yapamamak onları gergin, huysuz ve odaklanmak için mücadele eden bir hale getirmişti. Bir de organ atrofisi, ateş, kalp yetmezliği ve ölüm gibi sağlık riskleri vardı.

Yani, evet. Enjeksiyonları sık sık kullanmaktan kaçınmak en iyisiydi.

Bu mutlu düşünceyle, Scotty futonun üzerinde otururken parmakları bir enjektör kalemi buldu; uykudan dağınık saçları çıplak, ince omuzlarının etrafında dalgalanıyordu. Onu nadiren saçları açıkken görürdü. Saçları siyah tişörtüne değiyordu ve onu büyüledi,

bakışlarını üzerinde tuttu; buklelerin arasından ellerini geçirmek nasıl bir his olurdu acaba diye merak ediyordu.

Scotty, ince, zarif bir kedi gibi gerindi; kollarındaki ve sırtındaki ince kaslar, pürüzsüz, çilli derisinin altında kasıldı. Dişleriyle boğazına girip tatlı, hayat veren kanını yuttuğunda tattığı deri.

Sayısız, isimsiz kadından beslenmişti, ama Scotty ile yaptığı şey beslenmekten öte bir şeydi. Bu bir deneyimdi. Aralarındaki bağı güçlendiren bir deneyim. Ona daha yakın hissetmenin mümkün olduğunu düşünmemiştii, ama bu doğruluk hissi onu sersemletmişti.

Suçluluk duygusu da öyle. Blade'e Scotty ile birlikte olmanın sadece beslenmekten ibaret olduğunu defalarca söyleyebilirdi, ama eninde sonunda kendini de buna ikna etmesi gerekiyordu.

Beslenme sırasında tahrik olmak doğaldır.

Scotty'nin kanı sadece yarı insan. O aynı zamanda dörtte bir melek ve dörtte bir succubus, bu yüzden elbette arzusu daha da artacaktı. Temelde süper şarjlı bir bataryaya bağlanmış gibiydi.

Utandırılacak bir şey yok. Yemini hatırla.

Siktir.

Hırlayarak, enjektör kalemmini sağ uyluğuna sapladı. Neyse ki, damarlarında dolaşan şehvet azaldı. Sonunda, Scotty'den ve onun bir parmağıyla dalgın dalgın ısırik izini izlerkenki seksi boyun kıvrımlarından gözlerini ayırabildi. Yaptıkları şeyi mi düşünüyordu? O da tıpkı onun gibi, beslenmeyi orman zemininde sevişmeye dönüştürmeyi hayal etmiş miydi?

"Kalkın, tembel herifler," o gerzek Jon, bir talim çavuşu gibi bağırdı.

Gecenin bir saatinde tişörtünü çıkarmış olmalıydı, çünkü şimdi Scotty'nin önünde sadece uyku şortuyla dolaşıyordu. Çantasının önüne çömelip hazır yemekleri çıkarmaya başladığında, Scotty ona o kadar sert bir şekilde baktı ki, adam onun bakışlarını cildinde kızgın lazerler gibi hissetmiş olmalıydı.

"Güneş batmasına bir saat var." Jon, hazır yemekleri eski, çürümüş masanın üzerine attı. "Haritayı ve oyun planımızı gözden geçirmeliyiz."

Mace o adamdan hiç hoşlanmıyordu.

"Lanet olası bir gömlek giy," diye mırıldandı Blade, banyoya doğru sürünürken.

Jon burnunu çektikten sonra plastik MRE poşetini dişleriyle yırttı.

"Ben büyük bir kızım," diye Blade'in arkasından seslendi Scotty. "Daha önce de çıplak göğüsler gördüm. Ayrıca, banyoyu işgal etme."

"Merak etme Scott," dedi Mace. "Hepimiz banyonun tek başına kullanmanın senin işin olduğunu biliyoruz." Ayaklarını ranzadan sallandırdı. Sol ayağı yere değdiği anda, bin kilotonluk bir acı bomba gibi üzerine çöktü.

"Orospu çocuğu...!"

Scotty bir anda yanına koştu. "Ne oldu?"

"Bacağım," diye dişlerini sıkarak tısladı.

Scotty battaniyeyi kaldırdı. "Aman Tanrım."

Kendine bakmamasını söyledi. Ama sık sık kendine uymadığı tavsiyelerde bulunurdu.

Baktı.

Anında pişmanlık duydu. Ve azımsanmayacak kadar mide bulantısı hissetti.

Bacağının alt kısmı, patlamak üzere olan kömürleşmiş bir sosis gibi, kararmış, nabız atan bir et yığınının dönmüştü. Ayak parmaklarından dizine kadar, kırık cam parçaları gibi uğursuz kırmızı çizgiler uzanıyordu ve o izlerken, sanki açlık tarafından sürüklenircesine sağlıklı ete doğru yayılıyorlardı.

"Blade!" diye bağırdı Scotty. "Blade, buraya gel. Çabuk!"

Blade, kot pantolonunun düğmeleri hala açıkken banyodan fırlayarak battaniyeyle yapılmış kapıyı çivilerinden neredeyse söküp attı. Üç adımda oraya vardı, yara izleriyle dolu ahşap zemine attığı her ağır adımda kulübe titriyordu.

"Kardeşim," diye soluk soluğa konuştu. "Lanet olsun. Neden bir şey söylemedin?"

"Uyuyordum," dedi Mace, yeni bir acı dalgası içini sararken. "Kendimde değildim herhalde."

"Birkaç saat önce nöbetim sırasında ona baktım," dedi Scotty. "İyi görünüyordu."

Mace, Blade ve Scotty'nin sırayla onu kontrol ettiklerini belirsiz bir şekilde hatırlıyordu, ama o sırada ağrısı yoktu. Böyle bir ağrı yoktu. Bu çok hızlı olmuştu.

Blade, Mace'in ayak bileğini eliyle kavradı, dokunuşu hafifti, sanki fazla baskı uygularsa Mace'in bacağı bir su balonu gibi patlayacağından korkuyormuş gibi

balon gibi patlayacağından korkuyormuş gibi hafifçe dokundu. Sağ çenesinin altındaki kırık kılıç sembolünden parmak uçlarındaki kıvrımlara kadar tüm *dermoire'si* parladı. Sonra Blade'in gücünün sıcak acısı Mace'in kaslarına saplandı. Başı dönüyordu ve artık erkek atalarının sembolleri umurunda değildi.

"Bunu düzeltebilirsin, değil mi?" Scotty, Mace'e rahatlatıcı bir gülümseme attı ve elini okşadı, sanki "*Elbette, Blade bunu düzeltebilir*" der gibi. O her şeyi düzeltebilirdi. Onları her zaman iyileştirirdi.

Ama çoğunlukla Mace'i iyileştirirdi. Scotty genellikle çok hızlı iyileşirdi, onun yardımına ihtiyaç duymazdı.

"Üzgünüm dostum." Blade derin bir nefes aldı. "Bu benim yeteneklerimin ötesinde. Underworld General'e gitmen gerek."

"Hayatta olmaz." Mace, özellikle acı veren bir ağrıyı gizlemeye çalıştı, ama dişlerini sıkarak konuşma şeklini saklayamadı. "Daha çok uğra."

Blade'in gözleri kısıldı, karanlık derinliklerinde gölgeler titriyordu. "Denedim. Sana söylüyorum, bu benim başa çıkabileceğimden fazlası." Scotty'ye döndü. "Bir geçit açman gerekecek."

Scotty gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kapı açmaktan nefret ediyordu. Tabii bunu asla itiraf etmezdi. Her seferinde inkar ederdi, ama belli ediyordu. "Sorun değil."

Mace ona bunu yaptırmaktan nefret ediyordu. Onun kanamasını izlemekten nefret ediyordu. Kendinden nefret etmesine rağmen bunun onu tahrik etmesinden nefret ediyordu. O, geçit açmak için kendine zarar vermekten açıkça hoşlanmıyordu ve o da, kanının baştan çıkarıcı kokusu karşısında kendini kontrol etmek zorunda kalan bir ahmaktı. Ve şimdi onu tattığına göre...

Ondan daha fazlasını istiyordu. Ve sadece kanını değil.

"Her neyse." Mace, kalçasına kadar uzanan yakıcı bir acı dalgası içinden nefes aldı. "Hadi şunu halledelim de buraya dönebileyim. Eidolon bir saat içinde beni iyileştirir."

Blade'in onu ayağa kaldırmasına ve dik durmasına yardım etmesine izin verdi, Scotty ise odanın ortasına doğru adım attı.

"Biri bana yastığımın altındaki bıçağı versin."

"Ne için?"

Jon'un sorusu sadece meraktan kaynaklanıyordu, ama durumdan sinirlenen ve acısını kontrol etmeye çalışan Mace, "Çünkü o öyle dedi." diye tersledi.

Scotty, futonun en yakınında duran Skoll'a işaret etti. "Çünkü geçidi çalıştırmak için kanıma ihtiyacım var."

"Bir bıçak çağıramaz mısın?" Skoll yastığı bir kenara attı ve Scotty'nin altıncı yaş gününden beri uyurken yanında tuttuğu hançeri buldu. Blade, Ares'in ona hançeri verdiği doğum günü partisinde oradaydı. Scotty çok sevinmiş, ondan asla ayrılmayacağına yemin etmişti. Annesi Cara ise o kadar heyecanlı değildi. Ares o gece muhtemelen hiçbir şey yapamamıştı.

"Çağırdığım kılıç kendi etimi kesmez." Sabırsız bir ses çıkardı ve avucunu uzattı. "Acele et."

Skoll hançeri sapından tutarak ona uzattı, o da hançeri ustaca havaya fırlattı, yakaladı ve tek bir akıcı, alıştırmış hareketle avucunu kesti. Bu tür şeyleri sürekli yapması önemli değildi. Mace yüzünü buruşturdu. Onun kanamasını görmekten gerçekten nefret ediyordu, özellikle de kendisi için.

Tabii daha önce, diline kan bulaştırdığı zaman hariç.

Doğru. O hariç. Bu ona uzun süre fantezi malzemesi sağlayacaktı. Masumi, Blade'e yaptığı gibi kızıl saçlı kızı canlandırabilirdi ve...

Kes şunu! Scotty yasak bölgeydi ve onun hakkında fantezi kurmanın bir anlamı yoktu. Aslında, onun hakkında fantezi kurmak *aptalca* olurdu. Özellikle de şimdi. Muhtemelen ölüyordu ve tek düşünebildiği şey, Scotty'yi tekrar kucağına almak, boğazını açıkta, savunmasız bırakmaktı.

Lanet olsun, kes şunu!

Scotty'nin kanı döşeme tahtalarına damladı ve propan fenerlerinin loş ışığında parıldayan kalın bir birikinti oluşturdu. Elini salladığında, kan yukarı doğru spiral şeklinde yükselerek yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğinde ince, dikey bir çizgi oluşturdu. Yayılıp, bir metre genişliğinde parıldayan bir perdeye dönüştü.

Jon takdirle alçak bir ıslık çaldı. "Harika bir yetenek."

"Tabii," dedi Scotty, tezgâhtaki kağıt havlu rulosuna uzanırken. "Eğer acıyı seviyorsan."

Jon ona baktı. "Acıya bağlı," dedi yavaşça ve Mace, o imalı gülümsemeyi suratından silmek için ani bir dürtü hissetti. "O kadar da kötü değil."

Ve tahmin edeceğiniz gibi, Scotty o boğuk sesli konuşma tarzına ve onun yakıcı, "beni becer" bakışlarına kapıldı ve ona flörtöz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Mace, yeni kurulan Harrowgate'e topallayarak yürürken, içinden küfürler mırıldandı. Mace'in yaraları sarılırken Blade'in bu duruma göz kulak olması iyi olurdu.

"Biz de sizinle gelelim," dedi Blade ve Mace, sırf Scotty'yi diğer iki erkekten uzaklaştırmak için bile olsa, neredeyse kabul ediyordu. Ama sonuçta, yapacakları bir iş vardı ve o Kynan'ı yüzüstü bırakmayacaktı.

"Siz görevi halledin," dedi, "Ben iyiyim. Zaten yapabileceğiniz bir şey yok."

Scotty avucuna bir kağıt havlu tutuşturdu. "Saçmalık. Takımı bölmenin her zaman kötü sonuçlandığını söyleyen sensin."

Bacağını işaret etti. "Zaten kötü sonuçlandı." Hafif bir mide bulantısını yuttu ve onların fark etmemesini umdu. "Haklı olduğumu biliyorsunuz."

Evet, haklıydı. Görev önce geliyordu. Üstelik, onunla gitselerdi, Skoll ve Jon tüm eğlenceli işleri yapıp tüm övgüyü alırken, onlar sıkıcı bir hastanede takılmak zorunda kalacaklardı.

"Sonra seni kontrol ederiz," diye söz verdi Scotty.

"Biliyorum." Blade'e yumruk tokuşturmak istedi ama Scotty yumruğunu es geçip doğrudan ona sarıldı, ona yapıştı, dudakları kulağına değdi.

"İçeri ilk girdiğimizde yerdeki kanı hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. "Onun insan kanı olduğunu gerçekten bilmiyordun, değil mi?"

O sırtıttı. Onun bunu yüzüne vuracağını bilmeliydi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ama Jon bir pislik."

Kızın kahkahası onu Harrowgate'e kadar takip etti, kapı kapandığında kesildi ve onu duvarında parlayan semboller ve bir harita bulunan siyah bir kutunun içinde bıraktı. Haritanın yanında, Underworld General Hospital'ın caduceus sembolü yanıp sönüyordu. Ona dokunduğu anda kutu açıldı ve o, iblis hastanesinin Acil Servisi'ne topallayarak girdi.

Bebekliğinden beri tanıdığı Guai iblis hemşire Chu-Hua, obsidyen zeminde domuz gibi ayaklarıyla tıkırdayarak yanına koştu.

"Selam, Chu." Düşmeden önce resepsiyon masasının köşesine tutundu. Tanrım, kendini berbat hissediyordu. Dönüşümünden beri bu kadar kötü hissetmemişti. "Eidolon'u görmem lazım."

"Dr. E bugün izinli," dedi Chu, tiz sesiyle.

“Ne şanslıyım,” diye tanıdık bir ses arkasından geldi. Kahretsin. Mace homurdanarak arkasına döndü ve üvey kardeşinin, üzerinde UG caduceus ve *Dr. Talon* yazan siyah önlüğüyle her zamanki gibi kendini beğenmiş bir tavırla yanına doğru süzüldüğünü gördü. “Bugün, sen benim başımın belasısın.”

Evet. Ekibi bölmek *her zaman* kötü sonuçlanırdı.

Blade bundan hoşlanmamıştı. O ve Scotty geride kalırken Mace'i hastaneye göndermekten hoşlanmamıştı. Scotty'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bundan hoşlanmamıştı. Kapıyı açtığı için hâlâ solgun ve titriyordu, ama gözlerindeki endişe Mace içindi.

"Onunla gitmek istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu Skoll. "Siz olmadan da aramaya başlayabiliriz."

"Biz görevde kalıyoruz." Blade sırt çantasından uzun kollu bir tişört çıkardı. "Mace şu anda en iyi ellerde. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Söyledikleri doğrudu, ama Blade bunu sevmek zorunda değildi. Özellikle de Mace'in her zaman işaret ettiği gibi, ekip her ayrıldığında kötü şeyler oluyordu.

Ayrılmak uğursuzluk getirir dostum. Bunu biliyorsun. Bunu Tayla ve Kynan'a milyonlarca kez söylemişti.

Biz bir takımız. Bir takımı ayıramazsınız. Bu uğursuzluk getirir.

Skoll başını salladı ve parmağını bilek iletişim cihazında gezdirdi. Parlayan bir 3D harita havada belirdi. Blade gömleğini giyerken, Skoll görüntüyü manipüle ederek kulübeyi çevreleyen alana odaklandı.

"Yaratığın burada, burada ve burada görüldüğü bildirildi," dedi, haritada birden fazla alanı gösteren kırmızı işaretlere dokunarak. Siyah noktalarla işaretlenmiş birkaç noktayı işaret etti. "Ve bunlar kaybolan adamların bilinen son konumları." Haritayı kapattı. "İki gruba ayrılmalıyız. Jon ve ben bu bölgeyi ve davayı siz ikinizden daha iyi bildiğimiz için, Jon'un Blade ile, benim de Scotty ile eşleşmesini öneriyorum."

Scotty'yi ben alırım.

Bu kesin bir hayırdı.

“Kynan bizi buraya gönderdi çünkü en iyi takım olarak çalışırız,” dedi Blade. “Scotty ve ben bir çift olacağız.”

“Ama—”

“Sorularımız olursa telsizler veya el cihazları aracılığıyla iletişim kurabiliriz.” Scotty kollarında bir sürü kıyafetle tuvalete doğru yola çıktı. “Bu, sizinle çalışmak istemediğimizden değil. Sadece biz bir paketiz. Bir birim olarak çalışırız.”

Skoll omuz silkti ve konuyu kapattı, ama Jon başını salladı, gözlerini devirdi ve fısıldayarak pek de hoş olmayan bir şeyler mırıldandı.

“Bir sorunun mu var?” diye sordu Blade sessizce.

“Sorun yok.” Jon ona doğru döndü, geniş omuzları kuzey duvarının tamamını kapladı. “*Efsanevi ekibinizin* ne kadar abartıldığını merak etmek bir sorun sayılmazsa tabii.”

Blade, Jon’u yere sermeden önce, Scotty yön değiştirdi ve kızgın bir kedi gibi ikisinin arasına girdi.

“Abartılmış mı?” Jon’dan en az 30 santim daha kısaydı, ama yüzüne yapışmış, bir şekilde onun üzerinde yükseliyor gibi görünüyordu. Bu çok seksi bir manzaraydı ve Blade bunu düşünmekten utanacak durumda değildi. “Kayıtlarımızı karşılaştırmak ister misin?”

“Tabii,” dedi Jon, alaycı bir gülümsemeyle dişlerini göstererek. “Ama tüm Atlılar ve melek arkadaşlarından aldığın yardımları sayamazsın.”

Ne pislik herif. “İşimizi yapmak için yardıma ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsun?” Pislik omuz silkti.

“Sanırım bunu öğreneceğiz, değil mi?”

Siktir et o herifi. Scotty ve Blade, Skoll ve Jon bir sonraki işlerini görmeden önce ortalıkta dolaşan tüm wendigoları bulup işlerini bitireceklerdi.

“Tamam,” dedi Scotty, parmağını Jon’un göğüs kafesine batırarak. Böyle bir şeyi asla görmezden gelemezdi. Ayrıca... seksi. “Neden abartıldığımızı düşünüyorsun?”

Jon eğlenerek parmağına baktı. Kocaman elini onun parmağının etrafına doladı ve nazikçe itti. Ama elini bırakmadı. “Belki *abartılmıyoruz*. Ayrıcalıklı, sanırım.”

Ayrıcalıklı mı? Scotty'nin aile geçmişı devasa bir trajediydi. Mace'in iki babası, bir zamanlar melek olan bir annesi, Azrail olan bir büyükbabası ve acımasız bir üvey kardeşı ile karmaşık bir geçmişı vardı.

Ve Blade... bunu düşünmek bile içini acıtıyordu. Kardeşı Rade, bebekken psikopat bir iblis tarafından travma yaşamıştı ve en küçük kardeşı Chaos, Stryke'ın gözetimindeyken katledilmişti. Aileleri paramparça olmuştu ve Stryke hepsinden uzaklaşarak durumu daha da kötüleştirmişti. Şimdi geri dönmüştü ve herkes sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Blade affetmeye ve unutmaya hazır değildi. Dolayısıyla, doğal olarak, şimdi kötü adam oydu. Jon'a fikrini nereye sokabileceğini söylemek üzereyken, adam yine gevezelik etmeye başladı.

"Gerçeği kabul edelim," dedi, "sizler saraylarda, hizmetkarlar ve muhafızlarla büyüdünüz. Doğduğunuz günden itibaren savaşmak için eğitildiniz. Sanki melekler tarafından kutsanmışsınız gibi."

"Hepimiz değil." Scotty elini onun elinden çekip aldı. "Ve siktir git. Biz de kötü şeyler yaşadık. Hayatlarımız hep *ayrıcalıklı* geçmedi."

"Gerçekten mi?" Jon burun kıvırdı. "Ebeveynlerinden biri üç işte çalışırken diğeri bağımlı olduğu için günlerce aç kaldın mı hiç? Uyuşturucu parası için satıldın mı hiç? Ailenden birinin ten rengi ya da ırkı yanlış olduğu için nefret edildiğin oldu mu hiç?"

"Ciddi misin?" Scotty şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Hayal bile edemiyorum."

"Soyumuzda bir güneş ayısı var," dedi Jon. "Güneş ayısı şekil değiştirenler küçüktür ve ayı şekil değiştirenler topluluğunda korkak ve zayıf olarak kabul edilirler. Neredeyse avlanarak nesilleri tükenmek üzere. Yakında pandalar gibi nesilleri tükenecek."

"Panda şekil değiştirenler mi vardı?" Scotty'nin yüzünde, bir kedi yavrusu gördüğünde takılan o ifade belirdi. "Ah, çok sevimli olmalılar."

Jon'un bakışları içe döndü, yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Nazik insanlardı."

"Bu çok kötü." Scotty fenerlerden birini banyoya taşıdı, kıyafetleri toplarken konuşmaya devam etti. "Hangi ayı türünden olduğunu sormak kabalık olur mu? Çünkü dönüştüğün şey devasa bir şeydi. Şimdiye kadar gördüğüm tüm boz ayılardan daha büyüktü."

“Ve tüylüydü,” dedi Blade. “Grizzlylerin o kadar tüylü olduğunu sanmazdım.” “Ailem, nadir bulunan, eski bir prehistorik ayı soyundan geliyor.” Jon

sırt çantasından eşyaları çıkarmaya ve yeniden düzenlemeye başladı.

“Yani, mağara ayısı gibi mi? Yoksa kısa yüzlü ayı gibi mi?” Scotty, perdenin arkasında giyinirken seslendi. “Aleka, paleontoloji dönemindeyken sürekli dinozorların, yünlü mamutların ve benzeri saçmalıkların resimlerini gözüme sokardı.”

Blade, Aleka'nın iblis arkeolojisine karar vermeden önce birçok dönemden geçtiğini hatırladı. Büyürken, Stryke ile sohbet edebilen birkaç kişiden biriydi. Hatta, Stryke ile sohbet etmek *isteyen* çok az kişiden biriydi. Zeki kardeşlere sahip olmak, onun, Scotty'nin ve Mace'in ortak noktasıydı ve sık sık gündeme gelen bir konuydu, çünkü hepsinin kardeşleri baş belasıydı.

Ancak Blade'in en kötü durumda olduğu kimse tarafından inkar edilmiyordu.

"Bu seni ayı şekil değiştirenler arasında kraliyet ailesinden biri yapmaz mı?" diye sordu Blade. Jon burnunu çekti. "İşte şimdi, ailede bir güneş ayısının olmasının neden büyük bir skandal olacağını anlıyorsun.

Ailemden bir düzine kişi toplumdan kovuldu ve beş parasız kaldı. Ama bizi kısırlaştırmadan önce değil."

"Bu delilik dostum," dedi Blade. Artık adamdan nefret ettiği için kendini kötü hissediyordu.

Ama yine de onun Scotty ile yatmasını istemiyordu.

"Bu kadar gevezelik yeter," dedi Jon, açıkça konuyu değiştirmek istiyordu. Getirdikleri malzemeleri işaret etti. "Zaman kaybediyoruz."

Haklıydı; hemen işe koyulup, çeşitli malzemeler, su, arıtma tabletleri, protein barları ve her takım için birer ilk yardım çantası içeren hafif sırt çantaları hazırladılar. Ardından, alacakaranlık ormanın üzerine çöktüğünde ve uzaktaki dağları griye boyadığında, silahlarını kuşanıp yola çıktılar.

"Ana patikadan gidelim, sonra nehirde ayrılalım," dedi Jon, verandadan inerken.

Blade'e bu fikir iyi geldi. Siyah taktik pantolon ve büyüyle güçlendirilmiş, delinmeye dayanıklı iplikle takviye edilmiş balıkçı yaka giyen Scotty de onaylayarak başını salladı ve ormana doğru süzüldüler.

Aşınmış patikada ilerledikçe karanlık gölgeler daha da koyulaştı. Gündüz yaratıkları yerini gece yaratıklarına bıraktı ve ara sıra bir baykuşun ötüşü ve gececi böceklerin vızıltısı dışında sessizlik çöktü.

Böceklerden biri kafasının yanından vızıldayarak geçti. Lanet sivrisinekler. *Dermoire'ını* yaktı ve kan emici piçlerden birkaçı, sanki bir böcek öldürücüye çarpmış gibi patladı.

Skoll ona şaşkınlıkla baktı. "Sems'lerin güçlerinin çalışması için fiziksel temasa ihtiyaçları olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedi Blade. "Ben özelim." Elbette, böcekleri öldürmek bir yardımcı karakterin sahip olabileceği türden bir güçtü, ama işine yarıyordu.

Jon onlara baktı, gece gözleri çoğu şekil değiştirenlerde görülen soluk sarı ışıkla parlıyordu. "Gece görüşün nasıl?"

"Mükemmel. İkimizin de," diye güvence verdi Scotty, ama kendisinininkinin Blade'inkinden daha iyi olduğundan bahsetmedi. "Blade ayrıca gölgelere de karışabilir."

Babası kadar iyi değildi, ama evet, kendini kamufle etme yeteneği ara sıra işe yarıyordu. Annesi gibi ruhları hissetme yeteneğine sahip Mace'den daha sık kullanıyordu. Ama o onları görebiliyordu, o ise göremiyordu.

"Harika," dedi Jon. "Ama yine de dikkatli olmalıyız."

"Tabii ki," diye mırıldandı Blade, bu adamı neden sevmediğini hatırlayarak. "Sanki dikkatli olmamız gerektiğini bilmiyormuşuz gibi."

"Tuzağa düşen *benim* takım arkadaşım değildi," dedi Jon, sesini uzatarak. Scotty acı bir kahkaha attı. "Bu konuda haklı."

"Evet, evet." Adam hâlâ bir pislikti.

İzler, taze geyik ve kurt izleriyle dolu çamurlu bir dere yatağına iniyordu.

Skoll çömelerek izleri inceledi. "Bu genç bir geyik. Ve topal." "Kaç kurt var?" diye sordu Scotty.

"Altı." Skoll, izlerin ormana doğru kaybolduğu yere doğru baktı. "O geyik, wendigo onu yakalamadan önce kurtların yakalamasını umsa iyi olur." Derin bir nefes verip ayağa kalktı. "Ve sonra kurtlar da kaçsa iyi olur."

Sanki Skoll'un sözleri bir tetikleyiciymiş gibi, bir şey çılgılık attı ve Blade'in omurgasından bir ürperti geçti.

Scotty kılıcını çağırdı. "O da neydi?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Jon, "ama dostça bir ses değildi."

Orman sessizleşti. Doğal olmayan bir sessizlik.

Uzaklarda bir kurt uludu, bu ses Blade'e o kadar derin bir düzeyde hitap etti ki, bunu Scotty ve Mace'e bile açıklayamadı. Stryke ve Rade muhtemelen anlıyorlardı, ama o, annelerinden miras kalan kurtadam yönleri hakkında kardeşleriyle hiç konuşmamıştı.

Son on beş yıldır Stryke ile pek konuşmamıştı ve Rade ise... Rade'di. Özel ve kişisel bir konu hakkında konuşmadığınızda, ondan bir düzineden fazla kelimeyi bir araya getirmesini sağlamak yeterince zordu. Crux ise henüz kurtadam DNA'sına sahip olduğuna dair herhangi bir işaret göstermemişti, ama Blade, Rade veya Stryke de Seminus'tan yetişkinliğe geçiş yapana kadar göstermemişti.

Yani, evet. Blade hayatı boyunca içindeki canavarla tek başına başa çıkmıştı. Elbette annesiyle bu konuyu konuşabilirdi, ama annesi dolunaylı gecelerde, kanı kaynarken, huzursuz olup derisinin büzüldüğünü hissettiğinde nasıl bir şey olduğunu anlayamazdı... ama o Seminus bedeninde sıkışıp kalmıştı ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordu.

Bebekken, o ve kardeşleri, kurt adamın av içgüdüsüne sahip ama bir incubus'un cinsel dürtüsüne sahip kabus canavarlarına dönüşmelerini önlemek için aşı olmuştu. Runa bunu anlayamıyordu, kardeşleriyle olan psişik bağı da anlayamıyordu — Stryke'in uzun zaman önce kopardığı bir bağ. Son zamanlarda, Crux ve Rade ile olan bağı onarmıştı, ama Blade bunu reddetmişti.

Kurtun sesini tekrar dinledi ve tüyleri diken diken oldu. Köpek bir uyarı gönderiyordu.

Skoll havayı kokladı, gerginlik yüzünden boynundaki tendonlar belirgin bir şekilde ortaya çıktı. "Bunu kokluyor musunuz?"

"Neyi kokladık?" diye sordu Scotty. Ama tam o anda, Blade tanıdık bir metalik koku aldı.

Blade arkasını döndü. "Kan. Hem de çok fazla."

"Geyik olabilir." Jon'un parmakları, belindeki palanın sapını kavradı.

Skoll kaşlarını çatı. "Her ne ise, eski. Çürük kokusu var."

Rüzgâr yön değiştirip yosun ve su kokan bir esinti getirdiğinde, Blade çürüme kokusunu aldı.

Skoll haritaya baktı. "Nathan'ın tuzak sınırının dışındayız. Bu taraftan." Onlara onu takip etmelerini işaret etti ve yıpranmış hayvan izini geride bırakarak çalılıkların arasından sürünerek ilerlediler.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerlediler; Skoll önde, Scotty ve Blade arkasında, Jon ise en arkada. Koku gittikçe güçlendi ve keskinleşti, Blade'in gözleri yaşardı. Scotty kusacak gibi görünüyordu.

"Kıpırdamayın!" diye tısladı Jon. "Tam şurada..."

Parlayan pençeleri ve hançer gibi dişleri olan kocaman bir şey çalılıklardan fırlayarak Jon'a çarptı. Setin aşağısına yuvarlandılar, çırpınan uzuvları birbirine dolanmış halde çalılıkların içinden geçtiler.

Jon düşerken yaratıkla mücadele etti, yaratığın ağzını boğazından uzak tutmak için çaresizce çabaladı. Çirkin, eskiden insan olan yaratığın yırtık pırtık giysileri, ince, iskelet gibi vücuduna asılı duruyordu, ama benzerlik de burada bitiyordu. Çıkık çenesi genişçe açılmıştı, devasa ağzı keskin, kararmış dişlerle doluydu ve dişlerinden iplik gibi salya damlıyordu.

Blade, Jon'un peşinden yokuş aşağı yarı zıpladı, yarı kaydı. Yaratığa vücuduyla çarptı ve Jon'un yüzünün ısırılmasını zar zor önledi. Canavar hırladı ve Blade'e atıldı, ama o hazırды; Scotty'nin uyluk kalınlığında bir dalla silahlanmıştı. Vurdu ve yaratığı tatmin edici bir çıtırtıyla bir ağaca savurdu.

Scotty bir bıçak fırlatarak yaratığın çökük, siyah gözüne isabet ettirdi. Yaratık çığlık attı ve diğer gözünü kırıştıtırırken çalılıkların arasında kayboldu.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Scotty. "O bir wendigo muydu? Seni ısırdı mı?"

Nefes nefese, terden parlayan teniyle Jon, yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmek için telaşla vücudunu yokladı. "İyiyim," dedi, ama sesi elleri kadar titriyordu. "İyiyim. Gerçekten. Çalıların neden olduğu birkaç sıyrık var, hepsi bu."

Blade yanına diz çöktü. "Seni bir muayene edeyim. Birdenbire o lanet şeylerden birine dönüşmeni istemem."

"Tabii." Jon elindeki bir çiziklere baktı. "Kafamı kesmeyi çok isterdin."

Belki biraz.

"Değiştikten sonra bir müttefiki öldürmek zorunda kaldığım ilk sefer olmazdı."

Hepimizin karşı karşıya olduğu acı gerçek, üzerlerine bir kefen gibi çöktü. Ama iyi haber, Jon'un yaralarının hafif olması ve büyük olasılıkla vadiye düşerken oluşmuş olmasıydı. Blade, yaraları saniyeler içinde iyileştirdi.

Skoll, düşerken bir ağaç dalına takılan Jon'un sırt çantasını getirip geri döndü. "Bu şifa işini sevdim," dedi, çantayı Jon'un yanındaki yere atarken. "Belki de takımımıza bir Seminus iblisi almalıyız."

Blade burnunu çekti. "Sanki herhangi bir Seminus sizin gibi pisliklerle çalışmak istermiş gibi."

"Tam tersi dostum," diye mırıldandı Jon. "Tam tersi." "Hey," diye seslendi Scotty. "Bir şey buldum."

Skoll ve Blade, Jon'u ayağa kaldırdı ve wendigo'nun Jon'a saldırdığı vadi ağzında Scotty'nin yanına gitti.

"Bu da ne lan...?" Skoll geri çekildi, topuğu bir kökün üzerine takıldı ve Scotty onu yakalamamış olsaydı Jon gibi vadiye yuvarlanacaktı.

Blade, yapraklı dalların oluşturduğu yığını kenara itti. Kısmen yenmiş bir kafatası, göz çukurundan sarkan bir gözle ona bakıyordu. "Bu bir insan kafası." Birkaç metre ötedeki bir yığına göz attı. "Ve bir gövde." O da tahrip edilmişti, iç organları etrafa saçılmış, kaburgaları kırılmış, omurgası bükülmüştü.

"Ooh, bir bakayım." Nefesini tutarak Scotty yaklaştı ve bir sopayla kafasına dokundu. Kanlı olayları çok seviyordu. "Kayıp kişilerden biri olmalı." İleride kurbanın kimliğinin tespit edilmesi ve raporlar için iletişim cihazını kullanarak birkaç fotoğraf çekti.

"Bu şeyi bulmalıyız," dedi Blade, ama Scotty çoktan harekete geçmişti ve yaratığın gittiği yönde kuzeye doğru ilerliyordu.

Onun peşinden daha yeni yola çıkmışlardı ki, önlerinde bir şey çılgılık attı — Blade'in daha önce hiç duymadığı, tiz ve tüyler ürpertici bir ses.

Ses tekrar duyuldu, bu sefer doğudan. Sonra bir tane daha, bu sefer kuzeybatıdan. Ve bir tane daha arkadan.

"Dört wendigo," dedi Skoll, sesi alçaktı. Sarsılmıştı. "Siktir, dört tane var."

Bölüm 8

Tanrım, Mace Underworld General'den nefret ediyordu.

Neredeyse burada, aile işinin bir parçası olan bu hastanede büyümüştü. Anne babası Lore ve Idess de burada çalışıyordu, ancak işleri hayat kurtarmakla pek ilgisi yoktu. Aslında ikisi de ölümlerle çalışıyordu; Lore morgda adli tıp uzmanı olarak, Idess ise günlerinin çoğunu insan ruhlarını buradan dışarı çıkarmakla geçiriyordu.

Ancak çocukluk yıllarında burada geçirdiği onca zamandan sonra — önce bebek odasında, sonra da kuzenleriyle koridorlarda dolaşarak — artık burayı, personelin tedavi ettiği vebalar gibi kaçınıyordu.

Tıbbi konular onu ürkütüyordu. Ölüm ve hastalığın iğrenç kokularını, inleyen hastaları ya da kendi ölümlülüğünü hatırlatacak şeyleri sevmiyordu. Beş yüz yıllık bir ömür, insanlara muhtemelen sonsuzluk gibi gelirdi, ama ona göre bu, acınacak derecede kısa bir süreydi. Özellikle de pek çok arkadaşı ölümsüzken.

Scotty gibi.

O ve Blade öldükten sonra onun binlerce yıl yaşayacağı düşüncesi, beyninde bir tümör gibi yerleşmiş, her geçen doğum gününde daha da yayılıyordu. Bir gün, bu kötü huylu kitle onu yutacaktı ve o zaman ne yapacağını hiç bilmiyordu.

"Bana ne olduğunu anlatmalısın," dedi Talon, Mace'i muayene odasına götürürken, pek de nazik olmayan bir tavırla. "Bana içinden küfür etmek yerine. Kulaklarım çok iyidir, biliyorsun."

"Belli ki o kadar da iyi değil," diye homurdandı Mace. "Sana yönelik değildi. Her şey seninle ilgili değil. Duruma küfrediyordum."

"Hı hı." Talon muayene masasını işaret etti. "Atla. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"İyiyim." Mace, kardeşinin elinden kurtulup kağıtla kaplı yatağa tırmandı. Çok acıyordu ama dilini ısırdı

. Talon'un önünde zayıflık göstermeye niyeti yoktu.

Mace geriye yaslanırken, Talon bacağını muayene etti. "Bunun nasıl olduğunu anlatacak mısın?"

Mace, Talon dokunup, dürtüp, yayılan siyah ete dayanılmaz gücünü yönlendirirken, çoğunlukla dişlerini sıkarak açıkladı. Artık neredeyse dizine kadar gelmişti, koyu damarlar sağlıklı ete doğru kalçasına kadar uzanıyordu.

Daha önce pek endişelenmemişti, ama Talon'un ağzının sert bir çizgiye dönüşmesi onu korkutmaya başlamıştı.

"Bu sihir hasarı," dedi Talon. "Bir uzmana ihtiyacın var. Burada kal. Hemen dönerim."

Talon, Mace'in nereye gideceğini sanıyordu ki?

Aptal üvey kardeşine başını sallayan Mace, bileğindeki iletişim cihazına baktı. Scotty ve Blade'e sinyal göndermeye çalıştı, ama doğal olarak, cihazlarından hiçbir sinyal gelmiyordu. Sonra bacağından bir acı seli akarken inledi.

"İyi misin?" Talon'un sesi acı dolu sessizliği deldi. "Hayır," diye itiraf etti. İsteksizce. "O uzman nerede?" "Geliyor. Babanı da çağırdım."

"Hangisi?" Normalde Mace böyle bir şey söylediğinde, amacın Talon'u kızdırmak olurdu. İkisi aynı biyolojik babaya sahip olduklarını hatırlatılmasından nefret ederdi. Ama bu sefer Mace gerçekten merak ediyordu. Lore'un gelmesini umuyordu.

Mace'in Wraith'i sevmediği değildi. Seviyordu. Blade, Mace'in onu biraz kahraman gibi gördüğünü iddia ederdi ve Mace bu saçmalığı inkar ederdi, ama Blade muhtemelen haklıydı. Mace ve Wraith birbirlerine çok benziyorlardı—Talon ve Wraith'ten daha çok. Mace ve Lore'dan daha çok.

Ama Lore her zaman Mace'in *babası* olmuştu. Wraith, Wraith'ti. Lore ise babaydı.

Talon, ameliyat tepsisini hazırlarken hareketleri biraz sarsıntılıydı. "Aptal olma."

"Her neyse, Stewie," diye mırıldandı Mace, Talon'un çocukluk lakabını kullanarak, ki bu genellikle onu çok sinirlendirirdi.

Çenesini sıkıca kenetleyen Talon, tepsiye birkaç makas attı. Sonra birkaç şırınga. Peki o korkunç görünümlü şey neydi? Forseps mi? Kateter mi? Belki de spekulum? Bu terimleri

duymuştu, ama tıbbi terimleri öğrenmek ya da bir yara bandından daha karmaşık bir şeyi kullanmayı öğrenmek hiç umurunda olmamıştı.

Mace elinden geldiğince gevşedi ve acıdan başka her şeye konsantre olmaya çalıştı. "Bisikletimle kaza yaptığım da, annenin dikiş iğnesi ve parlak pembe iplikle yaralarımı dikiğini hatırlıyor musun?"

Talon'un dudaklarında nadir görülen, hafif bir gülümseme belirdi. "Cezalandırıldığın için başının belaya gireceğinden korkuyordun. Sonunda ikimiz de başımız belaya girdik. Ama Eidolon harika bir iş çıkardığını düşündü."

"O zamanlar senin için önemli olan tek şey onun görüşüydü," diye mırıldandı Mace.

"Senin için de tek önemli olan Wraith'in görüşüydü."

Bu doğruydu, ama dahası da vardı. Mace nedenini tam olarak bilmiyordu — belki acıdan, belki de buradan canlı çıkamayacağına dair içindeki o hafif korkudan — ama Talon'un o zamanlar nasıl hissettiğini bilmesini istiyordu.

"Senin fikrin önemliydi," dedi.

Talon şaşkın bir bakışla Mace'e baktı, ama nasıl şok olabilirdi ki? Mace, anne babası onu oturup nasıl dünyaya geldiğini açıkladıkları günden beri ağabeyinin peşinden ayrılmamıştı. Lore kısrıdı, insan-Seminus DNA'sının yanlış bir şekilde birleşmesinin sonucuydu ve üç kardeşi de Idess'in hamile kalması için genetik materyal bağışlamıştı. Mace doğduğunda, *dolabının* üstündeki Wraith sembolü babanın kimliğini ortaya çıkarmıştı.

Mace, başka bir babası ve bir kardeşi olduğu için çok heyecanlanmıştı. Ama Talon bu fikirden pek hoşlanmamıştı ve Mace ne yaparsa yapsın onu ikna edememişti.

Talon bir şey söylemeye başladı, ancak Idess, Lore'un hemen önünden odaya girip onu kucaklayarak boğduğunda sözü kesildi.

"Merhaba anne."

Annesi geri çekildi ve babası, bacağına odaklanmadan önce onu kısa bir kucaklamaya çekti.

"Talon." Lore, Mace'in kardeşine bir göz attı. "Burada olduğunu bize haber verdiğin için teşekkürler. Dr. Vale'i çağırdiğını söylemiştin?"

"Vale mi?" Mace bu ismi daha önce duymamıştı. "Yeni mi?"

"O mu?" Heybetli, bronz tenli bir kadın odaya girdi; metalik cildi, çakmaktaşıdan oyulmuş gibi keskin, köşeli bir iskelet yapısının üzerine gerilmişti. Kafatasından üç adet kavisli, siyah boynuz çıkıyordu ve başının önünden arkasına kadar sert bir mohawk oluşturunuyordu. Ona sert bir bakış attı, abanoz rengi gözleri küçümsemeyle parıldıyordu. "Ve ben yeni değilim. İki sextadır buradayım."

Sextas, zamanı altı yıllık birimlerle ölçen bir Sheoulic kelimesiydi. Yani, UG'de on iki yıldır mıydı ve o onu bir kez bile görmemiş miydi? Bir *draak* iblisini gördüğünü hatırlardı. Ejderha şekil değiştirenler nadirdi ve Sheoul'daki Draig bölgesi dışında görülmeleri daha da nadirdi. Bu iyi bir şeydi, çünkü onlar pislikti. *Hem* erkekler *hem de* kadınlar.

"Dr. Vale, büyülerden kaynaklanan yaralanmaları tedavi etme konusunda uzmandır," dedi annesi, Vale'e gülümsedi ve Vale de gülümsedi. En azından Mace, o milyonlarca keskin dişin ortaya çıkmasının bir gülümseme olduğunu umuyordu. "Geçen sonbaharda intikam peşinde olan bir ruh bana büyü yaptı ve Dr. Vale yaklaşık otuz saniye içinde onu bozdu."

Mace başını hızla çevirdi. "Sana saldırıya uğradığını söylememiştin."

"Lütfen." Idess elini sallayarak önemsemediğini gösterdi. "Bir sihirbazlık büyüydü.

Acemiler için bir şey."

Dr. Vale, pullu elini Mace'in bacağına sürdü ve tıslama sesi çıkardı. "Bu kesinlikle acemi işi değil."

Odanın perdesi bir anda açıldı ve Scotty'nin kuzeni ve DART ajanı arkadaşı Logan, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle içeri girdi.

Mace, Talon'a kızgın bir bakış attı. "Ailem dışında kaç kişiyi aradın?"

"Onu aramadım. Her şey seninle ilgili değil," dedi Talon, Mace'in az önceki sözlerini ona geri fırlatarak. Logan'a döndü. "Şu anda biraz meşgulüz..."

"Eva'nın yardıma ihtiyacı var." Logan perdeyi tamamen geri çekti ve Eva'nın durduğu yeri gösterdi; yüzü çökmüş, gözleri donuk ve cildi ceset grisi gibi korkunç bir renkteydi. "Eidolon'a ihtiyacımız var. Lütfen. Acele et."

Idess, Eva'nın yanına koşarken uzun örgüsü lacivert süveterine çarptı. Nazikçe elini uzatıp Eva'nın yanağına dokundu. "Buna hiçbir doktor yardım edemez," dedi yumuşak bir sesle. "Eidolon bile."

Eva boğazını kurutarak yuttu. "Bu... Harvester's Grace mi?"

Idess başını salladı, yüzü neredeyse Eva'nınki kadar solgundu.

Ah, lanet olsun. Scotty'nin büyükannesi Harvester öldürüldüğünde, onun melek gibi Grace'i Eva'nın içine girmişti. Ama insan vücudu o kadar güce dayanacak şekilde yaratılmamıştı ve biri onu çıkarmak için bir yol bulmadıkça Eva ölecekti.

Eva sallandı, cildi mumsu bir hal aldı. Logan ona doğru atladı ve obsidyen zemine çarpmadan onu yakaladı.

"Onu Travma İki'ye götür," diye bağırdı Talon, peşlerinden koşarak dışarı çıktı. Eşiğin önünde durdu. "Vale, Mace'in durumu hakkında en kısa sürede bilgi istiyorum."

Vale sertçe başını salladı ve pullu elini Mace'in bacağına geri koydu. Bu çok acı vericiydi, ama şu anda Mace'in aklında Logan ve eşi vardı. Mace, eski Aegis sözcüsünü ilk başta sevmemişti, ama artık o bir aile üyesiydi ve DART'ın medya ekibinde çalışıyordu. Meğer o oldukça harika biriydi.

"O iyi olacak mı, anne?"

Idess'in gözlerindeki endişeyi, Lore'un elini sıkıca tutuşunu ve ağzını sıkıca kapatışını sevmiyordu. "Aleka, tören için Harvester'ın kanını çabucak bulamazsa, kimse onun için bir şey yapamaz. Bir meleğe ihtiyacı var."

"Sen bir meleksin," diye hatırlattı.

"On yıllardır gerçek bir melek gücüm yok."

"Ama kardeşlerin var. Bütün Memitimler..."

"Tüm Memitim kardeşlerim bir araya gelse bile onu kurtarmak için yeterli güçleri olmaz. Ona bir Başmelek lazım. Onlar Lütuf üzerinde egemenlik sahibidirler."

"Ama şu anda tüm Başmelekler Cennet'te mahsur kalmış durumda değil mi?"

"Evet," dedi Idess yumuşak bir sesle. "Yani, Harvester'ın kanı olmadan Eva ölecek."

Bölüm 9

Gabriel, bilinci yerine gelip acı duyularını ele geçirdiğinde inledi. Kafasındaki donuk, zonklayan ağrı, eklemlerindeki sertlik, kas spazmları ve bağırsaklarındaki kramplarla yarışıyordu. Gözlerini açtığında kum taneleri gözlerini çizdi ve nerede olduğunu anlamaya çalışırken görüşü bulanıklaştı.

Tek bir şey açıktı: bilekleri zincirlenmişti ve soğuk, sert bir taş zeminde yatıyordu.

Ah, evet. Esir tutuluyordu. Bazen unutuyordu.

Çünkü kim hatırlamak ister ki? "Uyandın.

Sonunda."

Yılan kadar soğuk ve kıvrımlı olan kadın sesi, omurgasından aşağıya doğru bir dehşet dalgası yaydı. Ve hala baygınmış gibi davranmak için artık çok geçti.

Ayak sesleri yaklaştı ve zaten kurumuş olan ağzı daha da kurudu. Yüzünün önünde siyah topuklu ayakkabılar belirdi ve o kaçamadan, biri yanağına çarptı.

Çenesinde şiddetli bir acı hissetti ve kan yere fışkırdı. Taşın kanı sünger gibi emmesini, morbid bir hayranlıkla izledi.

Aniden, kadın saçlarını avuçladı, başını geriye doğru çekti ve onu duvara fırlattı. Daha fazla acı içini sardı ve kadının pelvisini kırıldığını düşündü. Kesinlikle birkaç kaburgası da kırılmıştı. Ve asıl berbat olan şey, artık anında iyileşememesiydi. Tahtlar kanatlarını kesip onu Cennet'ten kovduğunda bu yeteneğini kaybetmişti. Onu geri kazanmanın tek yolu, Sheoul'a girip deri gibi kanatları, güçlü yetenekleri ve kötü bir ruhu olan Gerçek Düşmüş bir melek olmaktı.

Hayır, teşekkürler. O, alemler arasında sıkışıp kalmış ve bir insan bebeği kadar çaresiz olan Düşmemiş bir melek olmayı tercih ederdi. Bu berbat bir durumdu, ama en azından ruhu

bozulmayacaktı.

Ama öyle miydi? Gerçekten mi? Hutriel'e olanlardan sonra?

Acımasızca, Stryke'ın petrol platformunda meleklerle yaptığı savaşın anısını zihninin en derin köşelerine itti ve şu anki çıkmazına odaklandı.

Kollarını titreyerek kendini yukarı itti, yanına yaslanarak duvara dayandı ve işkencecisi baktı. Onu ne kadar süredir işkence eden üç kadından en kötüsü... Ne kadar süredir? Hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen aylardır. Yıllar gibi gelmişti.

"Bugün bana ne yapacaksın, Lilith?" diye sordu boğuk bir sesle.

Kadın topuklarının üzerine çöktü, bacaklarını genişçe açarak... her şeyi ortaya çıkardı. Tarihin en kötü şöhretli seks iblisi ve Dört Atlı'nın annesi olan bir succubus olarak, vücudunu sergilemekten zevk alıyordu. Ve onu hem zevk hem de acı için kullanıyordu. Esas olarak, başkalarının acısından zevk alıyordu.

Gabriel o kaltağa çok fazla zevk vermişti.

Titredi, vücudu düşüncelerine tepki veriyordu ve belki de kadının ona ne yapacağından duyduğu korkudan dolayıldı. En azından kadın yalnızdı. Diğerleri de katıldığında, dehşet çok daha kötü oluyordu.

"Sana hiçbir şey yapmayacağım," dedi Lilith. "Sheoul'a girmeyi kabul edersen."

"Yine mi bu?" diye homurdandı, bu homurtu kan pıhtıları çıkaran bir öksürüğe dönüştü. Harika. Akciğer hasarı da var. Kendine geldiğinde,

"Asla asla . . . Asla!" O aşağı aşağı duvar duvardan duvardan aşağı yerçekimine karşı koyamayacak kadar bitkin. "Kötü fahişe. Beni cehenneme sürüklemek zorunda kalacaksın."

Soluk bir hareketle, keskin tırnakları adamın yanağını derin bir şekilde yırttı. "Düşmemiş melekleri zorla kötülüğe çevirmek eziklerin işidir. Karar kişinin kendi özgür iradesiyle verildiğinde, yozlaşmaları tam olur. Düşmemiş bir *Başmelek'i* kendi isteğiyle Cehennem'e girmeye ikna etmenin ödülü, hayal edilemeyecek kadar büyük olacak. Karanlık Lord, kendisini memnun edenlere karşı cömerttir." Şeytan'ın kendisinden ödüllendirileceği düşüncesi onu baştan çıkardıkça, eli bacaklarının arasına kayd. "Beni öyle bir... güçle dolduracak," diye inledi.

Uzun bir bekleyiş olacaktı. Atlıların babası olan iki güçlü kardeş, Revenant ve Reaver, Şeytan'ı bin yıldır hapsetmişlerdi ve hala dokuz yüz elli küsur yıl kalmıştı. İçinde

Bu arada, Revenant Cehennem'i yönetiyordu ve Gabriel'in bildiği kadarıyla, Lilith'in pek de hayranı sayılmazdı.

"Eminim Revenant'ın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacaktır," dedi, o kaltak kraliçeye, inanılmaz derecede güçlü olmasına rağmen, aynı zamanda saklandığını da hatırlatarak. Görünüşe göre, Revenant onun kafasını istemişti.

O tısladı, parlak dişleri dumanlı meşale ışığında parıldadı. Avucuyla yaralı yanağına vurdu, tırnakları zaten hasar görmüş etinde daha fazla yara izi bıraktı. Dilini uzatıp kontrol etti ve... evet, yanağını tamamen delmişti.

"Asla onun adını anma!"

"Ah." Tamam, şimdi anladı. "Bu yüzden benim gönüllü olarak Cehennem'e girmemi istiyorsun, değil mi? Beni oraya sürüklersen, Revenant'a seni nasıl bulacağını söyleyeceğimi düşünüyorsun." İradesine karşı değil, kendi isteğiyle Cehennem'e girmek, kötülüğü varlığının daha derinlerine yerleştirecek ve Revenant Takımı'na katılmaktansa Şeytan Takımı'na katılma olasılığını artıracaktı. "Yine de bana işkence etmeye devam ediyorsun."

"Sana işkence mi?" Başını geriye attı ve güldü. "Acı işkence değildir. Zevktir." Elini uzattı ve sarkık penisine doladı. "Ve bu," diye mırıldandı, "ikisinin de kapısı."

Elinin cinsel organında hissedilen dokunuşu, elinin yavaşça yukarı aşağı hareket etmesi, karnını altüst etti. Ne onun ne de diğer iki fahişe için sertleşebiliyordu — en azından, boğazına zorla döktükleri iksirler olmadan. Genellikle iksirleri kusuyordu, ama yine de amaçlarına hizmet ediyorlardı.

Sonra, onu çılgın arzuları için kullandıktan sonra tekrar kustu.

"Bana boyun eğeceksin, Gabriel," dedi kadın. "Ne kadar sürerse sürsün umurumda değil. Bana boyun *eğeceksin*."

"Asla," diye homurdandı. "Ben bir *Başmelek'im*. Asla bir iblise diz çökmeyeceğim."

Tırnakları onun penisine saplandı ve o acı içinde tısladı. "Cennetteki kardeşlerin sana ihanet edip terk edene kadar bir Başmelek'tin. Artık sen benimsin." Yavaşça, şehvetle ayağa kalktı. "Bacaklarımın arasına diz çök, Gabriel. O kötü dilini ve yeni dişlerini benim hoşuma gidecek şekilde kullan."

Vücudunun melek özelliklerini yitirip, yerine şeytani özellikler kazandığını hatırlatılmasından nefret ediyordu. Kutsal ışıltısı sönmüştü ve şimdi dudağını kesip duran bebek dişleri vardı. Cehenneme girerse, kanatları, güçleri ve dilini ve ağzını kesip biçecek daha da büyük dişleri olacaktı. “Siktir git.”

“O daha sonra gelecek.”

Gözlerini kapattı ve inatla başını duvara yasladı. Ama bunun nasıl biteceğini biliyordu. Ya onu bayılana kadar işkence edecek, ya bedeniyle ve yabancı nesnelerle onu kirletecekti, ya da onu tatmin edemezse işkence etmek için masum birini bulacaktı.

Her halükarda, onu Cennet'ten kovmuş olan piçlere karşı öfkesini daha da artıracak bir başka kabus gibi gün onu bekliyordu. Lilith'in kendisine yaptıklarını, planladığı intikam için yakıt olarak kullanacaktı.

Listesi uzundu. O kadar uzundu ki, kaybettiği her tüyüyle nefret ettiği Lilith bile listenin en başında değildi.

Bölüm 10

Tapınak, hoş bir şekilde ürkütücüydü.

Tozlu, duvarları ve zeminleri eski kan lekeleriyle kaplı, budaklı, kurumuş köklerin arasında örümcek ağları uzanan bu yer, tam da Raika'nın iblislerin takılmasını beklediği türden bir yerdı.

Çok havalıydı.

O, yeraltı dünyasını ve tüm tuhaflıklarını seviyordu. Keskin kenarlar ve şeytani sivri uçlarla iç içe geçmiş iğrenç, yumuşak dokular. Kötü sisle örtülü, kutsal olmayan inlemeler ve acı dolu çığlıklarla hayat bulan gizemli alemler. Diğer insanların dehşet içinde kaçmasına neden olan her şeyi seviyordu.

Elbette, kötülüğün doğasında var olan acımasızlığı sevmiyordu, ama onu besleyen atmosferin bir yanı büyüleyiciydi. Ama aynı zamanda korku filmlerine de bayılıyordu, bu yüzden bu durum mantıklıydı. Ve babası da Azrail'in ta kendisiydi, yani... evet. Arkadaşları bazen onun gerçek hayattaki Wednesday Addams olduğunu şaka yaparlardı.

Buna bir itirazı yoktu.

Elinde çağırdığı kılıç ve önünde süzülen narin bir ışık küresi ile dar geçitlerde sürünerek ilerledi, bazen durup pürüzlü toprak duvarlara oyulmuş ya da boyanmış grotesk ve erotik görüntüleri inceledi. Ana oda olduğunu düşündüğü yere yaklaştıkça, katliam ve seks partisi sahneleri daha da açık hale geliyordu. Sembollerini doğru yorumladıysa, burası bir Lilith Tapınağıydı. Onlarca tapınaktan biri, ama Raika'nın şimdiye kadar bilmediği bir tanesi.

Avı neden buraya gelmişti? Raika'nın aradığı iblis bir succubus değildi.

Köşeyi dönerken, olağanüstü görme yeteneği onu, *elindeki* ışığın çok ötesine uzanan karanlıkta yönlendirirken, omuzu pürüzlü duvara çivilenmiş bir tür resme dokundu. Gerilmiş bir deri parçasından biraz daha fazlası olan — ya da daha büyük olasılıkla insan derisi —

hipergerçekçi eser, altı iğrenç, boynuzlu iblisin, göğüs kafesi genişçe açılmış, ağzı sessiz bir çığlığa bükülmüş, insan erkeğine benzeyen bir yarattığı yediğini tasvir ediyordu.

Bu ayrıntılı sahneye garip bir şekilde çekilen Raika, parmağını kenar boyunca gezdirerek tuvalin pürüzsüz dokusunu ve boyanın yapışkan, neredeyse ıslak hissini fark etti. Belki de hayal ediyordu, ama etrafındaki hava ağırlaşmış gibi görünüyordu. Boğucu.

Oda dönüyordu, üzerine çöküyordu.

Geri çekilmeye çalıştı, ama bir şey — resimdeki iblislerden biri — elini yakaladı.

Canavar onu o kadar şiddetle çekti ki, omzu neredeyse yerinden çıkacak gibi oldu ve omurgasından nadir görülen bir korku dalgası geçti. Keskin dişli ağzı, onu gittikçe kendine doğru çekerken, başını tamamen yutacak kadar genişçe açıldı.

Zorlanarak homurdanarak kendini geriye attı ve serbest eliyle iblise bir kesik attı. Bıçak, yarattığın alt çenesine saplandı ve o kadar güçlü bir kuvvetle kemik ve sinirleri kırdı ki, şok dalgası kolunda titreşti. Yaratık çığlık attı, dişleri ve kanı duvara sıçradı ve elini kanla kapladı.

Bir vınlama sesiyle iblis resmin içine çekildi ve havadaki kötü niyetli gerilim dağıldı.

Apta! Raika, nefesini toparlamak için taş bir sütuna yaslanırken kendini azarladı. *Hazırlıksız yakalandın. Ne kadar aptalsın!*

Tableau sinistre'yi, hiçbir şeyden habersiz hayranları sahneye çeken iğrenç bir yarattığı fark etmeliydi. Bir kez içeri girildiğinde kaçış yoktu. Kapana kısılmış, ölümünün dehşetini sonsuza dek tekrar tekrar yaşıyordun.

Bir iblis ziyafeti resminin içinde sıkışıp kalma düşüncesi onu ürpertti.

Raika, sanatın şeytani doğasını takdir edebiliyordu, ama bu, ona öfkeyle bakıp uzak durmasını engellemedi.

Karnında sıcak bir his hissettiği anda koridor daraldı.

Evet!

Durdu ve silah kemerindeki bir ceptan sıcak bir kristal parçası çıkardı. İzleme kristali ısı ile parladı ve

zayıf, titrek turuncu bir ışıkla, tapınağa girmeden öncekinden daha hızlı bir şekilde yanıp sönüyordu.

Hedefine yaklaşıyordu.

Heyecan içini kapladı ve nefes alış, beklentiyle adeta yanıyordu.

"İşimi çok seviyorum," diye fısıldadı kendi kendine. "Peki, tam olarak işin ne?"

Raika, şaşkınlıkla, o kısık kadın sesinin sahibine doğru döndü. "Sorman ilginç," dedi sakın bir sesle, yine hazırlıksız yakalandığını gizlemeye çalışarak. "Benim işim seni yakalamak."

"Beni mi?" Gözsüz, keskin dişli, çirkin bir yaratık olan iblis, gölgelerin arasında yarı gizlenmiş halde başını eğdi. "Neden ben? Haftalardır beni takip ediyorsun. Kimsin sen?"

Raika küçük boncuğu cebine geri koydu ve bir bıçak daha çağırdı. En iyi iki bıçakla dövüşürdü.

Ama henüz savaşmaya hazır değildi. Avının kaderini bilmesini severdi. O... ön sevişmeyi severdi.

"Neden sen?" diye mırıldandı Raika. "Çünkü sen, Azagoth Sheoul-gra'yı yok edip seni serbest bıraktığında kaderinden kaçan bir iblissin."

"Kaderim mi?" İblis öfkeyle tısladı. "O piç kurusu beni yüzyıllar boyunca bir ıstırap heykeli içinde hapsetmişti. O beni kurtardı! Artık kaderim bana ait."

"İyi deneme, ama Cennet böyle görmüyor."

İblis gölgelere çekildi. "Sen bir melek misin?"

"Keşke o kadar şanslı olsaydın." Raika silahlarını birbirine vurdu ve sıırıttı. "Ben bir Azrail'im, kaltak. Ve hasat zamanı geldi."

Melek olmanın en iyi yanlarından biri, aşırı sıcaklıklara neredeyse hiç etkilenmemektir. Bu, Gabriel'in doğal kabul ettiği bir şeydi.

Çünkü, Düşmemiş bir melek olarak, soğuğu hissediyordu. Sıcaklığı hissediyordu. Lilith'in onu yakmak için kullandığı ateşi hissediyordu, onu kuru buz bloklarının üzerine yatırıp

Şu anda, kararmış, yanmış derisinin ve donmuş etinin her santimini hissediyordu. Patlamış bir göz hariç, yüzü acıımıyordu, ama bu sadece Lilith'in parçalanmış yanağını iyileştirmiş olmasıydı.

Şu anda, kararmış, yanmış derisinin ve donmuş etinin her santimini hissediyordu. Patlamış bir göz hariç, yüzü acıımıyordu, ama bu sadece Lilith'in parçalanmış yanağını iyileştirmiş olması sayesinde.

"Güzelliğini bozmak istemiyorum, sevgili Gabriel'im," demişti Lilith. "Sevgililerimin güzel olmasını severim."

Bir keresinde, ona sevgilisi olmadığını söyleyecek kadar aptal olmuştu. Lilith'in bu kelimeye çok geniş bir tanımı vardı ve ona, mümkün olan en acı verici ve iğrenç şekillerde, defalarca, onun gerçekten de sevgilisi olduğunu göstermişti.

Lilith'in ona yaptıkları ve ona yaptırdığı şeyleri hatırlayınca ağzı safrayla doldu.

Kusma. Kusma. Sakın. Kusma.

Yaralı boğazında kusmuğun boğazına takılmasının acısını yaşamamak için çaresizce, birkaç metre ötedeki iki parça samana odaklandı. Kısa bir süre önce, sadece düşüncesiyle onları yok edebilirdi. Ya da duvarlara saplayabilirdi. Ya da o iğrenç kaltağın kafasını kesecek bıçaklara dönüştürebilirdi.

Ama şimdi, o küçük saman parçaları taş zeminde öylece yatıyor, onunla alay ediyordu. Kahretsin, onlara nefes üflediğinde bile onları hareket ettiremiyordu. Ne de olsa harcayacak nefes kalmamıştı. Acı içinde zar zor nefes alabiliyordu ve ciğerlerinden geçen o az miktardaki hava bile ateş gibi geliyordu.

Her yeri acıyordu. Kulakları bile. Kulak zarları zonkluyor, beynine acı dalgaları gönderiyordu. Ritmik vuruşlar giderek yükseliyor, acı da artıyordu. Bu onu delirtiyordu — o kadar delirtiyordu ki, bağırışlar duyduğunu sandı. Çınlamalar. Garip vuruşlar.

Bir dakika... Başını kaldırdı ve konsantre oldu. Ayak sesleri mi? Küfürler mi?

Savaş mı?

Sesler beynine kazınıyordu ve heyecan kalbini hızla attırıyordu. Savaşın sesini tanıyordu ve bu kesinlikle kılıçların birbirine çarpma sesiydi. Çığlıklar. Kan dökülmesi.

Sağlam olan tek gözünü açtı, ama göz kapağı hassas korneasını zımpara kağıdı gibi sıyrıyordu. Önünde, iki kadın olduğunu düşündüğü bulanık görüntüler belirdi. Vücudunun şekli ve kısa saçlarının şok edici

, dayak yiyen kişinin Vanthora olduğunu anladı. Ama siyah giysili, kıvrımlı vücutlu savaşçı kimdi? Ve neden iblisle savaşıyordu?

Bunun bir önemi yoktu. Vanthora'yı yok edebilecek herkese destek verirdi.

Silahlar parıldıyor, küfürler havada uçuşuyordu. Karanlık kadın savaşı kontrol ediyordu; işkencecisini pestil gibi dövdüğü halde hareketleri zarif ve zahmetsizdi. Kademeli bir zafer. Binlerce kesikle ölüm.

Vanthora yere yığıldı ve diğer kadın, bir balerin bile kıskanacağı kadar zarif ve akıcı bir dans sergilediğinde, içinden bir heyecan patladı. Neredeyse yerde yatan iblisle alay edercesine, kafasını vücudundan ayırdı.

Bu muhteşem savaşçı kimdi?

Sırtından kanatlar fışkırdı, zaferle kavis çizdi. Sivri, pençeli kavislerde parlak siyah olan tüyler, uçlarda çarpıcı bir ombre etkisiyle yavaş yavaş kıpkırmızıya dönüştü.

O öksürdü ve kadın, kan damlayan kılıçlarıyla etrafında dönerken kanatlarını açtı.

Görüşü hâlâ çok bulanıktı ve kadının yüzünü net olarak göremiyordu, ancak silueti, beyni ve vücudu bu kadar harap olmasaydı, aklına müstehcen düşünceler getirecek kadar etkileyiciydi.

Kanatlarını katlayarak yaklaştı, botları yere hafifçe vuruyordu. Bir an sonra, topukları yere değdi, ön kolları rahatça dizlerinin üzerine yaslandı.

İnce bir el uzanıp adamın yüzünü yukarı kaldırdı. "Kimsin sen?"

O ses! Sıcak kömürlerin üzerinde seks yapıyormuş gibi gelen o dumanlı, derin ses.

"Raika mı?" diye boğuk bir sesle sordu.

Şaşkınlıkla geriye atladı ve saldırgan bir şekilde çömeldi, bıçağı adamın kafatasını delmeye hazırdı. "Kimsin sen?"

"Gabriel." Adam öksürdü, kan fışkırdı. "Ben... Gabriel."

Sessizlik. Sonra, "Sen Gabriel değilsin. En azından Başmelek Gabriel değilsin. Onunla tanıştım. O senden çok daha yakışıklıydı. Kokusu da daha güzeldi."

Onu çekici mi bulmuştu?

Eskiden yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise çirkin ve kokuşmuş olduğunu düşünüyordu.

"Bunu kanıtlayabilirim." Yutkundu, boğazındaki kuru acıyı dindirmek için boşuna tükürük üretmeye çalıştı. "Saçıma bak. İnsanlığın tüm renklerini barındırıyor. Melekler arasında bile eşsizdir."

"Şu anda bok kahverengisi. Hepsi. Pisliksin. Tekrar dene."

"Babanı tanıyorum," diye hırıltıyla konuştu. "Bana Jim Bob derdi. Onun malikanesinde tanışmıştık, hatırladın mı? Sana bikinini çıkarmayı emretmişti." Ayrıca, Gabriel'in kızına bakmayı kesmezse gözlerini kokteyl zeytini yapacağını da söylemişti.

"Ah, evet. Sanırım sen Gabriel'sin." Başını yana eğerek, bunu düşünür gibi göründü. "Yani, cennetten kovuldun mu?" Adamın başını sallamasına karşılık, ekledi, "Ve Vanthora senin zavallı, düşmemiş kızıncını yakaladı mı?"

Acınası mı? Biraz sert oldu. "Vanthora değil. Lilith. Ve Fearr adında başka bir düşmüş melek." Bir iniltiyi bastırarak, sendeleyerek ayağa kalktı. "O geri dönmeden beni serbest bırakmalısın."

"Lilith mi?" Raika kılıcını havaya fırlattı ve iki parmağıyla yakaladı; tarihin en güçlü iblislerinden birinin her an geri dönebileceği gerçeği onu hiç endişelendirmiyordu. "Hmm. Mantıklı. Burası onun tapınaklarından biri."

"Doğru." Bağlı bileklerini ona doğru uzattı. "Çabuk!"

Bir başka ıstırap verici düşünme anı. "Lilith, yakalamam gereken iblislerden biri." Odanın çevresinde dolaştı, elleri karmaşık desenler çizerek, onun göremediği bir tür büyü yapıyordu.

"Ne yapıyorsun?" "Bir tuzak kuruyorum."

"Sonra beni serbest bırakacaksın, değil mi?"

Kahkahayı patlatarak ona döndü. "Neden yapayım ki?"

O inanamayan gözlerle ona baktı. "Beni burada bırakamazsın."

"Elbette bırakabilirim." Ona doğru ilerledi, kötü niyetli bir gülümseme, dolgun dudaklarının bir köşesini kaldırarak parlak, keskin bir dişini ortaya çıkardı. Ona ulaştığında çömeldi ve burnuna hafifçe dokundu. "Sen yemisin."

Bölüm 11

Scotty, en son ne zaman bir kovalamacadan bu kadar heyecan duyduğunu hatırlayamıyordu. Belki de Mace'i hastaneye göndermekle ilgili endişesinden kurtulmuş olmasıydı. Ya da belki de kaslarını canlandıran ve ciğerlerini enerjiyle dolduran serin gece havasıydı. Ya da belki de mekânın kendisiydi. Alaska'nın engebeli vahşi doğası, içindeki avcı ruhunu uyandırıyordu.

Sebeb ne olursa olsun, devrilmiş kütüklerin üzerinden çevikçe atladı ve Blade'in ona yetişmeye çalışırken küfrettirdiği çalılardan arasından sıyrıldı.

O, DART ekibinin en hızlısı olmuştu her zaman; çevik ve esnek. Ama erkekler de tembel değildi. Blade, güçlü ve vahşi bir güç merkeziydi; savaşta kaya gibi sağlamdı. Mace ise bir tilki kadar hızlı ve hafifti; yaratıcı ve kurnaz bir öngörülemeziği vardı ki bu da düşmanlarını dengesiz bırakıyordu.

"Scotty." Blade'in alçak ve sert sesi, ürkütücü sessizlikte olağanüstü yüksek geliyordu. "Beni duydun mu? Saatlerdir bu şeyi kovalıyoruz. Jon ve Skoll'a bir bakmalıyız."

"Sadece birkaç kilometre daha." Açıklığın kenarında durdu. Batıda, girinti ve çıkıntılarla dolu kayalık dağ yamaçları, bir wendigo için harika barınaklar oluşturuyordu. Ve Kynan'ın sağladığı bilgi paketine göre, bölge, bir jeolojik araştırma ekibi tarafından keşfedildikten sonra son zamanlarda mağara sistemleriyle tanınmaya başlamıştı.

Ancak kuzey ve doğudaki ormanlık alanlar, saklanmak isteyen her şeye gizlenme imkânı sunuyordu.

"Hangi tarafa?" diye sordu. "Bir süredir o yaratıkların çığlıklarını duymuyorum."

İki wendigo'nun peşine düşmüşlerdi, ancak yaratıklar ayrılınca Blade ve Scotty sadece birini takip etmek zorunda kalmışlardı. Artık önlerini olduğu kadar arkalarını da kollamaları gerekiyordu.

Blade sağ tarafında yanına geldi. O her zaman sağa giderdi.
Mace sola gitti.

Başını kaldırıp derin bir nefes aldı. Mace, o bunu yaptığında her zaman çok... kurt gibi göründüğünü düşünmüştü. Ama o, Mace'in bunu söylemesinden hoşlanmazdı. Kurt adam tarafı hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı. Bu tarafı pek sık ortaya çıkmazdı, ama Mace'in nefret ettiği bir şeydi. Blade, kontrolünü kaybetmekten hiç hoşlanmazdı ve dolunaylı geceler onu huysuz, endişeli ve biraz vahşi yapardı.

"Şu tepelere doğru gitti," dedi. "Kokuyu alamadığına inanamıyorum. Çürümüş et ve iblis dışkısı gibi kokuyor."

"Daha önce koklamıştım." Titremesini zorla bastırdı. "Haklısın."

O şeyin peşine düştüler, Blade önde, yaralı avının peşindeki bir cehennem köpeği gibi havayı koklayarak. Koku alma duyusu dolunayla birlikte güçleniyordu ve kız, bu görev için ayın dolunaya yaklaşmasına içinden şükretti. Ve bu sadece Blade'e yardımcı olduğu için değildi. Ay ışığı, dağ eteklerine doğru yürüyüşleri için bolca ışık sağlıyordu.

Ancak, bir sonraki hamlelerini planlamak için durduklarında, bulutlar birdenbire ayı kapladı ve gece havasında yağmur kokusu yoğunlaştı.

Blade gökyüzüne baktı ve homurdandı. "Alaska'dan nefret ediyorum."

Sanki buna cevap verircesine, gökyüzü açıldı. Şiddetli bir sağanak yağmur, şok edici bir öfkeyle üzerlerine çöktü.

"Aferin!" diye bağırdı, ağaçları ve yamaçları döven yağmurun gürültüsünün üstüne. "Ev sahibine hakaret et!"

"Ha. Ha." Adam eliyle bir işaret yaptı. "Bu taraftan."

Kayalık bir çıkıntıya doğru koştular ve gölgeli bir yarık içine sığındılar. Su yüzünden damlıyordu ve saçlarını kafatasına yapıştıırıyordu. Kolunu kullanarak gözlerini sildi ve durumlarını değerlendirdi.

"Kahretsin," dedi. "Kokuyu ve izleri kaybedeceğiz." Blade sırt çantasını çıkarıp yere attı.

"İyi tarafı, düş almış olduk."

"Hmph." Bir süre burada kalacak gibi görüdüğü için o da sırt çantasını indirdi. "Bu molayı Skoll ve Jon'u aramak için kullanabiliriz."

Burada iletişim araçları güvenilir değildi ve tahmin ettiği gibi, sinyali de iyi değildi. Bu yüzden, görev çantasından eski moda bir radyoyu çıkardı.

Skoll hemen cevap verdi, sesi alçaktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Kuzeybatıdaki tepelerin eteklerindeyiz, yağmurdan korunuyoruz." Ona koordinatları verdi. "Siz nasılsınız?"

"Burada henüz yağmur yağmıyor," diye cevapladı. "Ama hedefimize yaklaştık.

Onu yakaladığımızda sana haber vereceğiz. İyi şanslar."

"Sana da."

Blade, kadının radyoyu kaldırmasını izledi, gözleri merakla parlıyordu.

"Ne?" Kız çantasının fermuarını kapattı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Gözleri başka yere kaydı, yağmura ve aşağıdaki vadide oluşan su akıntısına odaklandı. "Sebebi yok."

"Yalan söylemeyi bırak."

"Sana bakmak için bir nedene mi ihtiyacım var?" "Oyalanmayı bırak."

Arkasına uzanıp boynunu ovuşturdu ve iç geçirdi. "Sadece... merak ediyorum."

"Neyi merak ediyorsun?" Kız, yosunlu bir taş parçasına yaslanarak, mola verdiği için şükretti. "Ve benden bilgi koparmaya çalışmayı bırak." Adam çok sinir bozucu olabiliyordu. Mace çok konuşuyordu, Blade ise yeterince konuşmuyordu.

Yine iç geçirdi, ama en azından ona baktı. "Skoll'la mı yatacaksın, Jon'la mı?"

Gözlerini kırptı. "Vay canına. Tamam. Biraz ansızın oldu." "Sen sordun."

"Haklısın." Bu zor bir konu olmamalıydı. En iyi iki arkadaşından bekaretini kaybetmesine yardım etmelerini istemişken, olmamalıydı.

Ama şimdi, Jon ya da Skoll'la birlikte olmayı her düşündüğünde, beyni arızalanıyor ve tek düşünebildiği şey, Mace'in kollarında, dişleri boğazına gömülmüş ve sert ereksiyonu içini sarsarken nasıl hissettiği oluyordu. Şimdi bile, bu anı yüzünden yanakları kızarıyordu ve Blade'in gözlerine bakamıyordu.

Çünkü çok daha rahatsız edici gerçek, artık Blade'i de farklı bir şekilde düşünmeye başlamış olmasıydı. Mace, içindeki bir şeyi uyandırmıştı ve o, ikisini de yeni, seksi bir ışık altında görüyordu.

"Ee?" diye sordu Blade. "Şimdi kim oyalanıyor?"

Yine haklıydı.

"Üzgünüm," dedi, elini sallayarak reddedici bir hareket yaptı. "Bu konuyu pek düşünmedim. Biraz meşguldük."

"Yalan söylemeyi bırak."

Suçluluk duygusu midesinin derinliklerinde yanıyordu. Lanet olsun ona. Sürekli sözlerini yüzüne vuruyordu. Bir rüzgâr esintisi dağlarda uğulda ve ona düşünmesi için bir saniye zaman verdi. Jon ve Skoll ikisi de yakışıklıydı. Herhangi bir kadın onları yatağa atabilseydi kendini şanslı sayardı. Ama gerçek şu ki, onlara karşı hiçbir şey hissetmiyordu. En azından cinsel olarak.

Mace'e karşı hissettiklerinin aksine.

"İkisiyle de yatmıyorum," dedi dürüstçe.

Adam şaşırmış görünüyordu, ama biraz da memnun. Ama belki de bu sadece kadının hayal gücüydü.

"Neden olmasın? Daha kötüsü de olabilirdi. Yani, Skoll hakkında bildiklerime göre, o dürüst bir adam. Jon bir pislik, ama yatak odasında işini iyi bildiğinden eminim."

Sonuçta hayal gücü olmalıydı. Nedense biraz kırılmış hissetti. Yeminlerini düşünürsek bu çok saçmaydı. Yeni keşfettiği libidosu ne kadar değişirse değişsin, anlaşma geçerliydi ve kendini toparlaması gerekiyordu, yoksa herkesin isteyebileceği en iyi arkadaşlarını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

"Peki, sence onlardan birine teklif etmeli miyim?" Peki bu nasıl olacaktı ki? *"Merhaba, seks yapmak ister misin? Ne yaptığımı bilmiyorum, bilgin olsun."*

"Hayır, tabii ki hayır." Blade, yanındaki kayalardan akan su birikintisinden uzaklaştı. "Bakireliğini kaybetme konusunda bu kadar kararlı görünürken neden hayır diyorsun merak ediyorum."

Omuz silkerek, yerde büyüyen su birikintisinden uzaklaştı. Tanrım, bu fırtına daha ne kadar sürecekti? "Belki de bunun büyük bir mesele olmadığını fark ettim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Seninle Mace arasında olanlar yüzünden mi?"

Sert ve kontrollü bir sesle söylenen bu sözler, nefesini kesti. Nasıl biliyordu? Karnında bir panik düğümü oluştu. Panik, suçluluk ve ateş gibi bir sıcaklık dalgası.

"Hayır!" dedi çabucak. Çok çabuk. Çok *suçlu bir şekilde*. "Hiçbir şey olmadı. Sadece kan vardı. Bunu biliyorsun." Tanrım, daha savunmacı konuşabilir miydi?

"Doğru." Blade'in sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Sadece kan."

Öfkeli bir kıvılcım, suçluluk duygusunu biraz hafifletmeye yardımcı oldu. "Evet, sadece kan. Öyle olduğunu biliyorsun ve neyin var bilmiyorum ama kes şunu. Sen yapamadığın halde benim ona yardım edebilmiş olmamdan kıskanıyorsun."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu ve Blade bir kez daha onun saçmalıklarını yüzüne vurdu.

"Ciddi misin?" Ona inanamayan gözlerle baktı, omzundan su aktığının farkında bile değildi. "Onu tamamen iyileştiremeyecek kadar yeteneksiz olduğum için seni kıskandığımı mı düşünüyorsun?"

Evet, bunun saçma olduğunu biliyordu. Ama onun kafasında *bir şeyler* vardı. "Belki de damarını sunan kişi sen olmak istedin."

Gök gürültüsünün sönmesini bekledi, ama yine de yağmur ve rüzgârın gürültüsünü bastırmak için bağırarak zorunda kaldı. "Öncelikle, benim kanım onu senin kanın kadar besleyemezdi. İkincisi, damarımı sunmuş olsam bile, bu onu tahrik etmezdi."

Demek sorunu buydu? Mace'in biraz tahrik olması onu gerçekten *bu kadar* rahatsız mı etmişti?

"Blade," dedi yumuşak bir sesle, "bu tehlikeli bir yol. Onu kıskanamazsın. Yapamazsın. Tam da bunu önlemek için yemin ettik. Kıskançlık ekibimizi parçalayabilir."

"Biliyorum." Sonunda sudan çıktı, ona daha yakın durdu ve rahatlatıcı sıcaklığını da beraberinde getirdi. "İnan bana, biliyorum..."

Aynı anda çakan şimşek ve gürleyen gök gürültüsü onu irkiltti. Blade kolunu onun omuzlarına doladı ve onu geniş göğsüne çekti. Bu iyi hissettirdi. Olması gerekenden daha iyi. Suçluluk duygusu yeniden kabardı.

Blade gerildi, zaten sert olan vücudu mermer kadar sertleşti. "Bunu duyabiliyor musun?"

"Sadece rüzgâr ve yağmur duyuyorum..."

Kaşlarını çattı. Başka bir şey daha vardı. Bir gürültü. Sanki bir sürü cehennem atı ormanda koşturuyormuş gibi. Ses giderek yükseldi, ama şimdi su sıçramaları ve gürültüler de duyabiliyordu.

Aniden, korkunç cevap aklına geldi. "Ani sel! Blade—"

Su duvarı, hücum eden bir Gargantua canavarı kadar güçlü bir şekilde onlara çarptı ve ayaklarını yerden kesti. Çılgın nehir onları sığınaklarından kopardı ve akıntıyla birlikte sürükledi. "Blade!" Nefes nefese onun adını haykırdı. "Blade!"

Karanlıkta, Scotty yüzen kütüklerin ve kayaların üzerine çarptıkça, ortada sadece dehşet ve acı vardı.

Sonra, dönen suyun akıntısında, kendini şiddetle aşağıya doğru çekildiğini hissetti.

Sonra hiçbir şey hissetmedi.

Blade'in başı zonkluyordu.

Bilinci, beynindeki kafa karışıklığının sisini dağıttıkça, cildinde ve giysilerinde hissettiği nem ve kum hissi daha da rahatsız edici hale geldi.

Ne olmuştu? Gözlerini kırptı, ama karanlıkta tek görebildiği bulanık gölgelerdi. Neredeydi?

Oturdu, vücudundaki her kasından, her kemiğinden ve her bir hücrelerinden yayılan ağrılara ve keskin, bıçak gibi saplanan acılara inleyerek. Islak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Sırılsıklamdı ve bir çamur birikintisinin içinde oturuyordu.

Ani sel. Scotty!

Ağır adımlarla ayağa kalktı, birkaç adım sendeleyerek yürüdü, sonra bir el kolunu yakaladı ve onu dik tuttu.

"Uyanmanın zamanı gelmişti."

"Scotty," diye fısıldadı, onu kendine doğru çekerek. "Tanrıya şükür, iyisin."

"Ben iyiyim." Göğsüne bastırılmış sesiyle söylediği bu sözler onu çok rahatlattı. "Ama senin için endişelendim." Ondan uzaklaştı ve oturabileceği nispeten düz bir kayaya doğru onu yönlendirdi. "Saatlerdir kendinde değildin."

Saatler mi? Kayaya çöktü ve etrafı anlamaya çalıştı. Yani, yeraltını. Görünüşe göre yeraltı tünel sisteminin içindeydiler. Küçük mağaradan iki, belki üç geçit uzanıyor gibi görünüyordu.

"Sanırım sel bizi buraya sürüklemiş." Birkaç metre ötedeki bir su birikintisini işaret etti. "Orada uyandım." Sol kolunu kaldırdı. "Kırık bir bilek ve birkaç kırık kaburga ile."

Adam hemen kadının omzunu kavradı ve şifa yeteneğini harekete geçirdi. Elleri kadının kemikleri küçük ve narin geliyordu. Kuş gibi. Ama bu kadın güçlü bir savaşçıydı ve onda en narin olan şey kesinlikle hiçbir şeydi.

"Sorun yok," dedi kadın. "Her şey yarım saat önce iyileşti."

Haklıydı. Adam herhangi bir kalıcı hasar tespit edemedi.

"Sen de daha iyi görünüyorsun." Kadın onu baştan aşağı eleştirel bir gözle süzdü. "Başlangıçta oldukça hırpalanmıştın."

Hâlâ oldukça hırpalanmıştı. Her yeri ağrıyordu ve mağara tavanındaki çatlağı görmek için başını yukarı kaldırdığında boynu ağrıyordu. Çatlak, ayın bir parçasını ve birkaç yıldızı gösterecek kadar genişti. "O çatlaktan düşmüş olmalıyız. Ne korkunç bir düşüş."

Scotty somurtkan bir şekilde başını salladı. "Şanslıydık. Sayılır. İyi haberi mi, kötü haberi mi duymak istersin?"

Genellikle önce kötü haberi tercih ederdi, Mace ise iyi haberi. Scotty, ruh haline göre seçim yapardı.

"İyi haber," dedi. "Mace'in şerefine."

"Ah, ne tatlı. Tamam, sen kendine gelirken etrafa bir göz attım. Bir wendigo yuvasına rastladığımıza eminim."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Harika. Bu tam Wraith seviyesinde bir şans." Wraith, bir şeyler bulma konusundaki şansıyla ünlüydü. "Bizi buradan

ve Jon ile Skoll'u bulduğumuzda o piçlere pusu kurabiliriz. Yakınlarda Harrowgate olmadığı için buraya geri dönmemiz biraz zaman alacak ama..." Durakladı. "Bekle. Kötü haber ne?"

Kız sinirli bir şekilde nefesini verdi. "Geçit açamıyorum."

"Ne? Emin misin?"

"Denedim." Denemesinin kanıtı olan küçük bir kan birikintisini işaret etti. "Etrafımız suyla çevrili değil ve yeteneğimi engelleyecek bir cehennem ağzı da yakınlarda yok, bu yüzden geçit açamama nedenine dair en iyi tahminim, bu tünellerin bir yerinde bir Morabuble olması. Hatta içinde bile olabiliriz."

Kesinlikle kötü haber. Morabuble'lar, cehennem aleminin insan alemine yaptığı istilalardı. İki alem arasındaki perdenin ince ya da dengesiz olduğu yerlerdi; bu sayede iblisler ve insanlar, kasıtlı ya da kazara, bu perdenin ötesine geçebiliyordu. Daha da kötüsü, perdenin içinden sızan çarpık, zaptedilemez enerji, büyüleri ve doğuştan gelen yetenekleri bozuyordu. Scotty bir geçit açabilse bile, onu kullanmak güvenli olmazdı. Bir trolün tenceresinde, başka bir gezegende ya da konfeti gibi parçalanmış halde bulabilirlerdi kendilerini.

"Bu, iblisleri açıklıyor," dedi. "Wendigolar iblisleri çekiyorsa, onların istilaya katılmaları kolay olur."

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Tamam, o zaman bir çıkış yolu bulmalıyız." Etrafta çantalarını aradı. "Jon ve Skoll'u arayabiliriz..."

"Hayır, arayamayız. Sanırım çantalarımız sürüklendi. Senin iletişim cihazlarını bilmiyorum ama benimkiler sadece saati gösteriyor. Geri kalan her şey mahvolmuş."

Bileğine baktı ve kendisine bakan cihazın parçalanmış yüzünü inceledi. Cihazın içine çamurlu su girmişti. Tamamen mahvolmuştu.

En azından silahları, biraz su emmiş olsa da, sağlam kalmıştı. Kemerinin bazı yerleri yırtılmıştı ve birkaç halkası kaybolmuştu, ama tek bir bıçak ya da ninja yıldızı bile kaybolmamıştı.

Olamaz. Çılgınca üstünü aradı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

"Bıçak? Ne oldu?"

"Reaper. Kılıfında değil. Sanırım çantada bırakmışım."

"Dostum." Scotty'nin yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Kynan bizi öldürecek."

"Yok canım." Blade boğazını yuttu. "Hayatta olduğumuz için sevinecek."

"Hayatta olduğumuz için mutlu olabilir ama yine de bizi öldürmek isteyebilir, bilirsin."

Adam güldü. Bu, kaburgalarını biraz ağrıttı. "Hadi, buradan çıkmanın bir yolunu bulalım." Elini tuttu ve kadının onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

Ama avucunun avucunda hissetmesi, ona yeni ve korkunç bir farkındalık getirdi. Kız elini çekmeye başladığında, elini sıkıca tuttu ve onu orada tuttu.

"Acele etmeliyiz," dedi sert bir sesle.

"Katılıyorum. Destek olmadan birden fazla wendigo ile karşılaşmak istemiyorum." Kız, ellerine bakarak kaşlarını çatı. Onu bırakması gerektiğini biliyordu, ama kızın teninin kendi tenine değmesi çok iyi hissettiriyordu, bu his kollarına, göğsüne, gövdesine... kasıklarına yayılıyordu. "Blade?"

"Üzgünüm." İsteksizce onu bıraktı, ama tahrik hali devam ediyordu. "Ne kadar süre baygın kaldığımı söylemiştin?"

"En az birkaç saat."

Oh, lanet olsun.

"Blade? Ne oldu?"

Bir dizi küfür savurdu. "İğnelerim çantamdaydı."

Scotty'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne kadar süre?"

"Yakında. Eğer buradan hemen çıkmazsak..." Yutkundu. Bunu söyleyemiyordu. Ona söyleyemezdi. Her şeyden çok istediği tek kişiye. Asla sahip olamayacağı tek kişiye.

"Seks yapman gerekecek," diye tamamladı kız. "Ve bunu benden isteyeceksin."

Bölüm 12

Seks yapman gerekecek. Ve bunu benden isteyeceksin.

Scotty'nin sözleri, durduramadığı bir döngü halinde kulaklarında yankılanıyordu. Üç saat boyunca bir çıkış aradılar ve tehlikeli yokuşları tırmanıyor ya da klostrofobik derecede dar tünellerde sürünüyor olmaları fark etmezdi, düşünceleri sürekli “ya eğer”lere dönüyordu.

Ya gerçekten yapmak zorunda kalırlarsa? Ya bundan nefret ederse? Daha da kötüsü... ya bundan hoşlanırsa?

Düşüncelerinin gidişatından ve sanki daireler çiziyormuş gibi hissetmesinden bıkmış bir halde, tünel sistemindeki bir kavşakta durdu.

"Bu saçmalık," dedi. "Hiçbir şey bulamadık."

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Yarasalar, kemikler ve çürümüş cesetler bulmuşlardı. Ayrıca, wendigoların kötülüğünden etkilenen üç leş yiyici iblisi de ortadan kaldırmışlardı.

Bir keresinde, serin bir hava akımı hissetmişler ve onu takip etmişlerdi, sonunda bir çıkış yolu bulduklarına emindiler. Ne yazık ki, bu akımın tırmanılmaz bir uçurumun tepesindeki kayalardaki dar bir aralıktan geldiği ortaya çıktı.

Blade başını soldan sağa çevirdi, nefes alırken burnu genişledi. “Sağdan temiz hava kokusu alıyorum,” dedi, sesi bir homurtudan biraz daha fazlasıydı. “En azından soldan gelen havadan daha temiz.”

Kız ona döndü, gözlerine bakmamak için kendini zorladı. Onlar arzularıyla mücadele ederken onun bakışlarıyla — ya da herhangi bir Seminus iblisinin bakışlarıyla — karşılaşmanın daha iyi olacağını biliyordu. Onların türü kelimenin tam anlamıyla seks makineleri olarak tasarlanmıştı ve onlarla ilgili her şey dişileri baştan çıkarmak için yaratılmıştı. Hipnotik, renk değiştiren gözlerinden ve mükemmel, kaslı vücutlarından, yakınlarındaki her dişi uyuşturan feromonlarına kadar, onlar adeta yürüyen seks makinesiydiler.

Ve geçen her saatle birlikte, onun arzuları daha da acil hale geliyordu ve kadının artan tahrikinden başka bir şeye odaklanma yeteneği dibe vuruyordu.

"Nasılsın?" Derin nefesleriyle genişleyip daralan geniş göğsüne odaklandı.

O kadar çok kası vardı ki. Vücutuna tam oturan balıkçı yaka tişörtünün altında kasılan sert, kalın kaslar.

Kes şunu.

"Fazla vaktim yok."

Bunu, kaynayan, kadifemsi bir alt tonla söylemesi, onu bir okşama gibi sardı.

Bunu görmezden gel. Salla gitsin.

"Buradan ıkacağız." Ona şakacı bir şekilde omzuna vurdu ve o tısladı.

"Yapma," diye homurdandı. şaşkınlıkla gözlerini ona dikti ve gözlerinde dönen sıvı altın rengi karşısında nefesi kesildi. Göğsünün içinde bir sıcaklık yayıldı, göğüslerine doğru yayıldı ve onları o kadar hassas hale getirdi ki, sütyeninin en ufak bir sürtünmesinde bile meme uçları karıncalandı. "şu anda bana dokunma."

Elini ekiverdi, ama Mace'le hissettiği gibi o gevşek uyarılma hissi hala devam ediyordu. "Özür dilerim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Ben sadece..."

"Biliyorum. Gidelim."

Adam tünelde aceleyle ilerledi, kız da onu takip etti; bazen sürünmek zorunda kaldıkları daha dar geçitlerden geçtiler.

Vay be, ne güzel bir kıı vardı.

Kes şunu!

Dişlerini sıkarak, dışarı çıkmaya odaklandı. Onun kıçına değil. Ya da kaslı bacaklarına. Ya da güçlü kollarına.

Tanrım, buradan çıkmaları gerekiyordu.

Blade mağara duvarlarının arasına sıkıştı ve bekledi; kız kolayca geçip kendini yarısı sığ bir havuzla kaplı açık bir alanda buldu.

Bakışları, havuzun uzak ucundaki tuval parçacığına takıldı. Bu olabilir miydi...?

Evet!

"Sırt çantam! Seninki de buralarda olabilir." Blade, onun *çantasını* ararken —*lütfe*n, *lütfe*n bulsun— o da kendi çantasını karıştırarak telsizi aradı. Telsizi sağlam ve çalışır halde bulduğunda heyecandan neredeyse bağırıyordu.

Hemen Jon ve Skoll'a bir mesaj gönderdi.

Hadi, hadi...

"Skoll burada."

Rahatlamış bir şekilde bir kayanın üzerine çöktü.

"Skoll, ben Scotty. Yardımına ihtiyacımız var." Olanları anlattı ve büyük bir şans eseri, diğer ekip onların mağaralara sürüklendikleri yerin yakınındaydı. Daha da büyük bir şans eseri, Jon'un elinde bölgenin kabataslak bir haritası vardı.

Gerçekten de hayalet gibi bir şans.

"Olduğunuz yerde kalın," dedi Jon, sanki başka seçenekleri varmış gibi.

Hâlâ çantasını arayan Blade'e bir göz attı ve sesini alçaltarak sordu. "Ne zaman varacaksınız?"

"Muhtemelen birkaç saat," dedi Jon ve kadının ağzı kurudu. Blade iki saat bir yana, yirmi dakika bile dayanamazdı. "Wendigoların mağaralarda yuva yaptığını düşündüğünü söylemiştin, değil mi? Şafak söküyor. Arkanızı kollayın. Yakında geri dönecekler. Jon, tamam."

"Tamam," diye mırıldandı. Kahretsin.

"Başaramayacağım." Blade'in karanlık ve yumuşak sesi, uzaktan onu okşadı.

Aralarında olan bu şeyi... her ne ise, bitirmek için çaresizce hançerini aradı. "Bir geçit açacağım. Perdeye yeterince uzak olmalıyız." Öyle olmalıydılar.

Sinirli titremeler, elini kestiğinde bıçağı titretmişti. Hayatında ilk kez, bir geçit açmaktan korkmuyordu. Genellikle onu saran tuhaf panik, oradan çıkma konusundaki acil ihtiyaç tarafından bastırılmıştı.

Kan yere damladı. Damla, damla, damla. Çok yavaş! Öfkeyle avucuna tekrar bıçak sapladı. Ve tekrar.

"Scotty!" Blade ona doğru koştu. "Ne yapıyorsun?"

"Çok uzun sürüyor." Tekrar kılıcını salladı ve kan fışkırdı, ihtiyacından çok daha fazlası. Umurunda değildi. Oradan çıkmaları gerekiyordu.

Blade'den uzaklaşmalıydı.

Yumruklarını sıkarak bir geçit hayal etti. Hiçbir şey olmadı. Kan gölü olduğu yerde duruyordu.

Kahretsin!

"Blade, özür dilerim..." Birkaç metre ötede duran, göğsü inip kalkan, altın rengi gözleri ona kilitlenmiş halini görünce sözleri kesildi.

"Sem bağlanma ritüelini biliyor musun?" diye sordu, sesi boğuktu, tonu kızın içini titretiyordu.

"Ben... biraz." Aslında, sadece iki Sem'in bir kadınla bağ kuramayacağını biliyordu. Rade bunu yıllar önce çok net bir şekilde belirtmişti.

Blade yaklaştı, bakışları kızın kanayan eline kilitlendi. "Erkek ve kadın kanlarını değiştirir. Fazla değil, sadece bir damla, gerçekten..."

Oh... tanrılar. Eğer bu, Mace ile yaşadıklarına benziyorsa...

"Blade." Parmaklarını şıklattı, ikisini de etraflarında oluşan etraflarında oluşan cinsel sisin içinden çıkardı. "Blade! Kendine gel."

Onun da kendini toparlaması gerekiyordu. Ama Blade'in arzusu havaya feromonlar yayarken düşünmek gittikçe zorlaşıyordu.

"Üzgünüm, Scotty," diye boğuk bir sesle konuştu. "Ben... yakında kendimi kontrol edemeyeceğim. Ben sadece... gideceğim."

"Gitmek mi? Nereye?"

"Bir yere. Herhangi bir yere." Sesi pürüzlüydü, daha önce hiç duymadığı bir şekilde acı çekiyordu. "Senden uzaklaşmam lazım. Sana... sana zarar veremem... vermeyeceğim."

"Ah, Blade," diye fısıldadı. "Sen bana asla zarar veremezsin."

"Fiziksel olarak... sanmıyorum." Yüzündeki ıstırap, kadının kalbini sızlattı. Onu nadiren bu kadar savunmasız görmüştü. Bu kadar mutsuz. "Bir yemin ettik. Ne seni ne de Mace'i ihanet etmeyeceğim." Tünele daldı.

Onu bırakamazdı. Fazla zamanı kalmamıştı ve onu ölmesine izin veremezdi.

"Dur!" O durmayınca, ne yapacağını bilemeden paniğe kapıldı. Tek bildiği, onun hayatının kendisine bağlı olduğuydu. Mace'e ihtiyacı olanı vermişti, şimdi de Blade'e ihtiyacı olanı verme zamanı gelmişti.

Çaresizce, gömleğini çıkardı. "Bana bak. Blade! Bak. Bana."

Durdu, elleri yanlarında sıkılı, kalın omuzları derin ve hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Uzun, çekişmeli bir an boyunca, kız onun yine kaçacağını sandı. Ama tam umudunu yitirmeye başlamışken, adam döndü. Yavaşça.

"Ah, lanet olsun, Scotty," dedi boğuk bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

İyi soru. Sütyenini çıkardı ve yere attı. Onun ateşli bakışları göğüslerine düştü ve buna karşılık meme uçları sertleşti ve karıncalandı.

"Yeminin küçük harflerini okudun mu?" Sesi nasıl bu kadar sakın olabilirdi, ama elleri titriyordu, pantolonunun düğmelerini açarken elleri titriyordu. "Bir hayat kurtaracaksa yeminimizden kurtuluruz."

"Biz..." Boğazını temizledi, ama bu sesinin kısılmasını engelleyemedi. "Biz sözleşme imzalamadık."

Cesaretini kaybetmeden önce, kot pantolonunu aşağı sıyırdı ve çıkardı. "İmzalamamız gerekmiyordu. Küçük yazılar zımni olarak kabul edilir."

Izdırıp dolu bir inilti çıkararak gözlerini kapattı. "Scotty, yapma."

Artık elleri o kadar titriyordu ki, parmaklarını külotunun kumaşının altına sokup onu çıkarmak bile zor geliyordu. Göğsünde kalbi göğüs kafesine çarpıyor, midesi ise düğümleniyordu.

Mace ondan beslenirken de böyle hissetmişti.

Heyecanlı. Korkmuş. Arzulayan.

Bu görevden önce hiç böyle hissetmemişti. Hiçbir erkekle. Ne kadar çekici olurlarsa olsunlar. Sözleri ne kadar tatlı olursa olsun. Öpüşmeleri ne kadar ustaca olursa olsun. Jon ve Skoll'a olan çekiciliği bile yüzeyseldi. Zorlanmıştı.

Peki neden şimdi? Neden sahip olamadığı bu iki erkek... ona daha önce hiç hissetmediği bir şey hissettiren tek kişiler olmuştu?

Bu olamazdı. Ama olmak zorundaydı. Bunu biliyordu. Blade'in hayatını kurtaracaktı.

Ama neden bu konuda bu kadar suçlu hissediyordu?

Külotu yere kaydı ve onu çıplak bıraktı.

Vücudundan hiç utanmazdı, özellikle de Mace ve Blade'in yanında. Onlar onu her türlü çıplak halde görmüşlerdi, o da onları öyle görmüştü. Önemli bir şey değildi.

Ama bu? Bu büyük bir mesele gibi geliyordu.

Ellerini kullanarak kendini örtme dürtüsüne direnerek, bir adım daha yaklaştı. "Blade?"

Gözlerini açtı ve yine inledi.

"Lütfen, Blade," diye fısıldadı, özgüveniyle olan mücadelesini kaybedip, sanki bu bir şeyi gizleyecekmiş gibi kollarını kendine doladı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Neyi?" Dişlerini sıkarak söylediği sözleri zar zor anlaşıyordu.

"Birini baştan çıkarmak."

Gözlerinde erimiş altın rengi bir parıltı belirdi ve bir adım yaklaşırken onu hipnotize etti. "Lanet olsun, Scotty," diye mırıldandı. "Asla bunu yapmak zorunda kalmazdın..." Başını salladı ve geri çekildi. "Bu doğru değil."

Belli ki baştan çıkarma becerileri işe yaramamıştı ve o da kendi hayatını umursamıyor gibiydi. İlk yüzünden biraz aşağılanmış hissetti ama ikincisi yüzünden yeterince sinirlenmişti ki, başka bir açıdan denemeye karar verdi.

"Beni dinle, seni inatçı ahmak," diye bağırdı. "Jon ve Skoll muhtemelen saatlerce uzaktalar. Wendigolar ortaya çıkarsa, bu halde savaşamazsın. İnatçılığın beni tehlikeye atacak. İkimizi de tehlikeye atacak. Görevimizi başaramayacağız. Bunu mu istiyorsun?"

"Asla," diye yemin etti. "Ama..."

"Ama yok." O babasının kızıydı ve babası ona inatçı bir askerle nasıl başa çıkılacağını öğretmişti. Kız, kalçalarını biraz daha sallayarak ona doğru yürürken, adamın gözlerinde açlık parladı. Muhtemelen gülünç görünüyordu, ama bu onun dikkatini çekti. "Tüm gücüne ihtiyacım var, savaşçı." Silah kemerini çözdü ve bir kenara attı. Sonra fermuarına uzandı. Arkasında, ereksiyonunun izi düğmeleri gerginleştiriyordu. "Kendini adaman lazım. Elindeki her şeyi bana ver."

İşte bu.

Blade'in çenesi sertleşti ve gözleri yeni, ateşli bir kararlılıkla parladı. Kadın, onun içsel amaç duygusuna ve bir meydan okumayla yüzleşme isteğine ulaşmıştı.

Ve ayrıca, seks yapmasını ya da ölmesini isteyen şehvet iblisine de ulaşmıştı.

Parmakları fermuarının en üst düğmesiyle uğraşırken, elini onun elinin üzerine koydu. Bir an için, onu durduracağını sandı.

Ama hayır.

Blade ereksiyonunu serbest bıraktı, açgözlü bakışları kızın gözlerine delici bir şekilde saplandı.

Ve o anda, iyi ya da kötü, aralarındaki hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını anladı.

Bu, pek çok açıdan çok berbat bir durumdu.

Scotty, Blade'in itiraf etmek istediğinden daha uzun süredir fantezisiydi, hatta kendisine bile. Bunu sadece Masumi biliyordu ve o da bundan hiç bahsetmemişti. Ama Scotty'yi özellikle çok özlediği günlerde, Masumi kızıl saçları, ela-yeşil gözleri, çilleri ve bazen de savaş kıyafetiyle karşısına çıkardı.

Evet, Scotty'yi istemişti. Ama onu sadece fantezilerinde yaşayabileceğini kabullenmişti. Bunun gerçekten gerçekleşebileceğini *hiç* düşünmemişti. Şimdi ise Scotty karşısındaydı, kendini bir tepside sunuyordu ve beyinde bir arıza vardı.

İstiyorum. Yapamıyorum. Yemin. Mace. İstiyorum. Yapamıyorum. Yemin. Mace.

Vücudu gerildi, testisleri kramp girdi, aletinden ateş fışkırdı ve arzusu bir üst seviyeye çıktı. Fazla zamanı yoktu. Yakında kramplar iç organlarını parçalayacaktı. Acı, kafatasını sıkıştıran bir kısıkaç gibi hissedilecek ve burnundan kan sızmaya başlayacaktı. Sonra kulaklarından. Sonra... başka yerlerden.

Bundan kısa bir süre sonra ölecekti. Ailesi bir kayıp daha ile başa çıkmak zorunda kalacaktı. Anne babası bir oğul daha kaybedecekti. Elbette, Chaos'un ruhu tekrar oyuna girmişti, Stryke'in eşinin rahminde güvendeydi ve yakında Chasm adında bir bebek olarak yeniden doğacaktı. Ama onu bu kadar acımasızca kaybetmenin travması, sonsuza kadar iyileşmeyen bir yara olarak kalacaktı.

Bunu yapmak zorundaydı. Suçluluk duygusuyla daha sonra başa çıkacaktı.

“Bu konuda liderliği sen üstlenmelisin, Blade.” Scotty ona bakarken yanakları kızardı. “Ben aptal değilim; bunun nasıl işlediğini biliyorum. Yani, mekanizmasını. Ama geri kalanı...”

Sesindeki kırılganlık kalbini sıkıştırdı. O, tanıştığı en kırılgan insanlardan biriydi ve onu bu kadar dengesiz görmek, kendisinde olduğunu bile bilmediği asil, koruyucu bir içgüdüü uyandırdı.

“Ben yanıdayım.” Ona uzandı, ama bir an durakladı, Scotty’yi daha önce hiç yapamadığı bir şekilde hayranlıkla seyretti. Hayal ettiği gibi.

Güzelliği nefesini kesti. Çıplak haliyle mükemmellikti.

Dolgun, dik göğüslerinin her santimini dilini gezdirme düşüncesi ağzını sulandırdı. Bakışlarını daha aşağıya, bacaklarının arasındaki düzgün kırmızı üçgene kaydırıp ve neredeyse salya akıtacaktı. Bacaklarını ayırıp içine dalmak, o eşsiz tadını tatmak istiyordu. Baharatlı olacaktı. Yüzde yüz.

Ama vücudu yanıyordu, penisi hem acı hem de tahrikle şişiyordu ve ilkel şeytani beyninin kontrolü ele geçirip onu partnerini hiç düşünmeden akılsız, sert bir sekse sürüklemesi çok uzun sürmeyecekti.

Scotty ilk seferi için bundan daha fazlasını hak ediyordu, ama en azından kontrolün kendisinde olduğundan emin olabilirdi. Penisinin değil.

En azından *deneyebilirdi*.

Ama erdemli niyetleri, kızın elini sikinin etrafına doladığı anda anında yok oldu.

Seminus içgüdüleri harekete geçti ve tek düşünebildiği şey, kendini onun sıkı ve sıcak vajinasına gömmekti.

Omuzlarını kavradı ve sert vücudunu kendine doğru çekti. Scotty şaşkınlıkla nefesini tuttu, ama Scotty onu kesip, dudaklarını Scotty’nin dudaklarına yapıştırarak nefesini yuttu. Bu öpücük, her zaman hayal ettiği yumuşak, tatlı öpücüğe hiç benzemiyordu. Hayır, bu yıllardır bastırılmış şehvetin ortaya çıkmasıydı ve Scotty, ereksiyonunu Scotty’nin pelvisine sürtünürken açgözlülükle Scotty’nin ağzını ele geçirdi.

Benim.

Yavaş gitmeyi düşünmesi gereken beyninin o kısmı bir anlığına devre dışı kaldı ve dizginlenemeyen bir dürtüyle Scotty’yi yere yatırdı. Onu altına alarak, ereksiyonunu onun merkezine yaslarken onu daha da sert öptü.

Al onu.

Evet.

Elini uzattı ve bir şekilde onun hazır olup olmadığını kontrol edecek kadar akli başında kalmayı başardı. Bu dürtüye kapılıp kendini kaybetmeye tehlikeli derecede yakındı, ama ona zarar verme düşüncesi, ihtiyaç duyduğu o bulanık çılgınlığı zar zor da olsa delip geçmeyi başardı.

Scotty, parmağını kıvrımlarının arasına kaydırırken kalçalarını yukarı doğru kaldırdı. Şişmiş klitorisini okşadı ve onun düşük sesli inlemesi, onu çılgına çeviren erotik bir kırbaç gibiydi. Parmağını onun içine daldırdı ve sonra onun kaygan sıkılığını hissedince inleyen sıra ona geldi.

O anda içindeki iblis kontrolü ele geçirdi.

Acıdan kurtulmak ve ecstasy'nin doruklarına ulaşmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Şimdi," diye boğuk bir sesle söyledi. "Şimdi." Kendini fantezisinin içine kaptırdı.

Scotty çılgılık attı ve yine, ona zarar verme düşüncesi cinsel çılgınlığını bozdu ve donakaldı, hareketsiz kalmak için çaba sarf ederken dişlerini gıcırdatıyordu. Onun etrafını sıkıca sarması, ipeksi kanalıyla onu sıkıştırması, onu patlamaya hazır hale getirmişti.

"Scotty... Ben... özür dilerim..."

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Ben iyiyim. Devam et..."

Bir kükreyle, ona doğru hamle yaptı. Bir eliyle kadının kalçalarını kavrayıp diğer eliyle mağara zeminine tutunarak, çılgınca pompalandı. Zevk içinde şişerken başını geriye attı, bu onu tam da uçurumun eşiğine götürdü. Incubus duyuları ona kadının da yaklaştığını söyledi ve kalbi şarkı söyledi. Yıllardır hayalini kurduğu kadınla birlikteydi. Birlikte olmak için ruhunu satacağı kadınlara.

Bir anlık suçluluk duygusu her şeyi mahvetmeye çalıştı, ama o bunu bir kenara attı çünkü, lanet olsun, ruhunu seve seve satabilirdi ama Mace ile olan ilişkisini satmazdı. Bu sayılmazdı. Bu, hayatını kurtarmak için yapılan seksten başka bir şey değildi.

Tıpkı Scotty'nin kanının Mace'i iyileştirdiği gibi.

Ve bu... bu bir daha olmayacaktı. Asla.

Ama bu, şu anda her saniyesinin tadını çıkaramayacağı anlamına gelmiyordu. "Blade." Scotty'nin nefes nefese fısıltısı onu neredeyse uçurumun kenarına getirdi. "Ben..." Nefes nefese inleyerek, onu daha derine almak için pelvisini kaldırdı daha derine almak için kalçalarını kaldırdı. "Bunu... beklemiyordum."

Boşalma. Henüz değil...

Başını eğdi ve kulağına doğru homurdandı. "Neyi bekliyordun?"

"Bağlantı." Elleriyle yüzünü kavrayıp başını kaldırdı, böylece Scotty onun parlak, şehvet dolu gözlerine bakıyordu. "Sanki... sanki biz biriz."

Evet. Tanrım, evet.

Bir kadınla birlikte olmanın, ten tenine, bedenlerinin birbirine dolanmasının verdiği bağı her zaman sevmişt, ama hiç böyle hissetmemişti. Sanki *ruhları* birbirine dolanmış gibiydi.

"Özür dilerim," dedi kız çabucak. "Kulağa aptalca geldi."

"Asla." Başını tekrar eğdi, ama bu sefer onu öpmek için. Sahip olduğu her şeyi ona aktarmak için. Çünkü tanrılar yardım etsin, bu çok doğru geliyordu. O, onundu. Bir daha asla sevişemeyebilirlerdi, ama o, sonsuza kadar, gizlice, onu kendine ait sayacaktı. Sevgilisi. Aşığı.

Onun *Lirsha'sı*.

Zevk, Scotty'nin tam bir ahmak gibi, yattığı ilk erkeğe aşık olan bakire bir aptal kız gibi konuşmasının utancını çabucak bastırdı. Scotty yakında tekrar özür dileyecekti. Yani, yeterince yakında. Şu anda tek düşünebildiği şey, Blade'in ona yaptıklarıydı.

Onu bayılana kadar öpüyordu. Bacaklarının arasına girerken kalçasını ve uyluklarını okşuyordu. Penisinin içinden kayan her vuruş onu doruğa yaklaşıtıyordu. Bir erkekle birlikte olmak, hayal ettiğinden çok daha iyiydi.

Son zamanlarda, hayallerinde Blade vardı. Ya da Mace.

Hızla, zihninden Mace'i silip attı. Şu anda onu düşünemezdi. Onu ve bu konuda ne hissedeceğini. Bu bir ihanet değildi... aslında değil. Blade'in ölmesini mi tercih ederdi?

Bunun cevabını biliyordu, ama yine de suçluluk duygusu onu kemiriyordu.

Düşünmeyi bırak!

Doğru. Yaklaşan ecstasy patlamasından başka hiçbir şeye yer yoktu.

"Scotty," diye nefes nefese kaldı Blade. Kalçalarını ona öyle bir güçle çarptı ki, omurgası toprağa gömüldü ve orada takılıp kaldı, onu yerinde tutarak öfkeli darbelerine maruz bıraktı.

Onu saran fırtınaya dayanamadı ve orgazm onu sararken çığlık attı. O bağırdı—adını, diye düşündü—ve o, içindeki sıcaklığı ona akıtırken, başını geriye atıp dişlerini göstererek ilkel bir kükremeyle kaslarını gerdi.

O muhteşemdi, tehlike ve arzunun bir yaratığıydı ve onun altında, hem güvende hem de vahşi hissediyordu, savaş sonrası kutlamada sevgilisiyle buluşan bir savaşçı prenses gibi.

Bir orgazm daha onu sararken ikisi de birbirlerine sarılıp kıvrandılar. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Mutluluk, kuraklıkla boğuşan bir ormandaki orman yangını gibi onu sardı; nefesini ve tüm mantıklı düşüncelerini elinden aldı.

Vücudunu sarsan ecstasy anlarının sayısını kaybetti, ama Blade tüm bu süre boyunca onun içinde kaldı. Orgazmlar arasında nefes nefese kaldığında boynunu öpüyor, bir orgazm daha yaşadığında onu sıkıca sarıyordu. Her orgazmında ona doğru dalıyordu, bazen yavaşça, tembelce, onu zirveye ulaştırıyordu. Diğer zamanlarda ise çılgınca itiyordu, tekrar doruğa ulaşırken ondan zevk sıkıyordu.

"Vay canına," son orgazmın etkisinden kurtulurken omzuna doğru nefesini vererek mırıldandı. Bacakları açıldı, kasları onları destekleyemeyecek kadar zayıftı. Onu kucaklamak için kollarını bile kaldıramıyordu. "Bu... bu muhteşemdi." Nefes nefese kalmışken boğazını kurutarak yuttu. "Sizin gibi erkeklerin hiç randevu sıkıntısı çekmemesine şaşmamalı."

Ağzı, erkek gururuyla dolu yavaş bir gülümsemeye büründü. Ve aslında gurur duyacak çok şeyi vardı.

"Kadınlar bizi gerçekten seviyor," dedi, sesi alçak ve seks sonrası boğuktu.

"Ve şimdi nedenini anlıyorum." Kendine bir Sem bulması gerekebilir. "Belki de Underworld General'da takılmalıyım. Sanırım dünyadaki Sem nüfusunun yarısı orada çalışıyor."

"İnkubuslardan uzak durmalısın." Yanına dönerek onu da beraberinde çekti. "Hepimiz azgın pislikleriz."

Doğruydı. Ama o birçok Seminus iblisi tanıyordu ve çoğu iyi, sadık ve işlerine adanmış insanlardı.

“Bu yüzden mi hâlâ içimde duruyorsun?” Elini uzattı ve alnındaki koyu renkli bir saç tutamını kenara itti. “Daha fazlasına mı ihtiyacın var?”

“İhtiyacım... yok.” Yanakları kızardı, bu çok sevimliydi. “Sadece bunun bitmesini istemiyorum.”

Onun itirafı karşısında kalbi bir an durdu. O da bunun bitmesini istemiyordu.

Üçü yemin ettiklerinde, ilk başta onların başka kadınların peşinden koşmalarını izlemek zordu. Hatta bazılarıyla sevişirken onları yakalamıştı, bu da kalbinde iğne batması gibi bir acı yaratmıştı.

Ama bunu atlatmıştı. O iğne batmaları koruyucu yara izlerine dönüşmüştü ve yıllardır, arkadaşlığın sahip olabilecekleri tek şey olduğunu anlamıştı.

Şimdi ise onda bir şeyler değişmişti. İçinde yeni bir şey kıpırdanıyordu ve bu duyguyu henüz bırakmaya hazır olup olmadığından emin değildi.

"Scotty?" Blade alnına uzun bir öpücük kondurdu. "İlk seferin... böyle olduğu için üzgünüm."

Şaka mı yapıyordu? Bu, umabileceğinden çok daha iyiydi. Jon'la, Skoll'la ya da Blade ya da Mace *dışında* herhangi biriyle bir iki randevuya çıkacağını ve ateşli seks yapacaklarını, ama sonrasında çok garip bir zaman geçireceklerini düşünmüştü.

"Bu mükemmeldi, Blade."

Başını onun omzuna yasladı, cildindeki çamuru, kemiklerini delen kayaları ve nemli havadaki soğuğu giderek daha fazla hissetmeye başladı. Hayali bir zamanlayıcı da çalışmaya başladı, bu şekilde geçirebilecekleri kalan birkaç dakikayı geri sayan bir zamanlayıcı. Son saniyeler...

"Mace için endişeleniyorum," dedi Blade yumuşak bir sesle.

Evet, işte oradaydı. Gerçeğe dönüş. Belirsiz bir gerçeklik, çünkü hoşuna gitse de gitmese de işler artık farklıydı. Yine de hiçbir şey değişmezdi.

"Mace en iyi ellerde," diye onu teselli etti. "Onu yakında göreceğiz."

"Biliyorum." Blade geri çekildi, aralarındaki bağı resmen kopardı ve onu... boşlukta bıraktı. Oturup dağınık kıyafetlerini topladı. "Demek istediğim o değildi."

Oh. Seks'i kastetmişti. İçinde yavaşça bir korku dalgası yayıldı. "Bunu sorun etmeyecek," diye ısrar etti. Etmeyecekti. "Göreceksin."

“Sorun olmadığını söyleyecek. Hatta anlayabilir bile.” Blade elini yüzüne sürerek aniden yorgun göründü. “Ama içten içe, kendime daha önce iğne yapmadığım ya da sürümü kaybettiğim için beni suçlayacak. Onu sadece o bir kez geride bıraktım, ama onu çıkardığımda hep başımın etini yiyor. Bu içime dert olacak. Nasıl biri olduğunu bilirsin.”

Evet, biliyordu. Mace pek bir şeye takılmazdı, ama sonunda takıldığında tamamen mantıksız davranırdı ve Blade'in yaptığı gibi onun için sakinleşmezdi. Bir şeye sorun olmadığını söylerdi, ama sonra, bir gün, belki de yıllar sonra, küçük bir şey yüzünden rastgele patlar ve tüm öfkesi dışa vururdu. Ve bu yıkıcıydı. Kendisi ve etrafındaki herkes için.

Blade, kızın kıyafetlerini nispeten kuru bir kayanın üzerine koydu. “Belki de hiçbir şey söylememeliyiz.”

Keşke o kadar kolay olsaydı. “O bizi bir kitap gibi okuyabilir, Blade.”

“Evet, ama okuyacak bir şey yoksa bizi okuyamaz. Aramızda hiçbir şey değişmedi. Hâlâ arkadaşız. Bu tek seferlik bir şeydi ve bir daha olmayacak.”

Hayır, bir daha olmayacaktı, ama onun sözlerinin kesinliği göğsünü sıkıştırmamasından hoşlanmamıştı. “Ona söylemeliyiz. Aramızda asla sırlar olamaz.”

Sessizlik vardı, sadece mağara tavanından damlayan su sesleri bu sessizliği bozuyordu. Sonra, nihayet, “Biliyorum.”

Oturup kıyafetlerine uzanırken karnında derin bir ağırlık hissetti. İşte bu kadar. O kendi yoluna gidecek, o da haftada bir düzine kadınla sevişmeye geri dönecekti. Ya da Masumi ile, haftada onlarca kez.

Sessizce temizlenirken, serin suyun bulunduğu küçük göleti kullanarak durulanırken kıskançlık içini kapladı. Masumi'ye karşı kıskançlık değildi. Aslında değil. Scotty succubusu seviyordu. Masumi muhtemelen evdeki herkesin hayatını kurtarmıştı. Ve o, tüm aileyi önemseyen, gerçekten iyi bir insandı.

Masumi'nin sevmek için özgür olmaması çok kötüydü. Onun türü, Seminus iblislerinin ihtiyaçlarını karşılamak için özel olarak yetiştirilmişti ve bu olmadan ölecekti. Scotty, bir Seminus iblisiyle çiftleşmedikçe öleceğini düşündü. Bunu yapmasına izin var mıydı ki? Bir gün ona sorması gerekecekti.

Scotty üstünü çekerken, küllerin arasında sürünen bir yılan gibi bir ses onu olduğu yerde dondu. İletişim cihazına baktı. Sunrise.

"Blade," diye fısıldadı.

Anında silahlandı ve yanına geldi, burnunu havaya dikip kokladı. "Wendigo," dedi fısıldayarak. "Hayır, bunu sil. Birden fazla wendigo."

Omurgasından bir ürperti geçti, ardından adrenalin patladı. O şeyler çok ürkütücü olabilir, ama o ve Blade böyle canavarları öldürmek için doğmuşlardı.

"Hallederiz," dedi.

Blade başını salladı ve ona sinsi bir gülümseme attı. "O iki aptal gelmeden onları halledelim. Bütün övgüyü ben almak istiyorum."

"Tabii ki," dedi kız, yumruğunu uzattı. "Takım olalım."

"Takım olalım." Adam parmak eklemlerini onun parmak eklemlerine çarptı ve bir anda her şey normale döndü.

Tamamen, tamamen
normal. Gerçekten.

13. Bölüm

Gabriel çok kızgındı.

İyi adamlar için oynaması gereken Raika, onu Lilith'in işkence odasında duvara zincirlenmiş halde bırakmıştı. Kim bilir ne kadar süre boyunca orada kirli, aç ve acı içinde kıvranarak oturmuştu. Esir olduğunuzda günler... bir dakika. Günler hiç ölçülmezdi. Zaman sonsuz bir işkenceydi.

Öfkeyle kan kulaklarına hücum etti. Güm güm atan nabız, ayak sesleri gibi geliyordu.

Onlar ayak *sesleriydi*.

Başını kaldırıp tek sağlam gözüyle girişi izlerken öfkenin yerini endişe aldı.

Lilith odaya girdi ve endişesi doruğa ulaştı. Elinde, softbol sopası kadar kalın ve üzerine... o şeyler neydi?

Kız onu havaya kaldırdığında kalbi —ve kıcı— kaskatı kesildi. Jilet bıçakları.

"Merhaba, benim lezzetli melek eti parçacığım..." Cümlesinin ortasında dondu, gözleri hariç tamamen hareketsiz kaldı; gözleri odanın içinde çılgınca dolaşıyordu. Aniden tısladı, dudakları grotesk, sivri dişlerinden geriye çekildi. Bir anda, inanılmaz derecede güzel, baştan çıkarıcı bir baştan çıkarıcıdan, iğrenç, kırmızı gözlü bir iblise dönüşmüştü. Kötülük nadiren incelikli olurdu. "Burada kim vardı?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yalancı!" diye tükürdü, gözleri, Raika'nın panik olduğuna yemin edebileceği bir ifadeyle genişledi. "Bu bir tuzak."

Yine tısladı ve bulanık bir hareketle arkasını dönüp odadan fırladı. Üç kalp atışı sonra, Raika silahlarını çekerek içeri daldı.

"Onu az farkla kaçırdın," dedi.

Raika somurarak ona döndü. "Tuzağı fark etmeden önce odanın ne kadar içine girmişti?"

Omzundaki çatlağa yüzünü buruşturarak omuz silkti. "Yaklaşık yarıya kadar." "Hmm. Büyüdeki mana yükünü ve dokumaları ayarlamam gerekecek."

Merakla ona tek gözle baktı. "Doğal yeteneklerin yerine büyü mü kullanıyorsun?"

Silahlarını ve kanatlarını ortadan kaldırdı. Muhteşemdi. Tıpkı onunki gibi. Şimdi ise, hiç iyileşmeyen kanlı kemik kütükleri kalmıştı.

"Elimdeki her şeyi kullanıyorum," dedi kız. "Ve bu ortamda, melek gücünün kullanıldığını hissedeceğinden korktum."

Raika muhtemelen haklıydı. Ve doğrusu, o olgunluğa eriştiğinde ve babasının serbest bıraktığı en kötü iblisleri yakalamakla görevlendirildiğinde, Cennet tarafından kendisine hangi özel güçlerin bahşedildiğini bilmiyordu. Gabriel'in Cennet'te kısıtlandığı süre boyunca, ona veya görevlerine dair herhangi bir bilgiye erişimi yasaklanmıştı. Neredeyse her şeye erişimi yasaklanmıştı.

"Ee?" Bağlı bileklerini uzattı. "Beni serbest bırakacaksın, değil mi?"

Kız, isteğini değerlendiriyor gibi görünüyordu ve Gabriel terlemeye başladı. Bu yerde bir gün daha kalamazdı. Açlıktan ölüyordu ve acı çekiyordu; şu anda yumuşatılmış bir et yığınının biraz daha fazlasıydı.

"Sanırım serbest bırakabilirim," dedi kadın, odanın etrafına bakarken dalgın bir sesle. Açıkçası, onun durumu kadını pek ilgilendirmiyordu. Tıpkı babası gibiydi. Ama daha seksi. "Lilith yakın zamanda dönmeyecek. Artık peşinde olduklarını biliyor. Her şeyi mahvettim."

"Evet, çok yazık." Adam ellerini salladı. "Beni serbest bırakır mısın?"

Kız, babasından miras aldığı o mesafeli bakışla ona baktı. Ama o burun kıvrırma tavrı annesine aitti. "Seni Yeraltı Dünyası Generali'ne götüreceğim."

"İblis hastanesi mi?" İnsan dünyasına ilk geldiğinde oraya gitmeyi düşünmüştü, ama sadece bir sonraki hamlesini belirleyene kadar. Artık bunu yapmak için haftalarca vakti vardı ve Cennete geri dönme planında iblislerin yeri yoktu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Kendine bir bak. İblisler ya da düşmüş melekler tarafından yakalanmadan bir günden fazla hayatta kalabileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Ağzı tiksinti ile büküldü. "Derinden çıkmış kırık kemiklerin var."

O kadar susuz kalmışsın ki, açık yaralarından kan bile akıyor. Ve eminim ki sağ köprücük kemiğin sol tarafta olmamalı. Yani, evet, seni UG'ye götürüyorum."

Bir iblis tesisinde, iblisler tarafından tedavi edilme fikri bile kabul edilemezdi. Aşağılayıcıydı. O bir Başmelekti, lanet olsun. Çok daha uygun bir yere götürülmesi gerekiyordu.

"Beni Ares'e götür." Gabriel ve Atlı dost falan değillerdi, ama Gabriel onun adasına gitmişti ve eğer yardım edebilecek biri varsa, o da Ares'ti.

"Ben senin taksi şoförün değilim." Onun acısını umursamadan onu ayağa kaldırdı. "Artık Eidolon'un sorunu olacaksın."

Mace geçmişte acıyı tatmıştı. Yaklaşık bir milyon kemiği kırılmıştı, birkaç kez neredeyse bağırsakları deşilmişti ve bir keresinde Blade kalbini yeniden çalıştırmak zorunda kalmıştı.

Ama Dr. Vale'in ona yaptıkları, diğer tüm olayları önemsiz çizikler ve çürükler gibi göstermişti. En azından ailesi dışarı çıkmıştı ve umarım acı içindeki kükremlerini duymamışlardı.

Talon ise duymuştu. Üvey kardeşinin, Mace'in organlarının patlaması, erimesi ya da başka bir şey olması ihtimaline karşı onları izlemesi gerektiği bahanesiyle tam orada duruyor olacağını tahmin etmişti. Neyse ki böyle bir şey olmamıştı. Mace, Talon'un "Sana demiştim" demesinden nefret ederdi.

"Selam, evlat."

Mace, bilek iletişim cihazındaki 3D projeksiyonda oynadığı video oyunundan başını kaldırdı. Aklını Blade ve Scotty'den, tamamlayamadığı görevden ve onlarla iletişim kuramadığı gerçeğinden uzaklaştırması gerekiyordu.

"Selam." Mace, Wraith odaya girerken oyunu kapattı. Wraith, savaş teçhizatı ve altında düzinelerce silah bulunan yıpranmış bir deri palto giymişti. On yaşına geldiğinde

Mace'e on yaşına gelene kadar ustaca kullanmasını öğretmişti. "Seni kim aradı? Talon'un aramadığını biliyorum."

"İdess bana bir mesaj gönderdi." Wraith, adının kaynağı olan yaratık kadar hızlı ve akıcı bir şekilde yatağa doğru ilerledi. "Nasılsın? Ailen, ölebileceğini söyledi."

"Çok fazla endişeleniyorlar."

Wraith, Mace'in kolunu sevgiyle sıktı. "Ebeveynler böyle yapar."

"Ebeveynler ne yapar?" Talon, Wraith'in varlığından şüphesiz rahatsız olmuş bir şekilde, fırtına bulutu gibi odaya daldı.

"Çocukları için endişelenirler." Wraith, Talon'a bakarak sözlerini bir meydan okumaya dönüştürdü. "Yetişkin olsalar bile."

"Mace için endişelenecek bir şey yok." Talon, elindeki dosya klasörünü tezgahın üzerine attı. "Durumu gayet iyi."

"Peki ya sen?" diye sordu Wraith.

"Ben mi?" Talon alaycı bir şekilde güldü. "Kemik kırıcı bir büyüye yakalanacak kadar aptal olan ben değilim."

"Siktir ," Mace içini çekti. "Tuzaklar asla her zaman kolay tespit tespit

Çünkü, bilirsin, onlar *tuzak*."

"Tuzak demişken," dedi Wraith, ses tonu kesinlikle bir tuzak gibiydi, "hala o düşmüş meleği mi kurcalıyorsun?"

Odanın sıcaklığı yaklaşık on derece düştü. Talon'un iğrenç, çekilmez düşmüş melek ile olan ilişkisi, ortalığı havaya uçurmak istiyorsan aile yemeğinde gündeme getireceğin konulardan biriydi.

Mace'in bir iki akşam yemeğini mahvettiği biliniyordu.

"Onun bir adı var, biliyorsun," dedi Talon.

Elbette vardı. Mace, Scotty ve Blade ona *Angelus Horribilis* diyorlardı. Bu onu hiç eğlendirmede.

"Eminim birçok ismi vardır." Wraith tiksintiyle dudaklarını bükerek, Mace'in kışkırttığı devasa dişlerini ortaya çıkardı. Mace'inkiler onunki kadar uzun değildi. "Ve eminim sana bunların ne olduğunu hiç söylememiştir."

"Bu seni çok edebilir, baba, ama umurumda değil."

Wraith rahatlamış görünüyordu. "Yani, sadece seks. Neden sen...?"

"Bunu tartışmayacağız," diye tersledi Talon ve Mace, Wraith'in bu konuyu bırakmasını umdu. En azından şimdilik. Herkes Talon'un sadece

kötü kalpli sürtükle sadece babasını kızdırmak için çıktığını biliyordu, ama Wraith ne kadar ısrar ederse, Talon'u ona o kadar yaklaştırıyordu.

Wraith isteksizce başını sallayınca Talon, Mace'e döndü. Yine de hâlâ sinirli görünüyordu. "Eva'nın durumunu sormuştun. Şu an için durumu stabil. Sana gelince, Dr. Vale taburcu olmana izin verdi. Ama," dedi, sesinde bir doktorun ciddiyeti beliriyordu, "dinlenme kalp atış hızını ellinin altında tutmalısın. Bu bizim türümüz için oldukça yüksek bir rakam, ama yine de dikkatli olmalısın. Bilekli iletişim cihazına bir izleme uygulaması göndereceğim. Kalp atış hızın dakikada elli atışın üzerine çıktığında alarm çalacak. Altmışın üzerine çıkarsa, hemen hastaneye gel."

"Uh... neden? Gelmezsem ne olur?"

"Kalp yetmezliği," dedi Talon açıkça. "Geri dönme ihtimalinin çok düşük olduğu türden."

Hiç hoş değil.

"O kadar tehlikedeyse burada kalmalı." Wraith, Mace'e baktı. "Gitmek zorunda değilsin."

"Evet," dedi Talon, sesinde alaycı bir tonla. "Çünkü burayı çok seviyor."

"Bir kez olsun Talon haklı. Eve gidiyorum." Sanki içini görebiliyormuş gibi göğsüne baktı. "Kalp atış hızımı ne kadar süre düşük tutmam gerekiyor?"

"Yirmi dört saat bekle. Ateşin düştüğünde tehlikeyi atlatmış olursun. O yüzden, birkaç saatte bir ateşini ölç ve dinlenmekten başka bir şey yapma. Yemek sipariş ettir. Ve seks yok. StryTech'in geliştirdiği baskılayıcı ilacın birkaç dozunu yazacağım."

"Siktir et," dedi Mace, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak. Buradan hemen çıkacaktı. "O ilaç tehlikeli değil mi? Stryke'ı neredeyse öldürüyordu."

Stryke, Eidolon'un icat ettiği bastırıcı ilacın yeterince uzun süre etkili olmadığını düşünmüştü, bu yüzden bir Seminus iblisinin bir haftaya kadar seks yapmadan durmasını sağlayan bir formül geliştirmişti. Ancak yan etkiler arasında huzursuzluk, mide bulantısı, doğurganlık, delilik ve ölüm vardı.

"Eidolon, aşırı kısa süreli kullanım için onayladı," dedi Talon. "Doğurganlığa neden olabilir, bu yüzden ya normal bastırıcıdan bir doz al, ya da

doğurgan bir kadınla ilk kez seks yaptığında önlem al." "Sadece oral. Anladım."

"Ya da Masumi," diye önerdi Wraith. "O hamile kalamaz."

"Masumi demişken," dedi Mace, aniden arı kovanına çomak sokma ihtiyacı hissederek, "aylardır Talon'la yatmadığını söylüyor. Talon, Scorn'la çok meşgul."

"Bunu yapmak zorundaydın, değil mi?" diye tersledi Talon. "Her zamanki gibi, ait olmadığın bir yere kendini sokmak zorundaydın."

Ve meselenin özü de buydu. Talon, Mace'i kardeşi olarak hiç kabul etmemişti. Wraith'in Mace'in babası olması gerçeğine de hep içerlemişti.

"Sana göre," diye karşılık verdi Mace, "ben hiçbir yere ait değilim."

"*Durun.*" Wraith'in keskin azarlaması odada yankılandı. "Kesin şunu. İkiniz de."

Mace, Talon'u işaret etti. "O başlattı."

"Cehenneme git..."

"Kesin şunu dedim," diye bağırdı Wraith. "Eğer mecbur kalırsam..."

"Hey!" Lore başını odaya uzattı. "Raika geldi. Ve onunla birlikte kimi getirdiğine inanamayacaksınız."

Bölüm 14

Demek *burası* meşhur Underworld Genel Hastanesi.

Gabriel'in hayal ettiği gibi görünüyordu: düz gri duvarlara kanla yazılmış Sheoullic kelimeleri ve sembolleri, obsidyen zeminlere oyulmuş ve içinde kan olduğunu düşündüğü bir sıvının aktığı oluklar, tavandan sarkan zincirler ve kancalar.

Onu şaşırtan tek şey, hastanenin temiz olmasıydı. Kaotik, ama temiz.

Raika onu Harrowgate'ten dışarı, kayıt ve bekleme alanını geçip boş, perdeli bir odaya götürürken—aslında sürüklerken—Gabriel tüm gözlerin üzerinde olduğunu fark etti.

Dört kardeşi ile birlikte hastaneyi yöneten Seminus iblisi Eidolon, Raika Gabriel'i bir tür muayene masasına ittiği sırada odaya girdi.

"Sanırım benim için ağır topları çağırdılar," dedi Gabriel, çünkü elbette çağırmışlardı.

Kanatları olmasa bile, o bir efsaneydi; evrenin bilgisi ve Yaratıcı'nın üstünlüğü DNA'sına işlenmiş, yaşlanmayan bir savaşçıydı. Varlığı dalgalar yaratacak ve iblislerin kalplerine korku salacaktı.

"Aslında eve gidiyordum," dedi Eidolon, beyaz doktor önlüğünü sandalyelerden birinin arkasına atarak, "ama kimse seni tedavi etmek istemediği için ben yapmak zorunda kaldım."

Bu, onun kendini beğenmiş balonunu patlattı. "Kimse mi?" "Melekler çoğu iblisi ürkütür."

Evet, şu anda melekler Gabriel'e de tüyler ürpertici geliyordu.

"Ben..." Boğazını temizledi. Bu sözleri söylemek kolay değildi. Lilith'in korku odasında geçirdiği onca zamandan sonra bile, ancak şimdi tam olarak idrak edebiliyordu. "Ben artık bir melek değilim."

Eidolon burnunu çekti. "Hâlâ o ikiyezlü iyilik kokusunu yayıyorsun."

"Kanatlarını kaybettikten sonra o kendini üstün gören kokunun kaybolması biraz zaman alır," dedi Raika.

Ona bir bakış attı. Kalçasını tezgaha dayamıştı, cilalı metal yüzey, kulak kabuğunun etrafındaki mücevherli küpelerin parıltılarını yansıtıyordu.

"İlginç bir bakış açısı," dedi adam, "ailenin melek olduğu düşünülürse. Bu da seni bir melek yapar. Kendi türüne karşı biraz daha az düşmanca davranacağını düşünürdüm."

"Ben yeraltı dünyasında doğdum. *Sizin* türünüze göre, ben lekelenmiş biriyim." Etrafında karanlık bir aura açıldı, sanki canlı bir varlık gibi dalgalanıp kıvrılıyordu. Birkaç saniye sonra, aura kayboldu, havada kalıcı bir kötülük hissi bırakarak. "Ailem yeraltı dünyasını yönetiyor ve babam Azrail. Onlar pek de melek sayılmazlar." Çenesini kaldırdı, kehribar rengi gözleri kibirle parlıyordu. "Ben de değilim."

Kabul etmekten ne kadar nefret etse de, argümanı geçerliydi. Ama onlar da düşmüş melekler değildi.

"Onlar gri bir alanda bulunuyorlar," diye kabul etti. "Hepiniz öyle. Ama ben değilim." Göksel kardeşleri tarafından ihanete uğradığı anı, öfkesini alevlendirdi. Başmeleklerden kontrolü ele geçirmek için darbe düzenleyenler onlardı, ama ona hain denmişti. "Kanatlarım bedenimden koparıldı ve kovuldum. *Ben*. Bir *Başmelek*. En son bir Başmelek kovulduğunda..."

"O Raphael'di." Raika tezgahtan uzaklaştı. "Ve o kadar da uzun zaman önce değildi." Kapıya doğru yürümeye başladı, gece kadar siyah saçları sanki hayalet bir esinti tarafından üflenmişçesine omuzlarının etrafında dalgalanıyordu. "Ona olanlarla karşılaştırıldığında, senin durumun oldukça iyi. O yüzden sızlanmayı kes."

"Raphael bunu hak etmişti. Ben etmedim."

"Söylediğini duydum, *sızlanma*." Raika, alçakgönüllü tebaasını bir kenara iten bir kraliçe gibi odadan çıktı.

Ne sinir bozucu bir kadın. O gerçekten Azagoth'un kadın versiyonuydu.

"Sana biraz şifa enerjisi aktaracağım," dedi Eidolon, Raika gittikten sonra. "Melek genleriyle benim şeytani gücümün uyuşmama ihtimali var, ama Unfallenler genellikle iyi tepki verir."

“İyi tepki *vermezlerse* ne olur?”

Eidolon ona uzandı, sağ kolundaki işaretler parlıyordu. “Önemli değil.”

Gabriel buna itiraz etmek istedi, ama iblis ona karşı çıkma şansı tanımadı. Eidolon omzunu kavradı ve anında sıcak, yağlı bir his vücuduna yayıldı. Midesi bulandı ve ağzına safra doldu. Bir iblisin kötülüğünü kendi içine aktarmasına izin vereceğini hiç düşünmemişti. Elbette, binlerce yıl boyunca pek çok iblisle samimi olmuştu, ama bu işinin bir parçasıydı. Cennet, ne pahasına olursa olsun, iyilik ve kötülük arasındaki savaşı kazanmak zorundaydı. Ve bunun bedeli zaman zaman iblislerle çalışmaksa, öyle olsun.

Ama bu farklıydı. Bu, bir iblisin ona güç enjekte etmesiydi. Yardımcı olabilirdi. Tam tersini de yapabilirdi. Seminus iblisleri bir kalbi çalıştırabilir... ya da durdurabilirdi. Beyindeki kanamayı durdurabilirlerdi ya da beyin dokusunu patlatabilirlerdi.

Gabriel'i rahatlatan tek şey, Eidolon'un tamamen pislik biri olmadığı söylentisiydi. Aslında, o ve kardeşleri bir kez dünyayı kurtarmaya yardım etmişlerdi. Belki de iki kez.

Her neyse.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" Eidolon, Gabriel'in harap olmuş gözüne yakından baktı. "Yaraların, Cennet'ten kovulmanın bir sonucu mu?"

"Melekler kanatlarımı aldı," diye homurdandı Gabriel. "Geri kalan her şey Lilith ve onun neşeli kötü sürtükler çetesinin işi."

"Lilith mi?" Eidolon, Gabriel'in gözüne enerji aktarırken sesini alçaltmıştı. "Eğer kastettiğin Lilith ise, verebileceğin her türlü bilgiyle ilgilenecek pek çok arkadaşım var."

Gabriel buna güveniyordu. Lilith ile birlikte çalışan düşmüş melek hakkında da bilgi almak isteyeceklerdi. Bir zamanlar Şeytan'ın ordularında yüksek rütbeli bir komutan olan Fearr, UG'nin otoparkında yaşanan şiddetli bir çatışmanın ardından, Atlılar ve Yeraltı Dünyası Genelkurmayının "mutlaka öldürülmesi gerekenler" listesinde ikinci sıraya yerleşmişti. Görünüşe göre, iki suç ortağı Dört Atlı'nın elinde korkunç bir sonla karşılaşmıştı, ama Fearr'ı aralıksız otuz yıldır arıyorlardı.

Eidolon kaşlarını çattı. "İyileşme aşamaları farklı olan birçok yaran var. Lanet olsun," dedi nefes nefese. "Bazıları çok

dayanılmaz olmalı. Ne kadar süredir...?"

"Bir milyon yıl," diye araya girdi Gabriel. En azından öyle hissetmişti. "Lanet olası bir milyon yıl."

Gabriel, iblise hakkını vermek zorundaydı. İpucunu anladı ve Gabriel'in geride bırakmak istediği bir şey hakkında soru sormayı bıraktı. Melekler, şiddetli zihinsel travmalara karşı oldukça dirençliydi ve bölmeleme konusunda yetenekliydi; bu da, her şeyi kilit altına almak anlamına geliyordu. Ve biraz bilgiye ulaşmak için kapıyı her açtığında, her şeyi dışarı salma riskini alıyordun.

Görüş alanının kenarlarında gölgeler titriyordu. "Doktor?

Gözüm..." "Neredeyse iyileşti," dedi Eidolon. "Bir saniye..."

İşte. Gabriel o gözünden tekrar görebiliyordu. Raflarda ve duvarlarda asılı olan kafataslarına ve iğrenç şeylerin bulunduğu kavanozlara göz attı ve görme yeteneği berbatken daha iyi olduğuna karar verdi.

"Bitti mi, doktor?"

Eidolon başını salladı. "Bir süre saklanabileceğin güvenli bir yer bul. Muhtemelen hafif bir komaya gireceksin. Sadece kısmen iyileştin ve Unfallen bedeninin yeni durumuna uyum sağlaması için zamana ihtiyacı var. Uyum sağladığında, eskisi kadar iyi olacaksın."

"Eski halin gibi demek, kanatların olması anlamına gelir," dedi Gabriel.

"Doğru." Doktor, yakınlarda asılı duran bir klip tahtasına uzandı. "Cennetten kovulmana neden olan olaydan hiç bahsetmedin."

"Haklısın." Gabriel konuyu orada bıraktı.

İblis muhtemelen Cennet'te olup bitenleri, bilmesi gerekenden çok daha fazla biliyordu. Yine de, Eidolon ve ailesi güvenilir görünüyordu, İyi Takım'ın yanında savaşıyorlardı. Ancak Gabriel, gerektiğinde onlarla ittifak kurmaktan çekinmese de, onlara güvenmeyi reddediyordu.

Eidolon yine ısrar etmedi. Bu iblisin özelliği buydu. Sakin, soğukkanlı ve ne zaman ısrar edip ne zaman vazgeçmesi gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Gabriel, daha kötü mizaçlı ve daha düşük IQ'lu *melekler* tanıyordu.

"Peki, plan nedir?" diye sordu Eidolon. "Bana Sheoul'a gönüllü olarak girmek isteyen biri gibi gelmiyorsun ve bir Başmelek'in kaçak olduğu haberi yayılırsa, dünyanın dört bir yanına kadar

. Peki, yakalanıp Gerçek Düşmüş bir melek olmaya zorlanmaktan nasıl kaçınacaksın?"

Gabriel bu konuyu çok düşünmüştü. Hem de çok. Tutsak tutulduğu süre boyunca yapacak başka pek bir şey yoktu ve şu anda hayatta kalmak onun bir numaralı önceliği idi. Kötü niyetli yozlaşmışların yönettiği bu hastaneye gelmeye direnmişti, ama Raika farkında olmadan ona tam da ihtiyacı olan şeyi sağlamış olabilirdi.

"Aslında, bu konuda bana yardım edebileceğini umuyordum."

Siyah kaşlarından biri yukarı kalktı. "Bir iş mi istiyorsun? Reaver, Unfallen olduğu zamanlarda burada doktordu. Onu onlarca yıl güvende tuttu."

Cennette bu hikayeyi bilmeyen tek bir Cennetliler bile yoktu. Reaver, melekler arasında bir efsaneydi; birçoğu tarafından seviliyor, daha fazlası tarafından nefret ediliyordu. Bir zamanlar ya hiç anısı olmayan ya da yanlış anıları olan bir Unfallen olan Reaver, kanatlarını geri kazanmış az sayıdaki düşmüş melekten biriydi. Eşi Harvester, kanatlarını geri kazanmış tek Gerçek Düşmüş'tü ve birlikte, bu iki eski düşmüş melek müthiş bir takım oluşturunca.

Ta ki Cennet'teki bir darbe sonucu Reaver esir alınana ve Harvester öldürülene kadar.

"İş istemiyorum," dedi Gabriel. Hayır, saklanma zamanı değildi. Şu anda savaşma zamanıydı. Cennet, aşırılıkçı bir grubun yönetimi altında zor durumdaydı ve Gabriel onu geri almanın bir yolunu bulmalıydı. Kendini işe, yani *iblisleri* iyileştirmeye gömerse bu mümkün olmazdı. "Dört Atlı'dan biriyle iletişime geçmeme yardım etmeni istiyorum."

"Bunu yapabileceğimi neden düşünüyorsun?"

Eidolon'a "dalga mı geçiyorsun" der gibi bir bakış attı. "Bana saçmalama. Hepinizin çok yakın olduğunu biliyorum. Aynı çevrelerde dolaşıyorsunuz ve çocuklarınız hep birlikte takılıyor. Ares'in kızı, senin iki yeğenine adeta zincirlenmiş durumda. O yüzden saçmalamayı kes."

Eidolon eğlenerek burnunu çekti. "Haklısın. Kiminle iletişime geçmemi istiyorsun?"

"Ares."

"Neden?"

"Bu seni ilgilendirmez, iblis."

"Sen oldukça talepkarsın birisin bir için konumunda"

Gabriel homurdandı. “Ben Başmelek Gabriel'im, Chrystalis Krallığı'nın Efendisi, İblislerin Yok Edicisi, Diyarların Kurucusu ve senin cılız iblis beyninin kavrayamayacağı kadar önemli iki yüzden fazla unvanım var. Onunla benim için iletişime *geçeceksin*.”

“Anlıyorum. Peki şuna ne dersin?” Eidolon bir kağıdı buruşturup çöp kutusuna attı. “Bana Evrenin Merkezi'ndeki resmi kimlik belgelerini göster, ben de hemen Ares'e bir mesaj atayım. Ya da soruma cevap ver ve onunla neden konuşmak istediğini söyle. Seçim senin.”

Dayanılmaz şeytan! Ama elindeki tüm kozlar şeytanın elindeydi ve Gabriel bu konuda hiçbir şey yapabilecek durumda değildi.

Ah, ne kadar da düşmüşlerdi.

Ne kadar aşağılayıcı. “Bana sığınma hakkı vermesini istiyorum.”

“İlginç.” Eidolon taburesinde ona doğru döndü. “Onun adasında kalmana izin vereceğini sana ne düşündürüyor?”

“Onun çocuklarını—ve senin çocuklarını—savaşta eğitmeye yardım ettim. Adasındaki Memitimlere Cennet ile ilişkilerinde yardımcı olabilirim. Ve,” diye ekledi Gabriel, “onun istediği bilgilere sahibim.”

“Lilith.” Eidolon ayağa kalkarken karanlık gözlerinde nefret parladı. Herkes Lilith'ten nefret ediyordu. Etmeleri de gerekiyordu. “Ne yapabileceğime bir bakayım.”

Güzel. Gabriel'in Stryke adında bir B planı vardı, ama Ares ona yardım etmek için daha iyi bir konumdaydı. Üstelik, Cennet Stryke'ın Gabriel'e herhangi bir şekilde yardım ettiğini öğrenirse, onu yok ederlerdi. Ama Kıyamet'in Dört Atlısı ile başını belaya sokmadan önce iki kez düşünürlerdi.

Gabriel muayene masasından kalkarken, Eidolon'un yengesi Idess içeri girdi; gözleri Gabriel'den ayrılmıyordu.

“Bu doğru,” diye fısıldadı, hayranlıktan sesi titriyordu. Sonunda biri ona hak ettiği saygıyı gösteriyordu. “Gerçekten buradasın.”

“Selamlar, Idess.” Azagoth onun krallığını yok etmeden önce onu sadece birkaç kez görmüştü, ama o her zaman nazik davranmıştı. Ve ona hayranlık duyuyordu.

“İnanamıyorum.” Eidolon'a bir göz attı, gözlerinde heyecan parladı. “Onu Eva'ya götürmeliyiz.”

“Eva mı?” Kaşlarını çattı, sonra Azagoth ve Raika'nın bir süre önce ona, Logan'ın karısı olan kadının Harvester's Grace'i barındırdığını söylediklerini hatırladı. “Neden onu görmemi istiyorsun?”

Idess'in gözleri duygu dolu bir şekilde parladı. "O ölüyor."

Açıkçası Gabriel, Eva'nın hâlâ hayatta olmasına şaşırılmıştı. İnsan vücudu, bir meleğin Lütü'nün radyoaktif gücüne uzun süre dayanamazdı. Harvester aylar önce ölmüştü, kanı Dünya'ya yağmur gibi yağmış, Tapınak Dağı'nı ve Hawaii'deki küçük bir kumsalı kıpkırmızı lekelerle kaplamıştı. Cennetteki çoğu kişi bunu intihar olarak görmüştü. Gabriel gibi diğerleri ise, onun kasıtlı olarak hayatta kalınamayacak bir geçide girmiş olmasına rağmen, buna cinayet demişti. Eğer buna zorlanmasaydı, hâlâ hayatta olur, hapsedilmiş eşini savunur ve elinden geldiğince meleklerin işlerini karıştırdı.

O iç geçirdi. "Bu konuda benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Harvester'ın Lütü'nu kovmak için yardımına ihtiyacımız var. Ve bildiğim kadarıyla bunu sadece bir melek yapabilir. Bir Başmelek gibi güçlü bir melek."

Güçlü mü? Gabriel neredeyse gülecekti. O piçler onu Cennet'ten kovduğunda kanatlarını, gücünü ve haysiyetini kaybetmişti. Acı, dilini ve sözlerini kapladı. "Sana yardım edemem."

"En azından deneyemez misin?" diye yalvardı Idess. "Artık bir melek değilim, ama sen Harvester'ın Lütü'nu çekebilirsin..."

O, sinirli bir küfürle sözünü kesti. "Hayır dedim." Yüzündeki yıkılmış ifadeyi görünce, ses tonunu yumuşattı. "Ölmüş meleklerin geri getirilip Lütüflarıyla yeniden birleştirildiği örnekler var, tabii Lütüfları Cennete dönmemişse."

"Yani, bu doğru *mu*?" Idess'in sesine heyecan karışmıştı. "Aleka, bunu başarabileceğini düşündüğü eski bir ritüel buldu, ama elimizde somut bir kanıt yoktu."

Elbette Aleka ritüeli bulmuştu. Ares'in en büyük kızı silah kullanmakta beceriksizdi, ama bilgisini kötülüğe karşı herhangi bir kılıç kadar etkili bir şekilde kullanabilirdi.

"Harvester'ın kanına ihtiyacın olacak. Bir damla yeter."

Idess başını salladı. "Aleka bulmaya çalışıyor, ama korkarım zamanımız azalıyor."

"Eva burada mı? Hastanede mi?"

"Birkaç saat önce getirildi," dedi Eidolon. "Durumu kötü. Vücudu çöküyor."

Kahretsin. "Gözleri beyaza döndü mü?"

Eidolon şaşkın görünüyordu. "Bir saat önce."

Çifte kahretsin. "Fazla zamanı yok."

"Ne kadar süreden bahsediyoruz? Haftalar mı? Günler mi?"

"Günler. Bir anlığına toparlanıp eski haline dönebilir gibi görünebilir, ama ondan sonra hızla çökecektir," dedi somurtkan bir şekilde. "Aleka'ya acele etmesini söyle."

Bölüm 15

Wendigoları öldürmek çok zordu.

Jon haklıydı, ama Blade bunu asla kabul etmezdi. O piçler çok hızlıydı. Ayrıca zaten cesetlerdi. Cesetler sanki kötülük tarafından canlandırılmış gibiydi, bu yüzden vücut fonksiyonları olmadığı için Blade'in kalp atışlarını durdurma ya da akciğerleri çökertme yeteneği hiçbir işe yaramıyordu.

Scotty, bıçağı bir wendigo'nun kafatasını kesip geçmesine rağmen onu yavaşlatamadığı için küfretti. "Ne oluyor lan?"

Blade, bir kolu ve bacağı Blade'in kemik kesici bıçağıyla kesilmiş, yerde çığlık atan wendigo'nun üzerinden atladı. Sert bir şekilde yere indi ve bıçağı başka bir wendigo'nun ensesine sapladı. Wendigo çığlık attı ve cılız koluyla ona vurdu, Blade'i bir taş sütuna çarptı.

Fena halde dayak yiyorlardı.

"Beş tane var," diye bağırdı Scotty. En yakındaki wendigo'ya atladı ve çağırdığı bıçağı, yakın dövüş için daha küçük bir KA-BAR bıçağıyla değiştirdi. Zamanlaması mükemmeldi ve canavarın kafası boynundan koparak yere düştü, açık ağzı sessiz bir çığlık atar gibi bükülmüştü. "Dört!"

Ve birkaç ölü iblis.

İblisleri öldürmek zor değildi, ama dikkatleri dağıtırlardı; her taraftan ezici bir sayıdaki saldırıları, wendigo saldırılarını püskürtmeyi zorlaştırıyordu.

"Mace'e gerçekten ihtiyacımız var," diye bağırdı, bir imp'i o kadar sert tekmeledi ki omurgası şişkin karnını delip geçti. Aynı anda, bir wendigo'nun gözüne bir ninja yıldızı fırlattı.

Aniden, bir ateş akımı ve kavurucu bir sıcaklık mağarayı sarstı. Blade ve Scotty bir kaya yığınının arkasına atladılar, Jon'un alev makinesinin yakıcı ateşinden kıl payı kurtuldular.

Ateş onları sararken iblisler ve wendigolar ılık attılar. Jon alev makinesini bir kenara attığı anda, onlar da tekrar savaşın ortasına atıldılar.

Yerde kıvranan, kömürleşmiş ve çıtır çıtır olmuş wendigoların kafalarını kesmek çok daha kolaydı.

"Sabahları kavrulmuş kötölüğün kokusuna bayılıyorum," dedi Skoll, bir imp'i hançerle delip geçerken.

Scotty kahkahayı bastı. "Mace'in söyleyeceğı bir şeye benziyor."

Gülümsemesi kayboldu ve çağırdığı kılıcı, katı ve şeffaf arasında gidip geldi. Ona küfretti, sonra kılıcı ortadan kaldırıp yerine belindeki hançeri taktı.

Konsantrasyonu dağınık olduğunda çağırdığı silahı kontrol etmekte her zaman zorluk çekmişti. Blade bunu anlıyordu. Zihni, en uygunsuz anlarda sürekli Mace'e kayıyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi, yaralı bir iblisin çıkışa doğru kaçarken onu öldürürken.

Mace büyük olasılıkla iyiydi, gezegendeki en iyi doktorlar tarafından iyileştirilmişti. Ama Blade bunu teyit edene kadar rahatlayamayacaktı. Kesin olarak bilmemek onu delirtiyordu. Bir de Scotty ile birlikte ona yaptıklarını anlatmaları gerektiğı gerçeğı vardı...

Daha önce çok büyük ve geniş görünen mağaralar, Blade'in üzerine çöküyordu. Ölü ve ölmek üzere olan iblisler ve wendigolar yere serpişmişti, kanları birikmiş ya da kaya yarıklarından akıyordu. Burası ölüm, yanmış et ve bağırsak kokuyordu ve Blade buradan çıkmak istediğini fark etti. Hemen.

"Blade!" diye bağırdı Jon. "Arkanda!"

Hızla döndü, ama bir şekilde küllerinden yeniden doğmuş iskelet bir canavarın jilet gibi keskin pençelerinden kaçacak kadar hızlı değildi. Canavarın ıtır çıtır, kararmış derisi, pençelerini Blade'in göğsüne geçirdiğinde gıcırdadı; silah kemerini ikiye böldü ve gömleğinin bir kısmını ve derisini de beraberinde kopardı.

Scotty birkaç cesedin üzerinden atladı ve iblisin boğazını bıçaklayarak onu yere düşürdü. Hırlayarak kafasını kopardı ve sonra Blade'e döndü.

"O da neydi öyle?" Sesi, babası onlara azarlarkenki sesine tıpatıp benziyordu. "Genelde bu kadar dikkatsiz değilsin."

"İnan bana, biliyorum." Kendi dikkatsizliğine kızan Blade, küfretti. "Mace'i düşünüyordum."

"Oh." Silahlarını kaldırdı. "O anlayacaktır, Blade." Scotty kendinden emin görünüyordu, ama gözlerindeki şüphe sözlerini yalanlıyordu. Diğerlerine döndü. "Bunu bitirelim, sonra sizi karargaha ışınlayayım. Kynan'a görevi anlatıp eve dönebiliriz."

Eve. Orada Mace'e yaptıklarını itiraf etmek zorunda kalacaklardı.

Mağaranın zeminindeki katliama göz gezdirirken göğsü sıkıştı ve en iyi arkadaşına, diğer en iyi arkadaşlarıyla yaptıkları yemini bozduğunu söylemektense, o wendigolarla yüz raunt daha dövüşmeyi tercih edeceğini düşünmeden edemedi.

Mace kendini berbat hissediyordu.

Fiziksel olarak gayet iyiydi. Sayılır. Yine de kalp atış hızını düşük tutması gerekiyordu.

Zihinsel olarak ise durum tamamen farklıydı.

Bir aptal gibi, Wraith ile Talon arasındaki gerginliği daha da körüklemişti. Ve Talon ile kendisi arasındaki gerginliği de. Talon'un kendisi hakkında ne düşündüğünü pek umursamıyordu. Aslında pek de değil. Daha genç ve aptal olduğu zamanlarda, kardeşi ile bir ilişki kurmak istemişti. Kardeşini sevmişti. Ve belki de hala seviyordu. Ama Talon, Mace'i kardeşinden bahsetmek bir yana, ailenin bir parçası olarak görmediğini açıkça belirtmişti.

Yine de aile draması, endişesinin sadece bir kısmını oluşturuyordu. Alaska'daki durum da onu tedirgin ediyordu. Arkadaşlarının iyi olduğundan emindi, muhtemelen o korkunç wendigolarla savaşırken hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı. Ama onlardan uzak olmaktan nefret ediyordu. Takımın bir parçası olmamasından nefret ediyordu. Savaşın zaferine ortak olmamasından nefret ediyordu. Scotty, kendisinde ciddi bir FOMO olduğunu söylemeyi severdi.

Haklıydı. Gerçekten de bir şeyleri kaçırma korkusu vardı. Ama yalnız kalmakta da pek iyi değildi. Blade'in aksine, Mace yalnız kalmayı pek beceremiyordu. Hiç becerememişti.

Her şeyi daha da kötüleştiren şey, Logan ve Eva'nın başına gelenlerden tiksirmesi idi.

Mace, Eva ile tanışmadan önce yıllarca Logan ile birlikte yerleşkede yaşamıştı, ama ondan önce de Logan onun arkadaşıydı. Ebeveynleri Regan ve Thanatos, Mace'in ailesiyle çok yakındı, bu yüzden o, Ölüm olarak bilinen Atlı'nın oğluyla birlikte büyümüştü. Birlikte okula gitmişlerdi, Ares'in adasında birlikte eğitim görmüşlerdi ve şimdi de DART'ta birlikte çalışıyorlardı. Mace, Logan'ın Eva'nın başucunda durup, sanki ona fazla zamanı kalmamış gibi her nefesini sayarken çektiği acıyı görmekten nefret ediyordu.

Ve Mace'in duyduğuna göre, pek de kalmamıştı.

Arka girişe doğru ilerlerken, tesisin havuzunun önünden geçerken adımları ağırlaşmıştı. Kalp atış hızına getirilen kısıtlamalar nedeniyle, muhtemelen jakuziye bile girmemesi gerekiyordu. Yüzde doksan iyileşmiş olarak neredeyse eskisi kadar iyiydi, ama kardeşi düşük kalp atış hızı konusunda ısrarcıydı ve Mace kalbi patlamasını istemediği için, ne kadar berbat olursa olsun kurallara uyması gerektiğini düşündü.

Belki de mağara adamları zamanında yaptıkları gibi stres atabilirdi. Bir Nintendo konsolunda Super Mario Bros. oynayarak.

Mutfak ve oturma odaları boştu, ama bu sürpriz değildi. Mace, Sabre'yi hastanede görmüştü, Rade muhtemelen isteydi ve saat öğleden sonra üç olduğu için Crux ya Ares'in adasında antrenman yapıyordu ya da odasında sanal üniversite dersleri alıyordu. Tabii kendini daha iyi hissediyorsa. Zavallı çocuğun geçiş öncesi nöbetleri giderek daha sık ve şiddetli hale geliyordu. Mace bunu düşünmekten bile içini sızladı.

Buzdolabından bir şişe maden suyu aldı ve kapağını açarken, Blade ve Scotty arka kapıdan içeri girdi. Yorgun görünüyorlardı ama yeni duş almışlardı ve işten geldikleri spor kıyafetlerini giiyorlardı. Görevden hemen sonra Tayla veya Kynan'a rapor vermek için sık sık kendilerini zorla karargaha sürüklerlerdi ve eğer kötü durumdaysalar, kan veya bağırsaklarla kaplıysalar, brifingden önce duş alırlardı.

. Toplantılara spor kıyafetleriyle gelmeleri kimsenin umurunda değildi, çünkü en azından temizlerdi. Ve ter ve bağırsak kokmuyorlardı.

"Selam." Yüzü ağrıyana kadar sıırttı. Onları gördüğüne hiç bu kadar sevinmemiştir.

"Selam." Blade'in gülümsemesi zoraki gibiydi, sanki gözlerinin altındaki koyu halkalarla mücadele ediyormuş gibi. Elinde bir plastik torba tutuyordu. "Sana Alaska'dan bir hatıra getirdim."

Scotty, boynuna yapışan ıslak at kuyruğuyla gözlerini devirdi. "Benim fikrim değildi, yemin ederim."

"Bu ilginç olmalı." Mace, heyecanla poşeti Blade'den kaptı ve içine baktı. İnce bir gümüş zincire bağlı şeffaf bir küre içindeki bir göz, ona bakıyordu. *Tamam*. "Bu da ne böyle?"

"Bilmiyorum," dedi Blade. "Wendigo'nun ininde bulduk. Muhtemelen bir tür tılsımdır."

"Ve tanımlanamayan, şüphesiz kötü bir tılsımı buraya getirmek iyi bir fikir mi sandın?"

Scotty, Blade'in omzuna hafifçe yumruk attı. "Bunu Aleka'ya verip incelemesini sağlamalıydık demiştim sana."

Blade omuz silkti. "Sadece Mace'in avdan dışlanmış hissetmesini istemedim."

"Şey, teşekkürler, sanırım?" Mace çantayı kanepeye attı. Daha sonra kesinlikle Aleka'ya verecekti. O şeyi yanında tutmak pek akıllıca bir hareket olmazdı. Bunu tecrübeden biliyordu. Acı verici, utanç verici bir tecrübeden. "Ee, nasıl gitti?"

Blade ve Scotty birbirlerine baktılar, ama bu şakacı bir bakış değildi ya da "Sen başla" diyen türden bir bakış da değildi. Daha çok... gizli bir bakıştı ve Mace'in Örümcek hisleri karıncalandı.

Bir şeyler ters mi gitmişti?

"Her zamanki gibi gitti," dedi Blade, ses tonu o kadar normaldi ki Mace, bakışlarından fazlasını okuduğunu düşündü. "Herkesi mahvettik."

"Öyle," diye ekledi Scotty. "Ama bunu unut. *Sen* nasılsın? Kynan bize haber verene kadar hiçbir haber alamadık. Çok endişelendik."

Mace baldırına baktı. "Önemli değil. Bacağım neredeyse iyileşti."

"Hastaneden ne zaman taburcu oldun?" Blade buzdolabını açtı ve kendi şişesini açmadan önce Scotty'ye bir şişe su uzattı.

"Eve yeni geldim." Uyluklarındaki düşük, zonklayan nabız, çok uzun süre ayakta durduğunu gösteriyordu, bu yüzden ağrıdan kalp atışları hızlanmadan önce kanepeye doğru topallayarak yürüdü. "Ve dostum, Raika'nın acil servise kimi getirdiğini asla tahmin edemezsin."

Blade çantasını yere attı. "Kim?"

Suyunun yarısını bir dikişte içerek merakı artırdı. Herkesin patates kızartmasını sevdiği gibi, o da dramayı severdi. "Gabriel."

Scotty'nin kaşları havaya kalktı. "Olamaz! Başmelek mi?" "Ta kendisi."

Blade, Scotty'nin ela rengi gözleri kadar iri olan koyu renkli gözleriyle, su şişesini dudaklarına götürürken durakladı. "Ama melekler Underworld General'e giremezler."

"Kanatlarını kaybetmişlerse girebilirler."

Yüzlerinde şaşkınlık belirdi, Scotty'nin yanaklarındaki çiller, krema üzerine serpilmiş tarçın gibi göze çarptı. "Ne? O da mı *düştü*?"

"Düşmemiş, ama evet."

"Vay canına." Dalgın bir şekilde elini uzatıp parmağına saçını doladı. Çocukluğundan beri saçıyla oynardı. Gençken bunu sevimli bulurdu, bir elinde kılıç, diğer elinde bir bukle dolanmış parmağıyla, vahşi bir yavru kedi gibi. Şimdi ise, dişleri kızın boğazındayken at kuyruğunun avucunda nasıl hissettirdiğini düşünmeden ona bakamıyordu. "Petrol platformunda olanlar yüzünden miydi?" Kız, at kuyruğunu sinirli bir şekilde çekiştirdi. "Hutriel'i onun öldürdüğünü *biliyordum*. Bir iblisin, onun iddia ettiği şekilde bunu yapması imkansızdı."

Mace de Gabriel ve diğer melek hakkında benzer düşüncelere sahipti. İblis ve melek parçalarıyla dolu helikopter pistindeki savaş sahnesi, son derece belirsizdi. Hutriel'in kafasını koparan kesik, bir iblisin pençeleri ya da dişleriyle yapılmış olamayacak kadar tuhaf bir şekilde temizdi. Ama Gabriel'in kılıcı bunu yapmış olabilirdi.

"Gabriel nedenini söylemedi," dedi Mace, "ama görünüşe göre hemen ardından kovulmuş. Ve şunu dinle... Lilith onu yakalayıp tutsak

. Onu kurtaran Raika'ydı."

"Lilith." Scotty bacakları tutmazmış gibi kanepeye çöktü. Büyükannesi ağır bir konuydu. Blade elini omzuna koymak ister gibi hareket etti, ama son anda vazgeçmiş gibi göründü ve elini sanki sıcak bir ocak gibi çekip geri aldı. Mantıklıydı. Bazen Scotty, fiziksel rahatlık söz konusu olduğunda babası kadar hassas olabiliyordu. İblis büyükannesi söz konusu olduğunda ise daha da hassas. "Raika onu yakaladı mı? Yakaladığını söyle."

"Hayır. O sürtük kaçtı." Mace ağrıyan bacağını pufun üzerine uzattı. Zonklama hafifledi, ama bu sadece pelvisinde giderek artan zonklamayı daha da belirgin hale getirdi. Bir iğneye ihtiyacı vardı. Hem de hemen.

"Lilith onu nerede tutuyordu?" Scotty'nin gözleri şimdi parlıyordu, ela rengi derinliklerine gömülü zümrüt parçacıkları, nefretin ateşiyle aydınlatılmış parçalara dönüşmüştü. "Onu nerede bulabiliriz?"

"Sakin ol, Scott." Mace yastıklara yaslandı. "Adamı sorguya çekmiş değilim. Onu görmedim bile. Sadece FGC'den duydum." Aile dedikodu kanalı son zamanlarda bolca malzeme bulmuştu. "Elimdeki tek bilgi bu." Bir şey daha aklına gelince omuzları çöktü. En kötüsü. "Ky sana Eva'dan bahsetti mi?"

"Evet." Scotty tekrar ayağa kalktı. Büyükannesi konusu açıldığında her zamankinden daha fazla, tuhaf bir şekilde huzursuz görünüyordu. "Buradan çıkar çıkmaz kız kardeşime Harvester'ın kanını bulmasında yardım edeceğim. Yaklaştığını düşünüyor."

"Yardıma ihtiyacın olursa bize haber ver," dedi Blade. "Tamam."

Durum berbat ve Mace berbat durumlara bulaşmaktan hoşlanmazdı, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Peki, wendigo'yu nasıl yakaladınız?"

Blade burnunu çekti. "Sadece bir tane değildi. O piçlerin yuvasında altı tanesini hallettik."

"Altı mı?"

"Artı iblisler." Scotty ayağını bir sandalyeye uzattı ve eğilip spor ayakkabısını bağladı. Mace, bacaklarına bakmamak için kendini zorladı. Sıkı ve pürüzsüz, bir erkeği arasına sıkıştırmak için yaratılmış gibiydiler. Beslenirken tadını almıştı ve şimdi bunu düşünmeden edemiyordu. "Düşük seviyeli ordular."

Ordular en kötüsüydü. İster video oyunlarında ister gerçek hayatta olsun, rakiplerini ezmeye kararlı bir düzine kavgacı uşaktan ziyade, tek bir güçlü iblis patronuyla savaşmayı tercih ederdi.

"Sığınağı neredeydi?"

"Bir mağara sistemi," dedi Blade. "İblisler, dağların derinliklerinden bir istila yoluyla geliyorlardı. Bunun, orijinal wendigo'yu uyandıran son deprem sırasında gerçekleştiğini düşünüyoruz."

Scotty başını salladı. "Kynan, StryTech'ten petrol platformundakini yaptıkları gibi bu yarığı da kapatmalarını isteyecek."

"Birdenbire bu şeylerden bir sürü bulmamız tuhaf." Çoğu yarık binlerce yıldır vardı, ancak çeşitli nedenlerden dolayı çoğu tür tarafından kolayca kullanılamıyordu. Ancak perde çok ince ya da yırtık olduğunda, iblislerin ve kötü niyetli enerjinin engelsizce dışarı akmasına izin veriyordu.

Blade'in sesi, konuşma konusu kardeşi olduğunda her zaman kullandığı o sert tona büründü. "Kynan da öyle dedi. O konuyu da Stryke ile konuşacak."

"Yeni silahla herhangi bir iblis ruhu yakaladın mı?"

Blade tekrar Scotty'ye baktı. Bu sefer Mace, Blade'in pişmanlık duyduğunu kesin olarak anladı.

"Reaper'ı biraz kaybettim," diye mırıldandı. "Ani bir sel baskınına yakalandık ve bir tünele sürüklendik. Kynan hiç memnun değildi." İkinci kata ve özel yaşam alanlarına doğru merdivenlere göz attı. "Crux'u gördün mü?"

"Hayır, dediğim gibi, daha yeni geldim. Gidip ona bir bakmalısın. Muhtemelen odasındadır."

"Umarım yemek yemiştir," dedi Blade. "Dönüşüm başlamadan önce bol bol kalori alması lazım, yoksa bu onu mahveder."

"Masumi geçiş sırasında yediğinden emin olacaktır," diye güvence verdi Mace, ama ikisi de gerçeği biliyordu. Bir Sem'in geçişi tehlikeli bir dönemdi; acı, susuzluk, açlık ve potansiyel olarak ölümlü doluydu. Crux, geçiş başlamadan önce olabildiğince beslenmiş ve güçlü olmalıydı.

Birkaç kalp atışı geçti. Sonra birkaç tane daha. Sonra ortam garipleşti. Ki bu *hiç* olmamıştı. Ve bu onun hayal gücü müydü, yoksa Scotty ve Blade birkaç gizli bakış daha mı değiştirdiler? Hayır. O

muhtemelen hala yarasının ve ardından gelen acı verici tedavisinin etkilerini yaşıyordu.

Ama emin olması gerekiyordu. "Tamam, çocuklar. Neler oluyor?"

Bu sefer bakışları uzadı. Hayal görmüyordu. Kesinlikle bir terslik vardı.

"Dalga geçmeyi kesin. Talon, kalp atış hızımın dakikada altmışın üzerine çıkmasına izin veremeyeceğimi, yoksa öleceğimi söylüyor. Ve siz beni strese sokmaya başlıyorsunuz."

Blade elindeki suyu düşürdü ve bir kısmı yere döküldü. "Ne dedin?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Scotty ona şaşkın şaşkın baktı. "Şaka yaptığını söyle."

"Hayır." Artık dikkatlerini çekmiş olduğuna göre, ellerini karın kaslarının üzerine kavuşturdu ve anın tadını çıkardı. Biraz drama falan. DART'a katılmasaydı, aktör olacaktı. Okulda en sevdiği ders tiyatro dersiydi. Matematik canı cehenneme. Ve fen. Ve hemen hemen diğer her şey. "Beni oturmaya zorluyor, çünkü kalp atış hızım çok yükselirse, kalbim duracak. Bu, yaralanmanın bir yan etkisi. Ya da tedavinin. Emin değilim. İkisi de berbattı. Ama en güzel yanı ne biliyor musun? İyileşene kadar video oyunu oynamam için bir reçete."

"Ne diyorsun sen, Mace?" Scotty neredeyse bağırdı. "Neden daha önce bir şey söylemedin? Seni şu şeylerle öldürebilirdik..."

"Neyle?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Wendigo avı hikayenle mi? Hadi ama."

"Hayır, sadece..." Scotty'nin yanakları pembeleşti ve bakışlarını kaçırdı.

Mace kalp atış hızı monitörüne baktı. Kırk üç. "Sadece ne?" diye ısrar etti Mace.

Blade küfretti. "Önemli bir şey değil." Scotty'ye tartışmaya cesaret edemeyeceği bir bakış attı. Bu da Mace'i daha da meraklandırdı. Ayrıca nabzını da hızlandırdı. Kırk yedi. Alarm elli atışta çalacaktı. Altmış atışta ölebilirdi.

Sakin ol. Nefes al.

"Belli ki bir şey var."

"Skoll ile ilgili," dedi Scotty çabucak. "Onunla randevu ayarladım."

Onun sözleri Mace'in kalbinin bir an durmasına neden oldu. Bu, muhtemelen diğer seçeneğe göre daha iyiydi.

Skoll mu? Mace böyle bir şeyin olacağını biliyordu, ama bunu düşünmek istemiyordu. Şimdi, tek tesellisi en azından Jon olmadığı için her şeyin yolunda olduğunu numara yapmak zorundaydı.

"Harika," dedi, neşeli ve yalanlarla dolu bir sesle. "Neden bunun beni üzeceğini düşündün ki?"

"Gördün mü," dedi Blade, Scotty'ye yan gözle bakarak. "Sana önemsiz bir şey olduğunu söylemiştim."

"Evet. Hiç sorun yok." Mace su şişesiyle oynadı. "Skoll iyi bir adam."

Siktir et. Kimse Scotty için yeterince iyi değildi. Ama bunu söyleyemezdi ve sakın kalması gerekiyordu, bu yüzden sadece suyundan bir yudum aldı ve çenesini kapalı tuttu.

"Tamam o zaman." Scotty çantasını omzuna astı. "Ben gidiyorum. Sonra görüşürüz çocuklar." Parmağını Mace'e doğrulttu. "Sen. Kendine dikkat et." Blade'e döndü. "Sen. Biraz dinlen. Bu hafta sınırlarımızı zorladık."

"Sınırları mı? Sen mi?" diye sordu Mace alaycı bir şekilde. Onun kendini ne kadar zorladığını biliyordu. "Asla."

Genellikle, Mace onunla dalga geçtiğinde, sadece parmağını göstermek için olsa bile, ona karşılık verirdi. Ama bu sefer yüzü kızardı ve kekeleydi.

"Yani... o kadar da kötü değil. Biz sadece... düştük ve wendigo ile savaşıırken gücüm biraz tükendi... Ben gidiyorum. Görüşürüz."

Kız evden koşar adımlarla çıktı ve Mace, Blade'e baktı. "Bu çok tuhaftı. Ne oldu öyle?"

"Onun nasıl biri olduğunu bilirsin," dedi abartılı bir omuz silkmeye. "Hata yapmaktan nefret eder."

"Ne hatası var ki?"

"Batırmadı. Aslında batırmadı." Blade, konuyu geçiştirircesine ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırdı. "Yorgundu ve senin için endişeleniyordu. Hepsi bu. Bazen, çağırdığı kılıcı elinde tutmakta zorlanıyordu." Merdivenleri işaret etti. "Ben de gidiyorum. Görüşürüz."

"Bekle," dedi Mace ve Blade dönme hareketini yarıda kesti. "Yarın Amber'ın doğum günü partisini unutma. Dekoratörler sabah buraya gelecek."

"Parti hâlâ yapılacak mı?" Blade tekrar döndü. "Eva'ya olanlar olmasına rağmen mi?"

Bu, Mace'in de endişesi olmuştu. "Amber iptal etmek istedi, ama Eva ona iptal etmeyeceğine dair yemin ettirdi. Mümkünse orada olmak istiyor."

"Sanırım bu mantıklı," dedi Blade yavaşça, "ama iptal etmeliyiz. Partiyi başka bir yerde yapabilirler. Kalp atışın..."

"Talon, yaklaşık yirmi dört saat içinde normale döneceğini söylüyor. O zamana kadar iyileşmiş olacağım. Eğer iyileşmezsem, odamda takılıyım. İptal etmiyoruz."

Blade kaşlarını çattı. "Sadece neden Than'ın evinde ya da Atlılar'dan birinin evinde değil de burada yapıyoruz, anlamıyorum."

"Amber yüzmek istiyor."

"Ares ve Limos'un kilometrelerce uzunlukta sıcak kumsalları var."

"Okyanustan nefret ettiğini biliyorsun. Üstelik elimizde olimpik boyutta bir havuz var." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Hadi ama, partileri sevdiğini biliyorsun."

Blade hâlâ tedirgin görünüyordu.

"Tamam dostum, neyin var senin? Sanki karargahın kafesindeki Mopey Mike gibisin."

Blade burnunu çekti. "O adamın gülümsediğini hiç görmedim. Scotty ona Eeyore diyor."

"Evet, ama sen Eeyore değilsin. Hadi, anlat bakalım."

"Bir sorun yok," dedi Blade, ikna edici olacak kadar kararlı bir sesle. "Sadece yorgunum. Bazılarımız birkaç gün boyunca yatakta uzanma fırsatı bulamadı."

Mace, arkadaşının geri döndüğünü görünce rahatlayarak gülümsedi.

"Git biraz dinlen."

"Ve biraz da Masumi."

Blade elini kaldırıp kısa bir selam verdi ve merdivenlere çıktı.

Her şey normale dönmüştü.

Bölüm 16

Scotty ve Aleka, Harvester'ın kanını bulamadılar, ancak Tapınak Dağı'ndaki Kaya Kubbesi'nin altında, kanının akmış olabileceği gizli bir oda buldular. Aleka mühürdeki yazıyı deşifre eder etmez, orayı kontrol edeceklerdi.

Umarım bunu önümüzdeki birkaç saat içinde halleder ve Scotty'ye Amber'ın partisinden ayrılmak için bir bahane verir.

Kuzenini sevmediğinden ya da ona en iyisini dilemediğinden değil, ama o ve Blade, Mace'e gerçeği itiraf edene kadar, Scotty ikisinin de yanında olmak istemiyordu. Ağzını kapalı tutmak çok zordu ve ağzını açtığı anda aptalca şeyler dökülüyordu.

Mesela, Skoll'la randevuya çıkacağına dair yalan neydi öyle? Neyse ki Blade ona uymuştu, ama lanet olsun. Neden daha az aptalca ve daha az... doğrulanabilir bir şey bulamamıştı ki?

Bugün berbat geçecekti. En azından Mace, Eidolon'un normal hayata dönmesi için ona yeşil ışık yaktığını söylemişti. Bu harika bir şeydi, ama aynı zamanda o ve Blade'in ona gerçeği söylemesi gerektiği anlamına da geliyordu, hem de bir an önce. Belki partiden sonra.

Scotty, devasa arka bahçeye doğru geniş arazide yürürken elini mide bulantısı çeken karnına bastırdı. Havuzun etrafında insanların kahkahalarını duyabiliyor ve açık havadaki odun ateşli tuğla fırında, yanındaki kızartma çukurunda ya da üstü kapalı verandanın altındaki lüks ızgara alanında pişirilen çeşitli lezzetli etlerin kokusunu alabiliyordu.

Bir Horseman'ın kızı ve diğer üçünün yeğeni olarak, eski dünyanın zenginliği ve savurganlığıyla büyümüştü. Ancak bu... binaya ve park gibi çevreye göz gezdirdi... bu Stryke'in eseri idi. Servetini binlerce yıl boyunca biriktirmemişti. Milyarlarını —bazıları bir trilyon kadar olduğunu tahmin ediyordu— pratikte bir gecede kazanmış ve sonra

şirketine ve mülklerine yeniden yatırmıştı; örneğin, kardeşleri ve kuzenlerinin artık evi olarak adlandırdıkları, modern ve son derece yüksek teknolojili tesise.

Stryke'in birkaç mil uzaklıktaki Sidney şehir merkezindeki yeni genel merkezi, bu eskisini minicik göstermişti.

"Scotty!" Amber, her zamanki gibi elinde eskiz defteri ve kalemiyle oturduğu havuz kenarındaki sandalyeden el salladı; güneş gözlüğü, kıvrıcık siyah saçlarının üstünde gereksiz bir şekilde duruyordu.

Scotty henüz Blade veya Mace'i görmeye hazır olmadığı için, Amber doğruca ona doğru gitti.

"Amber." Tuhaf kuzenine sarıldı ve bir plaj sandalyesi çekti. "Doğum günün kutlu olsun."

Defterini ve kalemini bir kenara atan Amber iç geçirdi. "Sadece bir gün. İnsanlar neden bunu bu kadar abartıyor, anlamıyorum."

"Stryke gibi konuşuyorsun."

Gülerek, "Bu konuda onunla kesinlikle aynı fikirdeyim," dedi.

Stryke gibi, Amber de ilgi odağı olmaktan hiç hoşlanmazdı, hatta nadiren Grönland'daki ailesinin evinden çıkardı. Çıktığında da, sadece iyi bildiği yerlere giderdi. Scotty onu birkaç kez öğle yemeğine çıkarmayı başarmıştı, ama sadece küçük kasabalardaki sakin kafelere gittikleri için.

"Ailen nerede?" diye sordu Scotty. "Buraya geldiğimde onları görmedim."

"şurada." Amber çenesiyle, ebeveynleri Regan ve Thanatos'un amcaları Reseph ve teyzeleri Jillian ile cornhole oynadıkları yeri işaret etti.

"Bebek nerede?" Regan, zorlu bir hamileliğin ardından Amber ve Logan'ın küçük kardeşini yeni doğurmuştu ve bu, bebeğin dünyaya ilk çıkışıydı.

"Bebek arabasında."

Scotty gözlerini kısarak baktı ve sonra başını salladı. "Ah, doğru. Cehennem köpeği önümde durduğu için görmek zor."

Amber elinde duran kola bardağına uzandı. "Cujo ona takıntılı. Logan'a, Eva'yla bir an önce çocuk yapmaları gerektiğini söyledim, böylece zavallı köpeğin göz kulak olacağı bir şey olur."

Yavruyken yetim kalan Cujo, Logan henüz bebekken ona bağlanmıştı ve o günden beri ikisi ayrılmaz bir ikili olmuştu. Cehennem köpekleri konusunda

. Ya seni yemek isterlerdi ya da seni korumak isterlerdi. Arada bir şey yoktu. Hiç. Eğer sevdikleri ve taptıkları biri değilsen, yiyecek olurdun. Ya da daha kötüsü.

“Umarım bu şansı yakalarlar,” dedi Scotty, Eva’yı düşünerek. Logan bu sabah herkese mesaj atmış, Eva’nın kendine geldiğini ve o kadar iyi olduğunu, partiye katılmayı planladıklarını bildirmişti.

Amber, Scotty'nin ne anlama geldiğini anlayamadığı, belirsiz bir baş sallama yaptı. Kuzeni... o bazı şeyleri bilirdi. Kimse nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu, ama o sadece... biliyordu. Ve eğer bir şeyi açıklamak istemiyorsa, ne kadar ısrar ederseniz edin, ne kadar sataşırsanız sataşın, ne kadar yalvarırsanız yalvarın, onu ağzından çıkaramazdınız.

Scotty denemedi bile.

Talon, şeytani Barbie kız arkadaşı Scorn ile yanlarından geçerken Amber'ın bakışları daraldı ve kızgınlıktı. Kimse o kaltağı sevmezdi, ama Amber'ın ona karşı özellikle güçlü duyguları vardı. Amber'ın Talon'a karşı da özellikle güçlü duyguları vardı, ama tamamen farklı bir şekilde.

Ancak bugün bakışları her zamankinden daha ateşliydi. Ateşli bakışları, bronzlaşmış yanaklarına bile hafif bir kızarıklık getirmişti.

"Tamam, kuzen." Scotty, komplo kurar gibi sesini alçaltarak konuştu. "Neler oluyor?"

Kötü Barbie, sanki konuşmalarını duymuş gibi başını çevirdi ve Amber'a kötü niyetli bir gülümseme attı. Vay canına. Ne kadar da küstah.

"Yemin ederim ki onun ölmesini istiyorum," diye homurdandı Amber ve Scotty şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Amber, tanıdığı en uysal ve çekingen insandı. Bu sözlerin onun ağzından çıkacağını hiç beklemiyordu. Asla.

"Ciddi misin?"

Amber, düşmüş meleğe yönelttiği ölümcül bakışlarını ondan ayırdı. “Sen gelmeden hemen önce beni mutfakta köşeye sıkıştırdı. Talon’u istediğimi bildiğini söyledi. Ama bunu iğrenç ve açık bir şekilde anlattı. Sonra muhtemelen oturup onu kendi bacaklarının arasında hayal ettiğimi ve onunla birlikte olanın ben olmasını dilediğimi söyledi.”

Öfke, yakıcı ve sıcak bir şekilde Scotty'nin damarlarında dolaştı. “Dalga mı geçiyorsun benimle?”

Amber, babasının soluk sarı gözlerini miras almıştı ve o anda gözleri sıcak sitrin taşları gibi parlıyordu. “Eğer ona bir kez daha bakarsam, beni deşip kendi bağırsaklarımla boğacağını söyledi.”

"O öldü." Scotty, Kötü Barbie'ye öfkeyle baktı. "Onu senin için öldüreceğim."

"Ah, ne kadar tatlısın," dedi Amber. "Hiç düşmüş bir melek öldürdün mü?"

"Hayır, ama ne kadar zor olabilir ki?"

Amber, Scotty'nin küstah sorusuna burun kıvrıldı. Düşmüş melekleri öldürmek son derece zordu. Atlılar bile mecbur kalmadıkça onlara karşı çıkmazlardı. Scotty ne kadar yetenekli bir savaşçı olsa da, o da yarı insandı ve bir düşmüş melek onun için biraz fazla zor bir rakip olabilirdi.

Yine de Scotty bu konuyu öylece bırakmayacaktı. Bir şekilde Scorn bunun bedelini ödeyecekti.

Amber'a döndü. "Talon'a onun söylediklerini anlatacak mısın?"

"Hayır." Amber kollarını dizlerinin etrafına doladı ve kendini kapattı. "Zaten muhtemelen bana inanmazdı. Ayrıca, ona aşık olduğumu düşünmesini istemiyorum."

"Ama öyle."

Amber'ın yanakları daha koyu bir kırmızıya boyandı. "Değilim."

"Kızım, istediğin kadar yalan söyle, ama adeta üzerinde bir tabela taşıyorsun."

Amber'ın yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Talon'un bildiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Scotty, Talon'a bir göz attı. "Erkekler bu tür konularda hiç farkında olmazlar."

"Umarım öyledir." Amber sodasından bir yudum aldı ve masaya geri koydu. "Eğer öğrenirse ölürüm."

"Neden?" Scotty, Talon'un soğutucudan bir bira alıp onu pis kız arkadaşına atmasını izledi. "Belki bilseydi sana karşı da aynı şekilde hissederdi."

"Tabii, ne demezsin." Amber gözlerini devirdi. "Bana küçük kız kardeşiymişim gibi davranıyor."

"Şey... tabii ki. O, kardeşinin en yakın arkadaşı. Seni, en yakın arkadaşının peşinden ayrılmayan kız kardeşi dışında bir şey olarak görme şansı hiç olmadı. Dürüst olmak gerekirse tatlım, ona bunun için hiçbir neden vermedin." Scotty, Amber'a baştan aşağı bir bakış attı ve sözlerini düzeltti. "Şu ana kadar. Bikini giydiğine inanamıyorum." Normalde Amber, bol şortlar ve tişörtler giyerdi.

"Aptal mı görünüyorum?" Amber kendini daha da kıvrıldı. "Bunu giymek istemedim. Leilani zorladı."

"Harika görünüyorsun! Lei moda ve kızlara özgü konularda her zaman haklıdır. Onu dinlemelisin." Scotty uzanıp kuzenini dik oturmaya zorladı. "O güzelliği göster kızım. Talon bunu görmezden gelemes."

"Havuzdan çıktığımda bana mutlu yıllar diledi, ama bikinimi fark etmedi. Bana bakmadı bile."

Scotty, bunun Talon'un farkında olduğu ama bakmamaya çalıştığı anlamına geldiğini düşündü. Belki de Amber'ın artık Logan'ın sinir bozucu küçük kız kardeşi olmadığını, yetişkin olmanın getirdiği her şeye hazır, güzel ve düzgün vücutlu bir kadın olduğunu fark etmişti.

Sıcak, terli seks gibi.

Scotty, Blade ile geçirdiği zamanları hatırlayınca yüzü kızardı. Avuçlarının altında hissettiği kaslı vücudu zihninde hâlâ tazeydi, çıkardıkları sesler de öyle. Nefes nefese kalışları, inlemeleri, ilk boşaldığı zamanki derin, erkeksi kükremesi.

Adını haykırmıştı.

Kadınsı bir hayranlıkla titredi ve kalbi çarpıştı.

Sonra onu çimlerin üzerinden geçerken görünce kalbi aniden durdu.

Tanrım, o mükemmellikti. Yıpranmış kot pantolonun içindeki uzun, kaslı bacakları onu iş arkadaşlarının toplandığı yere doğru sorunsuzca taşıyordu. Tıpkı o sürtük kurtadam Nikki gibi, o yaklaşırken neredeyse salyalarını akıtıyordu. Geçmişte, hem Blade hem de Mace ile geçici yatak arkadaşları olmuştu, ama Scotty, onun geçici seksten çok daha fazlasını istediğinden şüpheleniyordu. O sürtük, kesinlikle onlardan birini eş olarak kapmak istiyordu.

Scotty'nin cesedi üzerinden geçmeden olmaz. O erkekler onundu. Tabii ki romantik anlamda değil.

Yalancı.

Boğazındaki suçluluk duygusunu yuttu. Scotty ve Blade, Mace'e gerçeği itiraf edene kadar bu bir yalan olarak kalacaktı.

Blade, Nikki'ye gülümsedi ve ona sarıldı, ama ayrıldıklarında bakışları onun arkasına kaydı ve sertleşti.

Scotty, bakışlarını kardeşi Stryke'a yöneltti. Stryke, bir kolunu hamile eşi Cyan'ın beline dolamış, anne babalarıyla konuşuyordu.

Şimdi oraya gidip... ne yapmalıydı? Aralarında hiçbir şey olmamış gibi "Merhaba" mı demeliydi?

Kahretsin, bu berbat bir durumdu. İşte tam da bu yüzden anlaşıma yapmışlardı.

Seks her şeyi değiştirmişti.

Bunu atlatacağız.

Atlatacağız. Atlatmak zorundayız.

"Hey." Amber koluna hafifçe vurdu. "Seni çağırıyorlar." "Ne? Oh." Mace ve birkaç DART meslektaşı

Blade'in yanına gelmişlerdi ve ona gelmesini işaret ediyorlardı. Aslında, Blade işaret etmiyordu. Sanki başka herhangi bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

Scotty o hissi bilirdi.

Amber'a döndü. "Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Amber, Scotty ayağa kalkarken kolunu tuttu. "Talon'a sana söylediklerimi anlatma. Yemin et."

Boş versene. Talon'un, psikopat kız arkadaşının Amber'la uğraştığını bilmesi gerekiyordu. Ama Scotty bu hafta yeterince sözünü tutmamıştı, o yüzden sözünü tutacaktı. Ayrıca, her zaman bir çözüm yolu vardı.

Düşmüş melekler her zaman ortadan kaybolurdu.

"Yemin ederim, Talon'a tek kelime bile etmeyeceğim." Kötü Barbie

ise başka bir hikayeydi. Scotty başparmağını arkadaşlarına doğru salladı. "Gitmem lazım." Amber'ı eskiz defteriyle baş başa bırakarak

avluyu geçti. Lyiah Zee,

DART'ın Medya Müdürü, onu Mace ve Blade'in arasındaki boşluğa yönlendirdi. "Burada dur," dedi. "Şirket bülteni için sizin bir fotoğrafınızı çekmek istiyorum. Wendigo görevini öne çıkarıyoruz."

Scotty iniltiyi zor tuttu. Wendigo görevini bir daha asla düşünmek istemiyordu. Bunu yapmak, ona yamyam canavarlardan çok daha fazlasını düşündürüyordu. Mace'in dişleri boğazına saplanırken onun kucağında oturmayı düşündürüyordu. Blade'in güçlü vücudu ona doğru dalarken onun altında olmayı düşündürüyordu. Hiçbir erkeğin ona Mace ve Blade'in hissettirdiklerini hissettirebileceğini merak etmesine neden oluyordu.

Lyiah sabırsızca bir hareket yaptı ve Scotty, iki erkeğin arasına dikkatlice sıkıştı, kalçası Blade'in eline değdiğinde irkildi.

Sakin ol. Seks yapmadan önce sana milyonlarca kez dokundu ve sen hiç böyle tepki vermedin.

Tanrım, kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Durumdan bir adım geri çekil ve mantıkla bak. Duygularla değil.

Babası, onun çok daha vahşi ve dürtüsel olduğu zamanlarda, eğitim sırasında ona bunu söylerdi. Ama yıllardır ona bunu söylememiştir. Söylemesine gerek kalmamıştır.

Buradaki sorun, duygularını bir kenara bırakamamasıydı, çünkü onların ne olduğunu bile bilmiyordu.

Parti coşmuştu. Horsemen, Amber'ın doğum günü için elinden geleni yapmıştı, hatta dünyanın en popüler gruplarından birini bile ayarlamıştı. Aslında bu iyiliği Stryke istemiştir, ama yine de harikaydı. Her an başlayabilirlerdi. Belki o zaman Blade, müzik başlar başlamaz oradan ayrılacak olan Stryke'a somurtmayı bırakırdı. Stryke seslere karşı her zaman hassas olmuştu, ama müzik onu özellikle rahatsız ediyordu çünkü müziği kelimenin tam anlamıyla tadabiliyordu ve nedense tadı her zaman kötü geliyordu.

Bu çok kötü olurdu.

"Siz ikiniz biraz daha yaklaşabilir misiniz?" Lyiah, Blade ve Mace'e işaret ederek Scotty'nin yanına yaklaşmalarını istedi.

"Tabii." Mace kolunu Scotty'nin omuzlarına doladı ve Scotty kolunu onun beline dolarken onu şakacı bir hareketle kendine çekti. Sert bir şekilde biraz yaklaşmış ama yine de yarım adım uzaklıkta duran arkadaşına bir göz attı. "Hey. Blade. Buraya gel."

Blade kısa ve pişmanlık dolu bir gülümseme attı ve Scotty'ye, kol kol, kalça kalça yapıştı. Her şey son derece garipti.

"Hadi ama Blade." Lyiah ona sinirli bir bakış attı. "Kollarını onların omuzlarına dolan. Hani, sanki sokaktaki yabancılar değil de arkadaşmışsınız gibi. Haber, biriminizin dostluğunu ve takım çalışmasını vurgulayacak."

Blade tuhaf bir şekilde telaşlanmış görünüyordu; başını salladı ve kolunu dikkatlice Mace'in kolunun hemen altına, Scotty'nin sırtına koydu.

Belki de Blade'in Lyiah'a karşı bir şeyler hissetmişti? Lyiah sevimli, zeki ve

seks sırasında beslenen bir tür olarak, yatakta muhtemelen çok eğlenceliydi. Ama Blade'in kadınların yanında garip davranması pek ona göre değildi. Birini isterse, nadiren reddedilen bir erkeğin özgüveniyle peşine düşerdi.

Seminus iblisi olmanın harika yanı da buydu. Kadınlar seni isterdi. Direnmek boşunaydı falan filan. Şehvet iblisleri olarak, doğaüstü bir yakışıklılık, güçlü, baştan çıkarıcı feromonlar ve bir kadını bayılana kadar tatmin etme yeteneği ile donatılmışlardı.

Bunun bedeli ise, kadınlar onları ne kadar severse de, erkekler onlardan o kadar nefret etmesiydi. Mace kıskanç ya da sinirli rastgele tiplerle başa çıkabilirdi, ama açgözlü lanet olası paralı askerlere karşı dikkatli olmak zorundaydı. O piçler, kaçırdıkları Sem'leri sapıklara satarak servet kazanıyordu; köleleştirilmiş Seminus iblislerinden karaborsa afrodizyakları üreten sapıklara.

Mace titredi. O zavallı erkeklerin çoğu yavaş ve işkence dolu bir şekilde öldü; o kadar kurutulmuşlardı ki, sonunda adeta kabuk haline gelmişlerdi.

Hiç hoş değildi, özellikle de afrodizyaklar yasal olarak satın alınabiliyorken. Tabii ki StryTech tarafından üretilenler.

Mace, Sems'lerin StryTech tarafından üretilen ve pazarlanan yasal kremler, tentürler ve haplar için *keyifle* sperm bağışında bulunabildikleri tesise hiç gitmemişti. Yine de, sıkılmış erkeklerden her damlayı bile çıkaran son derece yetenekli kadınlar çalıştığını duymuştu.

Ne yazık ki ve sinir bozucu bir şekilde, her zaman karaborsa ürünlerinin, elde edilme şekli nedeniyle daha iyi olduğuna inanan bir kesim olacaktı. Bazı insanlar, erkek ne kadar acı çekerse, sonuçların o kadar güçlü olacağına inanıyordu. Pislikler. Bunlar, korku ve acının hayvan etini daha lezzetli hale getirdiğine inanan aynı cahil pisliklerdi, oysa tam tersi geçerliydi.

"Tamam, gülümse! Bana biraz dişlerini göster, Mace." Lyiah parmağını bileğindeki iletişim cihazının üzerinde gezdirdi ve holografik bir kamera açıldı.

Mace, hafif flaşlara karşı sırttı ve başını biraz sağa eğdi. Sol tarafı daha iyi çıkıyordu.

"Şimdi ciddi ama biraz da kendini beğenmiş bir ifade takın." Lyiah, sanki bir çocuk futbol takımını coşturmaya çalışıyormuş gibi konuşuyordu. "Sizler, bir zamanlar efsanevi olduğuna inanılan yeni bir türü keşfettiniz. Sizler rock yıldızısınız!"

"Sırada Bigfoot ve Nessie var." Mace sırttı, sonra yarım yamalak bir özür mırıldandı. "Tamam. Ciddi. Anladım."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve en sert ikinci yüz ifadesini takındı. Çelik gibi, ama içinde biraz da yaramazlık barındıran bir ifade. Çocukken aynanın karşısında bunu defalarca prova etmişti. İnsanlar sana sakın ol, sessiz ol ya da daha ciddi ol demeden önce, bir maske takınmada ustalaşabilmen için çok fazla zaman geçmesi gerekiyordu.

Blade'e bir göz attı. Blade sakın olmayı başarmıştı, ama Mace kadar dalga geçmeyi seviyordu.

"Ne dersin, Blade? Ky'den yeni bir Kriptid departmanı kurmasını isteyelim mi? Bigfoot'la başlayabiliriz. Sonra Yeti gibi yapabiliriz. Ya da chupacabras—"

"Lanet olası vahşi doğadan bıktım artık." Blade'in ses tonu en iyi şekilde "*havayı bozan*" olarak tanımlanabilirdi. "Sadece normale dönmek istiyorum."

Şimdi, Scotty'nin genellikle araya girip ortamı neşelendirdiği an gelmişti.

Ama o bunu yapmadı. Bir sonraki fotoğraflar için poz verdi, ciddi ama kendinden emin bir ifade takındı, ama bakışları uzaklara dalmıştı.

"Blade," diye homurdandı Lyiah. "Scotty'den uzaklaşıp duruyorsun. Aradaki mesafeyi kapat."

Scotty, Blade'i geri çekti ve ona "kes şunu" der gibi bir bakış attı.

Neler oluyordu böyle? Bu olay, dün gece ikisi arasındaki hava ve Scotty'nin tuhaf davranışları... Evet, ondan bir şeyler saklıyorlardı. Ve mesele Scotty'nin Skoll'la çıkacak olması değildi.

"Dostum." Blade'in omzuna dokundu. "Ne var?"

"Hiçbir şey."

"Garip davranıyorsun. İkiniz de öyle. Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

Scotty şaşkınlıkla ona baktı, ama Blade sadece başını salladı.

"Hadi ama çocuklar." Lyiah'ın sesi yalvarır gibiydi. "Sadece bir fotoğraf çekmem gerekiyor."

Mace, sert yüz ifadesini tekrar takındı, ama yüzüne o şakacı gülümsemeyi takınamadı. Zihninin köşelerinde korkunç bir şey onu rahatsız ediyordu, gelişmesine izin vermekten korktuğu bir şüphe.

"Sonunda," dedi Lyiah, memnun bir ifadeyle.

Sanırım istediği fotoğrafı çekebildi. Mace bu noktada bunun umurunda olup olmadığından emin değildi. Şüphe daha da karardı, bir kabus iblisinin uzun, ince parmakları gibi düşüncelerine nüfuz etti.

Hayır. Oraya gitme. Sakın oraya gitme.

"Teşekkürler, çocuklar." Lyiah'ın kamerası kapandı. "Ky'nin bu haberin yayınlanmasına izin vereceğini umuyorum. DART için harika bir tanıtım olur. Ve tabii ki sizin için de. Tebrikler!" Onlara kısaca el salladı ve arkadaşlarının yanına gitmek için uzaklaştı.

Scotty ve Blade, aralarına yıldırım düşmüş gibi birbirlerinden uzaklaştılar, yüzlerinde suçluluk maskeleri vardı.

Hayır.

Mace'in midesinde hissettiği o batma hissi onu neredeyse dizlerinin üzerine çöktürecekti.

Hayır!

Olamazdı. Birlikte yatmamışlardı. Yatmamışlardı.

Ama ya yatmışlarsa?

Sıcak, yakıcı bir öfke içinden fışkırdı; Scotty ve Blade'in birbirlerine daha da kısa, suçluluk dolu bakışlar atışını izledikçe bu ateş daha da alevlendi. Utanç verici bir kaçamaktan sonraki sabah yaşanan o garip bakışlar.

Mace bunu yaşamamıştı. Ama görmüştü. Ve tam da... öyle... görünüyordu.

Hayırrrrrr.

Gerçek iyice kafasına dank edince, göğüs kafesi sıkıştı ve ciğerlerindeki havayı sıkıştırdı. Üçü birbirlerini her türlü durumda, neredeyse her türlü çıplaklıkta görmüşlerdi ve yıllar boyunca bir yün yumağından daha sıkı birbirlerine dolanmışlardı, ama birbirleriyle hiç bu kadar rahatsız olmamışlardı.

Buna neden olabilecek tek bir şey vardı.

Blade ve Scotty'nin bir kulübede birlikte oldukları görüntü zihnini yakıyordu. Onları ateşin önünde, belki bir ayı postu üzerinde ya da başka romantik bir şeyin üzerinde yuvarlanırken hayal edebiliyordu. Blade'in nasıl sikiştiğini biliyordu; adam sert ve yoğun sevişmeyi severdi. Scotty'yi paramparça ederdi.

Mace bu son düşüncesini yeniden değerlendirdi. Scotty, kendini savunabilen vahşi bir kedi idi. Blade'in cinsel saldırısı altında ezilmezdi.

Hatta bundan zevk alacaktı.

Blade'i ters çevirip üstüne çıktığı görüntüsü, kafasında erotik bir film gibi oynuyordu. Çıplaktı, soluk teni ateşin ışığında parlıyordu, Blade'in sert hatlı, bronzlaşmış vücuduyla tezat oluşturuyordu. Kalçalarını onun kalçalarına sürüp onu sürerken, ondan daha fazlasını isterken, göğüslerinin arasında ter parılıyordu, saçları ince sırtından lav şelalesi gibi akıyordu.

Öfkesi yeni bir seviyeye ulaştı, o kadar sıcaktı ki neredeyse duman kokusunu alabiliyordu.

Kendini bildik bileli Blade ile en iyi arkadaştı ve bu, onu ilk kez dövüp pestilini çıkarmak istediği andı. Ama burada değil. Onlarca insanın, arkadaşlarının ve ailelerinin önünde değil. Mace dürtüsel bir pislik olabilir, ama tamamen kontrolsüz biri değildi.

Çoğunlukla. Şu anda kendini kontrol altında tutmak için olağanüstü bir irade gerektiriyordu.

"Benimle gelin," diye homurdandı, sözleri öfkeden o kadar çarpıtılmıştı ki, kendisi bile zorlukla anlıyordu.

Mace onlara soru sorma fırsatı vermedi. Yumruklarını sıkıca kenetleyip eve doğru büyük adımlarla yürüdü, her adımını bir öncekinden daha sert atıyordu. Arkasında yanık izler bırakıyor olmalıydı, ama geriye bakıp kontrol etmedi.

Kapı kapanıp içeri girdikleri anda, Mace o sıkı yumruklarından birini Blade'in çenesine o kadar sert vurdu ki, kendi omzunun çıktığını duydu. Blade geriye sendeledi ve parlak çeliğe bir çukur açacak kadar güçlü bir şekilde duvara çarptı.

"Mace!" Scotty ikisinin arasına atladı ve Mace'in Blade'e bir darbe daha indirmeden yolunu kesti. "Lanet olsun! Ne yapıyorsun?"

Mace onu görmezden geldi, tüm dikkatini Blade'e vermişti. Blade'in şaşkın ifadesi ve kanayan dudağı, Mace'e onu vurduğu için neredeyse pişmanlık hissettirdi. Neredeyse. İhanetin boyutu, onu öfkeden deliye çevirmişti.

"Seni piç!" diye hırladı. "Yeminimizi bozdun ve onu becerdin!" Scotty'ye döndü ve parmağını yüzüne doğrulttu. "Ve sen. Bunu nasıl yapabildin?"

Mutfaktaki hava durdu. Ağır ve şok ve utanç katmanlarıyla yüklüydü, dalgalar halinde yayılıyordu.

Zaten kremsi solgun olan Scotty'nin teni bembeyaz oldu, çilleri neredeyse suçlamaya meydan okurcasına öne çıktı.

Sessizlik, bir kefen gibi üzerlerine çöktü.

"Cevap ver!"

Mace'in kükremesinden irkilen Scotty sıçradı. "Mace. Lütfen. Öyle değildi."

Nefesi ciğerlerinden acı verici bir şekilde dışarı çıktı. Bu doğruduydu. Evet, şüphelenmişti, ama içindeki hiç de küçük olmayan bir kısmı yanıldığına emindi. Her şeyi hayal ettiğine.

Scotty boğazını yutkundu, ama *durumun öyle olmadığını* açıklayamadan, adam kendini kaybetti.

"Ama inkar etmiyorsun." Hayır, elbette inkar etmiyordu. Sadece yere baktılar, birdenbire o lanet olası mavi lekeli betona merak sarmışlardı. Öfkesinin seviyesi mi? Maksimumda. Tamamen tavan yapmıştı. Tek düşünebildiği, Scotty'nin onlara onu becerecek birini bulmalarını istemesiydi. "Ne oluyor lan? Ne *oluyor lan*, Scotty? Bekaretini kaybetmek için o kadar çaresiz miydin ki ne yaptın? Ben hastanede yatarken onu baştan mı çıkardın?"

"Ne? Hayır!" Öfke ya da daha çok suçluluk duygusu yüzünü kıpkırmızı yaptı. "Tanrım, Mace, başka seçeneğimiz yoktu!"

İnanamayan gözlerle ona baktı. "Hayır... başka *seçeneğiniz* yok muydu? Ne, bekaretinle ilgili acil bir durum mu vardı? Kızlık zarın birdenbire...?"

"Yapma." Blade'in sesi, şiddet tehdidiyle gürleyen düşük bir hırıltıydı. "Onunla öyle konuşma, Mace. Seni uyarıyorum."

Blade bu uyarıyı kıcına sokabilirdi. "Yoksa ne? Onu tekrar sikecek misin?"

Aniden, bir Atlı'nın kızgın, kızıl saçlı kızının yumruğu yanağına çarptı ve onu buzdolabına savurdu.

"Aptal gibi davranmayı kes!" diye bağırdı. "Blade ölüyordu. Bu çılgın mağara sistemine düştük ve sırt çantasını kaybetti. Bastırıcıları içindeydi. Ölmesini mi tercih ederdin? Hemen en kötüsünü varsayman da oldukça berbat bir davranış."

Kızın sözlerinin öfkesini delip geçmesi birkaç saniye sürdü. Tamam, tabii, o da haddini aşmıştı. Ama lanet olsun, Blade'in Scotty ile yattığını bilmek kalbine saplanan bir mızrak gibiydi. Ve bunu ondan sakladıklarını bilmek durumu daha da kötüleştiriyordu. Yani, evet, o da batırmıştı, ama onlar kadar değil. Ve onların durumu tersine çevirmelerine izin vermeyecekti.

"Belki dürüst olup bana söyleseydiniz, en kötüsünü düşünmek zorunda kalmazdım! Neden bana söylemediniz ki?"

"Mace, söyleyemezdik. Sağlığın..."

Scotty'yi görmezden gelerek, Blade'e döndü. "Peki sen enjeksiyonlarını nasıl kaybettin?"

Blade dudaklarındaki kanı sildi. "Ne, bilerek mi kaybettığımı sanıyorsun?"

"Bence dikkatsiz davrandın. Sırt çantayı takmaktan nefret ediyorsun. Her iki saniye durduğumuzda onu çıkarmaman gerektiğini sana milyonlarca kez söyledim."

"Siktir git!" diye bağırdı Blade. "Sen orada değildin çünkü dikkatsiz davranıp patikadan saptın. Bana hiçbir şey için suçlama hakkın yok."

Oturma odasından bir kapının açılma sesiyle hepsi sessizleşti, ama içeri giren kişi bir dakika sonra çıktı. Yine de bu, mutfaktaki sıcaklığı ve Blade'in ses tonunu birkaç derece düşürmek için yeterliydi.

"Zaten önemi yok," diye mırıldandı Blade. "Olan oldu. Hayatımı kurtardı, ama bu tek seferlik bir şeydi ve bir daha olmayacak. Mutlu musun?"

Hayır, Mace mutlu değildi. Hiç de değil. Tamam, elbette, mantıken Blade ve Scotty'nin doğru şeyi yaptığını kabul edebilirdi. Ve belki de bunun unutulabileceğine bile inanıyorlardı. Ama şişenin mantarı çıkmıştı ve kimse onu tekrar yerine takmayacaktı.

Girmişti.

Blade *yerine koymuştu*, tamam. Öfke ve kıskançlık, Mace'in kalbinde açılan taze yarayı tırmalıyordu. *Blade*, onun bekaretini alan kişiydi. Onunla eşsiz bir deneyim yaşamış, Mace'in asla tekrarlayamayacağı ya da parçası olamayacağı, ömür boyu unutulmayacak bir anı vermişti.

"Üzgünüm, Mace," dedi Scotty sessizce. "Ama bu, bir süre önce beni o deniz canavarından kurtardığınız zamandan farklı değildi. Ya da Blade'in bir keresinde kalbini yeniden çalıştırmamasından. Ya da birkaç gün önce sana kanımı vermemden. Biz birbirimize yardım ederiz."

Mace çıldırmaq istedi. Bir şeyler kırmak istedi. Bir şeylere yumruk atmak. Bir şeyleri öldürmek. Ailesinin ne yapacağını düşündü. Wraith muhtemelen bir şeyleri öldürme yoluna giderdi. Ama Lore ve Idess ona sakın olmasını söylerdi. Kendini durumdan uzaklaştırıp düşünmesini söylerdi.

Ne yazık ki, Mace öyle bir yapıya sahip değildi. O, düşünürden çok saptırıcıydı. Başkalarını kızdırmayı severdi, ama kendisinin kızdırılmasından hoşlanmazdı. Evet, o Gargantua iblis büyüklüğünde bir ikiyüzlüydü, ama umursamıyordu. Hayatında çatışmayı sevmezdi. İşleri basit tutmak.

Bu durumun basit bir yanı yoktu, bu da onu basitleştirecek kişinin kendisi olması gerektiği anlamına geliyordu. Neyse ki, herkese yalan söylediği kadar kendine de ikna edici bir şekilde yalan söyleyebiliyordu.

Derin ve hırıltılı bir nefes alarak başını salladı ve yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. "Sorun yok. Her şey affedildi."

Scotty'nin gözleri şüpheci, parıldayan yarıklar halinde kısıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Hayır. Blade'e baktı ve yalanlarına devam etti. "O ani yumruk için özür dilerim." Hayır, özlemiyordu. "Eğer bu seni biraz olsun rahatlatırsa, parmak eklemlerim ağrıyor. Yüzün çok sertmiş." Bu kısım doğrudu.

Blade elini uzatıp şişmiş çenesini kontrol etti. "Gerçekten kendimi daha iyi hissediyorum. Ama bunu nasıl telafi edebileceğini biliyor musun?"

Mace inledi. Ne olacağını biliyordu. "Dragon Bait oyununda beni yenmek istiyorsun." Sanal gerçeklik oyunu, Blade'in Mace'i yenebileceği birkaç oyundan biriydi ve bunu kolaylıkla yapıyordu. O kadar kolay ki, aşağılayıcıydı.

"Daha iyi." Blade'in sırtışı düpedüz şeytaniydi. "Haftaya antrenman yaparken Ares'le dövüşmeni istiyorum."

Scotty alçak ve uzun bir ısıklık çaldı. "Vay canına. Bu çok acımasız." Sonra Blade'inki kadar şeytani bir gülümseme attı. "Ama uygun."

Siktir. Mace, Ares ile antrenman yapmaktan nefret ediyordu. Herkes ediyordu. Adam dövüşür gibi antrenman yapıyordu ve hiç merhamet göstermiyordu. Şey, seni öldürmüyordu, bu da bir nevi merhamet sayılabilirdi. Bir nevi. Çünkü dersin sonunda, ölmüş olmayı dilerdin.

"Bunu hak ettim," dedi Mace, hissetmediği bir hafiflikle. Ancak, kendini alkole boğup tüm bunların hiç yaşanmadığını unutma ihtiyacı hissediyordu. En azından geçici olarak. "Burada işimiz bitti mi? Çünkü izgaradaki biftek kokusu beni öldürüyor."

Scotty başını salladı. "Gidelim."

Yumruğunu uzattı. "Takım olalım."

Binlerce kez yaptıkları gibi yumruklarını birbirine değdirdiler. Aynı hissi verdi. Aynı görünüyordu.

Ama öyle değildi. Scotty'nin gülümsemesi fazla duygusaldı. Blade'inki ise fazla zorlamaydı.

Her Şey normale dönmüş gibi gülüp ŐakalaŐarak kapıdan dışarı çıkarken, hiçbir Şeyin bir daha asla normal olmayacağına dair bir hisse kapıldı.

17. Bölüm

Partiden sonraki sabah oyun günü olmalıydı.

Genellikle cumartesi sabahları Scotty, Mace, Blade ve Crux'la —bazen Sabre'le, daha nadiren de Rade'le— takılmak için tesise gelirdi; spor salonu büyüklüğündeki oyun odalarında eski tarz konsol oyunları ya da modern sanal veya karma gerçeklik savaşları oynarlardı.

Ama Scotty, Aleka ile birlikte Harvester'ın kanını bulmak için çalıştığını söyleyen bir mesaj atmıştı. Blade'in yardım teklifini reddetmişti, bu da Sabre son dakikada bir ev toplantısı çağırdığında onun evde olduğu anlamına geliyordu. Bu da, dün geceki o lanet olası garip durumdan sonra Mace ile yüzleşmek zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Mace, Blade ile Scotty arasında olanlara bir şey demedi. Anladığını söyledi. Ama kimsenin bakmadığını sandığı anlarda, Mace'in yüzünde tam bir yıkım ifadesi vardı. Sonra o kocaman, mutlu gülümsemeyi takınıp, müstehcen şakalar, çılgın antikalar ve görevlerinden eğlenceli hikayelerle partiye yeniden katılırdı.

Blade ve Scotty gibi onu iyi tanıyanlar dışında, diğerleri her zamanki Mace'i görmüş olacaktı. Ama hayır, o her zamanki Mace değildi. O, her şeyi derinlere gömen ve umursamaz bir maskenin arkasına saklanan Mace'di. Blade o Mace'den çekiniyordu, çünkü eninde sonunda maske çatlayacak ve dışarı sızan zehirli lav, dokunduğu herkesi yakacaktı.

Blade, Rade, Mace ve Sabre'nin çoktan oturmuş olduğu oturma odasına doğru merdivenlerden inerken midesi burkuldu. Her birine başını sallayarak selam verdi, ancak Mace'in bunu fark edip etmediğinden emin değildi. Bakışlarını o kadar hızlı başka yöne çevirmişti ki, muhtemelen boynu tutulmuştu.

Blade, hâlâ uyku şortu ve tişörtüyle oturan Rade'nin yanındaki kanepede en yakın koltuğa oturdu.

"Harika, herkes burada," dedi Sabre. "Bu toplantıyı Masumi'nin bağı kimin üstleneceğine karar vermemiz gerektiği için çağırdım."

Ah. Demek bu yüzden Crux burada değildi. Dönüşüm geçirmemiş bir Sem olarak, bir eşle bağ kurması ya da Masumi'nin bağı üstlenmesi mümkün değildi.

"Bunu çözmemiz için bize zaman verin," dedi Mace, uzun bacaklarını önüne uzatıp koltuğuna yaslandı. "Bu büyük bir karar."

"Karar vermek için bir aydan fazla vaktimiz vardı ve Stryke bu sabah on dakika boyunca bu konuda bana bağırdı," dedi Sabre. "Artık o ve Cyan eşleştiklerine göre, Masumi ile olan bağı onları rahatsız ediyor."

Blade, Stryke ile herhangi bir konuda aynı fikirde olmaktan nefret ediyordu, ama o da garip hissedirdi. Stryke veya Cyan her tahrik olduğunda, Masumi bunu bağ aracılığıyla hissedirdi ve ne zaman seks yaptıklarını her zaman bilirdi. Hiç hoş değildi.

Sabre devam etti. "Stryke, önümüzdeki yirmi dört saat içinde birini seçmezsek, bağı Talon'a vereceğini söyledi."

Talon mu? İlginç bir seçim.

"O bizimle yaşamıyor bile," diye işaret etti Blade.

Mace omuz silkerek Blade'i başından savdı. "Stryke'ın bağı elinde tutmasından farkı yok. Vazolarından biri her zaman bizimle kalacak. Tabii Talon beni kazıklamaya karar vermezse."

Talon'un bunu yapması imkansızdı, ama Blade yine de bundan hoşlanmamıştı. "Talon, Masumi'nin bağına yakınında bile olmamalı," dedi. "Scorn'la birlikteyken olmaz. O, Talon'a takıntılı ve son derece güvenilmez. Kıskanırsa Masumi'ye ne yapacağı kim bilir?"

"İyi dedin," dedi Mace ve herkes onaylayarak başını salladı. Kimse Talon'un kız arkadaşını sevmiyordu... ki o, onun kız arkadaşı olmadığını ısrarla söylüyordu.

Sabre, köşe masanın üzerinde duran Masumi'nin vazosunu işaret etti. "Neden *ona* ne istediğini sormuyoruz?"

Herkes onaylayarak mırıldandı ve Sabre, Masumi'yi çağırdı. Masumi, küçük evinden hemen ortaya çıktı; kıvrımlı vücudu, dolgun tenini ve hepimizin çok iyi bildiği derin gölgeli yerleri baştan çıkarıcı bir şekilde gösteren şeffaf pembe bir bornozla örtülüydü.

Bir hafta önce, Blade şimdiye kadar sertleşmiş olurdu. Ama zihni sürekli Scotty ile geçirdiği o değerli saatlere geri dönüyordu ve aniden, Masumi onunla kıyaslanamaz hale geldi. Kelimenin tam anlamıyla

artık ona çekici gelmiyordu. Belki de bunun nedeni Scotty'nin yasak meyve olmasıydı — şimdi her zamankinden daha yasak. Belki de Masumi ile seks her zaman harika olsa da, Scotty ile geçirdiği zamanlar şimdiye kadarki en iyisiydi ve sadece bedenini değil, kalbini de doyurmuştu.

Artık Masumi ile birlikte olmak boş geliyordu. Daha da kötüsü, bir ihanet gibi geliyordu. Seks yapmamak için iğnelerini kullanıyor, vücudu ölüyormuş gibi hissedene kadar kendini bokla dolduruyordu. Stryke'ı aynı şeyi yaptığı için eleştirdiği düşünülürse, bu çok komikti.

"Ne var, efendilerim?" Dördünün arasında baştan çıkarıcı bakışlarını gezdirdi. "Sonunda hep birlikte mi olacağız? Belki Talon'u da davet edebiliriz?"

Sabre öksürdü. "Ah, hayır. Senin bağın hakkında konuşuyoruz. Kimin alacağı konusunda bir tercihin var mı?"

"Neden bana bunu soruyorsunuz?" Cüppesinin kuşağını biraz daha sıkı çekti, bir anda baştan çıkarıcı halinden rahatsız bir havaya büründü. "Buna karar vermek bana düşmez."

Zavallı Masumi. Kölelik için doğmuştu, Stryke onu bulana kadar yüzyıllarını kötü Sems'lerle geçirmişti. Onlara güvenmeyi öğrenmesi yıllar sürmüştü ve memnun etmek için can atan çekingen bir kimsesizden, kendine güvenen, cesur bir baştan çıkarıcıya dönüşmüştü. Ama ara sıra, bir şeyler eski güvensizliklerini ve korkularını tetikliyordu. Blade, elini çok çabuk kaldırıp onun irkilmesinden nefret ediyordu. Ya da şu anda yaptığı gibi, ona verdikleri bağımsızlığı reddetmesinden.

Blade nazikçe elini tuttu. "Bir seçeneğin olmalı, Masumi." "Seçenekler özgür insanlar içindir."

Evet, bu sözler tam da kalbine saplandı. Muhtemelen burada toplanan herkesin de öyle hissetmişti. Hepsi, muhtemelen bir zamanlar her birinin hayatını kurtarmış olan bu kadına derinden değer veriyorlardı. Seminus iblisleri için tehlikeli bir dönem olan dönüşüm sürecinde Crux'a rehberlik ederek onu da kurtaracaktı. Ama Blade, kardeşine yardım etmesi için Masumi'den daha çok güvendiği kimse yoktu.

"Masumi, sen özgürsün," dedi Mace. "En azından hayatta kalmak için bir bağı ihtiyaç duyan biri kadar özgürsün."

Başını sallayarak hepsine sevgi dolu bir gülümseme attı. "Seçim yapamam. Hepinizi seviyorum ve herhangi birinizi

yeni efendim olarak kabul etmekten onur duyarım." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve hepsine sorgulayan bir bakış attı. "Şimdi, eğer hiçbiriniz hizmetlerimden yararlanmayacaksa, ben bir film izlemeye devam edeceğim."

Kimse teklifini kabul etmeyince, el salladı ve vazoya geri dönüştü.

Eh, bu hiç de yardımcı olmamıştı.

"Neden çöp çekmiyoruz?" diye önerdi Mace. "Kısa çöpü çeken kazanır."

"Bu aptalca." Rade, başparmağıyla parmağındaki yüzüğü boş boş çevirdi. "Önce onun bağıını üstlenmeye uygun olmayanları elemeliyiz."

"Yani sen," dedi Mace.

Rade başını Mace'e çevirdi, bakışları okunamaz ve soğuktu. Rade'in gözleri her zaman cansızdı. "Benimle birlikteyken mutsuz olur. Başka birini bulsak daha iyi. Yakın zamanda eşleşmeyecek birini."

"O zaman Sabre olmalı," dedi Mace, ağzında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Çünkü şu anda Aleka ile çiftleşme tehlikesi yok."

Sabre, Mace'e parmağını gösterdi.

"Mace," diye araya girdi Blade, "sen alabilirsin. Muhtemelen çiftleşecek en son kişi sensin."

Mace her zaman, tüm Sem'lerin, uygun türden dişileri ne pahasına olursa olsun döllemek için doyumsuz bir dürtüye sahip, şekil değiştiren kötü canavarlara dönüştüğü *s'genesis'e* yaklaşıp kadar çiftleşmeyeceğini söylerdi. Yani, Masumi'nin bağıını üstlenmek için harika bir seçim olurdu.

Saçmalık. Mace'in bir kadınla ilgilenmesini istiyorsun ki Scotty'den dikkatini başka yöne çevirsin.

"Belki de onunla bağ kuran sen olmalısın," diye karşılık verdi Mace. "Böylece, enjektörünü kaybedip yine başın belaya girerse, o bunu hissedip bizi uyarabilir."

Seni orospu çocuğu.

Rade ve Sabre, Mace'in ne demek istediğini merak ederek başlarını çevirip ona bakarken, Blade'in yanakları kızardı.

Odadaki gerginlik, birbirlerine öfkeyle bakarken Blade'in neredeyse görebileceği kadar yoğun bir bulut haline geldi. Mace'in gözlerinin koyu irislerinde altın rengi benekler belirmeye başladı ve Blade, kendi gözlerinin de aynı şekilde göründüğünü düşündü.

Öfkesi içinde bile bunun tuhaf olduğunu fark etti. En son ne zaman birbirlerine kızmışlardı? Kahretsin, nadiren hafifçe sinirlenirlerdi bile. Şimdi Blade fiziksel bir çatışmaya hazırlanıyordu ve Mace'in hemen kafasına mı yoksa vücuduna mı vuracağını merak ediyordu. Her ikisinin de şansı yaklaşık yarı yarıya idi, ama kafasına vurursa, her zaman keskin bir aparkat ile devam ederdi. Vücuduna vurursa, bir sonraki darbe şakağa olurdu.

Blade, Mace'i işte bu kadar iyi tanıyordu. Nasıl düşündüğünü, nasıl dövüştüğünü ve kadınlardan neyi sevdiğini biliyordu. En iyi arkadaşlardı, adeta kardeş gibiydiler ve şimdi, rakip takımların kaptanları gibi karşı karşıya gelmişlerdi.

Scotty için.

İşte bu yüzden ilk başta o anlaşmayı yapmışlardı.

"Lanet olsun, Mace," diye homurdandı. "Her şeyin yolunda olduğunu söylemiştin. Eğer bu bir sorun olacaksa, şimdi halledelim."

"Hey, çocuklar," dedi Sabre, sesi babasına o kadar benziyordu ki Blade, Eidolon'un odaya gizlice girip girmediğini görmek için başını çevirdi. "Bir saniye dışarı çıkalım. Neler oluyor?"

Mace, çenesini sıkıca kenetleyip, yanan bakışlarını Blade'den hiç ayırmadan burun deliklerini genişletti. "Hiçbir şey," diye dişlerini gıcırdatarak söyledi. "Her şey yolunda." Ayağa fırladı. "Ama Masumi'nin bağını kabul etmiyorum. Ben yokum." Elini yıkar gibi kısa bir hareket yaptı ve merdivenleri tırmanarak odasına çıktı.

Tipik. Mace iyi bir çatışmayı severdi, ama başrol kendisiyse durum farklıydı. Ortamı karıştırmayı severdi, ama iş cızırdamaya başlayıp ateşi üzerine sıçradığında, hemen kapıdan çıkıp giderdi.

Rade kanepeye yaslandı ve sorguladığı insanlara baktığı gibi Blade'e baktı. İnsanların zihinlerine girme yeteneği sayesinde, dünyadaki en çok aranan sorgu memuruydu ve DART tarafından duruma göre görevlendirilirdi. Ancak özel Seminus yeteneği olmasa bile, beden dilini ve durumları okuma becerisi sayesinde herkesten her zaman birkaç adım öndeydi.

"Onun derdi ne?"

"Boş ver," diye mırıldandı Blade. "Önemli değil."

Sabre burun kıvrarak güldü. "Saçmalık. Seni tanıdığım onca yıldır, sizlerin kavga ettiğini hiç görmedim."

Blade dişlerini sıkarak konuştu. "Bırak gitsin dedim."

Gergin bir sessizlik oldu. Sonra Rade'nin alçak ve boğuk sesi, sıcak bir bıçak gibi sessizliği yırttı.

"İkinizden biri Scotty ile yattı." Bu bir soru değildi. O biliyordu. Rade her zaman bilirdi. Sırları ortaya çıkarmakta eşsizdi. Neyse ki sırları saklamakta da eşsizdi. Suçlayıcı, her şeyi bilen bakışları, Blade'i bir vitrindeki böcek gibi minderine çiviledi. "*Sen* Scotty ile yattın."

"Vay canına," dedi Sabre fısıldayarak. "Haklı mı? Onunla yattın mı?"

"Scotty'den bahsetmiyorum," dedi Blade. "Konuyu kapat. Ciddiyim."

Bir an orada oturdular, rahatsız edici bir sessizlik içinde kaynıyorlardı. Sonra, sonunda, Sabre küfretti. "İkinizin de Masumi'nin bağını alması gerektiğini sanmıyorum. Şu anda değil." Derin, boyun eğmiş bir nefes aldı. "Öyleyse, sanırım geriye ben kalıyorum. Stryke'a haber vereceğim."

Sabre oradan ayrıldı ve Blade'i Rade'in keskin bakışları altında kıvrınmaya bıraktı.

"Muhtemelen neden Scotty'nin yanında olduğumu merak ediyorsun," dedi Blade. "Ama

—"

"Merak etmiyorum. Sanırım bu bir ölüm kalım meselesiydi, ama her halükarda umurumda değil."

"Bu açık sözlülüğünü seviyorum," diye mırıldandı Blade. Bazen, üçüz kardeşleri arasında terbiyeli olan tek kişinin kendisi olduğunu hissediyordu.

Stryke'ın da nezaketi yoktu, ama kibirli tavırları onu yüz kat daha sinir bozucu yapıyordu. Kendisinin bir pislik olduğunu biliyordu ve umursamıyordu. Rade de kendisinin bir pislik olduğunu biliyordu ve umursayamıyordu.

Blade, Rade'in hayatını ve kişiliğini sonsuza dek değiştiren bebeklik dönemindeki olayı hatırlamıyordu, ama bunun çocukluklarını nasıl etkilediğini hatırlıyordu. Rade sessizdi, o kadar sessizdi ki, bir süreliğine ebeveynleri onun asla konuşmayacağından endişelenmişti. Ama o her zaman izliyordu ve Blade, birkaç yıl önce Rade'in Crux ile konuşmasını kulak misafiri olana kadar bunu anlamamıştı.

Crux on iki yaşındaydı ve Stryke, Rade ve Blade büyüdüğüleri evden taşındıktan sonra ebeveynlerinin satın aldığı New York'un kırsalındaki evin arka bahçesinde isteksizce dart atıyordu.

Stryke hariç herkes babalarının doğum günü yemeği için oradaydı ve Crux tatlıdan sonra sessizce dışarı çıkmıştı. Blade ne olduğunu görmek için dışarı çıktı, ancak alet kulübesinin köşesini döndüğünde Rade'in ondan önce oraya vardığını gördü.

İlk başta ne konuştuklarını duyamadı, ama sözleri netleştiği anda kendini bir davetsiz misafir gibi hissederek durdu.

"Chaos öldüğünden beri kendimi farklı hissediyorum," dedi Crux, parmaklarında bir dart sallanırken, bakışları çimlere sabitlenmiş halde.

"Sanki bir şey eksik gibi." Sems'ler kardeşlerinden biri öldüğünde hep aynı şeyi hissederlerdi ve her zaman bir boşluk kalırdı. Ama Chaos,

Crux'un ikiziydi ve aralarındaki bağ çok yakındılar. Blade'in Rade ve Stryke ile hiç olmadığı kadar yakındılar. "Ben de hep bir şeyin eksik olduğunu hissettim," dedi Rade.

Crux başını kaldırdı. "Her zaman mı?"

"Kendimi bildim bileli."

"O kötü iblis seni bebekken kaçırdığı için mi?" "Belki."

"Ne eksik?"

"Bazen, ruhum olabilir diye düşünüyorum." Rade omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir şey hissetmek için uğraşıyorum."

"Hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Bazen öfke hissediyorum. Ama hepsi bu. Bu yüzden, başkalarının ne hissettiğini ve ne düşündüğünü anlamak için insanları izliyorum. Hiç gerçekten mutlu olmadım. Ya da kıskanç. Ya da korkmuş. Üzüldüğüm tek an, Chaos'un öldüğü zamandı. Sanırım sadece aşırı duyguları hissedebiliyorum. Sevmeyi bile bilmediğimi düşünüyorum."

Blade sertçe nefes aldı. Bu nasıl olabilirdi? Rade'in anne babası vardı. Kuzenleri. Kardeşleri. Peki neden bunu, sadece beş yıl önce Chaos'un ölümünden hâlâ kurtulamamış olan Crux'a itiraf etmişti? Zavallı Crux. Chaos'u kaybetmişti, Stryke'ı da kaybetmiş sayılırdı, ve şimdi de Rade'in onu sevmediğini öğrenmişti.

Ama Crux her zaman yaşımdan daha olgun bir çocuktü ve Rade'in söylediklerini düşünmek için bir an durdu.

"Bu doğru değil," dedi yumuşak bir sesle. "Sen Chaos'u seviyordun. Yoksa o öldüğünde bu kadar uzun süre bu kadar acı çekmezdin. Bunu hissettim, Rade. Senin acın en kötüsüydü."

"Bence," dedi Rade, sahip olmadığını iddia ettiği duygularla boğuk bir sesle, "Stryke'ı unutuyorsun."

"Ama onun ne hissettiğini bilmiyoruz, çünkü o olaydan sonra aramızdaki bağı kopardı." Crux'un sözlerinde acı ve kırgınlık vardı, bu da Blade'in Stryke'a olan öfkesini daha da körükledi. Stryke, tüm Sem kardeşlerinin paylaştığı zihinsel bağı kopararak onları hayatından çıkardığında hepsini incitmişti. Stryke, Blade ve Rade'e ne isterse yapabilirdi, ama Crux'u incitmesi affedilemezdi.

"Blade? Dinliyor musun?"

Blade gözlerini kırptırdı, iç karartıcı geçmişten kopup iç karartıcı şimdiki zamana atılmıştı. "Pardon. Ne dedin?"

"Yatmaya gidiyorum dedim." Rade ayağa kalktı ve merdivenlere doğru yürümeye başladı, ama merdivenlerin dibinde Blade'e dönerek, "İlişkileri anlamam ama Scotty ve Mace'in senin için önemli olduğunu biliyorum. Umarım aranızdaki sorunu çözersiniz."

Blade, Rade'den bu kadar şefkatli sözler duymak karşısında şaşkın olsa da, ona hak verdi. Ama şu anda, bunun iyi bir şekilde sonuçlanabileceğini düşünmüyordu.

Hiç de bile.

18. Bölüm

DART'tan çağrı Brüksel saatiyle sabah beşinde geldi ve Scotty beş dakika sonra karargahta idi. Mace ve Blade ayrı ayrı geldiler, ki bu tuhaftı. Kynan'ın ofisinin önünde içeri girmek için izin beklerken, sessizce durdular, yüzlerinde karanlık bir ifade vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu alçak sesle.

"Hiçbir şey," diye mırıldandılar ikisi de, ama köşedeki tuhaf, şeytani muhafız çalıları hışırdadı.

"Kıskançlık. Açgözlülük. Acı." Fısıldadığı sözler odada zar zor duyuluyordu, ama netti.

Kahretsin. Scotty ellerini beline koydu. "Aramızdaki her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum."

"Öyle." Blade, Mace'e bir bakış attı. "Değil mi?"

"Evet. Tabii." Mace bitkinin taş saksısına tekme attı. "Lanet olası çalı."

"Öfke. Hayal kırıklığı."

Kynan'ın ofisinin kapısı açıldı, ama onları içeri davet etmek yerine, dışarı çıktı ve onları takip etmeleri için işaret etti. "Hadi. Decker ve bir danışmanla buluşacağız."

Patronlarını takip ederek en küçük toplantı odasına girerken birbirlerine meraklı bakışlar attılar. Odada, DART'ın kurucu ekibinden biri olan Decker ve başka bir siyah saçlı erkek masada oturuyordu.

Decker ayağa kalkarak selam vermek üzere ellerini sıktı. Dublin şubesini yönetiyordu, ancak DART'ın kurucularından biri ve şirketin askeri irtibat görevlisi olarak, sık sık Brüksel'deki merkez ofisteki operasyonlara da katılıyordu. Yeni gelen adama doğru eliyle işaret etti; adam ise kısa bir baş sallama ve buz gibi bir bakıştan öteye hiçbir selamlama göstermedi.

"Bu Dare." Decker, Scotty'nin ayakta durduğunda Mace ve Blade'den bile daha uzun olacağını düşündüğü yeni gelen adama işaret etti. "Bu davada bize yardım edecek."

Scotty, Kynan'dan bir açıklama beklerken, Tayla içeri girdi.

"Selam, geciktiğim için özür dilerim." Decker'a sarıldı.

Onlarca yıldır arkadaşılar, ancak aynı yaşta olmalarına rağmen, Eidolon ile olan bağı sayesinde Tay otuz yılı aşkın süredir bir gün bile yaşlanmamıştı. Decker muhtemelen altmışlı yaşlarındaydı ve hâlâ yakışıklı bir adamdı. Koyu sarı saçlarındaki gümüş rengi bile, zaten etkileyici olan duruşuna ayrıcalıklı bir hava katıyordu.

"Hemen konuya gireceğim." Tayla masanın ortasındaki iletişim cihazına dokundu ve 3D bir harita projeksiyonu belirdi. Bir an sonra, şematik görüntünün yanında gerçekçi bir taş bina görüntüsü dönmeye başladı. "Burası Leap Kalesi. Yeni sahibi Patrick O'Hare, bir yıl önce yatak odasında vahşice katledildi. Cinayeti hiçbir zaman çözülemedi ve o zamandan beri, mirası üç yetişkin çocuğu arasında paylaşım konusu oldu. Ayrıca, o zamandan beri, söylendiğine göre burayı hayalet olarak dolaşıyor."

Mace, tembel bir kedi gibi koltuğuna uzandı. "A.) Leap Kalesi'nin her zaman hayaletli olduğu söyleniyor. Ve B.) bu, Medyum Departmanı için bir iş gibi görünüyor."

"Öyle," dedi Tayla. "Medyumlarımızdan birini göndermek isterdik, ama bu çok tehlikeli. Önce vampir yuvası temizlenmeli."

Dare'in dudaklarının köşelerine yavaşça, kötü niyetli bir gülümseme yayıldı. "Vampirleri yakmayı seviyorum," dedi, sesi cehennemdeki kömür çukurları kadar karanlık ve acımasızdı.

Vay canına. Bu adam kadınlar arasında kesinlikle başarılıydı ve Scotty onun bir tür şehvet iblisi olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı. Hepsi aptalca çekiciydi, muhteşem vücutları ve kadınların zevk merkezlerini harekete geçiren sesleri vardı. Bununla birlikte, genellikle bu kadar... acımasız görünmezlerdi.

Mace ona dişlerini gösterdi, sivri dişleri aşağı doğru uzanıyordu. "Ne dedin?"

"Üzgünüm," dedi Dare, kendi çok daha büyük dişlerini gösterirken pek pişmanmış gibi gelmeden. "Kan emicilerle sorunum yok."

"Dur tahmin edeyim." Mace'in sesinde alaycı bir ton vardı. "En iyi arkadaşlarından biri vampir mi?"

Dare, Mace'in alaycılığına karşılık verdi. "Nereden bildin?"

"İşiniz bitti mi?" Tayla ellerini beline koydu ve hepsine anne bakışı attı. Herkes sustu. "Ben de öyle düşünmüştüm." Kale planlarını işaret etti. "Bu sıradan bir yuva değil. Nosferatu klanı."

Gerginlik, havada asılı kalan mizahı yok etti. Nosferatu klanı kaypak, vampir dünyasının gangsterleri ve teröristleriydi; insan yasalarının sınırlarını zorluyorlardı. Sadist, acımasız ve güçlü olan bu klana mensup vampirler, en kötülerinin en kötüleriydi; sıkı sıkıya bağlı bu gruba kabul edilmeden önce güç, dayanıklılık ve vahşet testlerinden geçmek zorundaydılar.

"Kaç kişi?" diye sordu Blade.

Tayla başını salladı. "Bilinmiyor. Aegis'ten gelen istihbarat ve kendi kaynaklarımız, güne bağlı olarak sayının bir düzine civarında olduğunu gösteriyor."

Mace burnunu çekti. "Sadece üçümüz için bir düzine mi? Kolay."

Kolay mı? Mace fazla kendinden emindi. Nosferatu'lar acımasızdı ve öldürmesi kolay değildi. Dört kişilik bir ekip, zafer için iyi bir şans sunuyordu, ama kolay bir zafer olmayacaktı.

Mace, Dare'i işaret etti. "Ona ihtiyacımız yok."

"Ona ihtiyacınız var," dedi Tayla. "O, Nosferatu klanının uzmanı."

İlginç. Scotty, Dare'e bir saniye daha uzun uzun baktı. İri bir adamdı. Kalın, kaslı kolları vardı ve o dar siyah tişörtün altında en az sekiz paket karın kası olduğundan emindi.

Ama o gözler... Delici ve karanlık, insanın içini delip geçiyorlardı.

"Uzman mı?" diye sordu Scotty. "Nasıl?"

"Eskiden onlarla takılırdım." Dare'in açık sözlü cevabı hepsini şaşkına çevirip sessizliğe boğdu. Hiçbir konuda nadiren sessiz kalan Mace hariç.

"Onlarla takılır mıydın? Neden?" Dare omuz silkti. "Boşa harcanmış gençlik."

"Oldukça boşa harcanmış bir gençlik," diye araya girdi Blade, Dare'i gözlerini kısarak izliyordu, bir avcı başka bir avcıyı değerlendiriyordu.

Scotty'nin hafızasının köşelerinde bir şey kıpırdadı. Bütün bunlar ona belli belirsiz tanıdık geliyordu. Dare. Dare... *Dare?*

Nefesini tuttu. Bir aptal gibi ona bakakaldı. "Sen...?"

"Cat ve Hades'in oğlu," diye tamamladı Tayla.

Mace ve Blade de aynı anda dönüp ona baktılar. Çünkü vay canına. Evet, Scotty Kıyamet Atlıları'ndan birinin kızıydı.

Evet, Azrail'in kızıyla arkadaştı. Evet, büyükbabası gelmiş geçmiş en güçlü meleklerden biriydi.

Ama hadi ama. *Hades* mi? O ve düşmüş melek eşi, Sheoul-gra'yı yeniden inşa etmek için çalıştığı süre boyunca birkaç yıl Sydney'de yaşamışlardı ve babasının adasını birkaç kez ziyaret etmişlerdi. Ama Hades, yaşamaları için krallığını yeterince inşa ettikten sonra, neredeyse ortadan kaybolmuşlardı.

"Yani, Hades bu yüzden mi Sheoul-gra'yı bitirmedi?" diye sordu Mace. "Ona yardım etmek yerine Nosferatu'yla oynaşıyordun diye mi?"

"Mace!" Scotty fısıldayarak, dirseğiyle onun kaburgalarına hafifçe vurdu. O, hiçbir zaman dilini tutmayı becerememişti, ama sebepsiz yere tamamen yabancı birini kıskırtmak, onun için bile fazla ileri gitmekti.

"Hayır, sorun değil," dedi Dare, sesi engerek zehiri kadar pürüzsüz ve ölümcül. "Sheoul-gra tamamlanmak üzere. Ve Mace'i ilk... misafirimiz olarak ağırlamaktan onur duyarım."

Ooh, güzel espri. Sheoul-gra'nın *konukları* ölmüştü, şanslıysalar reenkarne olana kadar ıstırap ve işkence içinde zaman geçiriyorlardı.

"Ölüm tehditlerini görev başarıyla tamamlandıktan sonraya saklayalım," dedi Decker. "Duruma geri dönelim. Bir sorun var. Vampirlerin elinde tutsaklar var. İnsan tutsaklar. İrlanda hükümeti onların sağ salim geri getirilmesini istiyor."

Mace elini kaldırdı. "Bir dakika. Leap Kalesi o kadar da büyük değil. Çocukken turla gezmiştim. Vampirlerin ve esirlerin barınabileceği kadar büyük ve sağlam değil."

Decker başını salladı. "O zamandan beri kale kısmen restore edildi. Ayrıca vampirler tepenin içinden tüneller kazmışlar. Artık birçok giriş ve çıkışları var, ayrıca saklanacak çok yerleri de."

"Nosferatu'lar keşfedildiklerini biliyorlar mı?" diye sordu Scotty.

"Sanmıyoruz," dedi Tayla. "Ama Aegis yaklaşık sekiz aydır iki farklı hücreyi takip ediyordu ve bunlardan biri bir ay önce radardan kayboldu, yani Aegis'in peşlerinde olduğunu tahmin ediyor olabilirler. Bununla birlikte, Aegis pek de kurnaz sayılmaz. Nosferatu'lar DART'ın geldiğini fark etmeyecekler." Dare'e bir göz attı. "Ve bir başka karmaşık durum daha var."

Dare başını sallayarak Scotty ve diğerlerine döndü. “Sheoul-gra’nın inşası için boyut kristallerinin kullanılması gerekiyor—” Onlar ona boş boş baktıklarında sözünü kesti. “Bunlar evrenin yaratılışından kalma nadir elementlerdir. Azagoth Sheoul-gra’yı yok ettiğinde, kristaller dağıldı. Bu yüzden yeniden inşa edilmesi bu kadar uzun sürüyor. Kristallerin hepsi bulunamadı ve bunların yerine yenilerini bulmak da kolay değil. Ama,” dedi, “görünüşe göre Nosferatu’nun elinde en az bir tane var.”

“Peki bu şeyler yanlış ellere geçerse ne olur?” diye sordu Scotty.

“Diğer boyutlara geçitler açabilirler. Paralel ve alternatif gerçekliklere. Yanlış ellerde, hasar felaket boyutlarına ulaşabilir. Tek tesellimiz, Nosferatu’ların kristallerin ne olduğunu veya nasıl kullanıldığını bilmiyor olmaları.”

Mace sırtarak, heyecanla parmaklarını çıtlattı. “Dünyayı kurtarmak için bir fırsat daha gibi görünüyor.”

“Ya da yok etmek için,” diye uyardı Tayla. “O yüzden bu işi batırma.” “Biz asla batırmayız,” dedi Mace.

Eyvah.

Scotty aynı fikirde olmak istese de, masanın altına elini uzatıp tahtaya vurdu.

19. Bölüm

"*Lanet olası piç kuruları!*" diye bağırdı Mace, ardından bir vampirin baltasının erimiş bıçağı ceketini kesip omzunu sıyrırken birkaç küfür daha ekledi. Blade lanet olası bir süper kahraman gibi üzerine atlayıp tek bir güçlü vuruşla vampirin kafasını kopardığında, Mace bir taş duvara yaslandı.

Blade çömelerek yere indi ve ayağa kalkarken Mace'e sert bir bakış attı. "Aptal." Ölü vampirin paltosuyla bıçağını sildi. "Biz olmadan odaya girmemeni söylemiştik."

Sadece birkaç gün önce, Mace, Blade'in hakaretini dostça bir şaka olarak algılayıp aynı şekilde karşılık verirdi. Ama şimdi durum farklıydı. Blade ve Scotty'nin yaptıklarını öğrendiğinden beri, Mace gergindi, neşeli ve kaygısız kişiliği bir süreliğine ortadan kaybolmuştu.

"İçeri gireceğimi söylemiştim," diye tersledi Mace. "Scotty ile şakalaşmakla meşgul olduğunuz için beni duymadınız."

Blade, fırtınalı bir ifadeyle arkasını döndü. "Her zamanki gibi pervasız davranıyordun..."

Scotty ve Dare odaya daldılar. "Rehinelerden iz var mı?" diye sordu Scotty ve sonra Mace'in kanayan omzuna bakıp kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Korkunç şekilde yaralandım, belki de iyileşmem için benimle seks yapmalısın.

Bu acı düşünce onu utandırdı. Biraz. Ve bir saat kadar sonra kendine iğne yapması gerektiğini hatırlattı. "İyiyim."

"Neredeyiz?" Dare, Leap Kalesi'nin ana katındaki karanlık bir köşeden başını uzattı. Binanın altından, restore edilmiş zindana kazılmış bir tünelden girmişti.

"Eski bekçinin yaşam alanındayız." Mace iletişim cihazına baktı. Yakınlarda yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ediyordu,

ama şu ana kadar hiçbir şey görmemişti. Ancak bu sefer, ekranda birkaç küçük kırmızı nokta belirdi. "Bir şey yakaladım. İleride. Görünüşe göre tünellerden birinin içinden geliyorlar." Ekibine işaret etti. "Ben önden gideceğim."

Blade onun önüne geçti. "Ben gitsem daha iyi."

"Ben önce söyledim," diye tersledi Mace. Blade neden bu kadar pislik davranıyordu?

Scotty'ye hava mı atıyordu?

"Gölgelerin içinde kendimi gizleyebilirim," diye karşılık verdi Blade. "Tünellerde, sürpriz unsuru bende."

Tamam, tabii, bu mantıklıydı. Ama Mace bunu kabul etmek istemiyordu. "Ve eğer başımız belaya girerse, vampir gibi görünebilmem yardımcı olabilir."

Tek vampir özelliği kanı enerjiye dönüştürebilmek olduğu için bu zayıf bir argümandı. Hayatta kalmak için buna ihtiyacı yoktu. Ayrıca, vampirler onun hayatta olduğunu hissedeceklerdi.

"Her neyse." Scotty ikisini de itip tünele doğru ilerlemeye başladı. "Ben gideceğim. Geri kalanlarınız, arkamı kollayın."

Blade, Scotty'yi öne çıkmaya zorlayan sanki Mace'miş gibi ona suçlayıcı bir bakış attı. Scotty'nin herhangi bir durumla başa çıkamayacağı anlamına gelmezdi. O, ikisinden de güçlüydü, hatta daha güçlüydü ve ölümsüzlük avantajı da vardı. Ama bir şey, hem Blade'i hem de Mace'i onu tehlikeye atmak yerine kendilerini tehlikeye atmaya itiyordu. Ve bu sadece şövalyelikten ibaret değildi.

SebeP, Scotty'nin babasıydı.

Sizin hatanız yüzünden kızıma bir şey olursa, babalarınızın doğduğunda yenmiş olmasını dileyeceksiniz.

Blade, Ares'in abarttığını söyledi, ama Mace, Atlı'nın sözlerini ciddiye aldı. Adam gerçekten çok korkutucuydu.

Mace'in gözetimindeyken küçük kızına hiçbir şey olmayacaktı.

Onlar kızın arkasına dizildiler, Mace, Blade ve Dare'in önüne geçerek karanlık yola doğru ilerlemeye başladılar.

Tüneller, duvarlarında derin oyuklar bulunan, vampirlerin kendi elleriyle kazılmış gibi görünen, kaba bir yapıya sahipti. Nosferatu'lar köstebek gibiydi, normal vampirler gibi yer üstünde avlanmak yerine, avlarını yakalayıp yer altında saklamayı tercih ediyorlardı.

Lanet olası ucubeler.

Dar alanlardan sürünerek ilerlerken, Mace'in vücudunu ara sıra baskıcı, karıncalanma hissi sarıyordu; bu, bir iblis ruhunun varlığını haber veriyordu. Şu ana kadar beş tane saymıştı. DART'ın daha sonra göndereceği Medyum ne olursa olsun, işi başından aşkın olacaktı.

Decker'ın sağladığı şemaları incelemek için durdular, ancak 3D haritayı açar açmaz, mağaralarda kan donduran bir çığlık yankılandı. Scotty, kendi güvenliğini hiç düşünmeden öne atıldı. Her zamanki gibi. Bu yüzden o ve Blade onu her zaman aralarında tutuyorlardı.

Sizin hatanız yüzünden kızıma bir şey olursa, babalarınızın doğduğunda yenmiş olmasını dileyebilirsiniz.

Tabii. Sanki o yüzden.

Blade içinden küfretti ve Mace'i iterek geçti. Ve ne tesadüf ki, Blade lanet olası sırt çantasını takmamıştı.

Mace hızla dönüp sırt çantasını yerden aldı. "Hey." Çantayı Blade'e fırlattı. "Alaska'da dersini almamışsın galiba."

Hırlayarak, Blade sırt çantasını havadan yakaladı. "Biliyorsun..."

"Kes şunu!" Scotty, pençelerini çıkarmış, tüküren bir kedi yavrusu gibi dönerek bağırdı. "Siz ikiniz birkaç saatliğine kavganızı bir kenara bırakmadığınız için bu görevi mahvetmeyeceğiz. Son görevde Reaper'ı kaybettik ve ben Kynan'ın ofisinde oturup yine azarlamaya maruz kalmayacağım."

Başını sallayan Dare, ikisinin yanından geçip gitti. "DART'ın en iyi özel operasyon ekibiymiş, hadi oradan," diye mırıldandı geçerken. "Lanet palyaçolar."

Mace bu adamdan gerçekten nefret etmeye başlamıştı. "Sen bu işe karışma," diye homurdandı Blade.

Dare bir hayalet gibi, dumanlı bir bulanıklık gibi hareket etti ve Blade'in yüzüne, burnuna burnuna yaklaştı. Gözleri parlıyordu, turuncu lav ve cinayetle dolup taşıyordu ve Mace elini en sevdiği savaş bıçağının kabzasına rahatça indirdi. Blade, Dare'in vereceği dayak ne olursa olsun hak ediyor olabilirdi, ama Mace yine de bunun olmasına izin vermeyecekti.

"Siz salaklar benim özel güçlerimin ne olduğunu bile sormadınız." Dare, suçlayıcı bakışlarıyla her birine dik dik baktı. "Silahlarınızla ilgili her ayrıntıyı bilmeniz gerekir. Lanet amatörler."

Haklı olması, sözlerinin daha da acı verici olmasını sağlıyordu.

Hırlayarak, Blade geri adım attı ve yumruğunu salladı, ama yumruğu boş havayı ve bir duman bulutunu delip geçti.

Dare tünel girişinde belirdi, Blade'e parmak hareketi yaptı ve karanlığa doğru uğup gitti.

Blade burnunu ęektirdi. "Adam kendini lanet bir silah sanıyor."

Scotty onlara döndü. "Aptalca davranma, Blade. Sen de, Mace." Parmağını ona doğrulttu ve o da ona en iyi "Ne? Ben masumum" bakışını attı. "Dare haklı. Batırdık. Biz bundan daha iyiyiz. Kendimizi toparlayıp işimizi yapalım."

Eh, bu da havayı bozdu. Asla havayı bozmayan Mace, selam vererek onun talim ęavuşu tonunu taklit etti. "Evet, efendim. Kendimize geliyoruz, efendim. Değil mi, Blade?"

Genelde Blade de oyuna katılırdı ama şimdi ęenesi sıkı, cevabı da daha da sıkıydı. "Doğru."

"Tamam." Scotty yumruğunu uzattı. "Başarabiliriz. Takım olalım."

Takım olarak hareket ettiler, ama Mace, artık aynı oyunu oynamadıklarını, aynı tarafta olmadıklarını hissetmekten kendini alamadı.

Çürümüş insan eti ve kemik yığınlarıyla dolu, kan lekeli kirli bir odada
Dare'e yetiştiler.

Sessiz olmaları için parmağını dudaklarına götürdü. "Canlı ruhlar hissediyorum," diye fısıldadı. "İnsan. Yaklaşıyoruz."

Blade, odadan uzanan üç tünele tiksintiyle göz gezdirdi. Nosferatu'lar gerçekten de dikenli cehennem sıçanları gibiydi; yeraltında haşarat gibi yaşıyor, pisliklerini her yere saçıyorlardı.

Blade tünellerden bıkmaya başlamıştı. Bir sonraki görevleri yer üstünde olsa iyi olurdu. Siktir et bu tünel saçmalığını.

Sonra, birdenbire, iblislerin bir açık hava tema parkında saldırıya geçip, masum çocuklar da dahil olmak üzere onlarca kişiyi öldürdüğü zamanı düşündü. Chaos da dahil.

Hayır, yer üstü de daha iyi değildi. Kötülük, nerede faaliyet gösterirse gösterecek yok edilmeliydi.

Blade, Dare'e bir göz attı. "Hangi yöne?" "Tam olarak belirleyemiyorum."

Blade en yakın tünele doğru yola çıktı. "Ben bu tarafa gideceğim."

"Birlikte kalmalıyız," diye itiraz etti Mace. "Neredeyse akşamüstü. Vampirler uyanacak."

"Bu da acele etmemiz gerektiği anlamına gelir," diye karşılık verdi Dare. "Daha geniş bir alanı tarayabilmek için ayrılalım."

"Ben Dare'in yanındayım," dedi Blade, o pisliğin tarafını tutmaktan nefret etse de, ondan uzaklaşmak istiyordu. Ve Mace'den de. "Ayrılalım."

Mace sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. "Peki. Gidin."

"Teşekkürler. Öyle yapacağım." Gölgelelerin arkasına saklanan Blade, kabaca kazılmış koridorda sessizce ilerleyerek yola çıktı. Yavaşlayarak karanlık girintilere göz attı; çoğu boştu, birkaçı ise her zamanki gibi kemik ve vücut parçalarıyla doluydu. Köşelerden birinde, yeni ölmüş bir insan kadının yanında uyuyan bir vampir uzanıyordu ve Blade, canavarı kalbine sapladığı bir bıçakla öldürdü.

Sığ oyuktan dışarı süzülürken, toprak duvarlardan bir hıçkırık sesi yankılandı. İleride. Bir oda.

Şaşkınlıkla durdu. İnsanları bulmuştu.

Kesime götürülecek hayvanlar gibi bağlanmış, duvara yaslanmışlardı; bazıları ağlıyor, bazıları ise dehşet içinde donakalmıştı. Kafası derisi yüzülmüş gibi görünen bir kadın, yere yığılmış inliyordu; kolları ve bacakları, eklemleri yerinden çıkmış ya da kırılmış olmadıkça yapılamayacak şekilde arkasına bağlanmıştı.

Blade'in damarlarında öfke kaynıyordu. Evet, o, insanlardan biraz farklı bir kötülük anlayışıyla —ve açıkçası hoşgörüsü— büyümüş bir iblisti. İnsanların acı çekmesini sevmezdi, ama genel olarak bu onu fazla rahatsız da etmezdi. Ama aynı zamanda, bir kurtadam olmasına rağmen yine de insan olan annesi gibi, insanlarla birlikte büyümüştü. Babaları, onu ve kardeşlerini dövüşmeyi öğrenmeleri için yanına almıştı. Anneleri, onları hayvan barınaklarında ve evsizler barınaklarında gönüllü olarak çalışmaya zorlamıştı ve yılın üç haftası boyunca gıda bankaları için bağış toplama çalışmalarına yardım etmek zorundaydılar.

“İnsan olmak, *ne* olduğunla ilgili değildir,” derdi onlara hep. “*Kim* olduğunla ilgilidir.”

"Ama biz *iblisiz* anne," demişti Blade bir keresinde, kâselere çorba koymak yerine arkadaşlarıyla oynamak istediğinde.

"Bu yüzden, sana benzemeyenlere karşı empati kurmayı öğrenmen daha da önemli," demişti annesi ve onu kardeşleriyle birlikte minibüse bindirip çorba mutfağına götürmüştü.

Evet, akıl sağlığını korumak için empati duygusunu bastırmak zorunda kalsa da, empati duygusu geliştirmişti. Ama acımasızlığın amaç olduğu bu tür durumlarda, kendini kaybediyordu.

Kafası derisi yüzülmüş kadın başını yana çevirip gözlerini açtığı anda, sessizce tutsaklara bir adım daha yaklaştı.

Ve çığlık attı.

Kahretsin!

Aniden bir hareket oldu. Ve sesler. Sanki yüzlerce kefen, kurumuş cesetlerin üzerinde hışırdamış gibiydi. Nosferatu gölgelerin içinden sürünerek çıktı ve yukarıdaki raf benzeri çıkıntılardan süzüldü; parıldayan gözleri ve jilet gibi keskin pençeleri acı verici bir ölüm vaat ediyordu.

Blade'in takip edemeyeceği kadar hızlı hareket eden keskin dişli canavarlar, ona saldırdı.

Bir kasırğa gibi döndü, et ve kemiği kesen bıçaklarını savurdu. Ama verdiği her yaraya karşılık, iki yara aldı. Sayıca çok azdı ve muhtemelen başı büyük beladaydı.

Geri çekil!

Siktir. Çıkış tıkanmıştı ve etrafı sarılmıştı.

Ancak bu senaryoyu eğitimlerde ve gerçek hayattaki durumlarda milyonlarca kez yaşamıştı. Hızla bir kutsal su bombası attı ve vampirler dağıldı; odadan çıkarken öfkeli çığlıkları onu takip etti. İleride, savaş sesleri duvarlardan yankılanıyordu; sesler, takım arkadaşlarını bıraktığı yönden geliyordu.

Tünellerden koşarak geçip takımını en son gördüğü odaya daldığında vampirler arkasından saldırdı. Takım arkadaşları orada değildi, ama taze kan izleri geldikleri yöne doğru uzanıyordu.

Neredeyse panik halinde ve Nosferatu peşindeyken, kalenin üst katlarına ulaştı. Güneş ufukta batmış

, bina kararmış, gölgeler uzamış ve her yer vampirlerle dolmuştu.
Durumları gerçekten, gerçekten boka batmıştı.

Bölüm 20

"Ne *haltlar* döndü?" Kynan'ın öfkesi elle tutulur bir şeydi, Scotty'nin tenini sarsan öfkeli bir titreşim.

"Karanlıktı..."

"Vampirler bizi gafil avladı..." "Tuzaklar vardı..."

"*Saçmalık!*" Kynan'ın kükremesi, ses geçirmez ofis duvarlarının dayanma sınırlarını zorluyordu. "Her zaman karanlıktır, her zaman tuzaklar vardır ve siz asla gafil avlanmazsınız!"

"Mace hariç, daha geçen gün." Scotty'nin ortamı yumuşatma girişimi feci şekilde başarısız oldu ve Kynan'ın yakıcı bakışları altında eridi. Kynan'ı hiç bu kadar kızgın görmediğini düşündü.

Mace yutkundu ve sağ elindeki atalarının sembollerinden birine daldı. Blade yanındaki kitaplığa bakıyordu, ama kimseyi kandıramıyordu. Orwell, Hemingway ya da dünya tarihi kitaplarıyla ilgilenmesi imkansızdı.

"Ee," dedi Kynan, yumruklarını masaya vurup üzerine eğilerek, "ne *haltlar* döndü burada? Nasıl oldu da yarım düzine Nosferatu güçlü bir kristalle kaçabildi ve üç insan neredeyse öldü?"

Blade çok yavaşça ona baktı. "Esirlere kim olduğumu söylemeyi unuttum ve biri çılgılık attı. Bu da vampirleri uyandırdı."

"Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti," dedi Scotty. "Kocaman bir karmaşa oldu. Ayrıldık ve hemen bir araya gelemedik."

"Neden ayrıldınız? Siz asla ayrılmazsınız."

Scotty rahatsız oldu. Ayrılmışlardı çünkü Blade ve Mace artık birbirlerinin yüzünü görmeye tahammül edemiyorlardı. Önemli bir şey değildi.

"Dare ve ben, esirleri çabucak bulmamız gerektiği ve ayrılmanın en iyi seçenek olduğu konusunda anlaştık," diye açıkladı Blade.

"Evet, şey, Dare sizlerin hepsinin kavga eden bir grup amatör olduğunuzu düşünüyor. Gerçekten etkileyici." Ky, Mace ve Scotty'nin arasına baktı. "Peki Blade tek başına dolaşırken siz ne yapıyordunuz? Onu durdurmaya çalıştınız mı?"

"Evet," dedi Mace ve Blade küfretti.

"Bana gitmemi sen söyledin lan."

Mace, Blade'e inanamayan bir bakış attı. "Ciddi değildim lan."

"O zaman söyleme," diye karşılık verdi Blade. "Ve haklı olduğum ortaya çıktı. İnsanları buldum." Blade'in sesindeki alaycı ton, Mace'i küçümsemeye itti.

Kynan'ın kot rengi gözleri kısıldı ve dikleşerek ikisini düşünceli bir şekilde izlemeye başladı. Adam pek bir şeyi gözden kaçırmazdı. "Aranızda ne oluyor?"

"Başa çıkamayacağımız bir şey yok," dedi Blade. Bu sefer Kynan küfretti.

"Eğer halledebilseydiniz, bu durumda olmazdık, değil mi?" Başını salladı. "Aranızdaki kişisel sorunların bu felakete neden olduğunu söylemek yanlış olmaz, değil mi?"

Evet.

"Efendim," dedi Scotty, "bu zorlu bir görevdi. Her şey mükemmel gitseydi bile çocuk oynacağı olmazdı."

"Haklısın," dedi Kynan, sesi biraz sakinleşmişti. "Ama gerçek şu ki, insanlar yaralandı. Zaten WCSG'nin merceği altındayız ve en iyi elit ekibimizin raydan çıkmasını göze alamayız, özellikle de masum insanların hayatları söz konusu olduğunda."

Hayır, Dünya Doğaüstü Yönetişim Konseyi, birkaç ay önce birkaç DART ve Aegis personelinin ölümüne yol açan olaydan sonra DART'a hiçbir şüpheye yer bırakmayacaktı. DART'ın finansmanı tehlikedeydi ve Kynan, artık en ufak sorunlar bile aşırı bir incelemeye tabi tutulduğu için birçok sorunu çözmek zorunda kalıyordu.

"Sizler kendinizi toparlamalısınız," diye devam etti. "Ve bunu hemen yapmalısınız." Bir an masanın arkasında volta attı ve sonra onlara döndü. "Size yeni bir görev veriyorum."

Hepsi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, ama en azından aynı fikirdeydiler. Az önce azarlamışlardı ve şimdi de yeni bir görevle ödüllendiriliyorlardı? Hiç mantıklı değildi.

"Bu toplantıdan hemen sonra ve sonraki iki hafta boyunca her gün Ares'e rapor vereceksiniz. Sabah altıdan akşam sekize kadar onun adasında eğitim alacaksınız. Bu, hiç yaşamadığınız ve hiç yaşamak istemediğiniz bir acemi kampı gibi olacak."

Tamam, şimdi mantıklı geliyordu. En kötü türden bir mantık.

"Yani... işkence," diye mırıldandı Mace. "Bizi işkenceye gönderiyorsun."

"Gerçekten benimle tartışmak mı istiyorsun, Mace?" diye sordu Ky, boğuk sesi uyarıcı bir şekilde gürledi.

Mace sandalyesine çöktü. "Hayır, efendim."

Kynan, Blade ve Scotty'ye meydan okurcasına bir bakış attı. "Peki ya siz ikiniz? Söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

İkisi de Mace'in sözlerini tekrarladı: "Hayır, efendim." Hatta onun boyun eğmiş ve mutsuz ses tonunu bile taklit ettiler.

Babasıyla antrenman yapmak, *iyi* bir günde bile hoş denilebilecek bir şey değildi. Kötü günlerde ise tam anlamıyla cehennem sayılabilirdi. Genellikle ikisinin ortasında bir yerdeydi, ama antrenman bittiğinde, eve sürünerek gidip yatağa yığılırdın. Eğer hiç enerjin kalmışsa, kanı yıkayıp yaralarını tedavi edebilirdin.

"Bu bir ceza değil," dedi Kynan, daha nazik bir sesle. "Yani, çoğunlukla. Belki bir dahaki sefere görev sırasında aptallık yaptığınızda bunu hatırlarsınız. Bu bir takım çalışması meselesi. Belli ki burada bir sorun var ve bunu çözmeniz gerekiyor. Ve aranızda ne varsa onun köküne inmenizi sağlayacak Ares'ten daha iyi kimse yok."

Scotty'yi bir şimşek gibi dehşet sardı. Sorunlarının kökü oydu. Babasının bunu öğrenmesine izin veremezdi. Hayatta olmazdı.

"Kendi başımıza çözeceğimize söz verirse ne olur?" diye sordu.

Lütfen, lütfen sakın ol, Kynan. Parmaklarını çaprazladı.

"Kendi başınıza çözebilseydiniz, çoktan çözmüş olurdunuz," dedi Kynan ve Scotty'nin kalbi sıkıştı. "Ama size şunu söyleyeyim. Eğer Ares, iki hafta dolmadan ilişkinizin normale döndüğünü düşünürse, bu işi kısa kesebiliriz."

Tamam, bu işe yarayabilir, ama...

"Peki ya iki hafta dolduğunda öyle düşünmezse?" diye sordu Blade.

Kynan'ın gülümsemesi sertleşti. "Sanırım hepiniz bunun cevabını biliyorsunuz." Kapıyı işaret etti. "Acele etmeniz iyi olur. Ares bekliyor."

Bölüm 21

Eğitimin ilk günü, Scotty'nin şimdiye kadar yaşadığı her şeyden çok daha acımasızdı. Oysa o, o lanet arenada büyümüştü. Sayısız saatlerini iblisler, melekler ve Atlılarla dövüşerek geçirmişti. Binlerce yara sarmış, birkaç kemiği kırmıştı; bunların çoğunu annesinden saklamıştı.

Babası “katlanmak zorundasın” türünden bir babaydı, ama annesi? Cara birçok yönden çok sert bir kadındı, ama kızlarının yaralanmasına pek iyi tepki vermezdi.

Annesi bugün çılgına dönerdi.

Bugün, diğer tüm günlerin bir araya gelip, sadece bir katliama dönüşmüş gibiydi.

Ve babası orada bile değildi.

Memitim dalgaları durmaksızın Scotty, Mace ve Blade'e saldırmıştı ve melekler sadece fiziksel silahları değil, melek silahlarını da kullanmıştı. Dört saat boyunca Memitim saldırdı ve saldırı nihayet durduğunda, Scotty ve arkadaşları kanlı kumların üzerine diz çöktüler, hareket edemez hale geldiler, titreyen jöleye dönüştüler.

Her şeyin bittiğini sanmışlardı. Birkaç Memitim su ve protein barları getirdi, ardından UG'den gelen Seminus doktoru Tavin, kesik, yanık ve ezilme yaralarını iyileştirmek için geldi.

O gittikten sonra savaş yeniden başladı, bu sefer Ares'in Ramreel güvenlik personeli tarafından. Üç saat sonra su, yiyecek ve tedavi rutinleri tekrar başladı.

Ancak bu sefer, Tavin işini bitirdiğinde, kardeşi Rath gelip onlara eve gidebileceklerini söyledi.

Saatler süren eğitimlerinin tek iyi yanı, ya çok meşgul ya da çok yorgun oldukları için birbirleriyle tartışacak hallerinin olmamasıydı ve sessizce Harrowgate'e doğru topallarken, konuşmak bir yana nefes almakta bile zorlanıyorlardı.

"Yarın görüşürüz," diye boğuk bir sesle söyledi Mace ve Blade kapıdan içeri girerken. Kapı kapanırken ikisi de başlarını salladı.

Bir sütuna yaslandı ve inledi. Bunu iki hafta boyunca yapmak istemiyordu. Bir gün daha yapmak bile istemiyordu. Sorun, hem Mace hem de Blade'in son derece inatçı olmasıydı ve Ares'in onları itaat ettirmek için ne kadar zaman harcayacağını bilmiyordu.

Elbette, bugün iyi bir iş çıkarmışlardı, sanki hiçbir şey olmamış gibi uyumlu bir şekilde savaşmışlardı. Ama bu bir şeyi çözmüş müydü? Bundan şüpheliydi.

Peki, Ares'in eğitimi hepsini öldürmeden önce işlerini nasıl yoluna koyacaklardı?

Belki de biriyle konuşmalıydı. İçgüdüğü ona Mace veya Blade ile konuşmasını söylüyordu, ama bariz nedenlerden dolayı bunu yapamazdı.

Annesi avlunun diğer tarafında, cehennem köpeği Maleficent ile top oynuyordu ve birkaç dakikası var mı diye sormak çok cazip geliyordu. Ama Scotty, babasından saklamaya yemin etmesi gereken bir şeyi annesine anlatarak onu babasıyla arasında zor bir duruma düşürmek istemiyordu.

Belki Dawn ya da Leilani müsait olabilir.

Mesaj attı, ama ikisi de meşguldü. Bu durumda Aleka en iyi ikinci seçenek olarak kaldı.

Tamam, bu işine yarayabilirdi. Aleka, Scotty'nin bekaretini kaybetme fikrini zaten biliyordu, bu yüzden bunu yapmış olması sürpriz olmazdı. Ancak bunu *kimin* yaptığı sürpriz olabilirdi. Scotty bir mesaj gönderdi ve cevap beklerken duş aldı ve bir tabak artık spagettiye tıknırcasına yedi. Aleka tabağı yıkarken cevap verdi.

Ofisteyim. Uğra. Güvenliğe seni beklediklerini söylerim.

Tahmin etmiştim. Aleka her zaman işteydi. Bir bakıma Scotty bunu anlıyordu. İşini seviyordu. Ama Aleka'nın Londra Müzesi'nin İblis Antropolojisi ve Arkeolojisi Merkezi'ndeki işi *çok sıkıcıydı*.

Scotty, Aleka'nın çalıştığı binaya çalışan girişinden girdi ve kız kardeşinin ofisine adım attığında Aleka masasından başını kaldırdı.

"Berbat görünüyorsun."

Scotty bu kadar yorgun olmasaydı gülerdi. "Seni de görmek güzel."

Aleka, sandalyesinin yanındaki kitap yığınının üstüne, en az on kilo ağırlığında bir kitabı bıraktı. "Mesajını görünce şaşırdım. Genelde buraya beni ziyarete gelmezsin."

Scotty karanlık, kasvetli odaya göz gezdirdi. "Burası ürkütücü."

"Perili evlerde iblislerle savaşıyorsun, ama benim *ofisim* ürkütücü mü?"

Çok ürkütücü. "Buradaki her şey eski. Yani, antika. O havayı hissedebiliyorsun. Tüylerim diken diken oluyor."

Aleka, her zaman çok değer verdiği narin, buharlı porselen çay fincanını biraz daha yakına çekti. "Sen çok garipsin, sevgili kardeşim."

"Garip olan ben miyim? Bütün gün bu eski ıvır zıvırların arasında oturan sensin."

Aleka içini çekti ve fincandan çay poşetini çıkardı. Yanında *sıcak Earl Grey* yoktu. Her zaman *sıkıcı, ılık papatya çayı* vardı. Maceracı hissediyorsa, hafif bir yeşil çay. "Peki, neden buradasın?"

"Sadede gel. Harika." Scotty, kız kardeşinin karşısındaki masaya oturdu. Sonra onu görebilmek için bir yığın kitabı kenara itti. "Biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

Mükemmel bir şekilde manikürlenmiş, kırmızımsı sarı kaşlarından biri yukarı kalktı. O ve Leilani, manikür ve kaşların düzeltilmesi için her ay düzenli olarak *bir araya geliyorlardı*. Scotty'yi birkaç kez davet etmişlerdi, ama o kaşlarının "*vahşi*" *kalmasından* memnundu.

"Tavsiye mi?" dedi Aleka. "Benden mi?"

"Tuhaf, değil mi?"

"Evet." Aleka hiç tereddüt etmedi. "İşle mi ilgili?"

"Sayılır." Sandalyesine yaslandı ve nasıl başlayacağını düşünmeye çalıştı. Sonunda en baştan başlamaya karar verdi. "Geçen hafta Ky bizi bir wendigo avlamak için Alaska'ya gönderdi. Oradayken..."

"Bir wendigo mu? Cidden mi?" Aleka koltuğunda öne doğru atıldı, heyecandan neredeyse nefes nefese kalmıştı. "Gerçekten gördün mü? Fotoğraf çektin mi?"

"Evet, evet ve evet," dedi Scotty. "Ama fotoğraflar ölü wendigoların resimleri ve çok korkunçlar. Kusacaksın. Neyse, uzun lafın kısası, Blade ve ben birlikte kapana kısıldık ve seks yaptık."

Aleka'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve şaşkın bir şekilde oturdu, sonra koltuğuna geri yığıldı. "Şey, tamam. Vay canına. Sanırım sonunda bekaretini kaybettin." Çayından bir yudum aldı. "Peki, o zaman birlikte misiniz?"

"Onun hayatını kurtarmak için tek seferlik bir şeydi," dedi Scotty. "Daha fazlası değil."

Aleka, fincanının kenarından Scotty'yi izlerken bunu düşündü. "Mace biliyor mu?"

"Evet, sorun da bu. Durumu pek iyi karşılamıyor. Blade de tuhaf davranıyor."

Aleka fincanı eşleşen tabağa koyduğunda fincan çok hafif bir *tıkırtı* çıkardı. O her zaman çok düzgün biriydi ve Londra'da yaşamak, zaten sert olan üst dudağını daha da sertleştirmişti. "Bunun işinle ilgili *olduğunu* söylemiştin. Sanırım bu gerginlik işini etkiliyor mu?"

Öyle de denebilir.

"Son görevimizde bir grup kötü adamın kaçmasına izin verdik ve neredeyse bazı insanlar ölecekti." Scotty derin bir nefes verdi ve sandalyeye geri yığıldı. "Kynan o kadar sinirli ki, iki hafta boyunca babamla antrenman yapmamızı istiyor."

"Ouch." Aleka yüzünü buruşturdu. "*Gerçekten* batırmışsınız.

Bu çok kötü." Buna da öyle denebilir.

"Bütün günü arenada geçirdik. Memitim'in ateş topu yüzünden kalçam yanıyor, bacağım sakatlandığı için ağrıyor ve kollarımı zar zor hareket ettirebiliyorum. Bunu iki hafta boyunca yapmak istemiyorum ve ancak hepimiz bunu geride bırakabilirsek sona erecek."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

Bunu ben de bilmiyorum.

"Bu yüzden buradayım. Bazı fikirlere ihtiyacım var. Yani, başlangıçta bu anlaşmayı bu yüzden yaptık. Tam da bunu önlemek için." Scotty, içinde bulundukları karmaşayı kavrayamadan başını salladı. O ve erkekler, hatırlayabildiği kadarıyla sağlam bir üçlü, iyi işleyen bir ekip olmuştu; nadiren birbirleriyle iletişime geçmeden birkaç saatten fazla geçirdikleri olurdu. Bu da, söylemek üzere olduğu şeyi neredeyse akıl almaz kılıyordu. "Belki de biraz ayrı kalmamız gerekiyor. Ekibi dağıtmak istemiyorum, ama şu anda birlikte çalışmıyoruz."

Aleka bardağı eline aldı, ama içmek yerine düşünceli bir şekilde çiçek çorbasına baktı. "Ah, buldum!" diye cıvıladı. "Belki de Mace ile yatmalısın, böylece ödeşmiş olursunuz."

Scotty gözlerini devirdi. "Çok komik."

"Üzgünüm," dedi Aleka, hâlâ biraz eğlenmiş gibi görünüyordu. "Hiç böyle bir durumla karşılaşmadım, o yüzden sana ne tavsiye verebileceğimi bilmiyorum."

"Evet, şey, onlardan biriyle yatmak bu duruma neden oldu. Bunu tekrar yapmanın bir faydası olacağını sanmıyorum."

Aleka bir dakika bunun üzerinde düşündü, tıpkı bulmaca çözerken her zaman yaptığı gibi parmağını çenesine koydu. Kelime bulmacaları, çapraz bulmacalar, yapbozlar... Aleka bunları severdi ve her zaman parmağını çenesine koyardı.

"Biliyor musun," dedi Aleka yavaşça, "Mace ile yatma konusunda şaka yapıyordum, ama dürüst olmak gerekirse, ne zararı olabilir ki?"

Scotty, son derece kalın kafalı kız kardeşine şaşkın şaşkın baktı. "*Ne zararı olabilir ki?* Ciddi misin? Bu, arkadaşlığımızı mahvedebilir."

"Zaten tehlike altında, Scotty. Mace'in bunu unutacağını mı sanıyorsun? Onu o kadar iyi tanımıyorum ama ben bile bunun üstesinden gelemeyeceğini söyleyebilirim."

Aleka muhtemelen haklıydı, ama dikkate alınması gereken başka şeyler de vardı. "Peki sence bu Blade'e ne yapar?"

"Peki, bunu onun bakış açısından ele alalım." Aleka fincanını masaya koydu. Bu sefer, fincanın *masaya değme sesi* daha yüksek çıktı. "Sence Blade seni istiyor mu? Romantik anlamda?"

"Ah..." Scotty bunu gerçekten düşünmemişti. Yeminleri – bozulmuş yeminleri – göz önüne alındığında pek olası görünmüyordu. "Sanmıyorum." Bunun en iyisi olsa da, kabul etmek zorundaydı ki, bu biraz canını yakmıştı.

"O zaman Mace ile bir kez yatarsan kıskanmamalı."

"Sanırım..."

"Bak," dedi Aleka, "Blade de son zamanlarda normal hali gibi değil, değil mi? Muhtemelen olanlar yüzünden suçluluk duyuyordur. *Sen de* muhtemelen suçluluk duyuyorsundur. Mace ile yatarsan, kimsenin suçluluk duyması ya da dışlanmış hissetmesi için bir neden kalmaz. Her şey eşit ve adil olur."

Tamam, belki de kız kardeşinin haklı olduğu bir nokta vardı. Aslında, Scotty bu konuyu ne kadar çok düşünürse, o kadar mantıklı geliyordu. O, Mace ve Blade

her zaman her şeyi paylaşmışlardı. Aralarında sır yoktu. Her açıdan eşitlerdi.

Şu ana kadar. Belki de eski duruma dönmenin yolu gerçekten de Mace ile yatmaktı.

En kötü ne olabilirdi ki? Arkadaşlıkları tehlikeye girebilirdi? Zaten öyleydi.

Ancak olabilecek en iyi şey, her şeyin olması gerektiği gibi geri dönmesiydi.

Sanki babasının, her çatışmadan önce yapıldığı gibi, başarı olasılığını hesaplamasını istediğini duyar gibiydi.

Tamam, o da oyuna hazırды. Tüm bilgisini, tüm verilerini, Mace ve Blade hakkında bildiği her şeyi bir araya getirdi... ve cevabını buldu.

Olasılık, diye düşündü, yüzde elli-elli. Yazı tura atmak gibi olurdu.

Ve nedense, o tür şeylerde hiç kazanamazdı.

Blade, Underworld General'in ikinci katındaki adli tıp laboratuvarına girerken şaşkınlıkla etrafına baktı. Genellikle tertemiz olan mekan, sanki bir kasırga vurmuş gibi görünüyordu.

"Sabre, lanet olsun, burası tam bir felaket." Kuzeni ona orta parmağını gösterdi. "Hadi canım."

Blade, devrilmiş mobilyaları, parçalanmış ekipmanları ve camları, çeşitli renklerde sıvılar sızan tahrip olmuş kapları gözden geçirdi. "Ne oldu?"

"Darquethoth'lu bir akıl hastası koğuşundan kaçıp laboratuvarıma girmiş."

Blade bunu düşündü. "Bir Darquethoth iblisinin akıl sağlığı sorunları olduğunu nereden biliyorsun?"

Sabre omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de insanları öldürmekten hoşlanmıyordur?" Diye iç geçirdi ve parçalanmış birkaç kutuyu işaret etti. "Ve tabii ki tam da Lizbon'daki bir iblis saldırısından elde ettiğim yirmi kutu malzemeyi almıştım."

"Temizliğe yardım edecek personeliniz yok mu?"

Acı bir kahkaha attı. "Bir de tüm personele bir iş arkadaşımın düğünü için izin vermiştim. Siktir et aşkı, dostum."

Blade bunu kalbine saplanan bir buz kıracağı gibi hissetti. Aşkın canı cehenneme, gerçekten de.

"Gel, sana yardım edeyim." Eğilip torbalara konmuş delil kutularını kaldırırken, vücudunu saran milyonlarca bıçak darbesi gibi acıya yüzünü buruşturdu. Bugünkü antrenman acımasızlığın ötesindeydi. Sonrasında aldığı sıcak duş gerginliği ve acıyı hafifletmişti, ama sabaha kadar kendini daha iyi hissetmeyecekti.

O zaman bu saçmalıklar yeniden başlayacaktı.

Bunu onlara yaptırdığı için Kynan'a kızmak istiyordu, ama aslında suçlu olan Mace'di. Blade ile Scotty arasında olanlara bir şey demediğini söylemişti, ama yalan söylemişti. Sonra da patlayana kadar durumu kötüleştirmişti.

Mace bunun için neden özür dilememişti?

Mace'i seviyordu, gerçekten seviyordu. Ama adam hayatında hiçbir şey için özür dilememişti. Biyolojik babası Wraith'in her zaman yaptığı gibi yaşıyordu. Sanki dünya onun etrafında dönüyormuş gibi. Düşüncesiz, umursamaz tavırları onu havalı bir adam, tüm gençlerin örnek almak istediği Seminus iblisi yapıyordu.

Bu durum, Blade'i daha önce hiç olmadığı kadar yıpratıyordu.

Sabre, kanıt kutularını masanın üzerine bırakırken Blade'e başını salladı. "Teşekkürler dostum."

"Sorun değil. Beni görmek için zaman ayırdığın için mutluyum." "Ben üsse dönene kadar bekleyemeyeceğini söylemiştin."

"Çünkü işin bitmesine daha dört saat var ve benim yatmam lazım."

"Yatağa mı?" Sabre saatine baktı. "Seni bekleyen bir kadın olmalı."

Blade arkasına uzanıp ağrıyan boynunu ovuşturdu. "Yok. Sadece bitkinim." Kelimenin tam anlamıyla. "Kynan bizi Ares'in evinde iki haftalık acemi eğitimine gönderdi."

"Vay canına." Sabre yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"Çünkü işleri batırdık. Hem de fena. Ve o, bize işkence etmekle bunu düzeltebileceğini düşünüyor."

"Ouch." Sabre taburelerden birine çöktü ve diğerine işaret etti, ama Blade oturmak için fazla gergindi. "Bunun

geçen gece Mace ile aranızda olanlarla bir ilgisi var mı?"

"Evet."

Sabre tabureye yaslandı ve babasından miras aldığı analitik bakışla Blade'e baktı. "Yani, bu Scotty ile yatmanla mı ilgili? İkiniz birlikte misiniz?"

"Hayır. Kesinlikle hayır." Blade derin bir nefes verdi. Bu konuyu konuşmak istemiyordu, ama lanet olsun, yardıma ihtiyacı vardı. "Birlikte değiliz. Görev sırasında acil bir durumdu. Tek seferlik bir şeydi. Hiç de romantik değildi."

O, hayvanlar gibi çamurda çiftleşmekten çok daha iyisini hak etmişti.

Sabre elini yüzüne sürdü. Adam adli tıp uzmanıydı ve şüphesiz bu durumu çoktan analiz etmişti. "Sanırım Mace bu durumu pek iyi karşılamadı?"

"Masumi'nin bağı hakkında görüştüğümüzde nasıl olduğunu gördün. Ona söylediğimizde sakın görünüyordu, ama o zamandan beri tam bir pislik gibi davranıyor."

"Mace her zaman pisliğin tekiydi," dedi Sabre, sesindeki öfkeyi hafifleten bir sevgi tonuyla. Herkes Mace'i severdi, ama sadece küçük dozlarda. Blade ve Scotty, gerçek Mace'i gören tek iki kişiydi; sevdikleri için canını verecek olan adamı. Aşırı derecede sadık olanı. Yalnız kalmaktan nefret eden. "Ama evet, sorunu anlıyorum."

Blade metal bir kitaplığa yaslandı ve kitaplık, onun cansız, bitkin ağırlığını taşıırken gıcırdadı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Sabre, taburede ileri geri sallanırken Blade'in içinde bulunduğu durumu düşündü. Babasının tıpatıp aynısıydı, laboratuvar önlüğü ona aynı otoriter havayı veriyordu. Sabre ile konuşmak, Eidolon ile konuşmak gibiydi... ama o kadar korkutucu değildi.

Bu, onun korkutucu bir tarafı olmadığı anlamına gelmiyordu. Adam, annesi tarafından dörtte bir Soulshredder iblisiydi ve bu tarafı ortaya çıktığında kaçma zamanı gelmişti. Neyse ki, o canavarı, iblislerin işlettiği sefil mekanlarda düzenlenen kafes maçları ve çukur dövüşleriyle besliyordu. Blade, sonrasında onu birkaç kereden fazla tedavi etmişti.

"Durum tersine olsaydı nasıl hissederdin?" diye sordu Sabre.

Mace'in, Blade yerine Scotty ile birlikte mağarada olan kişi olabileceği düşüncesi, karnında sıcak bir kömür gibi yanıyordu.

"Anlayabileceğimi düşünmek isterim."

"Saçmalık." Doğal olarak, Sabre onu bu konuda sorguya çekti. Tıpkı babasına benziyordu. "Hatırlayabildiğim kadarıyla siz ikiniz en iyi arkadaşsınız. Bunca zamandır Scotty'den uzak durmayı başardın... Yani, yemin *ettin* ve şimdi bana Mace Scotty'yi becerirse hiç sorun etmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Blade cevap vermedi. Emin olmadığı halde nasıl cevap verebilirdi ki? Sabre başka bir yol denedi. "Scotty hakkında ne hissediyorsun?"

Onu seviyorum. "Benim hislerim önemsiz," dedi sert bir sesle. "Onunla birlikte olamam. Bu, arkadaşlığımızı mahveder."

"Görünüşe göre bu zaten oluyor."

Blade'in ağzında acı bir tat belirdi. Arkadaşlarını kaybetmek istemiyordu. Takımını. Scotty'yi.

"Öyle değil," diye ısrar etti. "Bunu düzeltebiliriz." "Nasıl?"

Sabre ve zor sorularının canı cehenneme. Moral bozuk bir şekilde Blade, kitaplığa daha da ağır bir şekilde yaslandı. "Bilmiyorum."

"Ky seni bu yüzden mi Ares'e gönderdi?"

Kynan'ın da canı cehenneme. "Takım çalışmasının bizi tekrar rayına oturtacağını düşünüyor." Sabre omuz silkti. "Kötü bir fikir gibi gelmiyor."

"Gerçekten mi?" Ve, Sabre'yi de siktir et. "Ares'in savaş arenasında günde on dört saat geçirmek kulağa o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyor mu?"

Birkaç saniye geçti ve sonra Sabre başını salladı. "Haklısın. Sözümü geri alıyorum. Aslında daha kötüsünü düşünemiyorum." Sabre'nin yanındaki bir şey bip sesi çıkardı ve o da yakındaki bilgisayardaki bir düğmeye basarak sesi kapattı. "Kynan, sen ve Scotty'yi biliyor mu?"

"Hayır. Sadece aramızda bir şeyler olduğunu ve bu yüzden bir görevi mahvettiğimizi biliyor."

Sabre şüpheci bir ifadeyle baktı. "Buna güvenmezdim. O pek bir şeyi gözden kaçırmaz." Kırık cam parçalarını diğer pisliklerle birlikte yere süpürdü. "Ve Ares'in bunu öğrenmemesi için dua etsen iyi olur."

Blade somurtarak baktı. "Neden onun için endişeleneyim ki? Bize her zaman hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmamız gerektiğini öğretti."

"Evet, ama *kızının* da bunun bir parçası olduğunu düşünmez."

Ares, hayatta kalmayı iyi bilen usta bir taktikçiydi. Kızının bir hayat kurtardığını duyunca muhtemelen gurur duyardı. "Gerçekten benim sefalet içinde ölmemi mi tercih ederdi sence?"

"Küçük kızını lekelemektense mi? Evet, tabii ki."

Kahretsin. Ya Sabre haklıysa? Ares aptal değildi ve eninde sonunda ekibin neden düzgün çalışmadığını anlayacaktı. Bu gerçekleşmeden önce sorunu çözmeleri gerekiyordu.

"Yani, elinde olan tek çözüm bu mu? Ares'in öğrenmemesini sağlamak mı?"

Sabre omuz silkti. "Tabii siz oturup bunu birlikte çözemezseniz. Belki bir danışmana gidersiniz. Ya da Rade'in kafanıza girip o ipliği kesmesini sağlarsınız."

Danışmanlık fena bir fikir değildi, ama Mace'i on dakikadan fazla bir süre hareketsiz oturtmak kolay değildi, özellikle de duyguları hakkında konuşması gerekiyorsa. Peki ya Rade'in zihnine girmesine izin vermek? Bu kesinlikle söz konusu bile olamazdı. Kardeşinin zihnine yaklaşmasına asla izin vermeyecekti. Mace ve Scotty de izin vermezdi.

"Aranızdaki düşmanlığı azaltacak bir büyüye ne dersiniz?" diye önerdi Sabre.

İlginç bir teklif. "Büyüler o kadar spesifik olabilir mi?"

"Elbette." Sabre omuz silkti. "Sadece güvenilir bir büyücü bulman gerekiyor. İyi şanslar."

Blade'in içinde bulunduğu durumdan biraz fazla keyif alıyor gibiydi. Bu, içindeki Soulshredder'dı. Duygusal yaraları ve izleri görebiliyorlardı ve bunları sömürmekten zevk alıyorlardı.

"Hastanede bazı büyücüler çalışıyor," dedi Blade. "Onlar güvenilir olur."

"Doğru." Sabre, bilgisayarın yanındaki kaseden bir avuç M&M aldı. "Ama ailelerimize söyleyecekler ve bunun Ares'in kulağına gideceğini biliyorsun. O zaman korkunç bir şekilde öleceksin."

"Bu çok yardımcı oldu."

"Elimden geleni yapıyorum." Sabre bir şeker parçasını havaya fırlattı ve ağzıyla yakaladı.

Blade derin bir nefes aldı, ama kaburgaları çok ağrıdığı için nefesini kısa kesti. Yorgunluk göz kapaklarını ağırlaştırıyordu. Gitmesi gerekiyordu. Uykusunda tamamen iyileşecekti, tam da her şeye yeniden başlamak için.

"Gidiyorum zıplayacağım gidiyorum." Blade et et et
et yıkıma yıkıma. "Temizlikte yardıma ihtiyacın yoksa
tabii."

"Yok, teşekkürler. Morgdan birkaç kişi yardım etmek için yukarı
çıkacak."

Blade başını salladı. "Dinlediğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," dedi Sabre. "Yapabileceğim bir şey olursa haber
ver."

İyi bir teklif, ama Sabre laboratuvarında gizlice bir zaman makinesi
geliştirmedikçe, adamın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ne yazık ki, Blade kimsenin bir şey yapamayacağına dair bir hisse
kapılmıştı.

Mace eve gitmeyi her zaman severdi. Annesi, ziyaretleri için en sevdiği
fındıklı kurabiyeleri hazır bulundururdu ve babası da hastanede olan biten
tüm çılgın olayları anlatırdı. Mace, tıp alanına girmediği için çok
memnundu. Babasının ölü iblislerin içini kurcalayan işi muhtemelen
ilginçti, ama tek bir yerde tıklıp kalmak Mace'i deliye çevirirdi. O, sadece
video oyunu oynuyor olsa bile, her zaman aktif ve meşgul olmaya ihtiyaç
duyuyordu.

"Merhaba oğlum," dedi Lore, Mace anne babasının İtalyan villasının ön
kapısından içeri girerken. Mace, mandalina bahçeleri ve üzüm bağları
arasında, burada büyümüştü. İyi yemek, iyi şarap ve iyi dostların değerini
öğrenmişti.

Ve şu anda, iyi arkadaşları başı dertteydi.

"Selam, baba." Babasına sarıldı ve Lore'un istemeden Mace'in ezilmiş
omzuna bastırmasıyla yüzünü buruşturmasını gizlemek zorunda kaldı.
Vücudunun o tarafına keskin olmayan silahlarla birkaç kez şiddetli darbe
almıştı. Diğer tarafı da pek iyi durumda değildi gerçi.

"İyi misin? Yorgun görünüyorsun." Lore yakından baktı. "Gözün morarmış
mı?" "Evet." Çoğunlukla iyileşmişti, artık zar zor gölgeli bir hilal gibiydi,
ama

babası her şeyi fark ediyordu. En azından Mace eve gitmiş, duş almış ve
üstünü değiştirmişti, bu yüzden o bunu kötü sanki sanki
sürüklemiş sürüklemiş sürünmüş sanki

masumiyle de yarım saat geçirmişti, ama o kadar bitkin düşmüştü ki, Masumi tüm işi yaparken o sadece orada yatmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Ve tüm bu süre boyunca, tek düşünebildiği şey Scotty'nin Blade'e bunu yapmasıydı; bu da onu sinirlendirmiş ve babasıyla konuşmaya gelmesi için ona enerji vermişti.

“Annem nerede?”

“Hastanede.” “Çalışıyor mu?”

Lore başını salladı. “Günlerdir ondan kaçan bir ruhu arıyor.”

Peki, iyi. Mace, annesinin bunu duymasını istediğinden emin değildi. “Wraith geldi mi?”

“Arkada.” Lore, eldivenli eliyle arkasındaki açık cam kapıları işaret etti. Mace, hayatı boyunca babasının çıplak sağ elini sadece birkaç kez gördüğünü hatırlıyordu, ki bu sorun değildi. Eldiven herkesi güvende tutuyordu.

Yine de o şeyi sürekli giymek zorunda olmak berbat bir şey olmalıydı. Buna ek olarak, sağ kolundaki solmuş *dövme*, onun bir Seminus iblisiyle bir insanın çiftleşmesinden doğan, her şeyin ters gittiği bir melez olduğunu sürekli hatırlatıyor olmalıydı. Lore ve ikiz kardeşi Sin, anomalilerdi. Yanlış giden iblis DNA'sı. Ama karanlık ve çarpık geçmişlerini geride bırakmış, saygın işler, eşler ve aileler bulmuşlardı.

Oldukça havalıydı. Mace, onların gücüne her zaman hayranlık duymuştu.

Dışarıda, ateşin yanındaki taş terasta Wraith bekliyordu, sarı saçları dumanlı, narenciye kokulu esintiyle dalgalanıyordu. “Selam evlat,” dedi Mace yuvarlak masaya otururken. “Naber?”

Lore, dışarıdaki mini buzdolabından birkaç bira aldı ve dağıttı. “İyi misin?”

Mace, Stryke'ın şirketi tarafından Seminus iblislerinin kafayı bulabilmesi için üretilen biranın kapağını açtığında şişe tısladı. StryTech'in parmağı girmediği hiçbir şey yoktu. “Biraz tavsiyeye ihtiyacım var ve ikiniz de olaylara farklı yaklaşıyorsunuz.” Konuyu nasıl açacağını bilemediği için bir an durakladı.

"Kadın sorunu, garantili," dedi Wraith, Lore ile anlamlı bakışlar değiştirirken şişesini Lore'unkine hafifçe vurdu.

Mace kendi birasına baktı ve derin bir nefes verdi. Kahretsin. "Çocukluğumuzdan beri Blade ve Scotty ile en iyi arkadaş olduğumuzu biliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette," dedi Lore.

Wraith bir yudum bira içti. "Sen ve Blade'in onunla nasıl platonik bir ilişki sürdürdüğünüzü hâlâ anlamıyorum."

"Bir anlaşma yaptık."

"Gerçekten mi?" Wraith onu bir saniye inceledi, sonra ağzının bir köşesi anlamlı bir sırıtışla yukarı kalktı. "Bu anlaşmayı bozmak istiyorsun, değil mi?"

Mace, uzun boyunlu şişeye bakarak, onun alkolün verdiği sarhoşluk yerine zamanda geriye yolculuk vaat etmesini diledi. Stryke neden uzay yolculuğu yerine zaman yolculuğu üzerinde çalışmıyordu?

Blade'in de benzer düşünceler içinde olduğuna bahse girerdi.

"Anlaşma çoktan bozuldu," dedi boğuk bir sesle. "Blade yaptı."

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Lore.

Wraith birasını bitirip bir tane daha uzandı. "Gözündeki morluk da hikayenin bir parçası mı?"

Mace parmağıyla gözünün altındaki hassas dokuyu kontrol etti. Hâlâ acıyordu. "Bir bakıma."

"Ne oluyor lan?" Lore şişe kapağını çöp kutusuna attı. "Sana bunu nasıl yapabildiler?"

"Öyle değil," dedi Mace, Blade'i savunmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmadan. "Kasıtlı değildi."

Wraith burnunu çektirdi. "Ne yani, ikisi de çıplakken Blade yanlışlıkla üstüne mi düştü?"

Bu, Mace'in şu anda kafasında canlandırmak istediği bir görüntü değildi. "Bir görev sırasında birlikte mahsur kalmışlardı ve onda bastırıcı ilacı yoktu."

"Yok canım. İmkânsız. Enjektör kalemi nasıl yanında olmaz?" diye sordu Wraith.

Bu, Mace için de bir çıkmaz noktaydı. Kelime oyunu yapma niyetim yoktu.

Blade nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdi? "Sırt çantasını sadece bir dakikalığına çıkardığını söylüyor. Bir tür sel ya da

bir şey olmuş ve sırt çantasını kaybetmiş."

"Ona inanıyor musun?" diye sordu Lore, ama Wraith açıkça şüpheliydi.

"Tabii ki ona inanıyorum." *Elbette*. Blade ona hiç yalan söylememişti.

Mace'den, Scotty ile aralarında olanları sakladığı zaman hariç.

Lore bunu düşünmüş gibi görünüyordu. "Peki, şimdi birlikte mi? Bir çift mi oldular?"

"Değillermiş." Mace çenesini gevşetmeye zorladı. "Bir daha olmayacağına yemin ettiler."

Wraith eğlenerek ateşe bir parça odun attı. "Tabii, ne demezsin."

"Olmayacak," diye ısrar etti Mace.

Lore kaşlarını kaldırdı. "Eğer buna inanıyorsan, seni rahatsız eden ne?"

"Şu anda işler tuhaf." Mace, boş bira şişesinin etiketiyle oynadı. "Ve Blade'in Scotty'ye aşık olduğunu biliyorum. Bir süredir öyle. Bir şeyleri saklamakta berbat."

"Peki ya sen?" diye sordu Wraith.

"Ben bir şeyleri saklamakta çok iyiyim."

Lore ona bir bira daha uzattı ve boş olanı aldı. "Wraith'in ne demek istediğini biliyorsun. Onu seviyor musun?"

Mace yeni şişeyi masaya koyarken, göğsündeki sıkışıklığa odaklandı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Onu bir arkadaş gibi seviyorum. Her zaman sevdim."

"Ama?" Bu sefer, Mace'den daha fazla bilgi almaya çalışan Lore'du.

"Ama... sadece... bilmiyorum. Her şey değişmiş gibi görünüyor. Stryke'in petrol platformuna o görevi yaptık ve ondan sonra her şey farklı hissettirdi. Blade'in Scotty'ye karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum, ama anlaşmamız yüzünden bu beni pek rahatsız etmiyordu." Başını geriye attı ve gece gökyüzündeki tek bir buluta odaklandı; bulutun ince uzantıları kollar ve bacaklar oluşturunuyordu. Lanet bir wendigo'ya benziyordu. "Sonra da o lanet Alaska görevi. Keşke hiç gitmeseydik."

"Bu konuyu konuştunuz mu?"

"Evet. Ve ben iyi olduğumu sanıyordum. Hepimizin iyi olduğunu sanıyordum." Bir yudum bira içti, soğuk sıvının boğazındaki acıyı dindirdiğini hissederek keyif aldı. "Ama sanırım öyle değilmiş. Blade, bunun beni rahatsız etmesine izin verdiğim için aptalmışım gibi davranıyor

ama elimde değil. Aramızdaki her şey yolundaydı, ama şimdi her şey mahvoldu. Bu durum işimizi de etkiliyor. Büyük bir görevi mahvettik, bu yüzden Kynan bu durumu atlatana kadar Ares ile antrenman yapmamızı istiyor.”

“Peki ya Kynan ve Ares?” diye sordu Wraith. “Scotty ile Blade arasında ne olduğunu biliyorlar mı?”

“Tanrım, umarım bilmiyorlardır.” Mace bu olasılığı düşünmemeye çalıştı. “Ama Ares eninde sonunda bunu bizden zorla öğrenecektir. Bu olmadan önce kendimizi toparlamamız lazım.”

“Görünüşe göre bunu konuşmanız gerekiyor,” dedi Lore, ama Wraith alaycı bir şekilde güldü.

“Konuşmak mı? Siktir et. Kavga etmeniz lazım.”

“Onu dinleme.” Lore, botlu ayaklarını Idess’in değerli limon ağacının bulunduğu tuğla saksının üzerine uzattı. Idess o ağacı bebek gibi bakıyordu, yapraklarına su püskürtüyor ve fırtına sırasında içeriye alıyordu. “Birbirinizi dövmek hiçbir şeye yaramaz.”

“Hey,” dedi Wraith, “sen kendi tarzında ebeveynlik yap, ben de kendiminkini yapayım. Talon harika bir ocuk oldu.”

Lore güldü. “Sadece Serena sayesinde.”

Wraith boş şişesini kapının yanındaki çöp kutusuna attı. “Muhtemelen haklısın.”

“Hadi ama,” dedi Mace yorgun bir sesle. “Gerçek bir tavsiyeye ihtiyacım var. Kimse kimseyi dvmyor ve konuşmak da bizi hiçbir yere götürmedi.”

“Belki de birbirinizden biraz uzaklaşmanız gerekiyor. Ortamın biraz sakinleşmesine izin verin,” diye önerdi Lore. “Biraz zaman tanıyın ve olaya farklı bir açıdan bakın.”

Fena bir fikir değildi. “Ne kadar ara?” Birkaç günden fazla ayrı kalmamışlardı ve o zaman bile neredeyse sürekli iletişim halindeydiler.

Lore omuz silkti. “Bir ya da iki ay, belki?”

Aylar mı? Onlar bir iş ekibiydi. O kadar uzun süre birbirlerinden uzak kalmaları imkansızdı.

Wraith, başının üzerinde dönen bir güveyi izledi. “Ya da en bariz şeyi yapabilirsin.”

“Ona rakibini ortadan kaldırmasını söylemeyeceğini biliyorum,” dedi Lore yavaşça.

“Ne?” Wraith şok olmuş gibi görünüyordu. “Blade aileden. Kırık bir burun ve çene mi? nemli değil. Ama onu öldürmek mi? Bu biraz

biraz aşırı."

"O zaman bariz olan ne?" diye sordu Mace.

Wraith ona aptalmış gibi baktı. "Scotty ile yat." Mace bira içerken boğulmak üzere oldu.

Lore, Wraith'e "dalga mı geçiyorsun" der gibi bir bakış attı. "Bu delilik."

"Tamamen delilik." Mace tekrar öksürdü, sulanan gözlerini kırptırdı.

"Neden?" Wraith koltuğuna uzandı, yeni birasını karın kaslarının üzerine koydu. "Sen ve Blade eşit şartlarda olursunuz. Denge yeniden sağlanır."

Evet. Çılgınca.

Yoksa değil

miydi?

Hmm. Her iki babası da tamamen farklı tavsiyelerde bulunmuştu.

Lore'unkisi muhtemelen en iyisiydi. Ama Wraith'inki... ilgi çekiciydi.

Aynı zamanda gerçekçi de değildi. Mace bunu önerirse Blade çılgına dönerdi ve Scotty'nin nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi? Muhtemelen yüzüne gülerdi. Ya da söz konusu yüze yumruk atardı. Zaten püre haline getirilmiş olan söz konusu yüze.

O, pes etmiş bir nefes verdi. "Bence babam haklı," dedi. "Bir süre ayrı kalmalıyız. Yarın antrenmandan sonra onlarla konuşacağım."

Tabii ki, bu onların konuşacak durumda olacağını varsayarsak.

Bölüm 22

Horseman Cehennemi Eğitim Kampı'nın ikinci günü ilkinden daha kötüydü ve Mace'e göre, aralarında kıyaslanacak bir şey bile yoktu.

Sert deri zırhını giymiş ve kan kırmızısı savaş atı Battle'ın sırtında oturan Ares, onlar geldiğinde onları bekliyordu. Geriye dönüp bakıldığında, bu, günlerinin mahvolduğuna dair ilk ipucu olmalıydı. Ares, birinin tüm hayat seçimlerinden pişman olmasını planlamıyorsa, aygırını kolundan bırakıp tam bir Atlı gibi davranmazdı.

Savaş atının önünde toplandıklarında, şahin gibi bakışları onları tedirgin etmişti ve onlara neden orada olduklarını sorduğunda, cehennem köpeği yuvasındaki cehennem faresi kadar gergin hale gelmişlerdi.

Aptalca, kekelemeyle dolu cevapları Ares'i sadece daha da sinirlendirmişti.

"Kötü bir gün geçirdik."

"Biz, şey, batırdık." "Kynan aşırı tepki gösteriyor."

"Ama dersimizi aldık."

"Yeter! Bana gerçeği söyleyemiyorsanız," diye homurdanmıştı, derin, taviz vermeyen sesiyle, "sizi döverek gerçeği öğreneceğim."

Ve tabii ki, tehdidini yerine getirmişti. Günleri, birlikte çalışmaya zorlayan beş karşı üçlü Memitim dövüşleri ile işbirliğini teşvik etmek için tasarlanmış engelli parkurlar arasında bölünmüştü.

İyi bir başlangıç yapmışlardı. Oraya vardıklarında herkes işbirliği yapmaya hazır görünüyordu. Tam olarak şakalaşıp normale dönmüş olmasalar da aralarındaki gerginlik neredeyse yok olmuştu. Yine de, birkaç muhteşem saat boyunca, tanıdık ritimlerine geri dönmüşler, son derece koordineli ve verimli bir makine gibi savaşmışlardı.

Sonra Mace, Blade'in Scotty'nin yanında durup, ona yönelik darbeleri engellemek için vücudunu tehlikeye atarak saçma sapan riskler aldığını fark etti. Ve doğal olarak, asil ve onurlu yolu seçmek yerine, Mace çukurlarla dolu alçak yolu seçti ve Blade'den çok Scotty'ye yönelik darbeleri üstlenmek için araya girdi. Sonunda, onlar kum torbası gibi dövüşürken, o sadece orada durup onlara öfkeyle baktı.

O andan itibaren işler daha da kötüye gitti.

Ve zorlu *antrenman seansı* bittiğinde, altlarındaki kum ve toprağın ter ve kanla yapışkan bir çamura dönüştüğünü umursamadan arenanın zeminine yığıldılar.

"Sizden utanmalısınız." Ares, dört saat boyunca tek başına üçüne karşı mücadele etmesine rağmen hiç yorgun görünmüyordu. Tek. Başına. "Kendinize gelin. Ciddiyim. Çünkü takım çalışmanızda en ufak bir çatlak hissettiğimde, antrenmanlarınıza bir saat ekleyeceğim ve bu gidişle, günlerce burada kalabiliriz. Anladınız mı?"

"Siktir." Mace yere yığıldı ve rengarenk alacakaranlık gökyüzüne boş boş baktı.

"Gördün mü?" dedi Ares. "Anladı." Sonra Scotty'ye gülümsedi. "Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum, babacığım," diye inledi.

Havada kahkahalar yankılandı ve Ares uzaklaşırken ağır ayak sesleri yerde yankılandı. Sadist pislik. Mace onu seviyordu, ona son derece saygı duyuyordu, ama her zaman ondan hoşlanmıyordu. Mesela şu anda.

Mace, Blade'in avucunun tanıdık sıcaklığını göğsünde hissetti ve bir kalp atışı sonra, iyileştirici enerji içinden akmaya başladı. Tavin bugün hepsini iki kez iyileştirmişti, ama Ares son rauntlarından sonra adamı çağırmamıştı. Mace, nedenini merak edecek kadar yorgundu.

"Teşekkürler," dedi, içtenlikle minnettar olarak. Blade her ne kadar savaştan sonra elinden geldiğince onları iyileştirse de, bu seferki... farklıydı. "Neden yaptın bunu?"

"Tavin gelmedi. Hiç şüphesiz bu bir takım çalışması testi. Ares muhtemelen bunu yapıp yapmayacağımı görmek istiyor."

"Ah." Bu mantıklıydı. Aynı zamanda biraz da hayal kırıklığı yaratıcıydı.

"Senden nefret etmiyorum, Mace," dedi Blade yumuşak bir sesle. "Şu anda her şey berbat olabilir, ama senden asla nefret edemem."

Şaşkınlıkla başını kaldıran Mace, arkadaşının gölgeli gözlerinde gizlenen acıyı gördü. "Ben de," diye boğuk bir sesle söyledi. "Ben de."

"Çocuklar?" Scotty yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. "Belki şimdi konuşmak için iyi bir zamandır."

Katılıyorum. Mace etrafına bakındı, arenanın ortasında, olağanüstü işitme yeteneğine sahip herkese açık bir şekilde durmaktan aniden rahatsız oldu. "Burada olmaz."

"Kümeye geri dönelim." Blade, Mace'e elini uzattı ve Mace tereddüt etmedi. El sıkıştılar ve Blade, Mace'i ayağa kaldırdı.

Yeni kurulan dostluğa rağmen, Harrowgate'e doğru yürürken ortam biraz garipti. Sessizce içeri girdiler, cihazı programladılar ve özel kapıdan çıktılar.

Ana binaya doğru yürürken de sessizlik devam etti. İçeride, Rade ve Crux ses geçirmez oyun odasında oyun oynuyorlardı ve Sabre hâlâ çalışıyordu, bu yüzden oturma odası tamamen kendilerine kalmıştı.

Doğal olarak, artık konuşabilecekleri bir yerde oldukları halde, sadece birbirlerine bakakaldılar. Kahretsin. Bu mesele halledilmeliydi ve hemen halledilmeliydi.

"Böyle devam edemeyiz," dedi Mace. "Ares'le bu saçmalığa devam etmek zorunda kalırsak, Çarşamba gününe kadar ölmüş oluruz."

"Çarşamba mı?" diye homurdandı Blade. "Salı öğlen."

Bu kısa eğlence anı, Mace'e her yönden üzerine çöken gerginlikten bir nefes aldırdı. Üçünün de üzerine. Günlerdir lanet bir düdüklü tencerede kaynıyorlardı ve çatlaklar oluşmaya başlamıştı. İşlerin kritik bir noktaya gelmesi çok uzun sürmeyecekti.

Sonra Blade yine ciddileşti ve o anı mahvetti. "Dün Sabre ile konuştum." Kan lekeli pantolonunun ceplerine başparmaklarını soktu. "Belki biraz ayrı kalmamız gerektiğini düşünüyor."

"Babam da benzer bir şey söyledi," dedi Mace, buzdolabından su getirirken. Oturma odasına döndüğünde şişeleri dağıttı. "Ama bunun ne işe yarayacağını bilmiyorum. Olanları değiştirmeyecek."

"Eh, olanları geri alamayız," dedi Blade. "O yüzden bununla başa çıkmayı öğrenmemiz gerekiyor."

"Yani, *benim* öğrenmem gerekiyor," diye küfretti Mace. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi anlamadım? Aslında hiç de öyle hissetmediğin halde, sorun olmadığını söyleyen sendin."

"Söylediğimde ciddiydim," diye tersledi. "Ama meğer ciddiyde değilmişim, tamam mı?" Öfkesini dizginleyerek, biraz daha sakin bir şekilde devam etti. "Enjeksiyonlarını dikkatsizce yaptığını söylememeliydim, biliyorum. Aptalca bir hareketti. Ama tuhaf davranıyordun, sakın inkar etmeye kalkma."

"Ne?" Blade ona baktı. "Garip davranmadım ki."

"Evet, gariptin," dedi Scotty, Mace'i destekleyerek. "Hepimiz gariptik."

Blade tartışacakmış gibi görünüyordu, ama birkaç saniye sonra derin bir nefes aldı ve yere baktı. "Scotty? Pişman mısın...?"

"Hayır!" Scotty elini tuttu ve bir kıskançlık dalgası Mace'in göğsünü ısıttı... ta ki o da elini tutana kadar. "Sizi seviyorum çocuklar ve hayatlarınızı kurtarmak için her şeyi yaparım. Bundan asla pişmanlık duymayız. Ama yolumuza devam etmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Sadece ayrı zaman geçirmek çözüm değil bence." Mace, elindeki Scotty'nin sıcak elinin hissine odaklandı. Ne kadar doğru görünüyordu. Ve yine de, o kadar yanıltıcı. "Bunun çoğunlukla benim sorunum olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Ama yalnız kalırsam, bu içimde çürüyecek. Ben böyleyim."

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi.

"Lore ayrı kalmayı önerdi, değil mi?" diye sordu Blade. "Wraith'le konuştun mu?"

Mace güldü. "Onun çözümünün ne olduğunu bilmek bile istemezsin."

"Bizi eskiden olduğumuz yere geri götürecekse her şeyi denemeye hazırım", dedi Blade.

Her şeyi mi? Tamam, meydan okuma kabul edildi. Blade bunu söylediğine çok pişman olacaktı. "Scotty ile yatmam gerektiğini, o zaman ödeşmiş olacağımızı söyledi."

Dostum, dünyanın tüm nükleer silahlarının komutasını elinde tutsa bile daha büyük bir bomba atamazdı.

Bunun ardından uzun bir sessizlik oldu. Scotty, Blade kadar şaşkın görünmüyordu, ama çillerinin arasında yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Derin bir nefes aldı ve patladı, "Aleka da benzer bir şey söyledi." Blade başını ona doğru çevirdiğinde, gözlerini kapattı ve cesaret verici bir nefes daha aldı. "Bak. Belki Aleka ve Wraith bir şeyin peşindedir. Bütün bunlar Blade ve benim yatmamızla başladı. Belki Mace ve ben de aynısını yaparsak işleri düzeltebiliriz."

Mace'in kalbi göğsünde o kadar şiddetli bir şekilde çarpıyordu ki, ikisinin de duyduğundan emindi. Wraith'in fikrini düşünmüştü, ama somut bir gerçekliğin parçası olarak değil, daha çok uzak bir fantezi olarak.

Scotty'nin bunun içinde bulundukları zor durum için gerçek bir çözüm olduğunu düşünebileceği aklına gelmemişti. O kadar uzun süre kimse bir şey söylemedi ki, Mace kafasında Mississippi saymaya başladı. Dokuz

Mississippi'ye geldiğinde, Blade nihayet o kadar duygusuz bir sesle konuştu ki, hissettiklerini bastırmak için

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Oh, ne büyük bir sürpriz," diye mırıldandı Mace. Blade'in gözlerinde öfke parladı. "Aptal olma..."

"Hey," diye tersledi Scotty, Blade'in sözünü kesip ikisine de sertçe bakarak. "İşte bu yüzden bir şeyler yapmamız gerekiyor. Hiç böyle kavga etmediniz. Hiçbir konuda birbirinizi kıskanmadınız. En karanlık sırlarınızdan ve korkularınızdan tatillere ve kadınlara kadar her şeyi paylaştınız. Bu da farklı olmayacak."

Bu çok farklıydı.

"Olmaz." Blade, Scotty'ye döndü. "Söndürmeye çalıştığın ateşe benzin dökmezsın."

Mace, Blade ve Scotty'nin Alaska'nın vahşi doğasında birbirlerine saldırırken aralarındaki ateşi hayal edince öfkesi alevlendi. "Yani, Scotty ile aranızdaki şeyin bir ateş olduğunu mu söylüyorsun?"

"Biliyorsun, demek istediğim bu değil."

Mace inanamayan gözlerle ona baktı, zihninde Blade'in odasında gördüğü Masumi'nin görüntüsü canlandı; ten rengi Scotty'ninkine o kadar benziyordu ki, Blade'in sapkınlığı konusunda hiç şüphe kalmamıştı. Bir de Scotty'ye bakışları vardı. Ve bu sadece Alaska'dan döndüklerinden beri olan bir şey değildi. Mace, Blade'in Scotty'ye olan ilgisinin ne kadar eskiye dayandığını ancak şimdi fark ediyordu.

"Öyle mi?" diye sordu. "Bunu gerçekten biliyor muyum?" Blade gözlerini kaçırdı.

"Evet, neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Scotty," dedi Mace, sesini sabit tutmaya çalışarak, "emin misin?"

Kız başını salladı ve bir anlığına heyecan ve sevinç kalbini hoplattı. O ana kadar bunu itiraf etmemişti... ama Scotty'yi seviyordu. Sadece, duygularının arkadaşlıktan daha derin olduğunu bir an bile olsa düşünmesine izin vermemişti.

Ama hissettiklerinin yanlışlığı, bu duyguyu gölgeliyordu. Blade ve Scotty'nin birlikte olduğunu öğrendiğinde yıkılmıştı ve onunla sevişmek istese de, Blade'in Mace gibi acı çekmesini istemiyordu.

"Çocuklar," dedi yumuşak bir sesle, "sizi seviyorum. Kim olduğumu, birlikte olduğumuz kimliğimizden ayırabileceğimi sanmıyorum. Blade benim sağ kolum, Mace ise sol kolum." Yaramaz bir gülümseme attı. "Ve ben iki elimi de kullanabiliyorum, yani ikiniz de eşit derecede önemlisiniz. Ama şu anda, sanki iki kolum da kırılmış gibi hissediyorum. Ayrı kalmak, ikisini de tamamen kaybetmek anlamına gelir."

"Sonsuza kadar sürmez," dedi Blade, sesi boğuktu. Yıkılmıştı.

"Bence sonsuza kadar olur," diye fısıldadı, her kelimesinde acı vardı. "Ve sonunda bunu atlatabilsek bile, eskisi gibi olmayacak. Her zaman bir yara izi kalacak."

"Eğer bunu Mace ile yaparsan," diye uyardı Blade, "iki tane olacak."

Scotty'nin gülümsemesi hem hüzünlü hem de alaycıydı, "Simetri," diye mırıldandı.

Simetri. Bir şey Mace'e, Ares'in kızına bu dersi verdiği için pişman olacağını söylüyordu.

Blade olanlara inanamıyordu.

Elbette, Scotty'nin neden böyle davrandığını anlıyordu. Bunu Mace'i yatağa atmak için bir bahane olarak kullanmadığını biliyordu. Her şeyi adil hale getirerek ilişkilerindeki dengeyi yeniden sağlayabileceklerine gerçekten inanıyordu

. İsteksizce de olsa, bunun bir mantığı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ama bu, bundan hoşlanması gerektiği anlamına gelmiyordu. Ve kesinlikle bunun doğru yol olduğu anlamına da gelmiyordu.

Scotty'ye bakışlarını gezdirdi, zihni onu mağaraya, bedenleri birleşip tek bir varlık haline geldiklerinde onun vücudunun kendi vücuduna değdiği anlara götürdü. Evet, kulağa klişe ve abartılı geliyordu, ama o gün sanki ruhları birbirine dokunmuş gibi bir bağ kurmuşlardı. Eskiden onun için her şeyi yapardı, ama şimdi? Artık ona aitti.

Onu tekrar elde etmek, kızgın hayvanlar gibi çiftleşmek yerine ona zaman ayırıp sevişmek için neler vermezdir ki. Her şeyi baştan yapmak istiyordu. Ona ne kadar değerli olduğunu gösterme şansı. Onu hak ettiği şekilde onurlandırmak, parmaklarıyla, diliyle her sinir ucunu yavaşça uyandırmak. Saatlerce onun tonlu, esnek vücudunun her santimini taparcasına sevmek istiyordu.

Siktir.

Mace'in kızgın olmaya her hakkı vardı, değil mi? Blade, Scotty'yi özlemişti ve elbette Mace bunu biliyordu. İsteksizce de olsa, artık anladığını itiraf edebilirdi. Gerçekten anlamıştı.

Blade ile Scotty arasında olanlar Blade'in hayatını kurtarmıştı ve Mace muhtemelen bunu kabullenebilirdi. Eninde sonunda. Ama o, haklı olarak, Blade'in Scotty'ye olan bariz özlemini görmezden gelemezdi.

Siktir, siktir, *siktir*.

Mace'e döndü. "Bir dakika konuşabilir miyiz?" Arka bahçenin kapısını işaret etti. "Yalnız mı?"

Scotty, elleri belinde, soluk teninde öfkeyle belirginleşen çilleriyle önlerini kesti. "Mace'i dışarı çıkarıp dövmeyeceksin."

"Sorun yok, Scotty." Mace, Scotty'nin yanından geçerek Blade'e uyarıcı bir bakış attı. "Ben iyiyim."

"Bir damla kan görürsem," uzaklaşan sırtlarına doğru bağırdı, "çok daha fazlasını akıtacağım!"

Blade, zihninde en iyi iki arkadaşının birbirlerini deli gibi becerdiği görüntüler dönüp durmasaydı, kıkırdamış olacaktı. Acımasızca, kıskançlığını göğsündeki boş boşluğa itti.

şu anda yemek borusunda bir delik açan asit reflüsüyle bir araya gelebilir.

Verandaya çıktıklarında, Mace çelik kaplı bir sütunun yanında tetikte durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Blade'in konuşmasını bekledi. Ya da onu yere sermesini. Ki bu çok cazipti.

Blade nereden başlayacağını bilmiyordu. Bu, hazırlıklı olamayacağı bir durumdu ve bilinmeyenlerle başa çıkmaktan nefret ediyordu. Sinirli bir şekilde elini saçlarının arasına geçirdi ve homurdandı.

"Bak," dedi sert bir sesle. "Scotty ile yatmanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Hadi canım?"

Blade bunu görmezden geldi. "Ama buna engel olmayacağım."

"Tamam..." Mace'in kısılmış gözlerinde şüphe parladı. "Bunu gerçekten kastettiğini varsayalım. Beni buraya bunu söylemek için getirmedin. Peki, tam olarak nereye varacak bu?"

İyi soru. Bu durum çok rahatsız ediciydi.

"Scotty'yle birlikteyken," diye başladı, düşüncelerini toparlamak için bir ara verdi, "bilirsin, mağarada..." Derin bir nefes aldı. "Ortam... çılgınca idi. Elimden geldiğince bekledim, yani... nasıl olduğunu bilirsin." Acı, şehvet ve çaresizlik, ölümün ateşli eşiğine çok yaklaştığını bilmenin tehlikesiyle kenarlarından yanmıştı. "Demek istediğim, doğru zihniyette değildim... bunu, şey, bilirsin... iyi hale getirmek için. Onun için." Kahretsin, aptal gibi konuşuyordu. "Scotty'nin ilk seferiydi ve hak ettiği şey değildi." Elini yüzüne sürdü ve damgalı beton zemine baktı, kalbi birkaç saniye hızla attıktan sonra bir küfür savurdu. "Bunu düzeltmelisin."

Mace inanamayan gözlerle baktı ve konuştuğunda, alçak sesinde şüphe damlıyordu. "Yani sen benden..."

"Ona nasıl olması gerektiğini göstermemi mi istiyorsun?" Kıskançlık, Blade'in sözlerini olması gerekenden daha keskin hale getirmişti, ama Mace bunu fark etmemiş gibiydi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Mace. "Ne diyeceğimi bilmiyorum." Blade parmağını ona doğrulttu. "Tuhaf bir şey söyleme."

"Tuhaf mı?"

"Hadi ama," dedi Blade. "Nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Kırılmalı mıyım, kırılmamalı mıyım, emin değilim." Mace'in sesi hem alaycı hem de eğlenceliydi, sanki eski haline dönmüş gibiydi.

"Oyuncak ve... alet koleksiyonunda bir sorun yok, ama bunların da bir zamanı ve yeri var."

"Ve Scotty'nin seks salıncakıma bağlanmış halinin doğru zaman ve yer olduğunu düşünmüyor musun?"

"Yapma." Mace'in sözlerinin yarattığı ani görüntü, Blade'i şehvet ve öfkenin karışımıyla homurdanmaya itti. "Havamda değilim."

"Hey, dostum." Mace'in sesinde nadir görülen bir pişmanlık tonu vardı. "Ona asla zarar vermez ya da saygısızlık etmem. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini birbirine dikti ve Blade bu durumdan ne kadar heyecanlanmış olsa da, Mace'e güveniyordu. Ona canını emanet ederdi. Ve Scotty'yi de.

"Biliyorum."

Mace, Blade'in yüzünü inceleyerek duygularını anlamaya çalışırken gergin bir sessizlik oldu. Blade ona bu konuda şans diledi, çünkü duyguları çok karışık durumdaydı. "Ve sen de benim *sana* zarar vermek ya da saygısızlık etmek istemediğimi biliyorsun."

"Evet," dedi Blade boğuk bir sesle.

Mace yaklaştı ve elini hafifçe Blade'in omzuna koydu. "Eğer gerçekten bunu yapmamı istemiyorsan, yapmayacağım."

Blade'in göğsünde rahatlatıcı, sıcak bir his yayıldı. Arkadaşlıkları şimdiye kadar hiç sınanmamıştı... ve Mace durumu düzeltmeye çalışıyordu. "Ciddi misin?"

"Evet."

İçini bir rahatlama kapladı ve uzun bir süre boyunca Blade, Mace'in teklifini kabul etmeyi düşündü. Ama dostum, ne bencilce, ne açgözlü bir hareket. Scotty'yi kendine istiyordu, onun kendisine ait olmadığını ve asla olmayacağını bildiği halde. O, kendisine ait olamazdı. Sahip olabileceği tek şey, ondan küçük bir parça olacaktı. Çılgın ama muhteşem bir mutluluk gecesi.

Mace'in de aynı şeyi yaşamasına engel olmayı nasıl haklı gösterebilirdi?

Gerekçelendiremezdi. Blade, Mace ve Scotty'yi, hepsini mutlu edebilecek bir şeye hayır diyemeyecek kadar çok seviyordu. Ve bir kez bittiğinde, bir daha bu konuyu düşünmek zorunda kalmayacaklardı.

Sadece Mace'in yatak odasında neler olduğunu bildiği o birkaç saati atlatması gerekiyordu.

Gözlerini kapatıp başını salladı. "Bunu yapmanı istiyorum. Sadece... bana anlatma, tamam mı? Ayrıntılara girme."

"Ben mi?" dedi Mace hafifçe. "Ben asla öpüşüp anlatmam." Blade gözlerini devirdi. "Sen *her zaman* öpüşüp anlatırsın." "Sadece işler sapkınlaşınca."

"Tekrar ediyorum, sen *her zaman* öpüşüp anlatırsın."

Mace bir cevap bulamadan kapı açıldı ve Scotty başını dışarı çıkardı. "Her şey yolunda mı?"

Mace ve Blade aynı anda başlarını salladılar. "Her şey yolunda," dediler ikisi de ve Blade büyük bir rahatlama hissetti. Zaten tekrar uyum içindeydiler.

"Gerçekten," diye ekledi Blade.

Scotty'nin gözlerindeki şüphe ışığını sevmemişti. Bunun işe yaraması için üçünün de tam olarak bu işe kendini vermesi gerekiyordu. Mace'in annesi her zaman zihniyetin gücünü, kişinin olumlu enerji ve eylemlerle dileklerini gerçekleştirebileceği fikrini savunmuştu. Elbette, o bir Memitim'di, gelecek için kritik öneme sahip olanlar için —iyi *ya da* kötü— bir koruyucu melekti, bu yüzden ışık, ışıltı ve neşeli olumlu sözlerle doluydu.

Ama Idess'in babası aynı zamanda Azrail'di, bu yüzden tek boynuzlu atlar ve gökkuşakları olmadığı zamanlarda ateş ve öfke doluydu. Mace de bundan biraz almıştı. Sinirlenmesi yavaştı ama bir anda yakıp yıkıcı bir intikam alabilirdi.

"Tanrılara şükür." Dışarı çıktı. "Kız kardeşim ve Raika ile buluşacağım, o yüzden gidiyorum." Gülümsedi, Alaska'dan beri gördüğü ilk samimi gülümsemeydi. Ve doğru şeyi yaptıklarını biliyordu. "Konuştuğumuza sevindim. Görüşürüz!"

Onun uzaklaşmasını izlediler, sonra Mace, Blade'in omzuna yumruk attı. "Eski tarz GTA oynamak ister misin?"

Omuz silkti. "Tabii." Grand Theft Auto ile biraz öfkesini atmak kulağa hoş geliyordu. Ayrıca, Mace'i yaklaşık yarısı kadar yenebilirdi. "Crux'u da davet etmeliyiz."

"Sen onu getir. Ben de patlamış mısır yapayım."

Kulağa hoş geliyordu. Sonunda kulağa hoş gelen bir şey çıkmıştı.

Bölüm 23

Aleka ve Raika, Scotty'nin Sidney şehir merkezindeki Pizzeria Inferno'ya gelmesini bekliyorlardı. Avustralya, insanlar tarafından ibislere devredildiğinden beri, artık bir iblis Disneyland'ı olarak geliyordu; eyaletleri, Ufelskala kötülük ölçeğine göre beş kademeye ayrılmıştı. Sidney, genel olarak güvenli kabul edilen Ufelskala Birinci Kademe topraklarının tam ortasında yer alıyordu. Hatta orada bir avuç insan bile yaşıyordu.

"Senin için sipariş verdik," dedi Raika, Scotty otururken. "En sevdiğin. Soğan, domuz yağı ve kan pıhtıları."

"İğrenç." O, Raika'nın en sevdiği şeydi. Scotty, Raika'yı deli gibi seviyordu, ama kötülükle dolu bir alemde büyümek, onun hayatına kesinlikle etki etmişti. Ya da belki de Sheoul'da doğmuş olmasıydı. Ya da belki de Azrail DNA'sı. Her neyse. O tuhaftı. "Aleka, senin benim için onu sipariş etmene asla izin vermezdi."

"Onun hakkını vermek gerekirse," dedi Aleka, her zaman yanında taşıdığı ajandasını bir kenara koyarken, "bizim için sipariş etmeye çalıştı. Ama paylaşmak üzere bir pepperoni üzerinde anlaştık ve o da eve götürmek için iğrenç bir pizza aldı." Masanın karşısındaki Scotty'ye baktı. "Bir şey hakkında konuşmak istiyormuşsun gibi geldi. Geçen gün konuştuğumuz şeyle mi ilgili?"

Scotty başını salladı ve Raika'ya baktı. "Kısaca: Blade'in hayatını kurtarmak için onunla yattım," diye açıkladı. "Şimdi tüm ekibimiz dağılıyor ve ne yapmam gerektiği konusunda Aleka'dan tavsiye istedim."

"Vay canına." Raika, sivri siyah tırnağıyla bir pretzel parçası aldı. "Ama bu çok kolay. Mace'i siktir et."

"Ben de öyle dedim." Aleka sırtıttı. "Gördün mü? İşe yarayabileceğini söylemiştim." "Evet, Mace ve Blade de aynı fikirdeydi."

"Olamaz." Aleka'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dalga geçiyorsun." "Hayır."

"Kahretsin." Raika karanlık bir gülümsemeyle, restoranı cehennem temasına uygun hale getiren meşale ışığında dişlerinin uçları parladı. "Ateşle oynuyorsun, kızım." Sanki emir almış gibi, Raika'nın gözlerinde birkaç saniye alevler parladı, sonra sanki hiç olmamış gibi söndü. Scotty, artık bunu kontrol edebildiğine seviniyordu. Raika'nın ergenlik yılları, birçok yanık yaralanması, yanmış mobilyalar ve tam anlamıyla yangınlarla sonuçlanmıştı.

"Bu ya büyük bir başarı ya da şimdiye kadarki en büyük hata olabilir." Scotty inledi. "Siz olsanız ne yapardınız?"

Raika ağzındaki pretzel parçasını yuttu. "Ben onun teyzesiyim, o yüzden seks yoluna gitmezdim. Ama *sen* Mace'i çılgın bir aygır gibi sürmelisin."

Scotty arkadaşına kaşlarını çatı. "Ama sen her zaman onun bir pislik olduğunu söyledin."

"Öyle." Raika omuz silkti. "Ama acımasızlığını takdir ediyorum. Ve kabul edelim, o bir Seminus iblisi, yani yatakta tanrı gibi olmalı. Harika vakit geçireceksin. Yani, tabii ağzında top gag takılı olduğu ve onun konuşmasını dinlemek zorunda kalmadığın sürece."

Şimdi Scotty, onu ağız tıkaçlı, dişleri topu delip geçen, penisi de *onu* delip geçen bir şekilde hayal ediyordu.

Buzlu suyundan birkaç yudum aldı, ama bu alnında ter damlacıklarının oluşmasını engellemedi.

"Onunla bir otelde buluşurdum," dedi Aleka, içkisine uzanarak. "Onu eve götüremezsin, çünkü, tabii ki, babam var. Ve kesinlikle onun evinde yapamazsın."

Scotty onu eve götürmeme konusunda hemfikirdi. İhtiyacı olan tüm mahremiyete sahip bir evi vardı, ama ailesi ziyarete geldiklerinde nadiren kapıyı çalarlardı. Ayrıca, babası adasının sınırları içinde olan biten her şeyi bilme yeteneğine sahipti.

"Neden Mace'in evi olmasın?" diye sordu. "Tüm yatak odaları ses geçirmez."

"Blade'in yatak odasında yapmadın," diye işaret etti Aleka. "Yani, adil olmak gerekirse, Mace'in evinde de yapmamalısın. O kompleks yasak bölge olmalı, çünkü işler ters giderse, onların yaşam alanlarının kirlenmesini istemezsin."

Bazen kız kardeşi mantıklı konuşuyordu — bazen değil, daha sık, ama Scotty bunu asla kabul etmezdi.

"Yani... şunu bir netleştirelim," dedi Raika. "Sen ve Mace işi hallettikten sonra, her şeyin normale döneceğini mi düşünüyorsun? İkisine de karşı bir şey hissetmeyecek misin?"

"Planım bu."

Raika güldü, boğazından gelen, başını geriye atarak attığı bir kahkaha, korsesini salladı ve göğüsleri neredeyse dışarı fırlayacaktı. Oradaki tüm erkekler ona bakıyor ve ağzının suyu akıyordu.

"Çok naifsin," diye gülerek boğuk bir sesle konuştu.

"Öyle mi? Peki seni ilişkiler konusunda uzman yapan nedir? Seni hiç bir erkekle görmedim. Hiç."

Garsonun pizzayı ve tabakları getirmesini beklediler. Garson ayrıldığında Raika bir dilim aldı.

"Ben çıkmıyorum," dedi. "Vaktim yok. Yakalamam gereken çok fazla kötü adam var."

Zavallı Raika. Cennet tarafından, babasının serbest bıraktığı en kötü iblisleri yakalamakla lanetlenmişti. Bir kotası vardı ve bunu yerine getirmezse, ağır ceza onu saatlerce acı içinde bırakıyordu.

"Yine de," diye başladı Aleka, "ilginizi çeken biriyle hiç tanışmadığınıza inanamıyorum."

"Hiç."

"Birazcık bile mi?" diye sordu Scotty. "Sana inanmıyorum."

Raika ikisini de dikkatle süzdü; Scotty, Aleka'nın cildi de kendisinininki kadar yüzülmüş gibi hissediyor mu diye merak etti. Kimse onunla uzun süre göz teması kuramıyordu, rahatsızlık hissi artmadan bu mümkün değildi; Raika nihayet kan şarabı kadehine göz attığında Scotty rahat bir nefes aldı.

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi Raika. "Ama bunu başkasına söylersen..."

"Bizi zihin yırtıcıları ve kılıç örümcekleriyle dolu bir çukura atarsın," diye tamamladı Scotty. "Bunu biliyoruz. Bu senin standart tehdidin. Anlat hadi."

Bir an tereddüt etti, sonra Raika patladı: "Amber'in eskiz defterlerinden birine gizlice göz attım." Şarabından büyük bir yudum aldı. "Vay be, beni yakaladığında ne kadar sinirlendi. Onu hiç kızgın gördünüz mü? Yani, gerçekten kızgın?"

Scotty ve Aleka ikisi de başlarını salladılar. Amber, babasından bir bomba gibi patlayıp her yöne ölümcül şok dalgaları yayma yeteneğini miras almıştı

. Sonuç olarak, öfkesine kapılmamak için çok çaba sarf ediyordu.

“Kimseyi öldürmedi,” dedi Raika, “ama bana o kadar sert bir patlama yaşattı ki derim yandı. İyileşene kadar çok acı çekti. İznini almadan eskizlerine bakmamamı tavsiye ederim.”

“Tamam, bu neden birkaç gün boyunca kimseyle çıkmadığını açıklayabilir, ama tüm hayatın boyunca çıkmamamı açıklamaz.”

Raika, Scotty'yi görmezden geldi, bakışları birkaç masa ötedeki bir adama kilitlendi. “Şu adam sana bakıyor, Aleka.”

Aleka küçümseyici bir şekilde burnunu çekti. “Bakmıyor. Süzülüyor. Muhtemelen bir iblis ve tam bir pislik gibi görünüyor.”

Öyleydi. Kendinden emin sinsi bakışları ve şişirilmiş göğsü ona pislik bir hava veriyordu. “Onunla konuşmadıkça asla bilemezsin,” diye alay etti Scotty.

“Bu bir Schrödinger'in Pislği durumu,” dedi Raika. “O bir pislik mi? Bir iblis mi? İkisi de mi? Ağzını açana kadar bilemezsin.”

Scotty güldü ve ikisi yemeklerine ve önceki konuya geri döndüler. Raika'nın bu ilginç hikayenin boşluklarını doldurmadan paçayı kurtarmasına asla izin vermeyecekti.

“Ee?” diye sordu Scotty. “Aşk hayatının olmaması Amber'la ne alakası var?”

“Onun çizimleri yüzünden. Biri beni toprak bir mezarda gösteriyordu. Yüzü olmayan bir erkek üzerime toprak atıyordu. Ona sorduğumda, onun kim olduğunu bilmediğini söyledi. Sadece benim sevgilim olduğunu söyledi.”

Scotty gözlerini kırptı. “Yani, bu yüzden mi bir erkekle birlikte olmadın?”

Raika kan şarabından bir yudum daha aldı. “Eğer bir sevgili edinmezsem, mezara girmeyeceğim.”

“Amber'in öngöruları her zaman gerçekleşmez,” dedi Aleka. “En azından çizdiği şekilde gerçekleşmez. Transa girip Reseph Amca'nın uçak kazası geçireceğini söylediği zamanı hatırlıyor musun? O da Jillian Teyze'yle bile hiç uçağa binmediği için alay etmişti.”

Oysa Reseph, Jillian'ın uçmayı bırakması için uğraşmıştı. Amber, Jillian'ın vizyonunda yer almadığını onlara temin etmişti, bu yüzden Jillian pilotluk ve DART hava taşımacılığı departmanı başkanlığı görevine devam etmişti.

Raika gözlerini devirdi. "Uçağın tam üzerine düşeceğini kim tahmin edebilirdi ki?"

Kıyamet Atlıları'ndan biri olarak, bu tuhaf kazadan sağ kurtulmuştu, ama tamamen iyileşmesi haftalar sürmüştü.

"Yine de," dedi Aleka, haklı olduğundan emin olduğunda sergilediği o kibirli tavırla, "ilişkilerden korkarak yaşayamazsın."

"Bunu söyleyen, uyanık olduğu her anı tozlu, eski bir ofiste tek başına geçiren ve Sabre orada olacaksa hiçbir etkinliğe katılmayan kız," dedi Scotty, bu sözleri üzerine Aleka ona keskin bir bakış attı.

"Ben..." Aleka sözünü kesip iletişim cihazına baktı. "Aman —oh, tanrım!"

Endişelenen Scotty kendi iletişim cihazına baktı. "Ne oldu?" Son dakika haberi mi? Hayır, hiçbir şey yok.

Aleka başını kaldırdı, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. "Yaptılar."

"Harika." Raika uzun tırnaklarıyla sabırsızca masaya vurarak Aleka'nın dikkatini çekti. "Kim ne yaptı?"

"Wraith ve Serena." Aleka'nın zümrüt yeşili gözleri doldu, ama gülümsüyordu, yani kötü bir haber olamazdı. "Onlardan Harvester'ın kanını aramama yardım etmelerini istedim. Bunu daha önce düşünemediğime inanamıyorum. Ve başardılar. Onun kanını buldular!"

"Hadi canım!" Scotty ayağa fırladı, mekândaki herkesin ona baktığını umursamadan. "Ciddi misin? G-ma'yı geri getirebilir miyiz?"

Aleka'nın yüzünde yavaşça zafer dolu bir gülümseme yayıldı. "Ve Eva'yı kurtarabiliriz. Hazırlanmak için sadece birkaç güne ihtiyacım var."

Scotty sırtıttı, sonunda hayatının tekrar rayına oturduğunu hissediyordu. Sadece birkaç gün içinde Eva sağlıklı olacak, G-ma hayatta olacak ve ekibi normale dönecekti.

Bundan sonra işler sadece daha iyiye gidebilirdi.

Mace ve Blade, Ares'in antrenman sahasına vardıklarında sabah güneşı çoktan kavurucu bir sıcaklığa ulaşmıştı; ikisi de Ares'in bugün kendilerine ne tür işkenceler hazırladığını merakla bekliyorlardı. Garip bir şekilde Scotty geç kalmıştı ve Ares'le birlikte kemerin altından çıktığında ikisi de şaşırıldı.

Ancak şaşkınlıkları çok çabuk şüpheyeye dönüştü.

Scotty ve Ares gülümsüyorlardı.

Elbette bu Scotty için normal bir durumdu, ama Ares için gerçekten rahatsız ediciydi. Adamın sürekli somurtkan hali neredeyse ikonik hale gelmişti.

"Nesi var onun?" Blade, Mace'e fısıldadı. "Deli gibi görünüyor."

"Değil mi?" Mace gerçekten çok korkmuştu.

"Çocuklar!" Scotty, bakımlı kumların üzerinde adeta zıplayarak koştu. "Tahmin edin ne oldu? Asla tahmin edemezsiniz. Harvester'ın kanını ele geçirdik!"

"Tabii ki!" Mace onunla beşlik çaktı, Blade de aynısını yaptı. "Bu, Eva'nın güvende olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

Ares'in yüzündeki sırıtış kayboldu. En azından artık deli gibi görünmüyordu. "Sadece Harvester'ı geri getirebilirsek."

Kafası karışan Mace, ikisi arasında bakışlarını gezdirdi; aşağıya Scotty'nin gözlerine, yukarıya da Ares'in gözlerine baktı. "Yani bunu başaramama ihtimalimiz mi var?"

Limos'un grubuna ve Kaya Kubbesi'ne düşen kanın meleğe ait olduğunu öğrendikleri andan itibaren Harvester'ı geri getirmek için bir plan yapılmıştı.

"Maalesef, evet." Scotty'nin gülümsemesi de solmuştu, ama tekrar neşelendi. "Ama Aleka araştırma yaptı ve bunu yapabileceğimize inanıyor. Raika'nın yardımıyla."

"Neden Raika?"

"Çünkü babasıyla aynı güçlere sahip ve tören ruhları ve Sheoulic enerjisini manipüle etmeyi gerektiriyor."

"Hâlâ işe yaramama ihtimali var..."

"Baba!" Scotty ince beline yumruklarını dayadı ve Ares'e döndü. "İşe yarayacak. Olumlu düşün."

Ares lanet olası bir bina kadar büyüktü ve korkutuculuğu ölçülemeyecek kadar fazlaydı. Ama onunla sevgili küçük kızı arasındaki göz göze gelme yarışmasında, dudaklarında hafif bir gülümsemeye ilk geri adım atan o oldu.

“Gerçekçi olmayı tercih ederim,” dedi, sesi alçak bir hırıltı gibiydi, “ama bunu senin kadar çok istiyorum, o yüzden... olumlu olacağım.”

"Şu haline ve kişisel gelişimine bak." Scotty, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle parmak uçlarında zıpladı ve onun omzuna hafifçe vurdu. "Bir de insanlar senin değişime direndiğini söylüyor."

"Kimse öyle demiyor." Ares parmaklarını boynundaki hilal şeklindeki izin üzerinde gezdirdi ve ön kolundaki at sembolünün aynısı kabartmalı deri zırhı yerine oturdu. Elinde bir kılıç belirdi. "Peki, hepimiz bu işi halletmeye hazır mıyız?"

"Herkes öyle diyor," dedi Scotty, açıkça onu kışkırtmaktan zevk alarak, "ve biz sorunlarımızı çoktan çözdük."

Kırmızımsı bir kaş kalktı. "Öyle mi?" Dişlerini gösterdi. O, sana çok fazla acı ve aşağılanma geleceğini bildiğin için altını ıslatmana neden olan gülümsemeydi.

"Ah, hadi ama dostum. Biz..." Mace cümlesini bitiremedi. Hayır. Bunun yerine, Ares'in kışından çıkardığı kalkanla tam bir vücut darbesine maruz kaldı. Geriye doğru uçtu, alçak arena duvarının üzerinden geçti ve stadyum tribünlerine çarptı.

"O senin takım arkadaşın," diye bağırdı Ares, Blade ve Scotty'ye. "Ve onun yaralanmasına izin verdiniz. Bu konuda ne yapacaksınız?"

Mace bunun cevabını biliyordu. Tıpkı onun sayısız kez onlar için yaptığı gibi, bir cehennem köpeği sürüsü gibi onun savunmasına koşacaklardı.

Ve evet, bir anda Blade ve Scotty Ares'e saldırdı. Evet, lanet olsun. "Yakalayın onu, çocuklar!"

Ares, onların uyumlu saldırılarına neredeyse hiç çaba harcamadan karşı koydu; ancak dört gün önce başlayan zorlu antrenmanlardan bu yana ilk kez, Ares geri adım attı. Elbette, güçlü hücum hamleleriyle kaybettiği zemini geri kazandı; ancak Scotty ve Blade, kusursuz ve uyumlu bir dövüş dansı sergileyerek, ona bu zaferi zorla kazandırdılar.

Mace onların dövüşmesini izlemeyi çok seviyordu. Blade'in kararlı, yüksek enerjili darbeleri kemikleri ve kafataslarını parçalayabilir ya da başları ve uzuvları koparabilirdi, Scotty'nin ise hızlı ve zarif stili düşmanlarının dikkatini dağıtır ve onları Blade ya da Mace'in saldırılarına karşı savunmasız bırakırdı. Fiziksel olarak onlardan daha güçlü olmasına rağmen, kılıcıyla yıldırım hızında, felç edici vuruşlar ya da yüksek hızlı göğüs göğüse dövüşmeyi tercih ediyordu.

Mace'in stili ikisinin bir karışımıydı, ama o, avlarıyla onlardan daha fazla oynamayı severdi.

Ve oynamaya hazırды.

Duvarın üzerinden çevik bir şekilde atladı ve Ares'e arkadan saldırdı. Blade ve Scotty, Atlı'nın dikkatini dağıtmak için güçlerini birleştirdi; bu sırada Mace, böbreğine yıkıcı bir tekme indirdi. Ares'in kısa süreli şaşkınlığı bir açık verdi ve ekip olarak üzerine çullandılar, merhamet göstermediler. Bir keresinde, bacaklarına indirilen bir kılıç darbesi Ares'i dizlerinin üzerine çöktürdü.

Sert bir mücadele verdiler ve üç saat, birçok kırık kemik ve bolca kanın ardından, savaşı kaybettiler ama yine de savaşı kazandılar. Sonuç beklenen bir şeydi, ama bunu bir zafer yapan şey, yenilginin geçen seferki gibi yirmi dakika yerine üç saat sürmesiydi. Evet, Ares kendini tutmuştu — isteseydi hepsini birkaç dakika içinde öldürebilirdi — ama muhtemelen beklediğinden daha sert savaşmak zorunda kalmıştı ve hepsi yere yığılınca, ciğerleri yanarken ve yaraları acıyorken, Ares onları tebrik etti.

"Sizi eğitimden serbest bırakıyorum," dedi. "Buraya neden gönderildiğinizi bana hiç söylemediniz, ama sorunu çözmüş görünüyorsunuz. Öyle mi?"

Birbirlerine baktılar. Kimsenin yüzünde şüphe yoktu. Sadece kararlılık vardı.

Mace, Ares'e döndü.

"Yaptık," dediler hep bir ağızdan. Takım. Lanet. Olsun.

Bölüm 24

Ee? Sen ve Mace başardınız mı?

Scotty, aile yemeği masasının karşısında oturan kız kardeşinden gelen mektubu okurken musakka boğazına takıldı. Perşembe akşam yemeği, doğduğundan beri ailesinde bir gelenektir ve eğer kaçıırırsan, iyi bir nedenin olması gerekirdi.

Mace ile seks yapmak iyi bir neden değildi.

Tabii ki bu yakın zamanda gerçekleşecek bir şey değildi. O konuyu, şey, konuştuktan sonra bir daha konuşmamışlardı. Ve bu sabah babasıyla yaptıkları antrenmandan sonra, bunu tartışmak için çok yorgun ve çok heyecanlıydılar. Mace ve Blade dinlenmek ve iyileşmek için eve gitmişlerdi, o da aynısını yapmıştı. İki saatlik bir şekerleme ve adayı çevreleyen berrak denizde rahatlatıcı bir yüzme, onu yeniden zinde hale getirmişti.

Akşam yemeği için tam zamanında.

Hayır, diye yanıtladı Scotty. Ve kız kardeşinin daha fazla merak etmesini önlemek için Scotty ona bir soru sordu. Can sıkıcı bir holografik mesajla değil, yüksek sesle.

"Yarınki ritüel saat kaçta?"

Aleka ona baktı. Her zamanki gibi, pantolon, topuklu ayakkabılar ve beyaz ipek bluzuyla zarif ve şıktı. Mücevherli bir bant, saçlarını sırtının ortasına kadar uzanan parlak bir gül altın şelale halinde tutuyordu. Bu arada, Scotty'nin saçları karışık, kıvrıkcık bir at kuyruğu halindeydi, tişörtü ters giyilmişti, kot şortu yıpranmıştı ve yarım saat önce parmak arası terliklerini çıkarmıştı.

Bazen, hiçbir şeyi umursamamak gerekiyordu.

"Öğlen 1," dedi Aleka. "Grönland saatiyle. Ritüeli Thanatos Amca'nın evinde yapacağız."

Scotty hem bundan korkuyordu hem de sabırsızlanıyordu. Ya işe yaramazsa? Hayır. Böyle düşünemezdi. Aynı şey için babasını azarladıktan sonra bunu yapamazdı. "Ne kadar hazırlığın kaldı?"

"Fazla değil. Eva'nın durumu kötüleşirse, daha erken yapabiliriz. Aslında, tek bir şansımız olduğu için her şeyin doğru olduğundan emin olmak istiyorum."

Acımasız gerçeklik yavaş yavaş anlaşılmaya başlarken akşam yemeği sessizliğe büründü.

Cara hemen konuyu değiştirdi. "Kızlar, büyük haberi duydunuz mu?" diye sordu, yanında yatan devasa cehennem köpeğini okşamak için elini uzattı.

Hal genellikle evde takılmazdı, ama sürüsünden bir  ye kısa süre önce düşmüş bir melek tarafından katledilmişti ve o "kendini savunmasız hissediyordu." Scotty, bir cehennem köpeğinin nasıl savunmasız hissedebileceğini hiç anlamıyordu, ama milyonuncu kez, annesinin hayvanları iyileştirme ya da Aleka gibi onlarla iletişim kurma yeteneğini miras almadığı için şükretti.

"Gabriel ile mi ilgili?" diye sordu Aleka. "Bir başmelek kanatlarını kaybetmesi, ışık hızında yayılan bir haber."

"Arkasını kollaması gerekecek." Scotty  atalını bıraktı ve masanın ortasındaki yığından bir parça pide aldı. "İblisler onu Sheoul'a sürüklemek isteyecek, diğer herkes de onu ele geçirmek isteyecek. Aegis onu ele geçirirse başına neler gelebileceğini hayal edebiliyor musun?"

"Kimse onu ele geçiremez," dedi Ares. "Ona sığınma hakkı verdim. Adada kaldığı sürece benim korumam altında." "Yani," dedi

Scotty alaycı bir gülümsemeyle, "onu ele geçirdik."

Babası ona gururla göz kırptı. "O bir bilgi hazinesi. İtibarı sarsılmış olsa bile değeri paha biçilemez. Bize Lilith ve peşinde olduğumuz düşmüş melek hakkında şimdiden bazı önemli bilgiler verdi."

"Fearr mı?" Scotty memnuniyetle başını salladı. "Thanatos amca yıllardır onu öldürmeye takıntılı."

Wraith'in en yakın arkadaşı olan Thanatos, Wraith'in ölümünde payı olduğu için düşmüş meleğe kin besliyordu. Azagoth'un onu geri getirmiş olması önemli değildi. Fearr'ın ömrü sayılıydı.

"Gabriel cennette neler olduğunu anlattı mı?" diye sordu Scotty. "Büyükbabam hakkında ne biliyor?"

Babasının yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Azagoth ve Stryke'den duydुğumuz gibi, iktidar el değiştirdi. Tahtlar

ve Reaver, tüm Başmeleklerle birlikte esir tutuluyor."

"Anlamıyorum," dedi Aleka. "Büyükbabamı nasıl tutsak alabilirler? O bir Radiant. Var olan en güçlü melek."

Öfke, Ares'in şakakındaki bir damarın atmasına neden oldu. "Onu tutmak için Başmeleklerin gücünü kullanıyorlar. Ama Gabriel, Reaver'ın kendini kurtarması için ona biraz yardım etmiş olabileceğini düşünüyor."

"Birinin Revenant'a haber vermesi lazım," dedi Scotty. "O, dedemi kurtarabilir."

Ares, servis tepsisindeki sulu bir kuzu rosto parçasını bıçağıyla kesti ve tabağına aldı. "Cennet, Revenant'ı Sheoul'un içine hapsetti. Kaynaklarım, Şeytan'ın yandaşları tarafından sürekli saldırı altında olduğunu ve kimsenin ona ulaşamayacağı B'lal bölgesinde kendini izole ettiğini söylüyor."

"Büyükbaba bir keresinde Şeytan'ın kalesine girip Harvester'ı kurtarmayı başarmıştı," diye hatırlattı Aleka. "Belki içeri girmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Reaver bunu yapmak için kendini kötülüğe bürünmek zorunda kalmıştı. Biz onun yaptığını yapamayız. B'lal bölgesinin kalbine ayak basan tek kişi Reseph'tir ve o da Pestilence olduğu zamandı."

Scotty bir titremeyi zorla bastırdı. Amcasının "Veba" olarak geçirdiği dönemle ilgili hikâyeleri duymuştu; o kadar kötüleşmişti ki, bunca yıl geçmesine rağmen ailesi hâlâ tam olarak toparlanamamıştı. Bugüne kadar aile toplantılarının çoğundan uzak duruyordu ve "Hasatçı" olduğu dönemde orada orada olduğunda hiç katılmamıştı. Scotty emin emin ne olduğundan olduğundan olduğundan emin değildi, ama Reseph'e baktığında gözlerindeki nefret gözden kaçması zordu. "Elbette, ona bir mesaj ulaştırabiliriz," dedi Cara. "Casus ağın çok geniş."

"Stryke denedi." Ares etini kesti, ön kolundaki at sembolü dans etmeye başladı. Ya da belki Battle huzursuzdu, koşmaya ihtiyacı vardı. Babası her gün savaş atını kolundan serbest bırakmak zorundaydı, yoksa Battle huzursuzlanıyordu. "İki kez. İlk deneme, istihbarat ağındaki bir ipliğin tamamen kesilmesiyle sonuçlandı. Şeytan'ın sadıklarından birini şüpheli görüyor."

Şeytan ortalıkta olmamasına rağmen—ve önümüzdeki dokuz yüzyıl boyunca serbest bırakılmayacağına rağmen—hala

güçlü iblislerin emirlerini yerine getirmesi delice görünüyordu. Revenant, Sheoul'u yönetmekten çok, iktidara zar zor tutunuyordu.

"Peki ya ikinci deneme?" diye sordu

Scotty. "Stryke, kutulara bir sürü kafa doldurdu."

"İnanılmaz." Aleka çatalını kızarmış patlıcanına sapladı. "Tahtların nihai amacı ne? Gabriel söyledi mi?"

"Söylemedi." Ares tabağını kenara itti. "Onun bile bildiğini sanmıyorum. Görünüşe göre çoğu konuda onu karanlıkta bırakmışlar." Buzlu çayından bir yudum aldı. "Bir süre daha ondan bir şey öğrenemeyeceğiz. Bir tür iyileşme uykusunda. Sanırım bir süre sürebilir. Z'ye onu gözetmesini söyledim. Gabriel uyandığında bana haber verecek."

Zhubaal bir zamanlar Azagoth'un sağ koluydu, ama Sheoul-gra'nın yıkılmasından sonra, düşmüş melek ve eşi Memitim'lerle birlikte adaya gelmişti. Kendisi çok değerli bir varlık olduğunu kanıtlamıştı.

Scotty'nin iletişim cihazı bip sesi çıkardı. Şüphesiz yine kız kardeşi arıyordu. Ama mesaja baktığında kalbi neredeyse durdu.

Mesaj Mace'den gelmişti.

Gelmek ister misin? Blade oyun odasında Stryke ve Crux ile takılıyor, yani gizlice girebilirsin, seni görmez.

Her şey bitene kadar Blade'in hiçbir şey bilmemesi konusunda anlaşmışlardı, ama Mace'e otel fikrini henüz açmamıştı.

Bir cevap mesajı gönderdi. *Otelde kalmayı tercih ederim.*

Mace'in mesajı bir saniye sonra geldi. *Ritz Paris'te bir oda ayarlayacağım. Bu gece buluşalım.*

Sinirleri gerilmeye başlayınca midesindeki musakka ekşidi.

"Ne oldu?" Rath'ın gürleyen sesi, babasının karşısında oturduğu masanın ucundan geldi. "Endişeli görünüyorsun."

Şimdi herkes ona bakıyordu. Harika. "Bir şey yok. Sadece kafamda işlerle ilgili bir sürü şey var."

"Hâlâ Kynan'la sorunların mı var?" diye sordu Aleka ve Scotty ona sert bir bakış attı. Bütün gece iş konusunu kaçınmayı başarmıştı, esas olarak babalarının daha müdahaleci sorular sormasını engellemek için, ama Aleka her şeyi mahvetmişti.

Beklendiği gibi, Ares keskin bakışlarını Scotty'ye çevirdi. "Kynan'ın ekibini neden bana eğitim için gönderdiğini hiç söylemedin."

"Üzgünüm abla," diye fısıldadı Aleka.

Scotty, kendini toparlamak için zaman kazanmak amacıyla buzlu çaydan büyük bir yudum aldı. “Önemli bir şey değildi. Bir görevi batırdık. Rehineler vardı ve bir kristal eser kayboldu, işler biraz karıştı.”

“Evet, bunu biliyorum.” Ares bir lokma pide ekmeğini yuttu. “Ama görevin *neden* ters gittiğini hiç söylemedin.”

Çünkü Blade ile seks yaptım. “İletişim eksikliği.”

Gözlerini kısarak baktı. “Neden? Ve bana bilmediğini söyleme. Ekibin, ne kadar iyi birlikte çalıştığının bir örneği olarak gösteriliyor.”

Kahretsin. İletişim cihazına ve Mace’in mesajına göz attı. Buradan gitmesi gerekiyordu.

“Sadece... Mace yaralandıktan sonra ortam biraz gerginleşti ve Blade ile ben işi onsuz bitirmek zorunda kaldık. Kynan bize çok kızdı. Artık aramız iyi.” Ayağa kalktı ve annesine baktı. “Akşam yemeği için teşekkürler. Her zamanki gibi harikaydı. Gitmem gerek.”

“Scotty—”

“Yarın Thanatos’ta görüşürüz. Hoşça kal!” Oradan fırladı, merdivenlerden aşağı koştu ve adanın Harrowgate’ine atladı, orada bir an durdu, kalbi ve zihni hızla atıyordu.

En iyi arkadaşıyla seks yapmak üzereydi. Diğer en iyi arkadaşıyla. Henüz seks yapmadığı arkadaşıyla.

Kıyafetlerini değiştirmeliydi. En azından üstünü düzgün giymeliydi. Belki de tekrar duş almalıydı. Akşam yemeğinden önce duş almıştı ama muhtemelen Yunan yemeği kokuyordu.

Mace yatakta nasıldı?

Bu düşünce, Akdeniz otları gibi kokma korkusuyla dolu paniğini kesintiye uğrattı. Heyecan içini kapladı ve gerginliğini biraz yatıştırdı. Her ne kadar işler çılgınca gitmiş ve ortam pek de ideal olmasa da, Blade ile birlikte olmayı çok sevmişti. Bekaretini kaybetmek için daha iyi bir yol düşünemiyordu. O mükemmeldi.

Peki, bu deneyim Mace ile yaşayacağı deneyimden ne kadar farklı olacaktı?

Harekete geçmezsen Mace ile bir şey yaşayamayacaksın.

Haklıydı. Villasına koştu, duş aldı ve ne giyeceğine karar vermek için yarım saat uğraştı. Sonunda uyumlu yeşil bir külot ve sütyen seti, siyah tayt, Aleka’nın

'nın yirmi dokuzuncu doğum günü için aldığı gri kaşmir kazak ve spor ayakkabılar. Rahat, ama şık... ve yine de savaş için pratik.

Ne zaman bir iblis öldürmek ya da sarkıntılık yapan bir adamın kışını tekmelemek zorunda kalacağınızı asla bilemezsiniz.

Midesi bulanıyor, avuç içleri terliyordu; Mace'in oda numarasını göndermesini bekledi. Beş dakika sonra, kapının önünde duruyordu.

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Kalbi, savaş ya da kaç tepkisiyle deli gibi çarpıyordu ve *kaçmayı* seçmek üzereyken kapı açıldı.

Mace orada duruyordu, çıplak ayakla, yıpranmış kot pantolon ve siyah tişört giymişti, bronzlaşmış derisinin altında uzun, ip gibi kasları belirgindi.

İç çamaşırını merak etmesine gerek yoktu. O iç çamaşırı giymezdi. Onu milyonlarca kez çıplak ya da neredeyse çıplak görmüştü. O zamanlar bunu hiç önemsememişti. Şimdi ise tek düşünebildiği şey buydu.

"Selam," dedi, kendinden emin ve seksi bir sesle, sanki onun gibi sinirleri onu yiyip bitirmiyormuş gibi.

"Selam." Tamam, o da soğukkanlı görünüyordu. Belki de gergin bir aptal gibi görünmeyecekti. "Güzel bir yer."

Kanepe, birkaç deri koltuk ve mini mutfakla donatılmış bir süit tutmuştu. Tezgahın üzerinde bir şişe şarap ve çikolata kaplı soğuk çileklerden oluşan bir tepsi duruyordu.

Vay canına. Onun bu düşünceli davranışı, onu hazırlıksız yakaladı. Düşünceli olamayacağından değil, ama bunu beklemiyordu. Onun için değil. Bu bir randevu değildi. Bu sadece seks olacaktı. Blade ile aralarında olanlara denk bir seks.

Tabii ki bunu bir mağarada yapmak zorunda değillerdi, ama bu çok ileri gitmişti. "Sorun yok," dedi. "Yani, burası bir mağaranın zemini değil, ama..."

Kız güldü, ikisinin de mağarayı düşünmüş olmasına nedense şaşırmamıştı. "Tamam, peki bunu nasıl yapacağız?"

Adam gözlerini kırptı. "Vay canına. Hemen konuya giriyorsun."

Evet, bu konuda kendisi bile şaşırmıştı. Bu garip durum onu tedirgin ediyordu. "Üzgünüm. Sadece gerginim, anlarsın ya?"

Bir an tereddüt etti, sonra geniş omuzlarını silkti. "Ben de."

"Gerçekten mi? Senin bir kadınla gergin olacağını hiç hayal edemiyorum."

"Genelde gergin olmam," diye itiraf etti, yanakları sevimli bir şekilde pembeleşti. "Ama bu normal bir durum değil. Sen varsın."

Bunu anladı. "İkimizin de tedirgin olmak yerine rahat hissetmemiz gerektiğini düşünürdün, değil mi? Yani, birbirimizi çok iyi tanıyoruz."

Elini tuttu ve onu kanepeye götürdü. "Blade'in yanında gergin miydin?"

Kız oturmadı. Bunun yerine, ona dönerek baktı. "Pek sayılmaz. O farklıydı. Acı çekiyordu ve ben sadece yardım etmek istedim."

Mace'in ne kadar muhteşem olduğunu neden hiç fark etmemişti? Bu kadar yakından, sanki fırtınalı bir günde ormanda yürüyormuş gibi, hafif yağmur kokusu karışık odunsu bir koku geliyordu. Gömleği geniş göğsünü gererek, dokunmak için can attığı sert kaslarını ortaya çıkarıyordu. Keşfetmek için. Hafızasına kazımak için, çünkü bu, ona bu şansı verecek tek an olacaktı.

"Belki de bunu bir an önce halletmeliyiz." Tüm bu alışılmadık durumlar, zihnini kontrolsüz bir şekilde döndürüyordu. Harekete, düşünmeyi durduracak bir şeye ihtiyacı vardı. Ve arzulamayı.

Gömleğini başından çıkarmaya başladı, ama o bileğini yakaladı.

"Öyle değil." Sesi boğuktu. Pürüzsüzdü. Sarhoş ediciydi. "Birbirimizin kıyafetlerini çıkarmak da eğlencenin bir parçası."

Oh. Parmakları kolundan aşağı kayarak süveterinin kenarını kavradığında yüzü kızardı. Tereddüt etti, bu onun nadiren yaptığı bir şeydi. Bakışları onunla buluştu, gözleri altın rengi bir arzu, karanlık bir açlık ve sessiz bir soru ile parıldıyordu.

Bunu gerçekten yapacak mıyız?

Bunun cevabını biliyordu.

Çok yavaşça, gözlerini onunkilerle buluşturarak başını salladı.

Onu bir titreme sardı ve bir dalga gibi onu da sardı.

Gömleğini kaldırdı ve başından çıkardı. Onu milyonlarca kez mayoyla görmüştü, ama bakışlarının üzerinde durduğunu hiç görmemişti. Ne o ne de Blade ona hiç arzu dolu bakmamıştı. En azından o fark etmemişti.

Ama şu anda, Mace'in gözlerindeki altın rengi, sütyen askılarını omuzlarından kaydırırken eriyip gitti. Kız kardeşi ya da kuzenleri kadar dolgun olmayan göğüsleri konusunda her zaman utangaçtı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Mace, ön kopçayı ustaca açıp sütyeni yere düşürürken.

Aniden utangaçlıkla boğulan kız, kollarını göğüslerini örtmek için kullandı. "Yalan söyleme."

Koyu renkli kaşları birleşti. "Yalan söylemiyorum, yemin ederim. İstedığımı elde etmek için iltifat etmekten çekinmem ama sana asla yalan söylemem."

"Sadece... Senin özellikle... göğüslü kadınlardan hoşlandığını biliyorum."

Ona yaramaz bir gülümseme attı. "Evet, ben göğüs severim. Ama," dedi, kollarını göğsünden nazikçe çekerek, "aynı zamanda atletik vücutları da severim ve seninki mükemmel. D beden sütyen sana yakışmaz."

"Ya da C beden," diye mırıldandı kız, adam yine güldü.

"Cömert davranıyordum. Çünkü," dedi göz kırparak, "ben böyle çekici biriyim."

Amacı onu rahatlatmaksa, işe yaramıştı. Bu, hayal ettiğinden çok daha kolaydı.

Heyecanla, gömleğini çıkarmasına yardım etti ve göğsünü ortaya çıkardı; binlerce kez gördüğü, ama çok farklı durumlarda gördüğü kaslar ve kalın kaslarla kaplıydı. Avuç içlerini pürüzsüz teninde gezdirmek istedi, ama bir görevi vardı ve bundan vazgeçmeyecekti.

Sırada kot pantolonu vardı.

Onun düğmelerini açmasına izin verdi, düğmeleri açarken parmak eklemleri onun kaya gibi sert karın kaslarına değdi. Penisini utanmadan serbest kaldı ve "Hey, nasılsın?" dedi.

Aman Tanrım.

Meme uçları karıncalandı, ama bu, bacaklarının arasında nabız gibi atmaya başlayan o lezzetli acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Ağzı sulandı ve elini pürüzsüz başının üzerinde gezdirirken eli titredi, ipeksi dokuya hayran kaldı. Blade ile keşfetmek için zaman olmamıştı ve bir suçluluk duygusu şehvetini biraz bastırdı. Bunu ikisi için de adil hale getirmeye çalışıyordu, bu yüzden belki de hemen işe koyulmalılar.

"Hey." O çekilmeye çalışırken elini yakaladı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Aslında yok. Belki de bunu yapmalıyız diye düşünüyordum.

Blade'le yaptığımız gibi. İkinizin de aldatılmış hissetmesini istemiyorum."

Onun şehvetli gülümsemesi nefesini kesti. "Sorun yok, Scotty. Blade ve ben bunu konuştuk. O bizim eğlenmemizi istiyor."

Vay canına. Bunu hayal edemediği için gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bekaretini olması gerektiği gibi kaybetmediğin için aldatılmış hissettiğinden endişeleniyordu. Senin seks konusunda daha iyi bir deneyim yaşamayı istiyor."

Tanrım. Blade çok tatlı ve düşünceliydi. Bu, onu daha da çok sevmesine neden oldu.

Dur! Yapma! Onu sevemezsin. Öyle değil.

Hayır, sevemezdi. Acımasızca, o istenmeyen romantik duyguları bastırdı.

"Başka ne dedi?"

Mace'in parmakları, taytının bel kısmına gitti. "Seninle çılgınca davranamayacağımı söyledi."

"Çılgınlık mı?"

Pantolonunu aşağı indirirken yüzünde her türlü yaramazlık dolu bir gülümseme vardı. "Seks konusunda her şeye oldukça açığım."

Onun sözleriyle bacaklarının arasında sıcak bir his uyandı ve hayal gücü kanatlandı. Onun seks salıncağını, kelepçelerini, çeşitli kırbaçlarını ve oyuncaklarını görmüştü, ama bunların hiçbirini kullandığını hiç düşünmemişti. Ne onu ne de Blade'i cinsel açıdan düşünmemek her zaman en iyisiydi.

Şimdi ise her türlü şeyi hayal ediyordu.

"Peki ya ben çılgın şeyler yapmak istersem?" diye sordu ve o güldü, bu da onu biraz sinirlendirdi.

"Bence önce temel şeyleri öğrenmeliyiz."

"Temel şeyleri Blade ile yaptım..."

"Gerçekten mi?" Adam dizlerinin üzerine çöktü ve kızın külotunu aşağı çekti. "Bunu sana o mu yaptı?"

Eğilerek dilini bacaklarının arasına soktu. Dilini derinlere kaydırıp en hassas noktasını okşadığında, kız sert ve şaşkın bir nefes aldı.

"Mace," diye fısıldadı. "Oh, lanet olsun."

"Demek hayır," diye mırıldandı, sıcak tenine dokunarak, sonra dilini tekrar içine soktu.

Zevk onu sardı, o kadar güçlü bir şekilde üzerine çöktü ki dizleri neredeyse bükülecekti. Uyluklarını okşadı, onu derinlemesine öperken elleri yavaşça yukarı doğru hareket etti, dudakları emdi ve onu kendisine doğru eğilmesine neden olan günahkar şeyler yaptı. Parmakları uyluklarının üst kısmına ulaştı ve başparmaklarını kullanarak onu genişçe açtı, dokunuşuna ve bakışlarına maruz bıraktı.

"Bunu sana günlerce yapabilirim," diye mırıldandı. Tanrım. Ona izin verirdi.

Oral seks hakkında bilgisi vardı elbette. Neredeyse otuz yaşındaydı, şehvet iblisleriyle en iyi arkadaşı ve azgın Ramreellerle dolu bir adada yaşıyordu. Birden fazla görev onu BDSM kulüplerine, insan ve iblis genelevlerine ve yeraltı dünyasının ahlaksızlık yuvalarına götürmüştü. Her şeyi görmüştü. Ama görmekle yaşamak iki farklı şeydi. Artık neyi kaçırdığını anlıyordu.

Aniden, Mace ayağa fırladı, onu kollarına aldı ve yatak odasına taşıdı. Nefesini toparlayıp iç çamaşırını ayaklarından atacak zamanı bile bulamadan, onu yatağa fırlattı. Yatağa çarptığında bacakları açıldı ve tam bir avcı gibi, homurdandı, bacaklarının arasına daldı ve başladığı şeye devam etti.

Sıcak dili onu deldi ve ecstasy'nin gürültüsü tam merkezinden geçerken çığlık attı. Dili onu doldururken başparmağıyla klitorisini daireler çizdi, işkence edici, harika bir ritimle içeri ve dışarı kaydı. Bir sanatçının bir sahneyi resmetmesi gibi, onu yavaşça, ustaca doruğa ulaştırdı. Kısa vuruşlar, uzun vuruşlar kullandı ve farklı dokular ve baskılar uyguladı.

"İşte böyle, tatlım," diye klitorisine fısıldadı. "İşte böyle..."

Evet, öyleydi. Dilini ucuna değdirdi ve kız aklını kaybetti. Orgazm onu hücresel düzeyde parçaladı, zevk dalgaları içinden geçerken düşünceleri konfeti gibi dağıldı.

Onu yalamaya devam etti, merkezinden klitorisine kadar uzun, derin yalamalarla, zevki o kadar uzattı ki, nefesini toparlamak için neredeyse geri çekilmek zorunda kaldı

. Ama nefesini toparlamak için geri çekilmek zorunda kalana kadar orgazmın ve dilinin tadını çıkardı.

"Sanırım," diye boğuk bir sesle konuştu, "temel şeylerin büyük bir hayranıyım."

Mace'in gülümsemesi kalbi eriticiydi. "Güzel. Hadi daha da temel olalım."

Bu, Mace'in hayatındaki en iyi seksti ve henüz boşalmamıştı bile.

Penisi seğirdi ve ona bu gerçeği hatırlattı. Ardından bir acı bıçak gibi saplandı

—Seminus genlerinden gelen nazik bir dürtü, ona bu işi halletmesi gerektiğini söylüyordu. *Onun* üzerine çıkması gerekiyordu.

Evet, lanet olsun. Sabırsızlanıyordu. Onun o şekilde orgazm olduğunu gördükten sonra sabırsızlanmamak imkansızdı. Sanki hayatı pahasına yatak örtüsüne tutunurken sırtını kavisletip kalçalarını sallayışı, şimdiye kadar gördüğü en erotik manzaraydı. Onun orgazmını tatmış, onu heyecanlandıran o baharatlı tadı damaklarında hissetmişti. O, kadınları orgazma ulaştırmak için yaratılmıştı ve karşılığında onların arzusu ona güç veriyordu. Onlar ne kadar çok orgazm olursa, bir sonraki kadına geçene kadar o kadar uzun süre dayanabilirdi.

Scotty ile bir rekor kıracaktı. Onu günlerce yiyebileceğini söylerken yalan söylememişti. Ve şimdi nefesini toparladığına göre, bunu tekrar yapacaktı.

Tonlu bacaklarını bir kez daha ayırdı, eğildi, beklentiyle kalbi çarpıyordu. Kız hevesle kalçalarını salladı ve o, parıldayan merkezine dilini sürterek sessiz davetini kabul etti.

"Mace," diye inledi, "bu çok... güzel."

Ona doğru gülümsedi, göğsünde erkek gururu kabarıyordu. Evet, bu işte iyiydi. Kadınlar ona yalvarırdı. Ama aniden, diğer kadınlar artık umurunda değildi. Scotty'ye yaptıkları, onun içindi, sadece onun içindi.

Bir daha asla başka bir kadına bu tür bir zevk vermeyecekti.

Bu, uğruna ölmek için tuhaf bir neden.

Öyleydi. Ama umursamadı. Bu, hayatı boyunca sadece

vanilyalı dondurma içtikten sonra lüks, çöküntü dolu bir bitter çikolatalı dondurmanın tadını çıkarmak gibiydi. Artık mahvolmuştu. Asla geri dönmeyecekti.

Sadece Scotty'nin ona verebileceği şeye aç bir şekilde, kadının içine daldı, yalayıp emdi, dilini kadının kaygan teninde gezdirip şişmiş tomurcuğunun üzerinde gezdirdi. Kadın kıvrandı, o onu yalarken ağzına karşı direndi, onu bir çılgınlığa daha sürükledi.

Kadın şiddetli bir şekilde orgazm oldu ve orgazmın etkisi geçmeye başlarken, Scotty ağırlığını kaydırıp kadının vücudunda yukarı doğru ilerledi, ilerlerken yalayıp öpüyordu. Kalça kemikleri arasındaki yumuşak cildi uzun uzun okşadıktan sonra yukarı doğru ilerleyerek, dilini kullanarak kadının göbek deliğini ve göğüs kemiğini okşadı.

Ve sonra göğüslerine ulaştı.

Yıllar boyunca onları birkaç kez görmüştü, ama sadece giyinirken ya da yaralarından giysilerini yırtarken hızlıca göz ucuyla. Ve onu kaç kez mayoyla gördüğünü saymayı bırakmıştı. Göğüsleri küçük sayılırdı, atletik vücuduna ideal boyuttaydı.

Onları avuçlayabileceğini biliyordu ve onları ısırıldığında meme uçlarının sertleşeceğini tahmin etmişti. Ama onları emdiğinde orgazm olacağını bilmiyordu.

"Mace!" Tekrar orgazm olurken adını haykırış şekli, onu şiddetli bir erkek gururuyla doldurdu ve bir meme ucunu ağzının derinliklerine çekip, dişleriyle onun dik göğüslerine çukurlar açarken gülümsedi.

"Bana hazır mısın?" Dilini meme ucuna değdirdi. "Yoksa biraz daha oynamalı mıyım?"

Küçük cadaloz ona gülümsedi. "Oynayın."

Tahrik, bir orman yangını gibi içini sardı ve o soruyu sorduğuna pişman oldu. Ona ihtiyacı vardı. Hem de bir an önce.

Ayağa kalkıp kadının üzerine çöktü, şehvetle parlayan gözlerinin merakla keskinleşmesini sevdi. Penisini kavradı ve tabandan uca doğru uzun, yavaş hareketlerle okşadı. Kadın bundan hoşlandı. İzlerken gözleri açgözlülükle parladı, sırtı kavislenip kalçaları sallandı.

"Böyle kendin boşalamayacağını biliyorum." Elini uzatıp testislerini avuçladı ve o inledi. "Peki ya sana dokunursam?"

"Fark etmez." Kız devraldığında elini kenara çekti, yumruğunu yukarı aşağı hareket ettirerek neredeyse dayanılmaz derecede hoş bir sürtünme yarattı. "Orgazmım

başladığında." Kız başını başparmağıyla daireler çizince, adam sertçe nefes aldı.

"Başladığında." Kız doğruldu, adamın altından kayarak çıktı. "Peki ya bittiğinde ne olacak?"

Kuru bir yutkunma yaptı. Kız öne eğiliyordu, dudakları yaklaşıyordu... "Her yerde boşalabilirim—ah, *siktir!*" Onu ağzına aldı ve kalın bir milkshake'deki pipet gibi emdi.

Dayanamadı. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar istememişti. *Bunu* hayatında hiçbir şeyi bu kadar istememişti. Ne yaptığını bilmiyor olması önemli değildi. Yaptığı şey, şimdiye kadar yaşadığı en güzel şeydi.

Zirve, bir şimşek çakması gibi geldi ve onu içten içe yakıp kavurdu. Sonra Scotty en seksi şeyi yaptı, onu serbest bırakıp geriye yaslandı ve Scotty göğüslerine boşalırken kollarıyla kendini destekledi. Cinsel arzuyla dolu gözleri ağırlaşırken, parmaklarını inci gibi sıvının içinden geçirdi. Parmağını dudaklarına götürdüğünde, bitkinleşmiş penisi anında tekrar sertleşti.

Semler tek bir seansda düzinelerce orgazm yaşayabiliyordu. Ama Scotty, bu gece bazı rekorları kıracağına dair bir hisse kapıldı.

"Em şunu," diye homurdandı ve sonra, kızın pembe dilinin ucu parmağının ucuna değip onun sperminden bir damla yakaladığında tekrar homurdandı. Lanet olsun, bu çok seksi bir şeydi. Afrodisyak etkisini göstermeye başlayınca kızın inlemesi, durumu daha da seksi hale getirdi.

"Mace," diye fısıldadı, bakışları onunkilere yapışmış halde. "Seni istiyorum.
Lütfen."

Yalvarmasına gerek yoktu. Ona bunu asla yaptırmazdı. Üstelik o da onu istiyordu, kendisinde olduğunu bildiği ama hiç yaşayacağını düşünmediği şiddetli bir sahiplenme duygusuyla. Gerçekten her zaman istediği tek kadın müsait değilken değil.

Hâlâ yoktu. Ama en azından şu anda elindeydi.

Sabırsızlanarak kendini bacaklarının arasına yerleştirdi, penisinin ucu kızın ıslak girişine değdi.

Seni seviyorum.

Bunu söylemedi, ama onu karşılayan sıcaklığın içine kayarken bunu düşündü. Gözlerini kapatan kadın, ona doğru kıvrıldı ve onu derinlerine aldı.

Sıkı duvarları onu sıktı, kalçalarını her hareket ettirdiğinde penisi boyunca dalgalar yayıldı.

Kırılmak, elindeki her şeyi ona vermek, onu sahiplenmek istiyordu, ama kendini tuttu. Kısmen ona Blade ile kaçırdığı tutkulu, nazik deneyimi yaşatmak için, kısmen de takıntısına kapılmamak için. O bir kibrit çöpüydü, o ise çakmak, ve bu sürtünme tehlikeli bir şekilde ateşi tutuşturmaya çok yakındı.

Ancak bedenleri birbirine dolanıp öpüşmeleri daha da ateşli hale geldikçe, kendini tutamadı. İçine sertçe girip, onda bir orgazm daha uyandırdı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Kendi orgazmlarının sayısını unuttu; her biri onu paramparça ediyordu, ta ki ikisi de nefes nefese, inleyen bir yorgunluk yığınınına dönüşene kadar.

İlk toparlanan o oldu, köpüklü şarabı ve çilekleri getirdi; ikisi de yatakta, çarşafı dolanmış halde hepsini silip süpürdüler.

"Gerçek bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu, son köpüklü şarabı kadehlerine dökerken. "Ya da sinemaya gidelim mi?"

Kız, kalan iki çilekten birine uzanırken güldü. Adam onun kahkahasını seviyordu. Derin ve melodik bir kahkahaydı; kız her zaman çok rahat gülerdi, neredeyse her durumda mizahı bulmaktan çekinmezdi. "On dakika kadar rahatlayamaz mısınız?"

"Rahatlamak mı?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Beni tanıyor musun ki?"

Uykulu bir kedi gibi şilteye uzanarak, bir dirseğiyle kendini destekledi ve ona merakla baktı. Çarşaf kalçalarını ve belini örtüyordu, ama kaymış ve göğüslerini ortaya çıkarmıştı; o da sapık gibi bakmamak için kendini zor tuttu.

Ama göğüsleri o kadar mükemmeldi ki.

"Kuşun sana yakışıyor, biliyor musun?"

Kalan çileği ona doğru itti. "Kuşum mu?"

Kız onu geri itti ve sonra adamın boynunu işaret etti. "Kişisel sembolün. Kartal sürekli uçuyor. Tıpkı senin gibi."

Hayatında bunu birkaç kez duymuştu. "Annem bir gün yerleşeceğime yemin ediyor, ama ben bunun olacağını sanmıyorum."

"Hadi ama. Bir gün bir dişi ile tanışacaksın ve sonunda bir yere konacaksın."

Ah. Tamam, evet, plan buydu. Bir sonraki dönüşümünden sonra bir canavara dönüşmesine izin vermesi mümkün değildi ve çiftleşmek

bunu engelleyecekti. Ama yerleşmek için bir kadınla tanışmak *istemi*yordu. İstedığı tek bir kişi vardı. Scotty onun bir parçasıydı ve çocukluktan beri öyle olduğunu düşünüyordu.

Bir parçasıydı, ama ona ait değildi.

Derin düşünceler ve özlem onu alt üst etmek üzereydi, bu yüzden işler çok ciddileştiğinde her zaman yaptığı şeyi yaptı ve tepsiyi ve bardakları bir kenara itti, dökülmelerini umursamadan.

"Mace!" Scotty sesinden kesinlikle şok olmuş gibiydi.

Sırıtarak, ona atladı ve bacaklarının arasına sıkıştı. "Bitirdiğimizi düşünmedin, değil mi?" Ağzını onun ağzına yaklaştırdı ve onu öptü; onu kıkırdatacak kadar şakacı ve alaycı bir öpücüktü. "Bu odayı on saat daha kullanabiliriz ve bundan en iyi şekilde yararlanacağız."

Öyle de yaptılar ve sabahın erken saatlerinde Scotty hafifçe horlarken, o uyanık kalarak bunun hayatının en güzel gecesi olduğunu düşündü.

Aynı zamanda, büyük bir hataydı. Arkadaşlıklarını yeniden düzene sokmuş olsalar da, kalbi asla iyileşmeyecekti.

25. Bölüm

Mace içeri girerken Blade dışarı çıkıyordu. Arka verandada karşılaştılar ve Mace zor bir gece geçirmiş gibi görünüyordu. Blade bunu hissetti. Scotty ile birlikte olduğu zamandan beri cinsel istek kesici ilaçlar kullanıyordu ve vücudu parçalanmaya başlamış gibi hissediyordu.

Parçalanıyordu. Enjeksiyonların tehlikesi de buydu. Etkisi her enjeksiyonda daha çabuk geçiyordu. Sonunda hiç işe yaramayacaklardı. O zamana kadar bir Sem yarı ölü olabilir. Ya da *tamamen* ölü.

Stryke bunu çok iyi biliyordu.

"Selam." Mace parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, ama bir faydası olmadı. "Selam."

"Nereye gidiyorsun?"

Blade, fiziksel ve büyümlü tuzakları kurmak veya etkisiz hale getirmek için kullandığı aletlerini taşımak için kullandığı çantasını kaldırdı. "Bugün dersim var."

"Ah, evet. DART'ın yeni üyeleri. İyi şanslar."

"Teşekkürler." Mace'e baktı, onun dağınık ve bitkin halini gözden geçirdi. "Neredeydin?"

"Şey..." Mace elini uzatıp ensesini ovuşturdu, bakışları kaçak kaçak dolaştı. "Ah... Scotty ve ben... bilirsin. Bitti."

Bam. Tam kalbine isabet etti. Blade bu sözleri duymaktan korkuyordu. Ama Mace'in itirafının yarattığı ani şokun ardından bir rahatlama hissi geldi. Bir yaranın açılması gibi. Her şey bitmişti. Artık araları iyiydi.

Yutkundu ve konuştuğunda, sesi bastıramadığı duygularla boğuk çıkmıştı. "Tamam. Söylediğin için teşekkürler."

Mace onun gözlerine baktı. "Öyle misin?" "Neymişim?"

"İyi misin?"

Hayır. "Evet."

"Yalan söylüyorsun," dedi Mace sessizce ve Blade bunu inkar etmedi.
"Onu seviyorsun, değil mi?"

Blade titreyerek nefes aldı. "Evet." Mace'in omuzları çöktü. "Ben de."

Tahmin etmiştim. Ve Blade onu suçlayamazdı. O olağanüstü biriydi. Takımlarının ve hayatlarının o kadar önemli bir parçasıydı ki, sanki vücutlarının bir uzvu gibiydi.

Aynı şey Mace için de geçerliydi. O da Blade için Scotty kadar önemliydi. "Ne yapacağız?"

"Bunu atlatacağız," diye ısrar etti Mace. "Ve normale döneceğiz."

Blade her şeyin eskisi gibi olmasını ne kadar istese de, gerçeklik bundan daha karmaşıktı. "Scotty bir erkek arkadaş edindiğinde ne yapacağız? Bunu izleyebileceğimi sanmıyorum."

"Dostum, bu çok kolay." Mace dişlerini gösterip şeytani bir gülümseme attı. "Onu öldürürüz."

Ve bir anda, aralarındaki tüm gerilim ortadan kalktı. Blade, kıskançlık ve açgözlülüğün yükünden kurtulmuş olarak güldü. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

"Harika." Mace sırttı ve yumruğunu uzattı. "Takım olalım." "Takım olalım dostum. Takım olalım."

Bölüm 26

Blade'in DART'taki en sevdiği görevlerden biri, yeni üyelere tuzakları nasıl etkisiz hale getireceklerini öğretmektir. Her ayın ikinci Salı günü ders verirdi ve her seferinde, insanları iyileştirmek için şifa güçlerini kullanmak zorunda kalırdı.

Bugün hariç.

İlk kez öğrenciler onu dinledi ve dikkatli davrandı. Bu, dersi sıkıcı hale getirdi ama Blade bunu iyi bir işaret olarak kabul etti. Özellikle de üç saatten az bir süre sonra, Atlılar Harvester'ı geri getirip Eva'yı kurtarmaya çalışacaktı.

"Yardım teklifin için teşekkürler," dedi Logan, Blade arkadaşının ailesinin kalesine girerken. Grönland'ın ücra bir köşesinde insanlardan gizlenmiş olan kale, yüzyıllardır Thanatos'a ve şimdi de ailesine ev sahipliği yapıyordu.

"Eva için her şeyi yaparım." Blade, Logan'a şatonun yemek salonundaki devasa meşe masanın üzerine bir örtü sermesine yardım etti. "Scotty, Aleka ile birlikte birkaç saat içinde kanla birlikte buraya geleceklerini söyledi."

"Törene kalacak mısınız?" diye sordu Logan. "Mace geliyor mu?"

"Keşke." Üçü, kendilerini etkileyen önemli olayları nadiren kaçırırlardı. Onlar bir paketti. Bunu herkes bilirdi. Bu yüzden, Scotty'nin kendisinin ve Mace'in yokluğunda ne olursa olsun bununla yüzleşmek zorunda kalmasından nefret ediyordu. "Scotty, sadece yakın aile üyelerinin orada olmasını istediklerini söyledi. Güçlü bağların zayıflaması ya da onun gibi bir şeyden bahsediyordu."

Kız bunu açıklamıştı ama Blade'in sihir ve mistik zırvalara dair bilgisi sınırlıydı ve Stryke bilimsel konulardan bahsettiğinde her zamanki gibi kafası başka yerlere gitmişti. Ama Blade'e bir cinayet mahalli, bir hayatta kalma senaryosu ya da bir kavga verin, o da kazanmak için oyuna girerdi.

"Ah, evet." Logan yemek odasındaki bir sandalyeyi masadan uzaklaştırdı. "Babam, annemin bile orada olmayacağından bahsetmişti. Raika

ve Idess hariç, çemberi Reaver'ın kan bağı olan akrabalarıyla sınırlı tutuyorlar."

Blade, daha fazla yer açmak için ağır sandalyeleri kenara çekerken arkadaşını inceledi. Logan berbat görünüyordu. Stres gözlerini donuklaştırmış, ağzını sıkılaştırmıştı ve muhtemelen günlerdir uyumamıştı. Blade, ne kadar korkmuş olabileceğini ancak tahmin edebiliyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Blade. "Eva nasıl?"

"İyi değil. İki sorunun da cevabı bu." Logan, sandalyelerden birinin arkasına ağır bir şekilde yaslanarak gözlerini kapattı. "Korkuyorum dostum. Eğer bu işe yaramazsa... Eva'yı kaybedersem..."

"İşe yarayacak," diye onu teselli etti Blade. "Harvester ölmek için fazla acımasız, Eva da ölmek için fazla harika."

Bu komikti, çünkü başlangıçta Eva'ya şüpheyle yaklaşmıştı. Herkes öyleydi. Eva sadece düşman için çalışmakla kalmamış, aynı zamanda iki arkadaşlarını öldüren ve bir diğerinin, Logan'ın en iyi arkadaşı Draven'ın ölümüne yol açan Aegis ekibinin bir parçasıydı.

"Umarım haklısındır," dedi Logan, sesi duygudan boğulmuştu. "Onu kaybedemem, Blade. Yaşadığımız onca şeyden sonra. Draven'dan sonra..." Titreyerek nefes aldı. "O benim hayallerimin kadını ve onunla yeterince zaman geçiremedim."

Blade, Alaska'daki o geceden önce anlayamayacağı bir şekilde anlıyordu. Hayır, bu doğru değildi. Birkaç ay önce, deniz iblisleriyle dolu çalkantılı okyanusa Scotty'yi kaptırmak üzereydiler. Bu onu öldürebilirdi.

Ve o, onun bile değildi.

Onu kaybetme düşüncesi —ölüm ya da başka bir erkek yüzünden— onu dehşete düşürdü. Kendisinden on kat daha büyük canavarlarla göğüs göğüse savaşmıştı, ama Scotty'yi kaybetmeye cesaret edemiyordu.

Gerçeklik, bir tuğla duvara çarpmak gibiydi ve onu hiperventilasyonun eşiğine getiriyordu. Çünkü bir gün onu kaybedecekti. Umarım ölüme değil, ama bir erkeğe. Ve kız bir erkekle asla birlikte olmasa bile, bunun bir önemi yoktu. Yaklaşık yetmiş yıl içinde, Blade ikinci olgunlaşma aşamasına girecek ve o zamana kadar bir eş bulmazsa şiddet dolu, tecavüzcü bir canavara dönüşecekti.

Yani, evet, üçünün yaşadığı bu şey muhteşemdi, ama bir son kullanma tarihi vardı.

Ve o, kayıpları pek iyi kaldıramazdı. Küçük kardeşi Chaos öldüğünde, paramparça olmuştu. Uzun bir süre karanlık bir döneme girmişti. Kimse fark etmemişti, çünkü herkesin dikkati Stryke'in üzerindeydi, ama Blade acı çekmişti ve sadece Mace ona ilgi göstermişti. Mace, şapşal tavırları ve neşeli mizah anlayışıyla Blade'i uçurumun kenarından geri getirmişti. DART'taki işi onu meşgul etmişti ve sonra Scotty de takıma katılmıştı. Ve işte böylece, hayatının en karanlık günleri geride kalmıştı.

Hayır, onu kaybedemezdi. Bir daha kimseyi kaybedemezdi.

"Logan?"

"Evet?"

Blade, büyük şöminenin üzerindeki portreye, Thanatos'un eski bir resmine dalgın dalgın baktı. Resim biraz eğikti, bu da birinin Regan'ın OKB'siyle uğraştığı anlamına geliyordu. Muhtemelen Thanatos'tu, ama Logan ve Amber de bazen bu eğlenceye katılırlardı. Bir keresinde, bir pijama partisi sırasında, Logan, Blade, Talon ve Sabre çılgınca eğlenmişlerdi; mobilyaları ve süs eşyalarını yerlerinden biraz kaydırmışlar, birçok ışık anahtarını yanlış hizalamışlar ve genel olarak aptalca davranmışlardı. Stryke katılmayı reddetmiş ve onlar uyurken yaptıkları her şeyi geri almıştı. O her zaman bir oyunbozan olmuştu.

"Eva'nın *doğru kişi* olduğunu ne zaman anladın?"

Logan'ın yüzündeki gerginlik eridi, ağzı gizli bir gülümsemeye büründü. "İlk kez birlikte yattıktan sonra. Onda bir şey vardı. Doğru gelmişti, sanırım. Sanki kaderimizde varmış gibi." Blade'e utangaç bir bakış attı. "Evet, ben bir ahağım."

Blade, Scotty ile geçirdiği zamanları düşündü, onun içinde olmanın ne kadar doğru hissettirdiğini. Sanki o onun bir parçasıymış, o da onun bir parçasıymış gibi.

"Sorun değil," dedi sessizce. "Anlıyorum."

Logan kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Yok." Blade ritüel için alanı temizlemeye geri döndü. "Sadece merak ettim."

Logan ona düşünceli bir bakış attı, ama ısrar etmedi. İyi. Çünkü Blade kafasındaki karışıklığı henüz çözememişti, bunu konuşacak kadar netleşmemişti.

Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı: Bir dönüm noktasına gelmişti. Scotty'yi seviyordu ve onu kaybetmekten korkuyordu. Mace'i de kaybetmekten korkuyordu

- . Ve en korkunç olan şey, birini ya da ikisini birden kaybetmenin
- . *Ne zaman* olacağı meselesiydi.

Mace'in ağız, yerleşkenin her yerine yayılan beyaz tavuklu chili'nin lezzetli kokusuyla sulandı. Sabre her Çarşamba akşamı tüm ev halkı için bir şeyler pişirirdi ve kimse akşam yemeğini kaçırmazdı. Babası Eidolon gibi o da harika bir aşçıydı.

Genellikle Scotty de gelirdi, ama Harvester'ın yeniden canlandırılmasıyla meşgul olacaktı. Tabii işe yararsa.

Lütfen işe yarasin. Logan, Eva'yı kaybederse yıkılırdı ve Atlılar'ın Harvester'a ihtiyacı vardı.

"Selam, Mace." Mace mutfığa girerken Sabre dev çili tenceresinin kapağını kapattı. "Buna biraz göz kulak olur musun? Aleka'ya ritüele yardımcı olabilecek bazı dosyalar göndermem gerekiyor."

"Siz ikiniz konuşuyor musunuz?"

Sabre sinirli bir ses çıkardı. "Laboratuvarda bir şeyin test edilmesi gerektiğinde, onun son çare ben oluyorum."

"Neden Stryke'a sormuyor?"

Bu sefer Sabre'nin çıkardığı ses hem eğlenceli hem de alaycıydı. "Stryke'ın benden daha da pislik olduğunu söylüyor."

Haklıydı. Ama yine de. "Ne yaptın? Hadi ama. Anlat artık."

Genelde Sabre hepsine siktirip gitmelerini söylerdi. Ama şimdi kapının eşiğinde durup omzunun üzerinden geriye baktı. "Hiçbir şey yapmadım."

Aleka ile aralarında ne yaşandığını anlatmak için şimdiye kadar söylediği en fazla şey buydu. Mace bu fırsatı kaçırmayacaktı.

"Peki, o ne yaptı?"

Sabre'nin gözlerinde öfkeli altın parıltılar belirmişti. "Beni bir şeyle suçladı ve sonra açıklamama fırsat vermedi."

"Seni neyle suçladı...?"

Arka kapı gürültüyle açıldı ve Blade içeri girdi. Çantasını yere attı ve Mace ile Sabre'ye baktı. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Hayır." Sabre hem selam hem de veda etmek için el salladı ve odasına doğru yola çıktı.

"Kahretsin." Mace tencerenin kapağını kaldırdı ve Blade buzdolabından birkaç bira çıkarırken aç bir şekilde kokuyu içine çekti. Crux çok mutlu olurdu. Yeşil biberli her şeyi severdi. "Neredeyse Aleka ile ne olduğunu bana anlatmasını sağlayacaktım."

"Cidden mi?"

Mace kapağı yerine koydu ve arkadaşına döndü. "Kızın onu bir şeyle suçladığını söyledi, ama ne olduğunu söylemedi."

"Ne yapmış olabilir bilmiyorum," dedi Blade, şişeleri açıp birini Mace'e uzatırken. "Adam babası kadar tutucu."

Mace güldü. "Ve o bunun farkında bile değil. Geçen gün ona Eidolon Junior dedim, o da sanki ben bir aptalmışım gibi davrandı."

"Sen bir aptalsın."

Mace, selam vermek için birasını Blade'in şişesine hafifçe vurdu. "Ben de seni seviyorum kardeşim." Blade gülümsedi, ama gülümsemesi gönülsüzdü. "Ne oldu? Dikkati dağılmış gibisin."

Blade, kalçasını tezgaha dayadı ve konuşmadan önce bir an dalgın dalgın pencereden dışarı baktı. "Logan'la birlikte Harvester ritüelinin hazırlıklarına yardım etmeye gittim. Onun için üzülüyorum. Eva'yı kaybedeceğinden çok korkuyor."

"Onun neler yaşadığını hayal bile edemiyorum." Aslında Mace bunu hayal etmeye bile *kalkışmak* istemiyordu. Hayır. Korku ve keder gibi olumsuz duyguları kendinden uzak tutmayı tercih ediyordu.

"Ben hayal edebiliyorum," dedi Blade sert bir sesle. "Petrol platformuna giderken Scotty'yi kaybedeceğimizi sanmıştım."

Mace'in o günden beri bastırdığı dehşet, onu tekmeden kapıp götüren deniz canavarları gibi yüzeye çıktı. Ne kadar kolay bir şekilde okyanusun dibine sürüklenip paramparça edilebilirdi. Ölümsüzlük sadece bir yere kadardı. Onu kurtaramamış olsalardı, sonsuza dek yok olacaktı.

Mace şişesini masaya vurdu. "Bunu düşünmek istemiyorum."

"Son zamanlarda tek düşünebildiğim şey bu," diye mırıldandı Blade. Odayı, kaynayan chili kokusu ve ani, bunaltıcı bir hava doldurdu.

Mace sormaya korkuyordu. Ama sormak zorundaydı. "Gerçekten neler oluyor, Blade?"

Blade, karanlık gözleriyle endişeli bir şekilde Mace'e baktı. "Onu istiyorum, Mace."

Sanki bir enfeksiyon kesilip zehir salınmış gibiydi. Aylarca, hatta yıllarca süren kendilerine yalan söyleme dönemi sona ermişti. Bir bakıma bu bir rahatlamaydı. Artık her şey açığa çıkmıştı. Ya da Mace de itiraf edince çıkacaktı.

"Biliyorum," dedi. "Ben de öyle."

"Siktir." Blade bir bar taburesine çöktü, sanki saçlarını yolmak istermişçesine ellerini saçlarına gömdü. "Aklımda sadece o var. Başka kimseyle birlikte olamam... Masumi ile bile. O kadar çok bastırıcı iğne vurdum ki, taşaklarım düşecek ya da öyle bir şey olacak." Acı bir kahkaha attı. "Stryke neredeyse ölene kadar, bastırıcı kullandığı için aptal olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise, ben de o cehennem ağzının kenarında duruyorum."

Mace anladı. Hem de çok iyi anladı. "Ben de aynısını yapıyorum," itiraf etti. Ama Scotty'yle birlikte olduğundan beri sadece bir enjeksiyona ihtiyaç duymuştu. Blade ise bir haftadır kullanıyordu; enjeksiyonların neredeyse hiç etkili olmayacağı bir noktaya gelmişti. Tamamen bitkin düşmüş olmalıydı. Ve şimdi Mace dikkatini verdiğinde, evet, Blade'in elleri titriyordu. "Scotty, istediğim tek kadın."

"Böyle devam edemeyiz." Blade başını kaldırdı. "Bu ikimizi de öldürecek."

Haklıydı. Enjeksiyonlar, eninde sonunda onları öldürecekti. Ama Scotty olmayan başka bir kadınla seks yapmak da öyle... sadece farklı bir şekilde. "Peki, ne yapacağız?"

Blade uzun ve kesik kesik bir nefes verdi. "O bir seçim yapmak zorunda. İkimizden birini seçmeli ki diğeri hayatına devam edebilsin."

Mace, aklını kaçırmış olan arkadaşına baktı. "Ciddi misin?"

"Evet."

Chili tenceresinin kapağı tıkırdamaya başladı, ama Mace bunu görmezden geldi, Blade'in düşünce tarzını anlayamıyordu. "Yani, beni seçmesi senin için sorun olmaz mı diyorsun? Yani, hiç sorun yok mu? Hiç sorun yok mu?"

Blade bira şişesini sıkıca kavradı. “Tabii ki onun beni seçmesini istiyorum,” dedi, konuşurken sesi ve parmakları yavaş yavaş gevşedi. “Ama Mace, onun bir yabancıyla olmaktansa seninle olmasını tercih ederim. En azından en iyi iki arkadaşım mutlu olur ve ben de takıntımı bırakabilirim.”

Mantıklıydı, ama Mace bunu sindirmekte hâlâ zorlanıyordu. “Bence hepimizin aynı takımda olması, hâlâ arkadaş kalması ve her şeyin eskisi gibi olması daha iyi.”

“Bunun mümkün olmadığını biliyorsun,” dedi Blade sessizce. Evet, Mace bunu biliyordu. Ama bazen, kötü şeyleri görmezden gelip kafasını kuma gömmekte gerçekten çok iyiydi.

“Tıpkı babam gibisin.”

Talon bunu Mace'e sayısız kez söylemişti, genellikle Mace tam da şu anda yaptığı şeyi yaparken: kafasını kuma gömmek. Elbette, sevgili Talon bazen haklıydı, ama Mace de kardeşini görmezden gelmekte ustaydı.

Mace, donuk bir ifadeyle ocağa gitti. “Peki, Scotty'ye ne diyeceğiz?”

“Az önce konuştuklarımızı ona anlatırız.”

Mace, aç olduğu için değil, dikkatini başka bir şeye yöneltmek istediği için çorbayı tattı. “Sence onu gafil avlamış olmaz mıyız?”

“O ikimizin toplamından daha akıllı. Bir şeyler yapmamız gerektiğini biliyor.”

Blade'in haklı olduğuna şüphe yoktu. Ve çorbanın biraz daha tuza ihtiyacı vardı. “O zaman yapalım. Onu görmemiz gerektiğini söyleyelim.”

Ve sonra, tanrılar hepsine yardım etsin.

Bölüm 27

Herkes oradaydı.

Her şey yerli yerindeydi.

Eva, Logan'ın yanında, Thanatos'un büyük deri koltuğunda bir battaniyeye sarılmış oturuyordu; bu koltuk, Thanatos'un milyonlarca yıldır sakladığı bir yadigardı. Aleka tam sayısını biliyordu, ama Scotty, tüm akrabalarının paylaşmaktan büyük keyif aldıkları sıkıcı geçmiş hikâyelerini hiç dinlememişti.

Wraith'in dediği gibi, dört *Atlı* da büyük salonun yemek masasının baş ucunda duruyordu ve Idess, Scotty'yi kuzenleri Amber ve Leilani ile birlikte masanın dört köşesine oturtmuştu.

Wraith ve Serena'nın temin ettiği kurumuş kan dolu kase masanın ortasında duruyordu; Aleka, Raika ve Idess de masanın üzerine, yine Scotty'nin umursamadığı bir sürü mistik zımbırtıyı yerleştirmişlerdi. Kurutulmuş otlar, çeşitli renklerde sıvılar içeren kaplar, birkaç kristal, bir kemik parçası ve Scotty'nin ne olduğunu sormadığı, kokuşmuş organik maddelerle dolu birkaç kase... Çünkü, of, *hadi artık başlayın şunu*.

"Millet," diye seslendi Aleka. "Başlıyoruz. Hepinizin biraz geriye çekilmenizi istiyoruz, ama masadaki konumlarınızı koruyun. İşler ters giderse bir patlama olabilir."

Patlama mı?

Kimse fazla endişeli görünmüyordu, bu yüzden Scotty mutfak ile oturma odası arasındaki kemere yaslandı ve kız kardeşi, Raika ve Idess'in ne yapacaklarsa onu yapmalarını bekledi.

Her şey ilahilerle başladı; Idess eski bir melek dilinde, Aleka ise Sheoulıc lehçesinde ilahiler söylüyordu. Sonra organik maddelerin içinde küçük ateşler parladı. Aleka kokuşmuş kaselere sıvılar dökerken, gözleri granat rengi parıldayan Raika izliyordu. Malzemeleri karıştırıp ilahiler söylediler ve her şey çok sıradan görünüyordu... ta ki büyük kasedeki kurumuş kan sıvılaşmaya ve köpürmeye başlayana kadar.

Raika, kollarını açıp avuç içlerini yukarı doğru çevirerek Eva'ya döndü. Aniden, bir baskıcı yoğunluk hava üzerlerine üzerlerine ve her şey dondu.

Raika'nın saçları hariç; sanki bir fırtınaya yakalanmış gibi etrafa savruluyordu.

Eva nefesini tuttu ve ilginç bir şekilde, Scotty göğsünde tuhaf bir çekiş hissetti. Sanki içinden bir şey çekiliyormuş gibi.

"İşe yarıyor," dedi Raika boğuk bir sesle, Eva'nın başı geriye düşerken avuçlarını daha da yukarı kaldırdı; Eva'nın ağzı sanki çığlık atıyormuş gibi açılmıştı ama hiçbir ses çıkmadı.

En azından Scotty'nin görebildiği kadarıyla.

Logan, Eva'ya sarıldı; yüzünde endişe ve korku dolu bir ifade vardı, gözleri kan çanağına dönmüştü ve akmayan gözyaşlarıyla parlıyordu. Zavallı çocuk...

Sanki bir yumruk ya da uzaylı, göğüs kafesini içeriden delip geçmiş gibi hissettiren acı, Scotty'yi tamamen mahvetti. Nefes alamıyordu, çığlık atamıyordu, yere yığılmak bile mümkün değildi. Sanki bir organını – belki de kalbini – kaybetmiş gibi hissettiği o duygu onu yerinde tutarken, donakalmış bir halde öylece duruyordu.

Sonra her şey bitti ve o, yorgun ve titreyerek duvara yaslandı, tıpkı Eva'nın Logan'ın göğsüne başını dayayarak sandalyeye yığılması gibi.

Kasedeki kan yukarı doğru sıçradı, grotesk ıslak sesler çıkaran bir huni şeklinde dönmeye başladı. Uzuvarlar, belirsiz bir kadın şekli... bir kafa oluşmaya başladı.

Gittikçe yükseldi ve bir kadın olduğu daha belirgin hale geldi. Uzun saçlar, ince bel, göğüsler.

Hasatçı.

"Hayır!"

Reseph'in kükremesi ıslak, çamurlu sesleri bastırdı. Scotty tam zamanında dönerek, onun kısmen oluşmuş bedene hücum ettiğini gördü; çağırdığı kılıcı havaya kaldırmış, kafasını kesmeye hazırды.

"Öldür onu!" diye bağırdı.

Limos yolunu kesti. Sertçe sağa döndü, ancak Ares ve Thanatos tarafından yere indirildi. Onu yere yatırdılar, Thanatos omuzlarını tutarken Ares bacaklarının üzerine oturdu.

"Bu Harvester'ın kanı değil!" Reseph'in gözlerinde nefret yanıyordu, direnişi giderek şiddetleniyordu. "Bu Lilith'in kanı!"

Oh, lanet olsun.

Scotty, o figüre bakarken midesinde bir ekşime hissetti. Artık sağlaştı, ayaklarında deri oluşuyor ve yukarı doğru yayılıyordu. O şey kıvrılıp bükülüyordu, artık tamamen oluşmuş gözleri karanlık bir kötülükle parlıyordu.

"Harvester'ın kanını yok ettim," dedi boğuk bir tıslama ile. "Ve şimdi onun gücüne ve ona sahip olacağım..."

Scotty, amcasının başladığı işi bitirdi. Orada durup, çağırdığı kılıcından kan damlarken, hareket ettiğinin farkına bile varmamıştı.

Lilith'in neredeyse tamamen oluşmuş bedeni sıvıya dönüştü ve kanı yere sıçradı.

Birkaç saniye boyunca, herkes az önce olanların anlamını kavrayana kadar hareketsiz kaldı. Başaramamışlardı.

"Nasıl?" diye sordu Aleka boğuk bir sesle. "Bu nasıl olabildi?"

Ares, Reseph'i ayağa kaldırdı. "Lilith, Harvester'ın kanını senden önce bulmuş ve kendi kanıyla değiştirmiş olmalı. Muhtemelen Wraith'in tam istediği yerde ve zamanda onu bulmasını ayarlamıştır."

"Anlamıyorum," dedi Aleka. "Planı neydi? O öldü mü?"

"Hayır." Gözleri ve teni normale dönen Raika, yere çömeldi ve parmağını bir kan lekesinin üzerinde gezdirdi. "Harvester'ın Lütü, Lilith'in kanıyla karışmış ve o bunu uzaktan kontrol ediyordu. Bir avatar gibi. Planı muhtemelen onu fiziksel bedeniyle birleştirmekti. Lilith'in eline geçecek olan güç..."

Scotty bu konuyu düşünmek bile istemiyordu. Biraz dengesiz bir şekilde Eva'ya döndü. "O nasıl?"

Eva zayıf bir gülümsemeyle, gözleri hâlâ kapalı, başı hâlâ Logan'ın omzunda, Logan onu o kadar sıkı tutuyordu ki nefes alabilmesi bir mucizeydi. "Daha iyiyim. Yorgunum ama daha iyiyim."

"Peki..." Limos, eskiden cehennem atının sembolünün bulunduğu ön kolunu dalgın dalgın ovuşturdu. Scotty ona acımadan edemedi. Kardeşleri gibi, Limos da binlerce yıldır savaş atıyla bağlantılıydı ve her ne kadar o bir etobur canavar olsa da, Lilith'in elinde ölmesi Limos için zor olmuştu. "Harvester's Grace nerede?"

"Göremiyorum." Idess endişeli görünüyordu. "Ama hissedebiliyorum."

Aleka'nın yüzü soldu. "Ama Harvester'ın kanı bizde yok," dedi boğuk bir sesle. "İşimiz bitti. O gitti."

Aylarca süren umutlar bir anda yok olup gitmiş, odaya kasvet çökmüştü.

Scotty'nin gözleri yaşlarla doldu ve yorgunluk tüm enerjisini tüketti. Bacakları pes etmeden zar zor kanepeye ulaşabildi.

"Bu olamaz." Blade ve Mace'in burada olmasını diledi.

Onların da katılmalarına izin verilmesi için ısrar etmeliydi.

Raika parmağındaki kanı inceledi, parmak ekleminden damlayan bir damla kan onu büyülemişti. "Lilith az önce en çok arananlar listemin en başına çıktı."

"Baban onu Sheoul-gra'dan serbest bırakmak yerine ruhunu yok etseydi, hiçbir listede yer almazdı," diye tersledi Scotty.

Raika döndü, vücudu gergin, yüzündeki ifade okunaksızdı. "Biliyorum."

Lanet olsun. Scotty, söylediklerinin haksız olduğunu biliyordu, ama acısı o kadar tazeydi ki, özür dilemek için ağzını açtığı anda, ağzından çıkan tek şey bir hıçkırık oldu.

"Bitti," dedi Aleka hissiz bir sesle. "Onu sonsuza dek kaybettik. Tek ihtiyacımız olan bir damlaydı. Sadece... bir damla." Yüzünü elleriyle kapattı ve ağladı.

Scotty kız kardeşine sarılmak istedi, ama Aleka dönüp kapıya doğru koştu.

"Bekle!" Reseph, Aleka'yı dirseğinden yakaladı. "Sanırım yardımcı olabilirim."

Scotty ayağa fırladı. En azından denedi, ama kendini çok yavaş hissediyordu. Bu olay onu çok derinden etkilemişti. "Nasıl, Reseph Amca?"

Reseph yutkundu. Botlarına baktı. "Ben Veba'yken..." Derin, kesik kesik bir nefes aldı. "Veba çok kan içerdi. Bu sayede Lilith'in bu gece burada olduğunu anladım. Ağzıma biraz kan sıçradı. Onu... tattım."

Amcasının mührü kırılıp kötü Süvari Veba'yı dünyaya salıverdiğinde işlediği korkunç suçlar hiç bitmemişti. Scotty, amcasının o zulümlerin bazılarını yapabileceğini hayal etmekte zorlanıyordu, ama bunların gerçekleştiğini biliyordu.

"Pestilence'in beslendiği herkesin kanını içimde taşıyorum. Harvester... o da onlardan biriydi. Eğer Harvester'ın Grace'i onu bulabilirse, vücudumdaki her damla kanı seve seve boşaltırım."

Bunun üzerine, dirseğinden bileğine kadar kolunu kesti.

Idess şaşkınlıkla nefesini tuttu, bakışları yukarıya kilitlendi. "Lütuf yeniden oluşuyor." Reseph'in kanı yere akarken, bakışları Scotty'nin Harvester'ın Lütüf olduğunu varsaydığı şeyi takip etti. "Reseph'in etrafında dönüyor. Sanırım ihtiyacı olan şeyi arıyor."

Bir yara iyileştiğinde, Reseph bir tane daha açtı. Ve bir tane daha. Kılıcının her vuruşunda kesikleri daha da şiddetli hale geliyordu.

"Reseph?" Scotty ona doğru adım attı, ama Limos omzunu tuttu.

"Yapma," dedi sessizce.

"Ama..." Kahretsin, şimdi resmen kendi kolunu kesiyordu. Yüzünde saf ıstırap vardı ve gözleri kutsal olmayan bir nefretle yanıyordu. Kendine duyduğu nefret. Bıçaklı kolunda, aygırı öfkeyle çılgına dönmüş, sembol tepiniyor ve tekmeliyordu. "Ne oluyor?"

"Çok, çok uzun zamandır yaklaşmakta olan bir şey."

"Anlamıyorum."

Babasının eli diğer omzuna indi. Üzgün görünüyordu, ama kardeşini durdurmak için hiçbir harekete geçmedi. "Günahlarını temizliyor. En azından bir tanesini."

Reseph hızla genişleyen kan gölünün içine dizlerinin üzerine çöktü. Başını eğdi, sarktı, bıçak parmaklarından düştü. Kolundaki, gövdesindeki ve hatta göğsündeki düzinelerce yaradan kan akıyordu. Kendini kaç kez bıçaklamıştı? Hem fiziksel hem de zihinsel olarak ne kadar acı çekiyordu?

"Idess?" Thanatos, Mace'in annesine bakarken boğazındaki katmanlı, üç boyutlu dövmeler kıvrıldı. "Ne oluyor?"

"Dönüyor," diye kimseye özel olmayan bir şekilde mırıldandı.

"Dönüyor..."

Aniden, daha önce olduğu gibi ince bir kan akıntısı havaya yükseldi. Scotty'yi endişe sardı. Geçen sefer Lilith, Harvester'ın Lütüf'nu çalmaya çalışmıştı. Şimdi Scotty umut etmeye korkuyordu. Bir kez daha yıkılmaktan korkuyordu.

Lütfen, lütfen bu işe yarasın.

Şekil belirginleşti. Deri sertleşmeye başladığında Scotty nefesini tuttu. Uzun, siyah saçlar sırtından aşağı akıyordu, uzuyordu... tıpkı Lilith ortaya çıktığında olduğu gibi.

Ama yüz hatları sertleşirken, Scotty heyecanını gizleyemedi.

"Harvester," diye fısıldadı. "Bu o. Gerçekten o."

Harvester'ın gevşek bedeni yere düştü. Kalp duracak gibi bir an, sessizlik oldu. Hareketsizlik. Tek bir seğirme ya da nefes bile yoktu.

Sonra derin bir nefes aldı.

Hepsi ona doğru koştu, gülüyor, tezahürat ediyorlardı. Ağlıyorlardı.

Gözlerini açtı, hepsini sırayla süzdü, ama yanında diz çökmüş olan Reseph'e geldiğinde, yüzünün rengi solmuş, mavi gözleri acı içindeydi, o da durakladı. Bakışları buluştu. Elini uzattı, eli titriyordu, avucunu onun yanağına koydu.

"Seni affediyorum," diye mırıldandı. "Seni affediyorum."

Bölüm 28

Scotty, tesise doğru ilerlerken hem yorgun hem de heyecanlıydı. Blade ve Mace'e Eva ve Harvester'dan bahsetmek için sabırsızlanıyordu. Onlar onu görmek istediklerini belirten bir mesaj göndermiş olmasalar bile, doğrudan onların evine giderdi.

Büyükannesiyse daha fazla zaman geçirebilmeyi diledi, ama Harvester yeniden canlandırıldıktan kısa bir süre sonra bayılmıştı ve herkes, onu sorular ve kucaklamalarla boğmadan önce biraz dinlenmesi gerektiği konusunda hemfikir idi.

Önemli olan, Eva'nın hayatta kalmasıydı. Scotty ayrıldığında, haftalardır hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu. Ne yazık ki, yine ölümlü bir varlık haline dönmüştü.

Ancak bunu düzeltmenin bir yolunu bulacaklardı. Harvester tekrar çalışır hale geldiğinde kesinlikle yardım ederdi.

Gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen, Scotty aydınlık basketbol sahasında, Crux ile basketbol oynayan çocukları buldu. Crux onu ilk gören kişi oldu ve ona kocaman bir gülümseme attı.

"Merhaba, Scotty!" Uzun, sırık gibi vücudunun her santiminden coşku yayılan Crux, ona doğru koşarak geldi. Crux, dönüşümünü pek istemiyordu ama Scotty, fiziksel olarak başına geleceklerden memnun kalacağını biliyordu. "Oynamak ister misin? İkiye karşı iki oynayabiliriz. Sen ve ben, o iki serseriye karşı."

"Başka zaman," dedi kız, keşke bu kadar yorgun olmasaydı diye düşünerek. "*O iki serseriyle konuşmam lazım.*"

Crux omuz silkti, sonra tekrar gülümsedi. "Yarın mı?" "Bakacağız."

Bu cevap onu tatmin etmiş gibi görünüyordu ve o eve doğru yola çıkarken, onu erkeklerle baş başa bıraktı. Kaslı vücutlarını ve kaya gibi sert bedenlerini sergileyen şort ve tişörtler giymiş olan erkekler, ona yırtıcı hayvanları hatırlatan yumuşak ve ölümcül bir zarafetle ona doğru ilerlediler.

Sadece bir hafta önce, ne kadar inanılmaz derecede seksi olduklarını hiç önemsemezdi, ama şimdi tek yapabildiği, onların ona nasıl dokunduklarını hatırlamaktı. Öptüklerini. Yaladıklarını.

Ve daha fazlasını istiyordu.

Tanrım, onlara her baktığında onları çıplak hayal ediyorsa, onlarla bir sonraki görevi nasıl atlatacaktı?

Onlarla seks yapmak her şeyi düzeltecekti — ve düzeltti de. Ama aynı zamanda yeni sorunlar da yarattı.

Mesela sürekli şehvet.

Onlar, içindeki bir şeyi uyandırmışlardı. Onlar, ona yeni hisler ve duygular tanıtmışlardı ve onlara bakışını sonsuza dek değiştirmişlerdi. Hâlâ arkadaşlıklar, her zamankinden daha yakındılar, ama artık onları sevgililer olarak da görüyordu.

Boğazını kurutarak yutkundu ve kortun kenarında onlarla buluştu.

"Her şey harika gitti," dedi ve ikisi de rahatlamış görünüyordu. "Şey, Lilith karışmaya çalıştı ama onu başımızdan savdık."

Blade topu saklama kutusuna attı. "Lilith bu işe nasıl karıştı?"

"Uzun hikâye," dedi, yeni bir yorgunluk dalgası altında neredeyse çöküyordu. "Sonra anlatırım." Rahat bir tavırla elini uzattı ve yakındaki bir bankaya tutunarak dengede kaldı. "Önemli olan Eva'nın iyi olacağı ve Harvester'ın geri döndüğü."

"Ne olduğunu söyledi mi?" Mace bankın üstünden birkaç el havlusu aldı ve birini Blade'e attı. "Cennette neler oluyor? Reaver nerede? Bir şey olacak mı...?"

"Bunların hiçbirine cevap veremem. Bayılmadan önce sadece birkaç kelime söyledi. Than ve Regan ona göz kulak oluyorlar. Uyandığında herkese haber verecekler."

Blade yüzünü sildi, sonra terden ıslanmış saçlarını havluyla ovuşturdu. "Harika haber. Eva için endişeleniyordum, büyükannen geri döndüğüne sevindim."

"Ben de." Mace arka kapıyı işaret etti. "İçeri gelmek ister misin? Seninle konuşmamız gereken bir şey var."

"Oh." Kaşlarını çatı. "Mesajının ritüelle ilgili olduğunu sanmıştım."

"Öyleydi," dedi Blade, havlusunu bankın üzerine attı. "Ama seninle de konuşmak istiyorduk."

Mace, bir şeyden rahatsız olduğunda her zaman yaptığı gibi ağırlığını kaydırdı. "Bunu sonra yapabiliriz. Yorgun görünüyor."

Scotty ne kadar yorgun olduğu umurunda değildi. Neler olup bittiğini bilmesi gerekiyordu. "Konuşun benimle. Uyumak için vaktim var."

İkisi birbirlerine baktılar ve karnında bir batma hissi uyandı.

Bu durum hoşuna gitmeyecekti, değil mi?

Orada durup birbirlerinin konuşmasını beklerken, kız onları dürttü. "Neler oluyor? Beni korkutuyorsunuz."

"Blade'in fikriydi," diye patladı Mace. "Ama bence haklı." "Tamam..."

Artık *gerçekten* korkmuştu.

Blade derin bir nefes aldı. "Ben... şey, *biz*... istiyoruz, yani, seninle birlikte olduktan sonra, ikimiz de, şey..."

"Ah, lanet olsun," diye araya girdi Mace. "Sana aşığız, Scotty. İkimiz de."

Şaşkınlık içindeki Scotty, tam olarak ne olduğunu anlayamadan öylece durdu. Ama Mace'in sözleri kafasına dank edince, gücü tükendi ve ağır ağır bankın üzerine oturdu. Şu anda ne hissetmesi gerekiyordu? Mutlu olmak istiyordu, ama bu mutlu bir an gibi görünmüyordu. Çocuklar tedirgin görünüyordu.

Sorular. Aklında o kadar çok soru vardı ki.

"Bunu bana neden söylüyorsunuz?" Beynindeki kargaşadan dolayı kendi sesini zar zor duyuyordu. Aslında, bunun sorması gereken ilk soru olup olmadığını bile bilmiyordu. Sanki otomatik pilotta hareket ediyor gibiydi.

"Çünkü bir seçim yapman gerekiyor," dedi Blade. Muhtemelen kafası karışmış gibi görünen ifadesini fark edince, daha ayrıntılı bir açıklama yaptı. "İçimizden birini seç."

Hala neler olduğunu anlamadan onlara gözlerini kırptı. Hatta Mace'in söylediklerini henüz sindirememişti bile. Sonra beyni olayı kavradı ve ani baş dönmesini görmezden gelerek ayağa fırladı.

"Siz delirdiniz mi? Neyiniz var? Seçim yapmayacağım!" İkisi de şaşkın görünüyordu. "Neden?" diye sordular aynı anda.

Her zaman bu kadar kalın kafalı mıydılar, yoksa bu yeni bir rahatsızlık mıydı? "Bunu hiç düşündünüz mü? İkinizden biri beni diğerinizle birlikte gördüğünde ne olacak? Bizi kanepede sarılıp

film izlerken, ya da vedalaşırken öpüşürken, ya da... her neyse. Yani, ciddi?"

"Senin bunları başka biriyle yaptığını görmekten iyidir," dedi Blade. "Bunu izleyemeyiz."

"Ben de ilk başta bunun delilik olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf etti Mace. "Ama son bir buçuk hafta tam bir felaketti ve biz bunu atlatmayı başardık. Şu anda hepimiz iyi durumdayız ve..."

"Aynen öyle," dedi. "Durumumuz iyi. Neden bunu mahvedelim ki?"

"Hiçbir şeyi mahvetmeyeceğiz," dedi Blade. "Bizi kurtaracağız."

Başka bir boyuta mı geçmişti acaba? Dare'in peşinde olduğu o kristali aramaya mı başlamalıydı? Çünkü ciddi, bu ikisinin nesi vardı?

"Sanırım benden yazı tura atmamı ya da o tür bir şey yapmamı bekliyorsunuz." O aptalları boğazlamak yerine yumruklarını beline dayadı. "Peki ya ikinizden de istemediğim ihtimali hiç aklınıza geldi mi?"

Yine şaşkın bakışlar. Sanki onun ikisinden biriyle birlikte olmak istemeyebileceği fikrini bile kavrayamıyorlardı.

Tanrılar yardım etsin, o da onlarla birlikte olmak istiyordu, ama sorun da buydu. İkisini de eşit derecede istiyordu. Ve bunun işe yaraması imkânsızdı. Geçici olarak belki, ama bir noktada eş bulmaları gerekecekti, yoksa bir sonraki dönüşümlerinden sonra deliye döneceklerdi. Bu da yine, hangisini tutacağına karar vermesi gerektiği anlamına geliyordu. Tek birini seçmesi imkânsızdı.

Yani, *ikisini de* seçmemesi gerekiyordu.

"Bunu yapmayacağım," dedi.

Blade ciddiyle başını salladı. "O zaman Kynan konferanstan döndüğünde, başka bir birime transfer olmak için talepte bulunacağım."

Mace ve Scotty ikisi de Blade'e döndü ve o, Mace kadar şok olmuş gibi görünüp görünmediğini merak etti. "Ne?"

Yanlarında yumruklarını sıkarak, Blade gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığı anda, gözlerinde gölgeler dans ediyordu.

"Sana aşık değilmişim gibi davranarak çok uzun zaman harcadım, Scotty," dedi ve sözleri—ve ardındaki kırılmanlık—kızın kalbini sızlattı ve gözlerini yaşlarla doldurdu. "Senin başkalarıyla çıkman umurumda değil diye kendime söyledim, ama Jon ve Skoll sana her baktıklarında

sana baktıklarında cidden Jon ve Skoll'u öldürmek istedim. Onlardan birinin..." Başını salladı. "Artık böyle çalışmam."

Merdivenlere doğru yürümeye başladı; sözlerindeki ve vücut dilindeki kesinlik, kadının içinde bir panik dalgası yarattı. Onu kaybedemezdi. Kaybedemezdi.

"Blade." Kızın kolunu tuttu, ama o ona bakmayı reddetti, gözlerini gittiği yere dikti. "Bize bir şans ver. Lütfen. Ekibimiz çok şey atlattı. Bunu da atlatabiliriz."

"Atlatabilir miyiz?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Çünkü artık o kadar emin değilim." Nazikçe, kadının elinden kurtuldu ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı, her adımının sesi ölüm çanı gibi yankılanıyordu.

"Buna inanamıyorum." Her şeyi kaybetme korkusu onu sarmalarken, kanı her damarından zonkluyordu. "Peki ya sen, Mace? Transfer olmak istiyor musun?"

Aniden, yüzü onun yüzüne birkaç santim uzaklıkta, elleri onun ellerindeydi. Gözlerinde bir ateş parladı, kalp atışlarının ritmine göre parıldayan ve sönükleşen küçük altın lekeler.

"Ben de Blade'in istediği şeyi istiyorum," dedi yumuşak bir sesle, nefes nefese. "Seni. Tanrım, Scotty, seni o kadar çok istiyorum ki canım acıyor. Blade de öyle. İkimizden birini mutlu edebilirsin."

Gözlerindeki yaşlar taşı, yanıcı sıcaklıkta, hüznü izler bırakarak yanaklarından süzüldü. "Ve diğerini yok edersin," dedi boğuk bir sesle.

"Hayır." O eğildi, dudakları yanağına değdiğinde sıcaklığı onu yakarken, gözyaşlarından birini öperek sildi. "Sen onları özgür bırakacaksın."

O geri çekilirken boğazı düğümlendi, bakışları yüzünü tarıyordu. Neyi aradığını bilmiyordu. Tek bildiği, hiç bu kadar acı çekmemiş olduğuydu.

"Seni öpmek istiyorum," dedi adam, sesi derin, boğuk ve acı dolu. "Ama Blade'den hiçbir şey almayacağım."

O kadar çok duygu.

Bundan, *her* şeyden bunalmış bir halde, bir çılgılık atarak Mace'den uzaklaştı, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyordu.

"Scotty..."

"Git!" diye bağırdı. "Sadece git." O orada durdu.

"Git dedim!"

"Uh, burası benim evim..."

Onun sert bakışları karşısında, kadınları etkisiz hale getirmek için mükemmelleştirdiği o şakacı, yaramaz gülümsemesini gösterdi ve kadın buna kanadı. Diğer kadınlar aynı şeyi yaptığında hep gözlerini deviren kadın, bu sefer lanet olasıca buna kanmıştı.

Kendine kızgın bir şekilde, daha sert bir şekilde ona baktı.

"Tamam, tamam, gideceğim." Adam başparmağını arka kapıya doğru salladı. "Görüşürüz."

Kendinden emin bir tavırla uzaklaştı ve arkasına bakmadı. Sadece ona istediği mesafeyi verdi. Mantıksızca.

Başı dönmeye başladı ve bankın üzerine çöktü. Havuzda yüzüp Blade ve Mace ile tenis oynayarak sayısız saatler geçirdiği bahçeye bakmaya çalıştı ama gözyaşları yüzünden hiçbir şey göremiyordu.

Bir daha böyle vakit geçirebilecekler miydi?

Cevabı bildiğini hissediyordu ve kusmak istiyordu. Buradan gitmesi gerekiyordu. Çığlık atması, ağlaması ya da...

Bileğindeki iletişim cihazı titredi ve bir mesaj belirdi. Amber'dan gelmişti.

Harvester uyandı. Seni görmek istiyor. Ve tuhaf davranıyor, o yüzden acele et, tamam mı?

Kapanış gözlerini gözleriniScotty teşekkür Kaderlere
Kader'e O dikkatini dikkatini başka bir şeye
yöneltmesi gerekiyordu ve bu mükemmeldi.

Ona yolda olduğumu söyle.

Harvester, Thanatos'un kütüphanesinde Scotty'yi bekliyordu; bu kütüphane, Ölüm adındaki bir Atlıya yakışır gotik temalı bir canavardı. Harvester'a da yakışıyordu. O bir melek olabilir, ama kanatlarının özellikle kirli olduğunu söylemekten hoşlanıyordu.

B-baba çok komikti.

"Büyükanne!" Scotty kendini Harvester'a attı ve kollarına gömüldü. "Hâlâ geri döndüğüne inanamıyorum."

Harvester güldü ve geri çekildi, ama onun sakin tavırlarında bir şey Scotty'nin alarm zillerini çaldırdı. "Sen ve kız kardeşin olmasaydı, geri dönmezdim." Kaşlarını çattı. "Ağlamışsın. Neden?"

Çünkü kazanamayacağım bir durumdayım ve takımımı ve en az bir tane en iyi arkadaşımı kaybetmek üzereyim.

Bu düşünce gözyaşlarını tekrar akıtacak gibi oldu, ama o sorunu şimdilik acımasızca bir kenara itti. Şu anda büyükannesi geri dönmüştü, Eva güvendedi ve kutlanacak çok şey vardı.

Bunu ona babası öğretmişti.

"Savaşı ne kadar kötü kaybedersen kaybet, ne kadar kan ve servet kaybedersen kaybet, her şeyi, eline geçen her fırsatı kutla. Küçük zaferleri bile kutlamak, geriye doğru kaymış olduğun zamanlarda bir adım ileriye gitmektir. Moral önemlidir."

"Önemli değil, G," dedi Scotty. "Sadece yorgunum." Sanki bunu kanıtlamak istercesine, bir yorgunluk dalgası onu vurdu ve o kadar şiddetli bir şekilde sallanmasına neden oldu ki, Thanatos'un masasına ellerini dayamak zorunda kaldı. Anında, Harvester onu bir sandalyeye oturttu.

"Otur," diye emretti. "Sana biraz su getireyim."

Scotty eliyle onu durdurdu. "Gerek yok. Ben iyiyim." Ama bu garipti. Ölümsüz biri olarak yorgunluk hissediyordu, ama genellikle bu durum ciddi fiziksel aktiviteden sonra ya da günlerce uyumadığında olurdu.

Regan'ın siyah sweatshirtlerinden birini ve poposunda "Hot" yazan pembe eşofman altı giyen Harvester, Scotty'yi o kadar uzun süre dikkatle süzdü ki, Scotty rahatsız olmaya başladı. "Ne zaman başladı?"

Scotty omuz silkti. "Seni geri getirmek için yapılan tören sırasında. Beni gerçekten bitkin düşürdü. Muhtemelen hepimizi bitkin düşürdü."

"Garip bir şey hissettin mi? Sanki bir çekiş gibi?" Harvester'ın yüzündeki endişe, alarm zillerini daha yüksek sesle çaldırdı. "Ya da sanki içinden bir şey çekiliyormuş gibi?"

Şey, evet. "Nasıl bildin?"

Harvester gözlerini kapatıp yanındaki sandalyeye çöktü. "Ah, Scotty."

Alarm zilleri artık çalmıyordu. Çınlıyordu. "G?"

Neler oluyor?"

Harvester elini tuttu ve Scotty'nin içi çöktü. Bu konuşmadan iyi bir şey çıkmayacaktı. "Muhtemelen bununla ilgili pek bir şey hatırlamıyorsundur

, ama sen küçükken iblisler tarafından saldırıya uğradın ve neredeyse öldürölüyordun...”

Harvester devam etti; her kelime, Scotty'yi şokun içinde sersemletiyordu, hatta varlığından haberdar olmadığı anıları bile ortaya çıkarıyordu.

Harrowgate.

Yeni bir anı zihnini tırmaladı. “İblisler için bir geçit açtım. Ama ada geçidi değildi. O gün kanımla geçitleri açmayı öğrendim. Lilu... O benim görünmez arkadaşımı, değil mi?” Daha fazla anı zihninde bir sel gibi akın etti. “Vay canına, Lilu bana kapıyı nasıl açacağını söylemişti ve o kapı tüm o iblisleri içeri aldı! Bu yüzden kapı açmaktan nefret ediyorum.” Kapı açma konusundaki yirmi beş yıllık stresi nihayet açıklanmıştı. Ama kafasında daha pek çok soru vardı. “Ne oluyor, Harvester? Neden anılarımı sildin? Ailem ne olduğunu biliyor mu? Hiçbirini hatırlamadığımı biliyorlar mı?”

“Anılarını ben *almadım*,” dedi savunmacı bir tavırla. “Sadece... onları biraz gömdüm. Biri bu konuyu açarsa ulaşılabilir olmalarını istedim. Ve evet, ailen ne olduğunu biliyor.”

“Peki ya Lilu? O kimdi?” Scotty, cevapları bulmak için kafasını yordu. “O bir iblis olmalı.”

“*Bir* iblis değil. O iblis. Lilith’ti,” dedi Harvester. “Kuzenlerine yapılan birkaç saldırının da arkasında onun olduğunu sanıyorum.”

Tabii ki! “Logan küçükken ona saldıran *tempestus* iblisi.”

“Ve sanırım, Chaos’u öldüren tema parkındaki saldırı da.”

Scotty gözlerini kırptı. “Blade’in küçük kardeşi mi? Lilith’in Blade’in ailesine ne gibi bir garezi olabilir ki?”

“Hedefin onlar olduğunu sanmıyorum. Logan da onlarla birlikte parkta bulunuyordu.”

Vay canına. Chaos’un ölümü tüm Seminus klanını mahvetmiş ve Stryke ile ailesi arasında on yıllarca süren büyük bir kopukluğa neden olmuştu. İyileşme süreci ancak birkaç ay önce başlamıştı... Blade hariç herkes için. İki kardeş arasında hâlâ büyük bir gerginlik vardı.

“Bunca zaman boyunca bunun rastgele bir iblis saldırısı olduğuna inandık.” Bu tür olaylar sürekli oluyordu. Bu yüzden Aegis ve DART vardı.

"Bana bunları neden şimdi anlatıyorsun?"

"Çünkü o gün sana saldıran iblislerden biri bir *mordaemon*'du."

"*Mordaemon* mu? Neden daha önce hiç duymadım?"

"Çok nadirdirler ve Logan'a saldıran *tempestus* iblisi gibi, genellikle iblis alemine hapsedilirler. Tek bir şeyle beslenirler. Ölümsüzlük."

"Yani...?"

"Ölümsüzlerden ölümsüzlüğü alıyorlar."

Scotty dehşetle titredi. "İğrenç yaratıklar. Ama ben hala ölümsüzüm, yani o gün aç kalmış olmalı, değil mi?"

"Keşke. Ah, keşke öyle olsaydı." Normalde güçlü ve kendinden emin, çoğu zaman biraz acımasız olan Harvester'ın sesi, küçük duygu dalgalanmalarına kapıldı ve Scotty'nin omurgasında bir önsezi titremesi yükseldi. G-ma duygusal biri değildi. Orkların düşman kafataslarını biriktirdiği gibi, o da duygularını biriktirirdi. "Sana zamanında yetişemedim, canım. Ölümsüzlüğünü aldı."

Hayır. Bu mümkün değildi. Öyle olsaydı Scotty milyonlarca kez ölmüş olurdu. Harvester kafası karışmıştı. Bir damla kan ve birkaç mucizeyle yeniden bir araya getirilmişti, bu yüzden elbette tam olarak kendinde değildi.

"Neredeyse ölüyordun," diye devam etti Harvester, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parıltıyordu. "Seni neredeyse kaybediyorduk."

"Eh, belli ki ölmedim, yani ölümsüzlüğüm gayet iyi..."

"Hayır." Harvester elini uzattı ve Scotty'nin kolunu tuttu. "Sana benim Lütufumdan çok az bir parça verdim. Ölümsüzlüğünü geri kazanman için yeterli kadar."

Vay canına. Tamam, demek o gün iblis yemek yemişti. Scotty sandalyesine çöktü. Bu, başa çıkması zor bir durumdu. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü yaptığım şey yasak. Ama artık önemi yok." Harvester'ın sesindeki duygusal titreme geri gelmişti ve bir kez daha korku, Scotty'yi buz gibi parmaklarıyla sardı. "Raika'nın büyüü Eva'dan Lütfumu çektiğinde... senden de çekti."

Tanrım.

Harvester'ın Lütfu olmadan Scotty artık ölümsüz değildi. Doğaüstü iyileştirme yetenekleri de etkilenecek, hatta belki de

ortadan kalkabilirdi. Artık işini nasıl yapabilecekti? İblislerle nasıl savaşıacak ve ekibini nasıl koruyacaktı?

"Bana Lütüf geri veremez misin?"

"Hayır," dedi Harvester boğuk bir sesle. "Cennetten koparıldım. Unfallen olsam da fark etmez. Hiçbir gücüm yok, sana Lütüf aktaracak yeteneğim yok."

Panik, Scotty'nin kontrolünün sınırlarını zorladı. "Cennet on yıllarca kapalı kalabilir! Hatta yüzyıllarca!" Bu bir felaketti ve sadece onun için değil. "Peki ya sen? Cennete giremezsen Reaver'ı hapishanesinden nasıl çıkaracaksın?"

"Büyükbaban ve benim için endişelenmeyi sonraya bırakalım. Şu anda sana biraz zaman kazanmamız gerekiyor," dedi Harvester, planlama moduna geçtiği için artık daha çok kendinde gibi konuşuyordu. "Sana yaşam gücü ya da ömrünü ödünç verecek bir şeyle bağ kurabilirsin. Belki annenin cehennem köpeklerinden biri."

Scotty geri çekildi. "O iğrenç yaratıklar mı? Asla." Bunun işe yarayacağını garanti bile yoktu. Herkesin bu canavarlarla düzgün bir şekilde iletişim kurmak için gerekli genetik yapıya sahip olmadığı biliniyordu. Scotty, yeni gerçekliğini düşünürken kafası karışmıştı. "Sen güçlerini geri kazanana kadar çok dikkatli olacağım..."

"Sen kendin söyledin. Onlarca yıl sürebilir."

Tamam, elbette, bu onun kariyer planlarını biraz sekteye uğratacaktı, ama idare edebilirdi. Belki takımda daha çok destekleyici bir rol üstlenebilirdi. Bunun nasıl işleyeceğinden emin değildi, ama her şeyden vazgeçmek kabul edilebilir bir fikir değildi.

"Ama on yıllar süreceğini *bilmiyoruz*," dedi Scotty. "Cennetin kapıları birkaç hafta içinde açılabilir. Bence durumu izleyip göreceğiz."

Büyükannesi arkasını döndü, ama Scotty bir gözyaşının düştüğünü görmeden önce. Bir gözyaşı. Scotty, tüm hayatı boyunca Harvester'ın ağladığını hiç görmemişti.

"B-babanne?" Scotty ayağa kalktı, bacaklarının ne kadar titrediğini fark edince endişelendi. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Mordaemonlar birinden ölümsüzlüğü aldıklarında, onun yaşam gücünü de tüketirler. Benim Lütüfüm bu akışı durdurmuştu. Ama artık o yok olduğuna göre..."

"Ölüyorum." Scotty, mide bulantısı dalgası üzerine çöktüğünde kendini bir sandalyenin arkasına tuttu. "Ölüyorum, değil mi?" diye boğuk bir sesle sordu. "Ne kadar

zaman zamanım zamanım zamanım Ne
Harvester cevap cevap vermediğinde, Scotty'nin
damarlarında dondu. "B-babaanne?"

Harvester çok yavaşça ona döndü, yüzü solgundu ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Günlerin kaldı, canım. Sadece birkaç günün kaldı."

29. Bölüm

Scotty sonunda Harvester'dan ayrıldığında, ilk içgüdüğü annesine gitmekti.

Scotty her zaman babasının kızı olmuştu ve Aleka'nın da sık sık söylediği gibi, Scotty babasının *minik bir* kopyasıydı. Adil olmak gerekirse, Aleka da annesinin kopyasıydı.

Scotty konuşmaya başladığı andan itibaren Ares'in peşinden dolaşır, savaş taktikleri, silahlar ve çatışmalar hakkında sorular sorardı. Sonra plastik askerler kullanarak karmaşık savaş planları kurarak onu etkilemeye çalışırdı. Ya da evin ve adanın etrafına tuzaklar kurardı — kurbanın üzerine patlayacak, parıltılı balonlar gibi... bu tür eğlenceli şeyler. Ancak Ramreels'lerden birinin üzerine sıçrayan mor kürk boyası pek de mizahla karşılanmamıştı. Ama Ares, yaratıcılığı için ona puan vermişti.

Scotty kılıç kullanmayı ve tuzak kurmayı öğrenirken, Aleka annelerine yemek yapmada ve veterinerlik işlerinde yardım ediyordu. Çay partileri düzenliyor ve müzelere geziler yaparlardı. *Ne sıkıcı!*

Scotty babasıyla vakit geçirmeyi tercih etse de, hasta ya da yaralandığında annesini istiyordu. Her şeyi düzelten annesinin kucaklamaları ve çorbasıydı.

Ne yazık ki, rahatlatıcı yemekler ve kucaklamalar Scotty'nin ölümlülük sorununu çözemezdi. Daha da önemlisi, ebeveynlerinin bunu bilmesini istemiyordu. Çıldırırlardı. Haklı olarak, evet, ama ağlama ve dehşet olurdu ve sonra annesi Scotty ile bağ kuracak bir cehennem köpeği aramaya başlardı. İğrenç. Hayır. Cehennem köpeği son çareydi.

Yine de başka bir plan yapması gerekiyordu. Hem de çabuk. Harvester, sorununu çözmesi için ona on iki saat süre vermişti. Başaramazsa, G-ma doğrudan Ares ve Cara'ya gidecekti.

Ama çözüm belliydi.

Ya Mace ya da Blade ile bağ kurması gerekecekti. Ve sonra diğerini kaybedecekti.

Bir şekilde, ağlamaktan kendini alıkoyarak onlara mesaj attı ve arka bahçelerindeki çardakta buluşmalarını istedi. Peri ışıklarıyla aydınlatılmış, asılı ve saksı bitkileriyle süslenmiş, bazıları iblis aleminden gelen bu açık alanı her zaman sevmişti. Sekizgen şeklindeki alan, kompleksi oluşturan geniş arazideki havuzun ve bakımlı bahçe yollarının muhteşem manzarasını sunuyordu.

Hayatının yüzde doksan dokuzunu kapalı mekanlarda geçiren ve sudan nefret eden Stryke'ın neden bu kadar güzel bir çevre yarattığını merak ederdi. Özellikle de binalar steril ve endüstriyelken, yıllar boyunca burada yaşamış erkekler tarafından karakter kazanmışken.

Ancak kısa bir süre önce, Sidney şehir merkezindeki yeni StryTech kompleksini ziyaret etmişti ve oradaki olanaklar burayı gölgede bırakıyordu. Kahve dükkanları, marketler, yemek arabaları ve hatta kuaför salonları. Meğer Stryke, çalışanlarını mutlu etmenin önemini biliyormuş. Kim tahmin edebilirdi ki?

Pavyon içinde sabırsızlıkla bekliyordu, Mace ve Blade yola çıktıklarında midesi bulanmaya başladı. İkisi de eşofman ve tişört giymişti, Mace parmak arası terlik, Blade ise yalınaydı.

"Her şey yolunda mı?" Blade merdivenleri aceleyle çıktı. "Harvester nasıl?"

"O iyi," dedi ve ikisi de neden burada olduklarını anlamasalar da rahatlamış görünüyorlardı. "Bu, biraz önceki olayla ilgili."

Şimdi gergin görünüyorlardı. Onları anlayabilirdi. Endişesi yüzünden saçlarıyla oynuyor, dudağını ısıırıyordu ve hatta kendini pavyonun ortasındaki ateş çukurunun etrafında daireler çizerek dolaşırken yakaladı.

"Bir karar verdin mi?" diye sordu Mace sessizce.

Kız başını salladı, hâlâ volta atıyordu. "Benden bir seçim yapmamı istediniz. Ama neyi seçeyim? Burada neyden bahsediyoruz? Sıradan flört ve seks mi? Kalıcı bir ilişki mi? Yoksa...?"

"Bir bağ," dedi Blade. "Birbirimizi çok iyi tanıyoruz ve zaman kaybetmek için çok uzun süredir birlikteyiz." Mace'i işaret etti. "O farklı düşünebilir, ama ben bir eş istiyorum."

Ben de bunu istiyorum.

Bunu söylemek istedi. İkisine de söylemek istedi. Ama Mace'in durumu neydi? Belki de sonuçta bir seçim yapmak zorunda kalmayacaktı.

Mace'in bakışları gözlerine kazındı ve kız, onun cevabının durumu hiç de kolaylaştırmayacağını biliyordu. "Bu konuda Blade ile aynı fikirdeyim. Bir şeyi istediğimi anladığımda, onu tamamen ve *hemen* isterim. Beni tanırsın. Anlık tatmin."

Kalbi en saf mutlulukla doldu. O kadar çok sevgi doldu ki... acı verecek kadar. Çünkü gerçek şu ki, istediğinin sadece yarısına sahip olabilirdi.

Ama bu kararı nasıl verecekti? Belki de vermek zorunda değildi. Bu sorunu *onlara* yükleyebilirdi ve onların elini zorlayacak yolu çok iyi biliyordu.

Babası ona kirli savaşmayı öğretmişti ve o da çamurun içine girmek üzereydi.

Mace nefesini tuttu.

O ve Blade, Scotty'den hayatlarını değiştirecek bir karar vermesini söyledikten sadece birkaç saat sonra, ona kendilerine ömür boyu bağlılık sözü vermesini istemişlerdi.

"Seçim yapmayacağımı söyledim." Scotty sonunda volta atmaya bıraktı. Karşılarına dikildi, o inatçı tavrıyla kollarını kavuşturdu ve "Ve hala yapmayacağım. Seçim siz yapacaksınız." dedi.

Mace ve Blade birbirlerine baktılar. Bu ne saçmalıktı böyle? "Bu... olmayacak," dedi Blade.

"Katılıyorum," diye ekledi Mace. "Ayrıca, bu gerçekten bizi gerçekten istediğin *anlamına mı geliyor?*"

O öfkeyle nefes verdi. "Tabii ki sizi istiyorum. O aptal anlaşılmayı yapmadan önce de sizi istiyordum. Ama bir seçim yapmam imkansız. Ve mesele şu." Ellerini önünde o kadar şiddetle kenetledi ki parmak eklemleri beyazladı. "Görünüşe göre, artık ölümsüz değilim."

"Ne?" Mace ve Blade aynı anda haykırdı, ama başka bir şey soramadan, kız elini kaldırarak onları susturdu.

"Uzun bir hikaye ve şu anda anlatmak istemiyorum. Ama özetle, sadece ölümlü değilim, aynı zamanda aktif olarak ölmekteyim. Harvester, bir cehennem köpeğiyle bağ kurmamı önerdi."

Mace'in dilinin tutulması pek sık görülen bir şey değildi, ama şu anda söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Neyse ki Blade aynı sıkıntıdan muzdarip değildi.

"Eğer bizden biriyle bağ kurarsan, bizim ömrümüzü kazanırsın. Ve beş yüz yıl sonra, biz öldüğümüzde, yine de bir cehennem köpeğiyle bağ kurabilirsin."

Gözlerindeki hüznün, Mace'in onu kendine çekmek istemesine neden oldu ve Blade'in de aynı şeyi düşündüğünü tahmin etti. "Söyledim ya, seçim yapamam. Yani ya siz seçin, ya da ben kokuşmuş bir cehennem köpeği seçeceğim."

Siktir et. "Ya başka bir yol varsa?"

"Dinliyorum," dedi kız.

Tanrım, bunu söyleyeceğine inanamıyordu. "Kaderin karar vermesine izin vermenin bir yolu olduğunu duydum."

Scotty ve Blade kaşlarını çattılar, ama bir saniye sonra anladı. "Bağlanma ritüeli."

Mace başını salladı. "Üçümüz bağlanma ritüeline katılabiliriz. Kader, Scotty'yi kiminle bağlayacağına karar verir."

Scotty'nin çilli yüzü pancar gibi kızardı. "Yani...?" Yutkundu, muhtemelen sesinin titremesini engellemeye çalışıyordu. "Yani, üçümüz aynı anda mı? Yani, eşzamanlı olarak mı?"

"Evet." Bu, içlerinden biri için Scotty ile son kez olacak, diğeri içinse onunla ömür boyu sürecek bir ilişkinin başlangıcı olacaktı.

Blade'in bakışları Mace ile Scotty arasında gidip geldi, sonra ahşap güverteye takıldı. "Ben varım."

"Ben de," dedi Mace.

Scotty orada durdu, yanakları kızarmış, gözlerinde hem umut hem de korku parlıyordu. "Ben de." Sesi sessizdi, ama kararlıydı. "Ne zaman?"

Mace omuz silkti. "Şu anda boşum."

"Şimdi mi?" Bakışlarındaki umut yerini paniğe bıraktı. "Yapamam. Bana... Bilmiyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Duş almam lazım. Emin değilim..."

Her zaman sakin olan Blade, yanına yaklaştı, bir eliyle kolunu tuttu, diğer eliyle yüzünü yukarı doğru kaldırdı; bu hareket

o kadar şefkatliydi ki, Mace aralarında akan sevgiyi ve güveni neredeyse hissedebiliyordu. Ve asıl mesele, onun kıskanç olmamasıydı. Tam tersi. Olması gereken de buydu.

Büyükbabası Azagoth, bir keresinde ona tüm varlıkların kavşaklar, kestirmeler ve çıkmazlarla dolu yollarda yürüdüğünü söylemişti. Doğru yolun her zaman net olmadığını, ama dikkat edersen seni yönlendirecek işaretler olacağını söylemişti. Mace dikkat ediyordu. Muhtemelen hayatında ilk kez.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye fısıldadı Blade, Scotty'ye. "Sonra da kadere bırak. Ne olursa olsun, ikimiz de senin yanında olacağız. Her zaman."

Çok nazikçe başını eğdi ve dudaklarını Scotty'nin yanağına değdirdi. Scotty, Mace'e uzanıp onu kendine çekti ve doğru hareket gibi görüldüğü için, Scotty'nin diğer yanağına da öpücük kondurdu.

Scotty ikisine de gülümsedi ve geri çekildi. "Bana bir saat verin." Bir saat. Sanki sonsuzluk kadar uzun bir süre gibi geliyordu. Aynı zamanda, çok da erken.

Bir saat sonra, hayatları çok, çok farklı olacaktı.

Bölüm 30

Bir saat sonra, Blade arka kapıda Scotty ile buluştu, midesi düğümlenmiş, avuç içleri terlemişti. Hayatında hiç bu kadar gergin olduğunu hatırlamıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, cinsel bastırıcı onu gergin ve titrek bırakmıştı, bu da endişesini daha da artırıyordu. Bastırıcının etkisinin sınırındaydı ve Scotty olmasaydı, önümüzdeki birkaç saat içinde Masumi'yi çağırmak zorunda kalacaktı.

Şanslıysa, bu geceden sonra bir daha seks partneri aramak ya da Masumi'yi çağırmak zorunda kalmayacaktı. Scotty ile bağ kuracak ve hayatının geri kalanında başka bir kadını aklına bile getirmeyecekti.

Scotty içeri girdi; siyah mini eteği, yeşil-siyah çizgili kolsuz bluzu ve kaslı baldırlarını birer sanat eserine dönüştüren yüksek topuklu botlarıyla inanılmaz görünüyordu. Genellikle ateşli saçlarını at kuyruğu yapardı, ama şimdi parlak dalgaları sanki onu avucuna alması için yalvarır gibi omuzlarının etrafında dalgalanıyordu.

O da biraz giyinmişti. Taktik pantolon, kot pantolon veya deri pantolon yerine, birkaç ay önce annesinin doğum günü partisinde giydiği siyah pantolonu giymişti. En azından Stryke ile kavga ederken bulaşan kan lekelerini çıkarmayı başarmıştı. Ama giydiği gömlek öyle değildi. Bu yüzden bu gece, satın aldığı yeni bir gömleği giymişti... bordo rengi, Scotty'nin en sevdiği renk, ama ten rengiyle uyummadığı için giyemeyeceğine yemin ettiği renk.

Bu ne anlama geliyorsa. Her renk ona yakışıyordu. Ve hiçbir şey giymediğinde de.

"Selam," dedi.

"Selam." O kapıyı kapatırken kız tedirgin bir şekilde parmaklarını ve saçlarını oynuyordu. Onu hiç bu kadar endişeli görmemişti. *Hoş geldin kulübe.* "Mace nerede?"

"Hadi." Blade elini tuttu, onu merdivenlere doğru götürürken elini rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Mace birkaç dakika içinde bize katılacak."

Merdivenleri çıkarken kalbi küt küt atıyordu, ama en üst kattaki asma katta, kendisinin ve Mace'in odalarına doğru sola dönmek yerine sağa döndü. Scotty ona şaşkın bir bakış attı, ama yedek süitlerden birinin kapısını açana kadar kız nihayet bir soru sormadı.

"Neler oluyor?" Yumuşak bir ışık saçan mumlarla aydınlatılmış odaya girdi. Arka planda yatıştırıcı bir müzik çalıyordu ve masanın üzerinde, buz kovaşında soğutulmuş bir şişe şampanya duruyordu. Yanında üç kadeh vardı.

Blade, şampanyanın mantarını açıp iki bardağa şampanya doldururken kızın sorusunu görmezden geldi.

"Blade?" Gözlerini kısarak ona baktı. "Mace'i öldürmedin ya da zincirlemedin, değil mi?"

Gülerek ona bir kadeh uzattı. "O odasında ve hayır, sandalyeye bantla bağlanmadı. Bunu tarafsız bir yerde yapmaya karar vermiştik ve o da biraz baş başa kalmamızı istedi."

"Gerçekten mi? Neden?"

Blade, Mace bu konuyu açtığında ona da aynı şeyi sormuştu. Mace'in cevabı, Blade'in adama olan sevgisini ve saygısını daha da pekiştirmişti. Gerçekten, kader Mace'i seçerse, Blade bunu sorgulamazdı. Kesinlikle yıkılırdı. Ama aynı zamanda Scotty'nin hak ettiği bir erkekle birlikte olduğunu da bilirdi.

"Çünkü Alaska'da bunu yapamadık," diye cevapladı Blade. "Senin hak ettiğin şekilde seninle çıkma ve seni baştan çıkarma fırsatım olmadı." Kadehini onun kadehine çarptı. "O yüzden, şimdi seni baştan çıkarıyorum."

Yanakları pembeye boyandı ve kirpikleri titredi, neredeyse utangaç bir şekilde kadehine bakarken gözlerinin altında yumuşak gölgeler oynadı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Tanrım, onu kollarına alıp her şeyden korumak istiyordu. Kaba, sert ve kavgada lav canavarı pulları kadar sert olabilir, ama ilişkiler konusunda tamamen savunmasızdı.

"Evet, yapmalıyım." Sesinde utanç verici bir titreme vardı, ama endişelenecek daha önemli şeyleri vardı. "Bunu bir daha asla

."

Bu gecenin ne kadar önemli olduğunu hatırlamak onu diz çöktürmek üzereydi, ama hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin vermeyeceği için çöküşünü bir kenara bıraktı. Hiçbir şey.

Elini titreyerek şampanyasından nazikçe bir yudum aldı ve alt dudağında tek bir damla bıraktı. Yavaşça, çünkü kaçmaya hazır gibi görünüyordu, elini uzattı ve parıldayan damlayı başparmağıyla yakaladı. O, kadının kadehini alıp hem onun hem de kendininkini masaya koyarken, kadının göz kapakları şaşkınlıkla açıldı ve Scotty onu kollarının arasına aldı. Onu, Mace ile birlikte dans pistine çevirdikleri odanın ortasına çekerken, kadının yumuşak, kadınsı inlemesi Scotty'nin kalbine çarptı.

"Ne yapıyoruz?" Scotty, hayatının geri kalanında içine dalıp gidebileceği büyük, güzel gözleriyle ona baktı.

Ona doğru yaklaştı ve onu müziğin ritmine göre yavaşça sallamaya başladı. "Dans etmeyi sevdiğimi biliyor muydun?"

O muhteşem gözler parladı. "Senin hakkında her şeyi biliyorum, ama nedense bunu bilmiyordum."

Şampanyadan hâlâ nemli olan dudakları, bakışlarını üzerine çekti. Boğazı kurumuş, vücudu günlerce süren iğnelerden bitkin düşmüştü ve uslu durmaktan bıkmıştı. Beyefendi olmaktan. Ama aynı zamanda, Scotty artık bir ölümlüydü ve onu elde etmek için ne kadar çaresiz olursa olsun, kontrolünü kaybetmemesi gerekiyordu.

Bu kolay olmayacaktı. İçindeki bir şey, istediği şey için savaşmak istiyordu. Eşini tanımıştı ve onu, neredeyse kendisini korkutacak kadar vahşi bir şiddetle istiyordu. İnsan dünyasında büyümüş olan Scotty, içindeki ilkel benliğini bastırmış ve nadiren bir iblis gibi hissetmişti.

Şimdi ise iblis dışarı çıkmak istiyordu ve onun kadını sahiplenmesini istiyordu.

Çabuk, Mace araya girmeden.

Kendine bir uyarı olarak hafifçe homurdandı. *O iblisi zapt et.*

Sonra, yavaşça, çok yavaşça başını eğdi ve onu öptü; hafif, kontrollü bir dudak temasıydı, ama bu, sanki kız çıplakmış gibi libidosunu daha hızlı tırmandırdı.

"Bu benim küçük sırrım." O kadar gizliydi ki, sadece Masumi ile pratik yapıyordu.

"Bu yönünü seviyorum," diye fısıldadı kız, dudaklarına dokunarak. "Bana daha fazlasını göster."

O, kadının istediği her şeyi ona gösterirdi. Eğer kadının istediği buysa, göğsünü yarar ve ona kalbini gösterirdi.

Onu odanın içinde döndürdü, ayakları senkronize hareket ederken onu sıkıca sarıp gözlerini onun gözlerine dikti. Kız çabucak kavradı ve üçüncü şarkıya gelindiğinde, sanki bunu hep yapıyormuş gibi dans ediyorlardı.

Masadan geçtiler ve adımlarını kesmeden, kadehlerini kaldırdı.

"Geleceğe," diye mırıldandı ve kadehini kadının kadehine dokundurdu.

Onu al. Hemen onunla bağ kur!

Onu kendine ait kılma içgüdüsü, neredeyse ayağını kaydırmasına neden oldu. Kız kapıdan içeri girdiğinden beri sertleşmişti, ama şimdi, ikisinin vücutları arasında sıkışmış olan penisi, ona yeterince yakın olmamasına rağmen ağrıyordu.

Scotty ile geçirdiği özel zamanın bitmesini istemese de, Mace yakında gelmezse...

Kapı hafifçe çalındı ve Blade rahatlamış olmakla hayal kırıklığına uğramış olmak arasında kalmıştı.

"Girin," diye seslendi ve Blade isteksizce ondan uzaklaştı.

Mace'i selamlarken, Blade bir kadeh şampanya daha doldurdu.

"Teşekkürler dostum." Mace kadehi aldı, gri pantolonu ve içine sokulmamış siyah düğmeli gömleğiyle son derece rahatsız görünüyordu. Blade her zaman şık giyinmeyi sevmişti, ama Mace tam anlamıyla bir kot pantolon ve tişört adamıydı.

Orada dururken müzik doğal olmayan bir şekilde yüksek sesle çalmaya başladı ve aralarında her türlü garip bir hava hakimdi. Scotty kadehiyle oynuyordu, Mace kadehini boşalttı ve Blade sadece kasıklarında zonklayan ve giderek artan ihtiyaca odaklandı.

"Bu tuhaf mı?" diye sordu Mace. "Çünkü bana tuhaf geliyor."

Scotty güldü, ama bu gergin bir kahkaha değildi. Bu içten bir neşeydi ve Blade'in son bir saat boyunca hissettiği endişe bir anda eriyip gitti.

"Garip gelmeseydi," dedi, "*o zaman* garip olurdu." Cesurca bardağını masaya koydu ve onlara döndü. "Babamın bize garip durumlarla başa çıkma konusunda öğrettiklerini hatırlıyor musunuz?"

"Ya kendinizi o durumdan uzaklaştırın..." diye başladı Blade.

"...ya da onunla yüzleş ve işler kontrolden *çıkmadan* kontrolü ele al," diye tamamladı Mace. "Ayrıca, tam da bu anda cinayet makinesi gibi babanı gündeme getirmek, senin amaçladığın seksi hava yaratma çabası için pek de uygun bir hareket değil."

Kız yine güldü ve Blade, ilişkiler konusunda savunmasız olduğu yönündeki önceki düşüncesini revize etti. Kız bu ilişkinin dizginlerini eline almıştı ve Blade, onun kendisini istediği yere götürmesine izin verecekti.

"Öyleyse, bununla yüzleşelim," dedi. "Savaş planı. Önce Blade'in kıyafetlerini çıkaracağım. Sonra Mace'inkileri." Kollarını göğsünde kavuşturarak sırayla onlara baktı, adeta tartışmaya cesaret etmelerini bekliyordu. Hayır hanımefendi, bu olmayacaktı. "Sonra ikiniz de beni soyacaksınız."

Blade'in ağzı o kadar kurudu ki, kadehine biraz daha şampanya doldurup bir dikişte içti. "Sonra ne olacak?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Sanırım o zamana kadar bir yolunu bulmuş oluruz." Scotty ona doğru geldi, kalçaları sallanıyor, sert meme uçları bluzuna baskı yapıyordu ve Blade, kız onun önünde durup gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında neredeyse nefes nefese kalmıştı.

Scotty gömleğini omuzlarından sıyrırken, Blade ayakkabılarını çıkardı; Scotty'nin yumuşak elleri, aşırı duyarlı cildine dokunduğu her yerde karıncalanma hissi bırakıyordu. Scotty pantolonuna geldiğinde, Blade'i bir beklenti titremesi sardı ve Scotty pantolonunu ve boxerını kalçalarından aşağı ittiğinde parmak eklemleri penisine dokunduğunda Blade tısladı.

Yavaşça, onun önünde diz çöktü ve o, kızın aşağı inerken yanağının penisine sürtünmesinin kasıtlı olduğundan oldukça emindi. Yumruklarını yanlarında sıkarak, kızın pantolonunu ve çoraplarını çıkarmayı bitirmesini bekledi. Kız ayağa kalktığında, yanağı onu tekrar okşadı ve o, saf, ateşli şehvetin iniltiyi geri tutmak zorunda kaldı.

Sonra, flörtöz bir gülümsemeyle, aynı ritüeli Mace'e de tekrarladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Blade en ufak bir kıskançlık bile hissetmedi, içindeki şeytan, kız Mace'in pantolonunu çıkarmak için diz çöktüğünde eteğini kaldırıp onu almasını emrettiğinde bile.

Sabır. Beklemeye geçecek.

Ama sabrının bir sınırı vardı ve kız ayağa kalktığı anda o sınıra ulaşmıştı.

Mace de aynı eşiğe ulaşmış olmalıydı ki, koordineli bir hareketle ikisi birden harekete geçti; Mace üstünü çıkarmaya çalışırken, Blade arkadan yaklaştı. Kalçalarını kavradı, eteğini çıkarmaya niyetlendi

ama sertleşmiş penisi kadının sıkı kalçalarına sürtünürken, ona bastırmak çok iyi geliyordu. Kadının baharatlı, kadınsı kokusunu içine çekerek boynunu öptü, bir elini eteğinin kumaşının altına kaydırırken ensesine burnunu sürttü.

Onun yumuşak inlemesi, içinden bir arzu dalgası geçirdi. Bunu uzatmak, her saniyenin tadını çıkarmak istiyordu, ama beklenti duyularını ele geçirmişti ve parmakları külotunun lastiğini yırtarken, sikini ona sürtüp eteğinin altına kaydırды.

Kız çoktan ıslanmıştı ve Mace'in dokunuşuna karşılık verdi. Mace, kızın inlemesini ağızıyla yuttu ve sütyenini çıkarırken onu öptü.

Kadın sabırsızlıkla bir ses çıkardı ve eteğini aşağı çekmeye çalıştı, ama Mace bileklerini kavradı ve karnına bastırdı.

"Seni biz soymamız gerektiğini söylemiştin." Sesi karanlık, kendini zor tutmaktan dolayı pürüzlüydü. "Bırak da Blade yapsın."

"Ama o yapmıyor."

Sesindeki huysuzluk, Blade'i gülümsetti; o da kızın derisini ısırdı ve parmağını kızın sıkı ve sıcak iç kısmına soktu. "Yani, bunu sevmedin mi?"

"Evet," diye inledi, elinin üzerinde zıplarken. "Çok hoşuma gidiyor."

"Onu bu ıstıraptan kurtarmalısın." Mace dilini kızın meme uçlarından birinin üzerinde gezdirdi. "Boşaldığını duymak istiyorum."

Blade tadını *almak* istiyordu.

Alaska'da bunun için zaman olmamıştı. Ama şimdi zaman vardı. Penisi acı verici bir şekilde seğirdi, ona *fazla* zaman kalmadığını hatırlatarak.

Hızlı ve uyumlu bir hareketle, Mace arkasına geçerken o da kadının önüne geçti. Bir an için kadın şaşkın göründü, ama Blade bir dizinin üzerine çöküp eteğini aşağı indirdiği anda, gözleri muhteşem bir anlayışla parladı.

Bunu istiyor.

Bakışlarını, dolgun, nemli dudaklarından, Mace'in arkadan okşadığı göğüslerinden geçerek, ince beline ve sonunda içindeki şeytanı çılgına çeviren kırmızı kıvrımlı üçgenine doğru kaydırды.

Blade'in her zaman sağ kolu olan Mace, ayaklarıyla nazikçe kızın ayaklarını ayırdı, duruşunu genişletti ve muhteşem, parıltıyan tenini Blade'in aç bakışlarına serdi. Üst uyluklarını kavrayarak, başparmaklarıyla

onu daha da açtı ve dilinin ucu şişmiş dudaklarının arasına daldığında, kız onun adını haykırdı.

Ve bu, onun kendini tutmasının sonu oldu.

Ona doğru atıldı, açlıktan ölüyormuş gibi onu yaladı. Ve öyleydi de. Ona açtı. Alabildiği sürece alabileceği her şeye açtı. Dilini içine soktu ve derinlerde dolaştırırken, Mace nazikçe göğüslerini okşayıp meme uçlarını çimdikliyordu.

Zirveye yaklaşıyordu; havayı feromonları dolduruyordu ve aralarında cinsel enerji kıvılcımlar saçıyordu. Nefes nefese kalmıştı, solukları gittikçe hızlandı, ta ki keskin hırıltılardan ibaret hale gelene kadar; ve Blade dilini onun yarık boyunca gezdirip ipeksi klitorisine odaklandığında, Mace'in istediği gibi çığlık attı.

Onun orgazmı Blade'i coşturdu, onun eşsiz coşkusu dilini karıncalandırdı ve vücudunu gerginleştirdi.

Onun ateşli olacağını biliyordu.

Sabırsızlıkla ayağa fırladı ve onu kollarının arasına aldı. Onu yatak odasına sürükleyip kral boy yatağın ucundaki yere bıraktığında kendini biraz mağara adamı gibi hissetti.

Mace onu kendine doğru çekti, Blade yatağa tırmanıp komodinden bıçağı alırken onu delicesine öptü. O ve Mace, Scotty ile ilk antrenman seanslarının ardından Reaver'dan aldıkları bir hediyeye olan hançeri seçmişlerdi. Kemik sapına *FATE (KADER)* kelimesi kazınmıştı ve kader Scotty'nin eşini seçeceğinden, hançer uygun görünüyordu.

"Hazır mıyız?" Blade'in sesi, şehvet ve durumun ciddiyetinden o kadar boğuktu ki, kendi sesi olduğunu zar zor tanıyabildi.

Scotty başını salladı ve elini ona uzattı.

Elini tutan Blade, yatağa uzandı ve Scotty'yi üzerine çekti. Tanrım, Scotty üzerine çıktığında ne kadar da güzeldi; göğüsleri hafifçe sallanıyor, uzun, ipeksi saçlarıyla saklambaç oynuyordu.

Mace geride kaldı, kız Blade'in kalçalarına binerken bakışları ateşliydi. Penisini kızın kaygan vadisinde kaydı ve kız ona doğru sallanırken ikisi de inledi. Avuç içlerini kızın kaslı uyluklarında yukarı doğru gezdirdi, başparmaklarını aralarına kaydırarak az önce tattığı yeri okşadı.

Tüm bu süre boyunca, kızın bakışları onunkilere kilitlenmişti. Alaska'daki o soğuk, ıslak mağarada özlediği şey buydu. Çünkü o zaman aralarındaki bağı hissetmiş olsa da, bu öyle değildi. Kızın muhteşem gözleri, şehvetin ötesine geçen bir yoğunlukla parlıyordu. Bu işin üzerinde çok şey vardı, en önemlisi de kızın hayatıydı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Bu gece ne olursa olsun, senin için canımı veririm. Ve Mace için."

Boğazı sertçe yutkundu ve gözleri buğulandı. "Ben de." Sesi boğuk ve duygularla parçalanmıştı. "Ne olursa olsun, ikiniz de her zaman benim bir parçam olacaksınız."

Kalbi acı tatlı bir tepkiyle sıkıştı, ama kafasında moral bozucu düşüncelere dalmadan önce, Scotty onu eline aldı ve girişine yönlendirdi.

"Evet," diye sertçe fısıldadı, pelvisini ona doğru yukarı doğru sallayarak.

Kız ona çok hazırdı, başını pürüzsüz, sıkı merkezine aldı.

Tanrım, daha içine bile girmemişti, ama boşalmak üzereydi.

Yavaşça, üzerine indi ve her santimetre muhteşem bir işkence gibiydi. Duygu, penisinden göğsüne, oradan da uzuvlarına yayıldı ve onu erotik titreşimlerle sardı. Sanki ruhları birbirine dokunmuştu ve aniden, kız tamamen üzerine oturduğunda, kendini hiç olmadığı kadar tam hissetti. Bu doğrudu. Çok doğrudu.

Kader onu seçecekti. Bunu, adını bildiği kadar kesin olarak biliyordu.

Zavallı Mace.

Sahiplenme içgüdüğü onu ele geçirdiğinde, sırtını yukarı doğru kavisledi. Bu kadın onundu, yakında kaderin kendisi tarafından ona verilecekti. Elini belinden yukarı, kaburgalarının üzerinden göğsüne doğru kaydırды, dokunuşuna karşı yumuşak bir iniltiyle sırtını kavisletmesini çok sevdi. Ama asıl istediği kadının eliydi. Parmaklarını kadının parmaklarıyla birleştirip çiftleşme ritüelini başlatması gerekiyordu.

Dur. Henüz değil.

Mace.

Scotty omzunun üzerinden diğer erkeğe baktı; bu, şüphesiz Mace'in fantezilerinde sonsuza dek yaşayacak olan şehvetli bir davetti.

Hayatlarının gidişatını belirleyecek ritüel başlamak üzereydi.

Evet, lanet olsun.

Scotty'nin ona attığı o *baştan çıkarıcı* bakış, Mace'in hayatında gördüğü en seksi şeydi.

Bunu gerçekten yapacaklardı. İkisi yataktan bir eşle ayrılacaktı. Diğerisi ise öylece çekip gidecekti.

Elini uzattı ve yarı kapalı, arzu dolu gözlerle onu çağırdı; Mace'in incubus içgüdüleri çekincelerini bastırdı ve onları şehvet bulutunun içinde yok etti. Davetini kabul etti, kendini ona doğru yönlendirmesine izin verdi ve yatağa doğru adım attığında, kız onu öpmek için kendine çekti.

Dudakları önce nazikçe, sonra giderek artan bir aciliyetle onun dudaklarına değdi. Açgözlülükle kadının ağzını ele geçirdi, dilini kadınınkıyla birbirine doladı. Kadının inlemesi üzerine, kendini kadının arkasına yerleştirdi ve boynundan ensesine doğru öperek indi. Onu ısırarak, içine girdiğinde onu sabit tutmak istiyordu, ama şimdi bunun zamanı değildi.

Ama bir kez çiftleştiklerinde...

Bir anlık suçluluk duygusu şehvetini delip geçti, ama o bunu acımasızca bastırdı. Kaderin ona Scotty'yi daha sonra vermesinin sonuçlarıyla başa çıkabilirdi. Çünkü Blade'in incinmesini istemese de, şu anda bunu çok istiyordu.

Penisi, Blade'in üzerinde sallanırken pürüzsüz teni onun tenine sürtünürken, belinin alt kısmına bastırdı.

"Hazır mısın?" diye kulağına fısıldadı ve kız başını salladı.

Blade komodine uzanıp ona bir şişe kayganlaştırıcı attı.

İşte bu.

Eli titriyordu, ipeksi sıvıyı penisine sürdü ve sonra onu kızın arka girişine yönlendirdi. Dikkatlice, direnen sıkı halkaya doğru itti. "Rahatla, bebeğim."

Blade ona bir şey yapmış olmalıydı çünkü kız yumuşak bir "Evet" diye bağırdı ve kaslarındaki gerginliği bıraktı.

Mace, her kalça hareketiyle biraz daha derine girecek şekilde yavaş ve yumuşak hareketlerle içeri girdi.

Tanrım, bu inanılmazdı, daha önce hiç hissetmediği türden fiziksel ve duygusal bir zevk dalgası. Aşk ve çiftleşme hormonları odayı bal kokusuyla doldurdu ve sanki o bal damarlarından da akıyormuş gibiydi. Şu anda, mutluluktan başka hiçbir şey yoktu.

Hayatındaki en önemli iki kişi yanındaydı ve bir Seminus iblisinin yaşayabileceği en önemli anlardan birini paylaşıyorlardı.

Bunun bitmesini istemiyordu. Asla.

"Seni çok seviyorum, Mace," dedi Scotty, geriye uzanıp yüzünü okşamaya başladı, ince parmakları çenesini okşuyordu. "Kalbimin bir parçası her zaman sana ait olacak."

"Ben de," diye boğuk bir sesle omzuna doğru mırıldandı, şu anda uygun olacak güzel sözler bulamadığı için kendine lanet etti.

Eli Blade'in yüzüne indi. Başını eğdi, Mace'in omzunun kıvrımını engelsizce ısırmasına izin verirken, başparmağıyla Blade'in alt dudağını okşadı.

"Ben de seni seviyorum, Blade," diye mırıldandı. "Çok seviyorum. Kalbimin bir parçası her zaman senin olacak."

"Sen de her zaman benim olacaksın," dedi Blade sert bir sesle, Mace'den çok daha az aptalca konuşmayı başardı. Bu alışılmadık bir durumdu, çünkü genellikle Mace'in dilinin sihirli olduğu söylenirdi.

Ve yetenekli olduğu.

Blade yanındaki hançeri aldı ve bileğini hızlıca sallayarak göğüs kemiğini kesti ve silahı Mace'e uzattı.

"Bizi tatmalısın," dedi Blade ve Scotty tereddüt etmedi.

Öne eğildi, saçları Blade'in göğsüne dökülürken dilini kullanarak bir damla kan aldı. Sonra doğruldu ve Mace'e baktı, gözleri açgözlülükle parlıyordu. "Şimdi sıra sende?"

Onun için her şeyi yapardı. İstersen boynundaki damardan kanını alabilirdi. Ama ön kolundan biraz almasıyla yetineceğini düşündü.

Bir kesik attı ve kız dilinin ucuyla kanı yaladığında inledi. O dilin üzerinde nasıl çalıştığını daha önce görmüştü ve vücudu daha fazlasını istiyordu. Ama çok geçmeden Blade, kızın sol elini sağ eliyle tuttu ve Scotty sağ elini uzatıp Mace'in parmaklarını kendi parmaklarıyla

Onun kolunu, her birinin onu kendi *dermoirlerinin* yan tarafında tutacak şekilde. Bu iş bittiğinde, yeni eşinin kol işaretlerini, kişisel sembolü de dahil olmak üzere, üstüne alacaktı.

Boğazında uçan bir kartal ona yakıştırdı, ama Blade'in kırık kılıcının da ona yakışacağını kabul etmek zorundaydı. Ama ne de olsa, ona her şey yakıştırdı. Ya da hiçbir şey.

Blade'in iri vücudu onun altında dalgalandı, onu Mace'in penisi üzerinde kaldırdı ve yavaş, dalgalı bir ritim onları tek bir varlık gibi bir araya getirirken o inledi. Tıpkı savaşta olduğu gibi, organik, senkronize bir dansa başladılar, vücutları tek bir varlık haline geldi. *Duyguları* tek bir varlık haline geldi.

Etraflarında erotik enerji çatırdıyordu, Mace'in teninde kayıyor ve şehvetli hislere bir katman daha ekliyordu. Scotty sırtını kavisledi, çığlık attı ve orgazm olurken onu sıkıca kavradı.

"Bir sonrakine," diye fısıldadı Blade. "Bir sonrakine odaklanalım."

Bunun işe yaraması için üç eşzamanlı orgazma ihtiyaçları vardı. Ayrıca, aynı anda bir kan nakli de.

Nefes nefese kalan Scotty, daha fazlasını arzulayarak kalçalarını döndürdü ve Mace, dayanmaya çalışarak dişlerini sıktı, ta ki...

"Neredeyse geldim," diye nefes nefese söyledi. "Oh, çok az kaldı..."

Blade ve Mace gözlerini birbirine dikti ve Blade başını salladı. Mace de aynı şekilde karşılık verdi. İkisi de oradaydı.

Zamanı gelmişti.

Blade hançeri tekrar eline aldı ve Scotty'nin göğsünü kestiğinde, Mace onun boğazını ısırdı.

Kan, tatlı, şurup gibi bir akıntıyla diline çarptı. Vay canına, Scotty'nin tadı elektrikli, cesurdu ve Blade'in o küçük kesik üzerine ağzını koyduğu anı anladı, çünkü Blade son derece tatmin olmuş bir ses çıkardı.

Ve sonra cinsel bomba patladı.

Mace o kadar şiddetli bir orgazm yaşadı ki beyni kapandı ve bedeni, ruhunun en derinlerine kadar her parçasını saran bu nihai orgazmın zevkini emmeye başladı. Scotty'nin doruk noktasını hissetti ve Blade'in erotik teslimiyetini hissetti, hepsi de hep birlikte paylaştıkları ilişkiye olan bağlılıkla sarılmıştı.

Ve işte o anda Mace, Scotty ile bir daha asla birlikte olamasa bile, bu tek gecenin, bu tek anın her zaman

buna değeceğini anladı.

Bölüm 31

Scotty, az önce olanlardan hiç kurtulabileceğinden emin değildi. Zaten kurtulmak da istemiyordu.

Zevk dalgaları içinden defalarca geçip gitti. Sanki Mace ve Blade ile ayrı ayrı yaşadığı iki sefer gibiydi, ama bu... daha fazlasıydı. Daha fazla zevk, daha fazla yoğunluk, daha fazla bağ.

İki erkeğin de içini doldurmasıyla, sanki bir devreyi bağlıyormuş gibiydi ve kendi orgazmlarıyla birlikte onlarınkini de hissediyordu. *Her şeyi* hissediyordu. Duygularını, arzularını, yaşam güçlerini.

Hayatım böyle olmalıydı.

Bu düşünce kafasına bir darbe gibi çarptı. Tıpkı Rath'ın tavrını beğenmediğinde onu toynakıyla vurması gibi. Bundan hep nefret etmişti, ama dürüst olmak gerekirse, toynak darbeleri her zaman ona biraz akıl verirdi. Ramreeller acımasızca dürüsttü. Ne aldatma ne de incelik DNA'larında vardı. Eğer seni aptal olarak görürlerse, bunu bilirdin.

Ve şimdi, şimdiye kadar yaptığı her şeyin bu an için kaderinde olduğunu biliyordu. Bunun, anladı ki, DNA'sında vardı. Bu, annesinin insan tarafından gelmiyordu. Hayır, bu Kader'den gelen bir mesajdı, ne iyi ne de kötü, ve az önce edindiği bu iliklerine işleyen bilgiyi Reaver'a ya da Lilith'e borçluydu.

Bu, hayatının bir dönüm noktasıydı. Başka bir yol seçseydi, dünya bir şekilde değişirdi. Az önce yaptığı şey, dünyayı başka bir şekilde değiştirecekti, ama bu nasıl olacağı henüz belli değildi.

Başka bir orgazm onu sardı ve erkekleri de beraberinde sürükledi. Bir tane daha. Ve bir tane daha. Onlar da ona ayak uydurdular ve zirveler arasındaki aralıklar konuşabilecek hale geldiklerinde, yatak üzerinde yığılmış bir zevk yumağı haline gelmişlerdi.

Henüz gözlerini açmamıştı. Ya Blade'in boynundaki eş halkalarını görürse?

Ya görmezse?

"Sanırım hareket edemiyorum," dedi Blade boğuk bir sesle.

Mace, nefes nefeseyken kadının ensesine öpücükler kondurdu. "Ben de."

Yorgunluktan öylece uzandılar, paylaştıkları aşk onları cinsel birleşmenin ardından gelen mutlulukla sarmaladı.

Ve sonra.

Belirgin bir değişiklik odayı gerginlikle doldurdu. Bunu, Mace'in bacak kaslarının gerilmesinden ve Blade'in parmaklarının belini sıkıca kavramasından hissetti.

"Bunu hissediyor musunuz?"

Arkasında, Mace geri adım attı ve onun Blade'den kalkmasına izin verdi. Ama onlarla birlikte olduğu zamanlardan farklı olarak, bu sefer bir boşluk hissi yoktu. Yoksunluk hissi yoktu.

Onları hâlâ hissedebiliyordu. Vücudunda. Kalbinde. *Ruhunda*.

Mace ona bir bornoz getirdi ve titrek bacakları üzerinde dururken onu bornoza sardı. "İşaretlerim ne zaman ortaya çıkacak?" Ama konuşurken bile sağ kolunda bir karıncalanma hissetti. Elinin arkasında gölgeler oluştu ve o izlerken, Mace ve Blade'in üzerindeki işaretlerin tam kopyaları olarak yayıldılar. "Oluyor!"

Erkeklerle baktı, ama onlar birbirlerini izlemekle meşguldüler.

Yeni eşinin boğazının etrafında oluşacak halkaları arıyorlardı.

Blade uzanıp bornozun kenarını omzundan itti. İşaretler kolunda yukarı doğru ilerliyordu, soluk teninde hafif gölgeler oluşuyordu. Şimdi, köprücük kemiğine ulaşmışlardı.

Yataktan indi ve kapının arkasındaki boy aynasına koştu.

Boynunun yarısına kadar, Blade ve Mace'in büyükbabasını simgeleyen dalgalı çizgi belirdi.

Bir sonraki sembol, bağ kurduğu kişinin babasına ait olacaktı. Ama bunu hissetmesi gerekmez miydi? Şimdiye kadar kiminle bağ kurduğunu bilmesi gerekmez miydi?

Blade'in babasının sembolü açık bir gözdü. Mace'in babasının sembolü ise bir kum saatiydi.

Hangisi ortaya çıkacaktı?

Derinin hemen altında bir gölge belirdi. Bir... göz mü? Hayır, bir kum saati.

Hayır... bir gözün üzerine yerleştirilmiş bir kum saati mi?

Mace ve Blade her zamanki gibi yanlarına dizildiler. Blade sağda. Mace solda. Her biri birer elini tuttu ve bir anlık, sıcak bir his damarlarını doldurdu. Tanrım, *ikisini de* hissedebiliyordu. Bu normal miydi? *Dermoire* tamamlandığında hisler sadece birine mi odaklanacaktı?

Mace ve Blade'in yansımasına baktı... Hayal gücü müydü, yoksa boğazlarında eş halkaları mı oluşuyordu? İkisinin de boğazında.

"Çocuklar..."

"Görüyorum," diye nefes nefese konuştu Mace, parmakları gergin boynunun derisini okşuyordu.

Blade kendi boğazına uzanırken eli titriyordu. "Kılıcım... Aman Tanrım... Kılıcın ucu kırılmamış. Tamam... Bütün."

Sadece o değil. Onunla birlikte başka bir gölge daha oluşuyordu. "Ne oluyor—?" Mace aynaya hayretle baktı. "Kartalım."

Scotty'nin tüm dünyası değişti.

Çenesinin hemen altında bir sembol belirdi. Mace ve Blade'in boğazlarını süsleyen sembolün aynısı.

Bir kartal — Mace'in kartalı — artık Blade'in bir zamanlar kırık olan kılıcının üzerinde duruyordu.

Mace, Scotty'nin elini sıktı. "Bu... bu, düşündüğüm anlama mı geliyor?"

Blade ve Mace'den gelen duyguların seliyle karışık bir sıcaklık içinden akıp gitti. Rahatlama, şaşkınlık ve biraz da endişe vardı... ama çoğunlukla doğruluk ve sevgi hissi.

Bir gün, imkansız bir karar vermek zorunda kalacaksın. Seçim yaparsan kazanan olmayacak. O yüzden seçimi kadere bırak.

Büyükbabası Reaver'ın çok uzun zaman önce söylediği sözler şimdi anlam kazanmıştı. Ve hançer. Yıllar önce o eğitim gününde çocuklara verdiği hançer. O biliyordu, değil mi?

"Bu, ikinizin de bana ait olduğunuz anlamına geliyor." Gerçeklik Scotty'nin gözlerine çarptığında, sıcak gözyaşları gözlerini yakmaya başladı. Hatırlayabildiği kadarıyla sevdiği bu erkekler, her bakımdan ona aitti.

Bölüm 32

Scotty, müzeye bakan Londra'daki dairesinde Aleka ile buluştuğunda hâlâ havada uçuyordu. Aleka oraya taşındığından beri tam bir İngiliz olmuştu ve şirin küçük yemek alanında çay, çörekler ve parmak sandviçleri hazırlamıştı.

"O kadar acil ne vardı ki sen...?"

Scotty paltosunu çıkardı ve kolunda ve boğazındaki sembolleri ortaya çıkardı.

"*Vay... anasını*, Scotland." Aleka elinde bir fincan çay tutuyordu, ama şimdi onu unutmuştu; Aleka bakakaldıkça fincanın içindekiler yere dökülüyordu. Scotty geçmişini geçerken yürüdü bir biraz küstah "Ben düşünmüştüm Tebrikler demen daha uygun olurdu diye düşünürdüm, ama 'vay canına' da olur." Tabaktan küçük bir sandviç aldı ve ağzına attı.

Açlıktan ölüyordu. Seks bir kıza bunu yapardı. Artık bunu biliyordu.

Çok havalı.

Aleka hâlâ ağzı açık kalmıştı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kiminle çiftleştin? O sembolü tanımıyorum."

Scotty bir koltuğa çöktü ve ağzına birkaç sandviç daha tıktırdı. "Oturman gerekecek."

Aleka bu sefer itiraz etmedi. Sadece oturdu ve Scotty'nin yeni süslemelerine bakakaldı. "Anlat. Bana her şeyi anlat."

Scotty anlattı. Anlatması bittiğinde Aleka inanamıyormuş gibi başını sallıyordu. İkisi birlikte tüm sandviçleri, tüm çörekleri yemiş ve çaydanlığı boşaltmışlardı.

"Bu inanılmaz," dedi Aleka, hikayeden yorgun düşmüş bir halde sandalyesine yaslanarak. Scotty bunu anladı çünkü o da yorgundu. Ama aynı zamanda enerjik de hissediyordu. Bu, hayatının en kötü gününden en iyi gününe dönüşmüştü ve bunun için tek gereken, en iyi iki arkadaşıyla bir bağ kurma ritüeli yapmaktı.

"Ve asıl çılgınca olan Şey, bence dedem başından beri bizim böyle sonlanacağımızı biliyordu."

Aleka, ay için biraz daha su ısıtmak üzere ayağa kalktı. "Başka kimseye anlattın mı? Peki ya erkekler?"

"Aileleriyle konuşmaya gittiler," dedi Scotty. "nce sana söylemek istedim."

Aleka birden döndü. "Bana mı? İlk söylediğin kişi ben miyim?"

"Sen benim kız kardeŐimsin," dedi Scotty. "Her zaman iyi geinemediğimizi biliyorum..."

Oof!"

Aleka onu kucaklayıp sıkıca sarılınca sözünü yarıda kesti. "Senin adına çok mutluyum." Geri çekildi, gözleri duygusal gözyaşlarıyla dolmuştu. "Ve nedense, bu durum beni hiç ŐaŐırtmadı." Aniden, gözleri dehşetle açıldı. "Peki ya babam?"

Doğru. Bu bir sorun olabilir.

Aleka aydanlığı ocağın yanındaki tezgaha götürdü. "Onu nasıl idare etmeyi planlıyorsun?"

"Senin bir önerin olmasını umuyordum."

Aleka, demliğe buharlı suyu dökerken bunu düşündü. "Stryke'ın Ay'da bir koloni kuracak yeni bir bölümü olduğunu biliyor muydun?"

"Ne? Kimin umurunda?" Scotty ayağa fırladı ve daha fazla yiyecek aramak için kız kardeşinin buzdolabını açtı. Seks kesinlikle iŐtah açıyordu. "Gerçek sorunlarım var."

"Evet. Biliyorum. Ve en büyüğü de babam. Yani, yerinde olsam, ilk ay uçuŐu için Mace ve Blade'e bilet alırdım. Çünkü o resmen çıldırarak. Hem de fena halde."

"Oh, hadi ama." Scotty kapıyı sertçe kapattı. "Babam mutlu olacak —"

"İki Şehvet iblisi onun küçük kızını beceriyor."

Kahretsin. Evet. Adamlar ölmüş sayılırdı.

Mace, eskiden Avustralya'nın Kuzey Bölgesi olarak bilinen, dandik bir kasabadaki iblis kulübü Charnel House'a girerken midesi biraz bulandı. Artık burası, Sheoul'daki bir nehrin adını alan Scaldara olarak biliniyordu.

Eski Kuzey Bölgesi, Ufelskala Üçüncü Kademe iblislerin ve yaşam tarzlarının yuvasıydı ve iblisler açısından bakıldığında, o kadar da... kötü değildi.

Yine de, Ufelskala Birinci Seviye iblislerin hüküm sürdüğü, eskiden Yeni Güney Galler, şimdi ise Yeni Horun olarak bilinen bölgenin dışında hiçbir insan güvende değildi.

Mace'in insan olmaması iyi bir şeydi. Ama o da Üçüncü Seviye bir şeytan değildi ve hedefini ararken arkasını kolluyordu.

Talon'la neden konuşmak istediğinden bile emin değildi ve açıkçası, ebeveynleri ona bunu emretmemiş olsaydı, Talon'un haberleri aile içinden duyarak öğrenmesine izin verirdi.

Ama anne babası gerçekten komikti. Eşlik yüzüklerini gördükleri anda çılgına dönmüşlerdi.

"O kim?" Idess aşırı heyecanlanmıştı, çünkü küçük oğlunun eşleşmesi, gelecekte deliye dönmeyeceği anlamına geliyordu.

Ama babasının sesi daha temkinliydi. "Kim o?" Aynı soru, ama sesinde büyük bir endişe vardı, muhtemelen küçük oğlunun kendini Talon'un kız arkadaşı gibi iğrenç bir sürtüğe dört yüz yıldan fazla bir süre bağladığından endişeleniyordu.

Ancak, kişisel sembolündeki değişikliği hemen fark eden annesi olmuştu. "Mace," diye nefesini tutmuştu. "Kartalın!"

O sıırttı. "Evet, şuna bak. Sonunda kondu."

Lore yaklaştı. "Bir dala konmuyor." Kaşlarını çattı. "Bir kılıç. Tuhaf, Blade'in kılıcına benziyor."

Mace başını salladı. "Çünkü öyle."

Anne ve babası şaşkınlık ve kafa karışıklığı karışımı bir ifadeyle ona baktılar. Mace sırf eğlence olsun diye olayı uzatmayı düşündü, ama anne ve babasını merakta bırakmamaya karar verdi.

"Scotty ile çok iyi anlaştım," dedi ve anne babası gülümsemeye başladı.

Idess bile çığlık attı ve ona atlayarak sıkıca sarıldı.

"Çok heyecanlıyım," dedi. "Tebrikler. Zamanı gelmişti. Ve..." Kaşlarını çattı. "Dur. Neden Blade'in kılıcı sende?" Nefesini tuttu. "Ona bir şey yapmadın, değil mi?"

Endişe, Lore'un gözlerini kararttı. Takımdaki durumun ne kadar kötü olduğu konusunda Wraith ile yaptığı konuşmayı şüphesiz hatırlıyordu. "Oğlum, neler oluyor?"

Mace güldü. "Blade'i öldürmedim, eğer düşündüğün buysa." Babasına döndü. "Blade ve ben ikimiz de Scotty'ye aşığız, bu yüzden ona bir seçim yapması gerektiğini söyledik..."

"Ve o seni mi seçti?"

Mace, annesinin sesindeki şaşkınlığa alınmalı mıydı, almamalı mıydı, emin değildi. "Seçim yapamadı, biz de kadere bıraktık."

"Ve kader seni seçti," dedi annesi, hikayenin sonunu öğrenmek için sabırsızlanarak. Hayatı boyunca annesinin filmlerin sonuna hızlıca sarıp kitapların ilk bölümünü okumadan son bölümünü okuduğunu görmüştü.

"Kader hepimizi seçti."

Lore ve Idess şaşkın bakışlar attılar. Sonunda Lore, "Tam olarak ne demek istiyorsun?" dedi.

"Blade ve benim ikimizin de ona bağlı olduğumuzu söylüyorum."

Anne ve babasının söylediklerini kavramaları birkaç saniye sürdü, ama anladıklarında, yavaşça yayılan samimi gülümsemeleri her şeye değdi. Çok heyecanlanmışlardı.

Ama şimdi Talon'a söyleme zamanı gelmişti.

"Neden ona bunu yüz yüze söylemek zorundayım?" diye itiraz etmişti. "Umurunda bile olmayacak."

Idess iç geçirdi. "İkinizin ilişkisi pek kolay geçmedi, ama böyle önemli anları onunla paylaşmazsan durum daha iyiye gitmeyecek."

Ugh. Neyse ne.

Kulüpte ilerlerken mutfaktan gelen keskin bir koku burnuna çarptı ve insan dünyasında büyümüş, insan yemeği yemiş olduğu için şükretti. İblislerin beslenme alışkanlıkları iğrençti.

Sonunda gözleri loş ve puslu ışığa alıştı ve dövüş çukurunun yanındaki bir masada Talon'u gördü. Dövüş yeni bitmiş olmalıydı, çünkü çukurda yarışmacı kalmamıştı ve bir grup imp çukuru temizlemek için koşturuyordu.

Mace masaya doğru yürüdü ve kardeşini kendisine bakmaya zorladı. "Mace. Burada ne işin var?"

"Crux, Sabre'nin seninle bir yerde buluşacağını söyledi. Sabre'nin dövüşmesi gerektiğini düşündüm ve sen genellikle onu iyileştirmek için onunla birlikte gelirsin."

Talon başını sallayarak sandalyesine yaslandı ve içkisine baktı. "Onu iyileştirmeyi yeni bitirdim. Arkada temizlik yapıyor."

Mace bir sandalye çekip oturdu. "Gecenin ilk dövüşü mü?"

"Evet."

Mace başını salladı. "Lanet Soulshredder genleri." Sabre'nin annesi Tayla, duygusal yaraları görüp onlardan yararlanabilen ve başkalarının acısıyla beslenen bir iblis türü olan Soulshredder'ların yarı kanından geliyordu. Sabre, içindeki Soulshredder'ı tatmin etmek için ara sıra şiddet eğilimlerini dışa vurmak zorundaydı.

Çirkin, sıska yaratıklardan çirkin, yumrulu yaratıklara kadar çeşitli türlerden birkaç iblis, koşturarak ya da ağır adımlarla yanlarından geçti ve onlar geçtikten sonra Talon, Mace'e baktı. "Demek nerede olduğumu buldun, ama neden burada olduğunu söylemedin." Gözlerini kısarak dik oturdu. "Eşin var."

"Bu yüzden buradayım. Sana bunu yüz yüze söylemek için."

Nedense Talon'un gözleri daha da kısıldı. O göz kapaklarının arasından nasıl görebiliyordu ki? "Neden? Sen benimle yüz yüze konuşmaktan kaçınıyorsun."

"Tam tersi, kardeşim."

Talon itiraz etmedi. "Peki, kız kim?"

"Scotty."

"Vay canına." Talon biraz sıkılmış görünüyordu ama bu onun dikkatini çekti. "Mantıklı, peki ya Blade?"

"Blade de onunla eşleşti."

Artık Talon'un tüm ilgisini çekmişti. Adam o kadar hızlı bir şekilde dik oturdu ki, içkisini masadan düşürmek üzereydi. "Cidden mi? İki farklı ritüelde mi? Bu mümkün olmamalı—"

"Tek bir ritüel. Kadere bırakmaya çalışıyorduk."

"Hıh. Sanırım karar verdi." Ayaklarını uzattı ve ayak bileklerinden çaprazladı, sanki birinin ayağına takılıp düşmesini bekler gibi. "Peki, bu nasıl olacak? Kiminle yaşayacak? Hepiniz bir araya mı taşınıyorsunuz? Aynı odada mı? Aynı yatakta mı? Ateşli üçlü seks mi?"

"Bütün bu saçmalıkları hâlâ çözmemiz gerekiyor." Ama üçlü seks olmaz. Mace, Blade'i bir daha çıplak görmezse çok mutlu olacaktı.

"Peki." Talon kadehini kaldırdı. "Tebrikler."

"Bu, bana söylediğin en güzel şey."

"Öyle mi?" Talon dövüş çukuruna doğru baktı. "Belki de biraz kıskandığımı saklamaya çalıştığım içindir."

"Ne?" Mace alaycı bir şekilde sordu. "Scotty'yi mi istiyordun?"

"Bir eş istiyorum." Talon başını salladı. "Ve bunu sana itiraf ettiğime inanamıyorum."

Mace de buna inanamıyordu. Kardeşi, özellikle de çok kişisel olan konularda, Mace'e nadiren sırlarını açardı. "Düşmüş meleğinle çiftleşmeyi mi düşünüyorsun?"

Talon burnunu çekti. "Onu günlerdir görmedim."

"Ayrıldınız mı?" Wraith çok sevinecekti. Herkes sevinecekti.

"Kavga ettik ve o öfkeyle çekip gitti. O zamandan beri onu görmedim." "Bu iyi bir şey mi?"

Talon parmağının ucuyla bardağın kenarını okşadı. Seul'de yapılan bardaklara özgü bir şekilde, müzik notası yerine çığlık gibi bir ses çıkardı. "Muhtemelen."

"Ne yüzünden kavga ettiniz?" diye sordu Mace, Talon'un ona siktirip gitmesini söyleyeceğini bekliyordu, bu yüzden öyle bir şey olmadığında çok şaşırdı.

"Amber'ı kıskanıyor. Amber'ın benden hoşlandığını ve benim onu cesaretlendirdiğimi söylüyor. Saçmalık."

"Yine de doğru."

Talon'un bakışları birden yukarı kaydı. "Onu teşvik etmiyorum." "Ama o seni istiyor."

Seksi bir kadın yanlarından geçerek üç gözünden biriyle onlara göz kırptı. "Bunu sana o mu söyledi?" Talon, kadın gittikten sonra sordu.

"Hayır, ama sana nasıl baktığını gördüm."

Talon alaycı bir şekilde güldü. "Saçmalık."

"Her neyse." Mace omuz silkti. "Zaten onunla uğraşmaman en iyisi. Thanatos seni canlı canlı derini yüzecek."

"Beni mi?" Talon güldü. "Ares sana ve Blade'e ne yapacak ki?" Bardağını tekrar kaldırdı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Mace elini uzatıp ensesini ovuşturdu. Oldukça gergindi. Bunun sebebi, büyük ölçüde Talon'un az önce söylediği şeydi. "Evet, Scotty şu anda bununla nasıl başa çıkacağını bulmaya çalışıyor."

"İyi şanslar."

Mace sırıttı. "Şansa ihtiyacım yok. Kader benim yanımda."

"Babam gibi konuşuyorsun. O tavır yüzünden bir keresinde öldürüldü."

Kahretsin, o çok kötü bir dönemdi. Wraith, kendini yenilmez sanarak Underworld General'in otoparkında düşmüş meleklerle yüzleşmişti.

Ama değildi. Ve ölmüştü. Mace yıkılmıştı, kendisi için değil, Talon için. Mace'in hâlâ Lore'u vardı. Atlılar düşmüş meleklerden ikisini öldürmüştü ve sonunda her şey yoluna girmişti, ama Talon bir daha eskisi gibi olmamıştı.

"Bana sürekli onun gibi konuştuğumu söylüyorsun," dedi Mace. "Neden?"

Talon ona aptalmış gibi baktı. "Çünkü öylesin. Ağızlarınız ve pervasızlığınız ikinizi de belaya sokuyor, ama umursamıyorsunuz. Bunun çevrenizdeki herkese ne yaptığını umursamıyorsunuz."

Bu, Talon'un Mace'e düşmanlığının nedenini ilk kez açıklamasaydı ve bu, Mace'in şimdiye kadar inandığı her şeyi alt üst etti. Şaşkınlıkla sandalyesine yaslandı.

"Vay canına. Beni bu yüzden mi nefret ediyorsun? Wraith'in de beni sevdiği için beni kıskandığını sanıyordum. Ama öyle değilmiş. Benden nefret ediyorsun... çünkü *ondan* nefret ediyorsun."

Mace eskiden Talon'u üzmemek için aile toplantılarından kaçınırdı, ama şimdi... şimdi, sorunun hiçbir zaman Mace ile ilgili olmadığını anladı. Sorun Wraith'ti.

"Ondan nefret etmiyorum," dedi Talon, yorgun bir sesle. "Sadece farklı insanlarız. Ve o seni benden daha çok seviyor."

"Ne? Bu doğru değil..."

"Sorun değil. Bunu uzun zaman önce kabullendim."

Mace, kendini berbat hissederek elini yüzüne sürdü. Babanın seni değil, başka bir çocuğu daha çok sevdiğine inanarak büyümek çok zor olmalıydı. Ama bu doğru değildi.

"Neden böyle düşündün?"

"Dalga mı geçiyorsun? Sen istenen bir çocuktun, Mace. Sen planlanmıştın ve tüm aile senin dünyaya gelmen için elinden geleni yaptı. Wraith, ben kucağına verilene kadar varlığımdan bile haberdar değildi. Annemin adını bile bilmiyordu. Bu arada, adı Swatha. Onu buldum. Beni öldürmeye çalıştı. Yine." Acı bir kahkaha attı. "Önemli değil. Geçmiş geçmişte kaldı."

Talon'un geçmişi hiç de geçmişi gibi görünmüyordu. Ama bu, Mace ve Talon'un ilk kez, şey... hiç konuşmadıkları kadar önemli bir konu hakkında konuştukları andı ve Mace bunu işaret ederek bu anı mahvetmeye niyetli değildi.

Ama *yapabileceği* bir şey vardı. Berbat bir durumdu, ama muhtemelen çoktan yapılması gereken bir şeydi.

"Hey, şey... pisliğin teki olduğum için gerçekten zgnm."

"Sen mi?" Talon, Mace'in görüşüne göre aşırı dramatik bir şekilde ağzını açtı. "Sen zr m diliyorsun?"

"Mucizeler olur," dedi Mace yavaşça.

"Evet, şey, biraz daha açık olman gerek. Sen sık sık pisliğin tekisin."

Bu muhtemelen doğruydı. "Hastanede," diye açıkladı. "Orayı karıştırmamalıydım."

"O seferi diğerlerinden ayıran ne?" Talon'un sesi alaycıydı, alaycı sırıtişıyla uyumluydu.

Mace'in ilk iğds yine ortalığı karıştırmaktı, ama boynunda, tam da kartalının kılıcın üzerine konuğu yerde hissettiği garip bir titreme onu durdurdu. Nedenini bilmiyordu. Ama birdenbire Talon'a samimi olduğunu göstermenin önemli olduğunu hissetti.

"Haklısın." Omuz silkti. "Sanırım kendimi hep reddedilmiş hissettim ve seni kızdırarak intikam almak eğlenceli geliyor. Kabul etmelisin ki, bu çok kolay."

Talon ona reddedilme konusunda bir ders vermişti. Esas olarak, bunun berbat bir şey olduğunu. O kadar berbat ki, ilişkilerini yüzeysel tutuyor ve kalbini dürtüsellik, eğlence ve umursamaz bir tavır duvarının arkasına saklıyordu.

En azından Scotty ve Blade'e kadar. Hepsi de baş belası zeki kardeşlere sahip oldukları için birbirlerine yakınlaşmışlardı.

"Blade kardeşleriyle yakındı," diye devam etti Mace. "En azından o zamanlar yleydi. Ben de seninle öyle olmak istedim. Senin aynı şekilde hissetmediğini bilmiyordum. Sen benim model gezegenimi kırana kadar."

Onu sadece kırmakla kalmamıştı. Duvara fırlatıp parçalamış, sonra da milyonlarca parçaya ayırmış, tüm bu sırada Mace'e onun kardeşi olmak istemediğini ve ondan uzak durmasını söylemişti.

Talon başını kaldırdı, sonra tekrar içkisine baktı. "Kızgındım. Benim biyoloji projemle ilgilenmesini sağlamaya çalıştığımı bildiğin halde, babama hava atmak için onu getirmiştin.

Biyoloji projemle ilgilenmesini sağlamaya çalıştığımı biliyordun. Oysa o, plastik gezegenini boyamana yardım etmekle meşguldü.”

Mace ona baktı. “Talon, o modeli ona göstermek için getirmedim.

Senin için getirdim. Projen için yardımcı olacağını düşündüm.”

Talon kaşlarını çatı. “Biyoloji projesine yardımcı olması için neden bir gezegen modeli getirmiş olarsın ki?”

“Altı yaşındaydım dostum. Bana bir şans ver. Sen kaçtın, on bir mi? Biyolojinin ne olduğunu bile bilmiyordum, ama virüs yapmak için yuvarlak bir şeye ihtiyacın olduğunu duyduğumu hatırlıyorum. İstedğin gibi boyayabileceğini düşündüm.” Mace sandalyesinde kıpırdadı. İblisler rahatlığa inanmazdı. “Önemli değil. Zaten modeli birleştirirken altını mahvetmişim.”

“Ah, siktir.” Talon başını geriye attı ve avuç içlerinin topuklarını gözlerine bastırdı. “Üzgünüm. Bilmiyordum. O zamanlar her şey çok karışık.” Gözleri kan çanağına dönmüş ve pişmanlıkla dolmuş halde Mace’e tekrar baktı. “Hâlâ da karışık. Babamla ilişkilerim çok zor geliyor, oysa senin için her zaman çok kolay olmuş.”

Mesele şu ki, Talon haklıydı. Mace ve Wraith’in ilgi alanları aynıydı. Kişilikleri de benzerdi. Ama Talon ve Wraith sık sık çatışmıştı ve Talon’un, Mace’in babasıyla olan ilişkisine kin beslemesi mantıklıydı. Özellikle de eskisi kadar istenmiş hissetmemişse.

Yıllarca süren çatışmalar bir film gibi zihninden geçti ve artık pek çok şey mantıklı geliyordu.

“Belki biz...” diye başladı Mace, ama Talon dinlemiyordu. İletişim cihazına bakıyordu, yüzü solmuştu. “Ne oldu?”

“Scorn.” Talon başını kaldırdı, koyu renkli gözlerinde şok ifadesi belirdi. “O öldü.”

Vay canına. Mace o kadar da şaşırmamıştı. Muhtemelen milyonlarca düşmanı vardı. Ama çok azı onu öldürebilecek güçteydi.

“Üzgünüm dostum.”

Talon duymamış gibi görünüyordu. Öfkeyle gözlerinde altın rengi lekeler dönmeye başladı. “O öldürüldü.”

“Evet, çok kötü...”

"Bunu yapan her kimse ölecek," diye homurdandı Talon. Öfkesi arttıkça altın rengi parıltılar kırmızıya dönüştü. "Yemin ederim."

"Talon?" Mace öne doğru eğildi, sesini sakın ve dengeli tuttu. Talon'un biyolojik annesi bir *iradiaboli* idi, öfkelerinin takıntıya dönüşmesiyle ünlü bir iblis türü. "Üzgün olduğumu anlıyorum, ama sakın olmalısın."

Sabre neredeydi? Burada yardım ediyor olması gerekirdi.

Ekipler bir sonraki savaşa hazırlanırken dövüş çukurunun yakınında hareketlilik başladı ve Talon'un bakışları keskinleşti. "Sıra bende."

"Talon, yapma..."

Talon ayağa fırladı ve çukura doğru koştu. Mace koltuğuna geri yaslandı ve bir içki istedi. Bu uzun bir gece olacaktı.

Ama mutlaka kötü bir gece olmayacaktı. Kardeşiyle ilişkisinde bir ilerleme kaydetmişti. Çocukluklarından beri ilk kez birbirlerine yakınlaşmışlardı ve Mace, sonunda Talon'u biraz daha iyi anladığını hissediyordu.

Talon'un çukura atlamasını izlerken gülümsedi. Adam bir doktordu, ama Sem ve Horsemen çetesinin geri kalanı gibi, dövüşmeyi öğrenerek büyümüştü ve kendini savunabilirdi. Ve artık kötü kalpli kız arkadaşı ortadan kalktığına göre, belki de kendine yakışan birini bulabilirdi.

Bu kelime Mace'in kalbini kabarttı. Geceye her şeyi kaybedebileceğini düşünerek başlamıştı, ama bunun yerine her şeyi kazanmıştı.

"Mace, selam, naber?" Yüzü yarı iyileşmiş morluklarla gölgelenmiş olan Sabre, masanın karşısında oturdu. "Talon nerede?"

Mace ringi işaret etti. "Otur ve bir duble sipariş et. Scorn öldü."

Sabre, Talon'un dövüş için soyunduğu yere doğru başını çevirdi. "Kahretsin. Sanki bu, onun kötü adam serüveninin başlangıcı olacak gibi geliyor."

Mace güldü, ama evet. Talon bunu pek iyi karşılamayacaktı. Kesinlikle uzun bir gece olacaktı.

Bölüm 33

Blade'in ailesi bu habere çok sevindi.

İki Sem'in tek bir kadınla bağ kurabileceğini öğrenip ilk şoklarını atlattıktan sonra, Shade ve Runa tebriklerini sunmuş ve hemen bir parti planlamaya başlamışlardı. Mace, Idess, Lore, Serena ve Wraith de gelince, planlama bir partiye dönüştü. Ardından teyzeleri Sin ve Tayla, amcaları Eidolon ve Con'la birlikte geldiler ve ortalık iyice çılgına döndü.

Blade ve Mace, cinselliğe son derece olumlu bakan insanlar tarafından yetiştirilme şansına sahipti... ki bu, Seminus iblisleri için mantıklı bir durumdu. Ancak insanlar biraz daha karmaşıktı. Neyse ki, klana katılan insanlar bile hayatın bu şehvetli yönüne uyum sağlamış, hatta onu kutlamaya başlamıştı. Bazı şeyler, hayatı yaşamaya değer kılıyordu.

Herkes mutluydu. Ve Scotty'nin ailesi, özellikle de korkutucu babası, haberdar edilene kadar herkes gizlilik yemini etmişti.

Şimdi, birkaç saat sonra, Blade eve geldi ve Scotty'nin orada olmamasına hayal kırıklığına uğradı. Kız kardeşi ile konuşup biraz tavsiye alacağını ve hemen geri döneceğini söylemişti.

Hepsi, Scotty'nin eski Yunan malikanesindeki ailesine durumu anlatırken üçünün de orada olacağı konusunda anlaşmıştı. Ares, bundan daha azını kabul etmezdi.

Ancak Blade ve Mace dışarıda bekleyebilirdi. Harrowgate'in yakınında.

Oturma odasında durdu, içini sıcak bir his kapladı. Garip ama rahatlatıcı bir histi ve ne olduğunu anladığında şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Scotty.

O kadar meşguldü ki, zihninin derinliklerinde ve göğsünün ortasında, eşine ait olan o karıncalanma hissini fark etmemişti. Bu, Crux ve Rade ile paylaştığı kardeşlik bağıyla farklıydı. Ve Stryke ile olan bağından da... o bağlantıyı koparmadan önce.

O bağlar, duyguların yoğunluğuna dayanıyordu. Ya da ölüme. Chaos öldüğünde, aralarındaki bağ koptuğunda, Blade sanki kalbinin ortasına bir delik açılmış gibi hissetmişti. Hiç doldurulmamış bir delik.

Ta ki şimdiye kadar.

Arka kapı gıcırdayarak açıldı ve o, beklentiyle kalbi çarparak hızla döndü. Ama yeni eşini göreceği umudu, o gürültülü ayak seslerinin ona ait olmadığı anlaşılınca acı bir şekilde yok oldu.

Stryke mutfakla oturma odası arasındaki eşikte durdu; Blade'i gördüğüne şaşırdığını sadece koyu renkli kaşının seğirmesi ele veriyordu. Her zamanki gibi, ailesini ziyaret ettiğinde, siyah pantolon ve yarıya kadar pantolonuna sokulmuş mor düğmeli gömleği ile tamamen iş-gündelik giyim tarzındaydı; bu, eşi Cyan'ın etkisini açıkça gösteriyordu. O, onun karanlığına ışık, monotonluğuna ısıltı, sıkıcılığına eğlence katıyordu.

Blade selam vermek için başını salladı. "Crux'u mu görmeye geldin?"

"İyi tahmin." Stryke, Blade'in yanından geçip oyun odasına doğru yöneldi.

"Bekle." Blade onu yakaladı ve girişte yolunu kesti. "Chasm'ın doğumunda yanında olabileceğini soracağını söylüyor."

"Ee?"

Tanrım, Stryke ne kadar da zorlu olabiliyordu. "Sadece sana haber vermek istedim, böylece hayır derken onu incitmezsin."

Stryke somurtarak baktı. "Öyle bir şey yapmam. Cyan ve ben, onun orada olması hem kendisi hem de bebek için en iyisi olacağını düşünüyoruz. Belki ruhları yeniden birleşebilir."

Blade'in boğazında bir şey takıldı. Bir yumru mu? Evet, öyleydi. Chaos'un kaybının yasını çok uzun süre tutmuştu ve küçük kardeşini asla geri getiremeyecek olsa da — eskisi gibi değil de — Blade onun aileye dönüşünü memnuniyetle karşıladı.

"Aslında bu gerçekten harika," dedi Blade.

"Onay mı?" Stryke, Blade'e şüpheci bir bakış attı. "Senden mi? Mucizeler gerçekten oluyor."

Blade burnunu çekti. "Sanki benim onayımı umursuyormuşsun gibi."

"Hayır, hiç umursamadım," dedi Stryke, kendine özgü acımasız dürüstlüğüyle. "Ama bu sefer, evet. Ne düşündüğünü pek umursamıyor olabilirim, ama seni umursuyorum, Blade."

Ne komik. "Öyle mi? Beni ya da hayatımı gerçekten önemsiyor musun?" Blade elini uzatıp boynundaki yeni yüzüklere dokundu. "Eş izim hakkında tek kelime bile etmedin."

"Neden uğraşayım ki? Bana siktir git diyeceksin."

Blade, sanki yumruk yemiş gibi başını geriye attı. Stryke hiçbir zaman kendini tutan biri olmamıştı ve az önce Blade'e gerçeğin nakavt edici bir darbesini indirmişti.

Stryke haklıydı, o piç kurusu.

Sadece birkaç hafta önce, Stryke, Chaos'un ölümünün ardından aileden uzaklaştığı için özür dilemiş ve kopardığı kardeşlik bağını yeniden kurmayı teklif etmişti. Rade ve Crux kabul etmiş, ama Blade reddetmişti.

Bunca zaman boyunca Blade, aralarındaki tüm gerginlikten kardeşini sorumlu tutmuştu. Chaos'un ölümünden sonra ailesiyle ilgilenmediği için onu suçlamıştı. Ama gerçekte, Blade her denediğinde onu reddetmişti — ki çok sık denememişti, bu da sorunun bir parçasıydı. Ancak Blade, ilk kez bu uzaklaşmadaki rolünü anladı.

Onu sen uzaklaştırdın.

Birkaç ay önceki Rade'in sözleri kulaklarında çınlıyordu. O kardeşi de haklıydı. Şimdi tek ihtiyacı olan, Crux'un aşağı inip egosunu yerle bir edecek bir yargıda bulunmasıydı.

"Ee?" diye sordu Stryke. "Bana eşinden bahsedecek misin, yoksa siktirip gitmemi mi söyleyeceksin? Bütün gün bekleyemem."

Blade iç geçirdi. Stryke, Stryke olmaktan asla *vazgeçmezdi*. "Scotty."

Stryke uzun bir süre ona baktı. Rade'in ölü gözlü bakışları değildi, ama Stryke'in genellikle yaptığı bakış da değildi; sanki bir böceğe bakar gibi insanın içini delip geçen bakış. Bu bakış düşünceliydi. Meraklıydı.

"Mace bu işin neresinde?" diye sordu Stryke. "Kılıcının üzerinde duran kartal onun değil mi?"

"İkimiz de onunla çiftleşmiş durumdayız."

"Hmm." Stryke, Blade'in yeni sembolünü daha da yakından inceledi. "İki erkeğin aynı dişiyle bağ kurmasının mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Kimsenin bildiğini sanmıyorum."

Stryke'in gözleri karardı ve odaklandı, tıpkı etrafındaki dünya çökse bile dikkatini dağıtmayacak kadar yoğun bir düşünce moduna girdiğinde her zaman olduğu gibi.

"Bunu araştırmam lazım," diye mırıldandı. "Eğer onu izole edebilirsem..."

"Evet, ben gidiyorum," dedi Blade, Stryke'in farkına bile varmayacağını düşünerek. Bu yüzden, kardeşi omzuna sertçe elini koyarak onu durdurduğunda çok şaşırdı.

Stryke gülümsedi, sadece ağzının köşesinde hafif bir seğirmeydi, ama önemliydi. "Tebrikler. Scotty sana yakışıyor. İkinize de yakışıyor. Nedense, işlerin bu şekilde sonuçlanmasına şaşırmadım."

Blade bunu bugün birden fazla kez duymuştu.

Kişisel sohbetler için oyalanmayı seven biri olmayan Stryke, Blade'in yanından geçmeye başladı, ama kardeşi onu yine durdurdu.

"Bilmen gerek..." Blade derin bir nefes aldı. Bu konuyu açmak, fitili ateşlemek gibiydi. "Chaos'un öldüğü gün..."

"Bunu konuşmak istemiyorum. Bir daha olmaz." Stryke arkasını döndü.

"Stryke, dinle. Lütfen." Kardeşinden bir şey istemek onu çok zorluyordu, ama bu önemliydi ve çoktan yapılması gereken bir şeydi. Stryke durakladı, ama arkasını dönmedi. "Nedenini hep merak ettik. Neden o gün iblisler saldırdı? Neden öldürmeye bu kadar hevesliyidiler? Neden insan dünyasındaydılar ki? Artık biliyoruz."

Stryke, yüzü gergin bir şekilde Blade'e döndü. Tedbirliydi. "Anlat bana."

"Harvester çözdü. Geri döndüğünü biliyorsun, değil mi? Bunun Lilith'in işi olduğunu düşünüyor."

"Neden...?" Stryke hırladı. "Logan. Lilith, Logan'ın peşindeydi."

"Evet."

Stryke'in tavırları karardı. Kasvetli. Ölümcül. "Bunu bilmesi gereken herkese söyle, şirketim onu bulup ortadan kaldırmak için gerekli her türlü yardımı sağlayacak."

"Söyleyeceğim." Blade ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Söylenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Ama yine de, ne söylenebilirdi ki? Öfke ve kırgınlığa o kadar çok yıl kaybetmişlerdi ki, aralarında aşılabilir bir uçurum oluşmuştu. Bu uçurumu kapatmak kolay olmayacaktı. Belki de imkânsızdı. Bu noktada, kelimelerin pek bir anlamı kalmamıştı. "Hey... Bir şey düşünüyordum."

"Yeni bir şey mi deniyorsun?"

Stryke gerçekten mizah yapmaya mı çalışmıştı? “Haline bak, şaka yapıyorsun. Yeni bir şey denemekten bahsetmişken.” Stryke gülümsediğinde neredeyse düşüyordu. Aslında, alaycı bir gülümsemeydi, ama yeterince yakındı.

"Eşleşmenin kişilik değişikliklerini de beraberinde getirdiğini göreceksin," diye mırıldandı Stryke, ama ses tonunda altta yatan bir şefkat vardı. "Ee, ne düşünüyordun?"

“Kardeş bağımızı yeniden kurma teklifinle ilgili. Şey... hâlâ geçerliyse, benim için sorun yok.”

Birkaç saniye geçti, bu süre Blade’in bu konuyu açtığı için kendini aptal gibi hissetmesine yetti. Ama Stryke sonunda konuştuğunda, tereddüt etmesinin bir anlamı vardı.

Sesi duyguyla doluydu.

“Bugün Cyan’a yaptırırım.” Elini uzattı ve Blade’in omzunu sevgiyle sıktı.

Stryke’ın dünyasında bu bir kucaklamaydı.

Stryke işler garipleşmeden oradan ayrıldı, ama Blade’in gözleri, vücudundan atılan neredeyse yirmi yıllık acının etkisiyle hâlâ yanıyordu.

Parmaklarını kılıcındaki sembolün üzerinde gezdirdi, artık onu gerçekten anlıyordu. Hayatında hâlâ yapılacak çok iş vardı, ama kılıcı gibi, sonunda o da bütün olmuştu.

Bölüm 34

Scotty, ailesine aralarındaki bağı anlatırken Mace ve Blade'in de orada olacağı konusunda hep birlikte anlaşmışlardı.

Ancak çocukların güvenliği için Scotty, malikanenin dışında beklemeleri konusunda ısrar etti. Böylelikle, Ares haberi kötü karşılsa, çocuklar en azından manevra alanına sahip olacaktı. Kaçmayacaklardı, ama kaçınmaları gerekebilirdi.

Yine de Scotty, Aleka'nın söylediklerine rağmen babasının çıldırmayacağını düşünüyordu. Babası Mace ve Blade'i seviyordu ve kızının mutlu olmasını isterdi.

Ve o mutluydu.

Ailesinin büyük salonunda dururken, eşlerini hissedebiliyordu; hayatta ve iyi olduklarına dair rahatlatıcı, hafif bir farkındalık. Ve belki biraz da gerginlik.

Şüphesiz, az önce anlattıklarına ebeveynlerinin tepkisini beklerken, onun endişesini hissedebiliyorlardı.

"Tebrikler tatlım," dedi Cara, odayı geçip Scotty'ye sarılmak için. "Bunun nasıl işlediğini tam olarak anlamıyorum ama üçünüz bir arada mantıklı geliyorsunuz." Cara geri çekildi ve kocasına döndü. "Sence de öyle değil mi?"

Ares henüz tek kelime bile etmemişti. Ya da okunması imkansız boş bir ifade dışında herhangi bir ifade göstermemişti.

"Sevgilim?" Cara'nın sesinde endişe vardı, o kadar ince bir tondaydı ki, onu iyi tanımayan biri bunu fark edemeyebilirdi.

Ama bu, Scotty'nin tüylerini diken diken etti. Kahretsin.

Ares sandalyesinden kalkarak, heybetli boyuyla tüm uzunluğunu ortaya çıkardı. Boyutu Scotty'yi hiç korkutmamıştı, ama şu anda devasa bir gölge düşüren bir dağ gibiydi. Omuzları her zaman bu kadar geniş miydi? Kesinlikle, bu kadar uzun da olmamıştı.

Kollarında Battle dikildi. Aygır, onun ruh halini hissetmişti ve savaşmaya hazırdı.

Bu hiç de iyi değildi.

"Neredeler?" diye sordu. "Eğer seninle gelmeye korkaklık ettilerse..."

"Hemen dışarıda, baba," dedi kız çabucak. "Benimle içeri girmek istediler, ama ben kalmalarını sağladım."

Hiçbir şey söylemeden, kapıdan fırlayarak dışarı çıktı.

Panik içinde Scotty onun peşinden koştu, annesi de hemen arkasındaydı.

Mace ve Blade merdivenlerin dibinde duruyorlardı, ama Ares öfkeli bir boğa gibi merdivenlerden aşağı koşarken geri çekildiler.

"Arenaya. Hemen!" Emri gök gürültüsü gibi yankılandı, ağaçlardaki kuşları kaçırdı ve o sırada arenada dövüşen Memitimlerin dikkatini çekti.

Mace ve Blade, Ares'in hemen önünde koşarak arenaya girdiklerinde Memitimler dağıldı.

"Silahlar," diye bağırdı Ares ve bir kılıç çağırdı.

"Baba!" Scotty ona yetişti. "Ne yapıyorsun? Sana söyledim, onlar hayatımı kurtardı. Onlara zarar veremezsin!"

"Ne kadar zarar görecekları onlara bağılı." Cara'ya bir göz attı. "Onu al."

"Ne?" diye ciyakladı Scotty. "Hayır..."

Cara elini tuttu ve onu uzaklaştırdı. "Her şey yoluna girecek, Scotland," dedi yatıştırıcı bir anne sesiyle. Bu ses, Scotty grip olsaydı işe yarayabilirdi, ama arkadaşları katledilmek üzereyken işe yaramadı.

"Ama..."

"Bırak da o halletsin."

Mace ve Blade, silah rafından silahlarını almak için acele ettiler. Blade için bir kılıç ve kalkan, Mace için bir mızrak ve zincir. Scotty stratejiyi biliyordu; Blade, Ares'in dikkatini bir tank saldırısıyla dağıtırken, Mace hızını ve çevikliğini kullanarak onu yere devirecekti. Çoğu rakibe karşı etkili olacak iyi bir plandı.

Ama Ares'e karşı değil.

"Yardım etmeliyim," diye fısıldadı ve annesi elini rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

"Kızımı ömür boyu sürececek bir bağa hapsetmeden önce benimle konuşmak hiç aklınıza gelmedi mi?" diye bağırdı Ares.

"O ölüyordu," diye karşılık verdi Blade. "Zaman kaybetmek ya da ona bir şey olmasını riske atmak istemedik."

İyi cevap.

Yine de babası daha da sinirlendi. "Yani, onu sadece ölmek üzere olduğu için eşleştirdiniz mi diyorsun?"

Oops.

"Hayır, tabii ki hayır." Mace mızrağını kuma sapladı ve sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi mızrağa yaslandı. Bu, düşmanını etkisiz hale getirme hamlesiydi ve çaresizlikten doğmuştu, çünkü Ares'in kolayca etkisiz hale getirilemeyeceğini çok iyi biliyordu. "Onu seviyoruz."

Ares kılıcını o kadar hızlı bir hareketle savurdu ki, Mace tepki vermeye fırsat bulamadan mızrağı ikiye bölündü ve yere düştü.

"Onu ne zamandır seviyorsunuz?"

Bu bir tuzak. Her soru bir tuzak. Scotty nefesini tuttu. *Dikkatli olun, çocuklar.*

"Yıllardır," dedi Blade ve Scotty'nin kalbi eridi.

Babasının tepkisi ise farklıydı. "Yani, *yıllardır* kızıma şehvet duyuyorsun, öyle mi?"

"Şey, evet." Mace yerden kalkmaya çalıştı. "Ona bir bak."

Ah, Mace. Söylememesi gereken bir şeydi. Ama neden böyle yaptığını biliyordu. Her zamanki sabırsızlığıyla, bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Bir Atlı'yı kışkırtmak, savaşın başlamasına neden olacaktı.

Ares ona o kadar hızlı ve sert bir şekilde saldırdı ki, Mace geri çekilmek zorunda kaldı ve Blade, Ares'in yan tarafına kalkarıyla vurarak dikkatini dağıtırken iki kez daha yere düştü.

"Kızıma layık olduğunu kanıtla," diye homurdandı Ares; amansız saldırısını daha da şiddetlendirerek, kılıcının güçlü savurmalarıyla Blade'i geriye savurdu ve çıplak yumruğuyla Mace'i oradan oraya fırlattı.

"Kanıtlayayım mı?" diye bağırdı Mace, öfkesi alevlenmiş, gözleri altın rengine dönmüştü. Öfkesiyle muhteşem görünüyordu ve Scotty'nin göğsü gururla şişti. "Sana bunu otuz yıldır kanıtlıyoruz lan!"

Mace, babasının beklemediği bir hareketle bir futbol oyuncusu gibi Ares'e saldırdı. Yere yuvarlandılar, Mace'in yumrukları

yüzüne yağdı. Blade bacaklarını tuttu ve kalp duracak gibi bir an için, Mace ve Blade gerçekten zafer kazanacak gibi göründü.

Ancak arenayı sarsan bir kükreyle Ares ayağa fırladı ve Mace ile Blade'i sanki onlar sadece sinir bozucu böceklermişçesine kolayca üzerinden attı.

Blade ayağa kalktı, gömleğindeki kumu silkeledi, ama bakışları Scotty'ye kilitlenmişti. Scotty onu her zaman okuyabilmişti ve şu anda da durum farklı değildi.

Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Tanrılar. Elbette, hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Mace'e elini uzattı. Elleri sıkıca kenetlendi ve bir anda, Kıyamet'in İkinci Atlısı War'ın önünde bir duvar oluşturarak yan yana durdular.

Ve korkmuyorlardı.

Kalbi patlayacak kadar şişti. Bunca yıldan sonra, o nefes kesici erkekler artık ona aitti.

Bir bütün olarak, babasına doğru ilerlediler.

"Onu seviyoruz," dedi Blade, derin, gürleyen sesinde sadece ruhtan gelebilecek bir samimiyet vardı. "Bunu kanıtlamak için ölmem gerekirse, ölürüm. Çünkü Mace'in onun için hala burada olacağını biliyorum."

"Aynı şekilde." Mace elinin tersiyle burnundaki kanı sildi. "Onun için öleceğim. Blade için öleceğim. Bütün bu *aile* için öleceğim. Ve bunu biliyorsun. Öyleyse, muhteşem kızını sevdiğimiz için bizi öldürecekse, yap. Ama şunu bil. İşini kolaylaştırmayacağız. Çünkü *onun* için savaşıyoruz."

Scotty'nin gözleri yaşlarla doldu ve annesine baktığında, onun gözleri de yaşlarla doluydu.

"Kader iyi bir seçim yaptı, Scotland," diye mırıldandı.

Scotty boğazındaki düğümü yuttu. "Biliyorum."

Sessizlik uzadı. Hava duruldu. Kenardan izleyen Memitimler oldukları yerde donakaldılar.

Ares, Mace ve Blade'e soğuk, savaşta sertleşmiş gözlerle baktı.

Ama onlar ona doğru ilerlerken gülümsedi.

"Sana rızam var," dedi, sesi arenada yankılandı. "Ve saygım."

Scotty rahat bir nefes alarak kendini ona attı. "Teşekkür ederim, baba." Ona sarılıp, şimdiye kadarki en büyük ve en sıkı kucaklaşmayı yaşadı. "Seni seviyorum."

Kocaman kollarıyla onu kendine sıkıca sarıldı. "Ben de seni seviyorum, benim en küçük savaşçım." O, Scotty çocukluğundan beri ona böyle seslenmemişti ve sesindeki titreme, Scotty'nin boğazına bir düğüm attı. "Ve şu iki ahmak." Geri çekilip ona gülümsedi. "Ama bu, antrenman yaparken onlara yumuşak davranacağım anlamına gelmez."

Kız güldü. "Kimse öyle bir şey düşünmez."

Bundan sonra, her yerde kucaklaşmalar ve "seni seviyorum"lar vardı. Ailesi Sem ailesiyle iletişime geçti ve mevcut parti planlamasına katılmayı teklif etti. Bir saat sonra, Scotty kendini erkeklerle birlikte tesiste buldu, kanepeye kıvrılıp video oyunları oynuyordu.

Bir zamanlar bunu hayal etmişti; Mace'in ona öpücük vermek için eğilmesini, Blade'in de aynısını yapmasını... Ve şimdi, işte buradaydılar.

"Belki de yaşam düzenimizi konuşmalıyız," dedi Blade, birkaç pikseli kötü adamı vurduktan sonra.

Bu muhtemelen iyi bir fikirdi. "Bunu biraz düşündüm." Bir sonraki sözlerini düşünürken alt dudağını ısırdı. "İkinizle birlikte olmayı çok sevdim, ama bunu her gün yaşamak istediğimi sanmıyorum, anlıyor musunuz?"

İkisi arasında olmanın, o kadar çok şehvetin içinde boğulmanın anısı, yüzünü kızarttı ve az önce söylediklerini yeniden düşünmesine neden oldu.

"Katılıyoruz," dediler Mace ve Blade aynı anda.

"Ama belki yılda bir kez, yıldönümümüzde, o şekilde birlikte olabiliriz." Ellerini onların ellerine aldı, onları birbirine bağlayan anlık rahatlık ve sevgiyi çok sevdi. "Bilirsiniz, eş bağının büyüsunü güçlendirmek için?"

"Bence işler öyle yürümüyor," dedi Blade, seks konusu açılınca sesi biraz daha boğuklaşmıştı, "ama zararı olmaz. Eğer istediğin buysa, bir çözüm bulabiliriz."

Mace kanepede ona dönmek için yer değiştirdi. "Peki ya geri kalan zamanlar ne olacak?"

Erkeklerden gelen bağ aracılığıyla kendisine aktarılan sevgi ve tahrik dalgası onu sararken, derin bir nefes aldı.

yakında ona ihtiyaçları olacaktı ve o sabırsızlanıyordu.

"Ya yan yana sitler tutarsanız?" diye önerdi. "Aralarına bir kapı taktırabiliriz. Duruma göre hareket edip, ihtiyaç duyduğumuzda kullanabiliriz."

"Bu fikri beğendim," dedi Blade. Mace de aynı fikirdeydi. "Ben de."

Başka bir arzu dalgası içinden geçti ve erkeklerin artık maa hiç dikkat etmediklerini fark etti. Bastırılmış bir ateşle yanan gözleri ona dikilmişti.

Zevkten titredi. "Teknik olarak," diye mırıldandı, "hala çiftleşme günümüz. Bağımızı daha da güçlendirebiliriz... Oof!"

Mace onu kollarına alıp öptüğünde güldü. Sonra öpücük daha ateşli hale gelince kahkahası iniltiye dönüştü. Bir an sonra, Blade onun yerine gelip onu kendinden geçirecek şekilde öpüyordu.

Kollarını onun boynuna dolayarak, Mace onu kanepeden kaldırıp hayatlarını sonsuza dek değıştiren süite taşırken ona sıkıca sarıldı. Mace kapıyı tekmeleyerek kapattı ve onlara doğru ilerlerken, odayı geçerken gömleğini çıkardı.

Heyecanla gülümseyen kız, Blade'in kendisini yatağı indirmesine izin verdi ve orada, artık tek birine değıl, en iyi iki arkadaşına ait olduğunu ilan eden yeni *göğüs* süslemesini hayranlıkla seyretti.

Hepsi, bağlanma ritüelinden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorlardı. Ve haklıydılar.

Sadece bekledikleri şekilde değıl.

Ama artık ne bekleyeceğini bildiğı için, yatağı uzanıp erkeklerin soyunmasını izledi ve şansının tadını çıkardı. Aleka'nın muhtemelen adını sayabileceğı biri, bir zamanlar açgözlülüğün para meselesi olmadığını söylemişti. Bu bir kalp meselesiydi.

Eğer öyleyse, diye düşündü, iki iri, çıplak savaşçı üzerine çöktüğünde, ben gerçekten çok açgzlüyüm.

Epilog

Revenant'ın ağır adımları karanlık, dar koridorlarda yankılandı; kanla ıslanmış botları buz gibi taş zeminde iblis kanından bir iz bıraktı. İnsanlar cehennemi her zaman sıcaklıkla ilişkilendirirdi, ama yeraltı dünyasının bazı kısımlarını kaplayan soğuk, bazı açılardan daha da kötüydü.

Savaşın katliamıyla ilişkili iğrenç ıslaklıkla parıldayan siyah zırhı, onlarca iblis türünü temsil eden üç düzine muhafızın yanından geçerken gıcırıyordu.

Geçit sonsuz gibi görünüyordu, o kadar çok iblis vardı ki — hem fiziksel hem de zihinsel. Revenant bu grotesk, çarpık koridorlarda büyümüştü, bu iğrenç kalenin derinliklerinde Şeytan'ın kendisi tarafından yetiştirilmişti.

Burası hiç hoşuna gitmiyordu. Her köşede çok fazla anı vardı. Eğer burası, yalnızca ona duydukları nefretle birleşmiş savaş ağalarının yönettiği üç bölgenin kesiştiği noktada yer alan stratejik bir kale olmasaydı, sarayı on yıllar önce yerle bir etmişti. Aslında o savaş ağaları, onun burada olmasının sebebiydi. Ve kanla kaplı olmasının da.

"Efendim." Koridorun sonunda duran, geniş vücudu Rev'in özel konutunun girişini kapatan iblis, saygı göstergesi olarak pençeli elini kaldırdı. "Sanırım isyancı liderlerin kafaları kalenin duvarlarında kazıklara geçirilmiş durumda ve cesetleri klanımın tencerelerinde kök sebzelerle birlikte kaynatılıyor, değil mi?"

"Bu... rahatsız edici derecede ayrıntılı." Ayrıntılı, ama doğru. Gringe'in klanı, paralı askerlik hizmetleri karşılığında, ölen düşmanların ilk seçimini talep ediyordu. Diğer klanlar ve diğer iblisler ise artıkları toplayabiliyordu.

Gringe homurdandı. "O isyankar kafirler, Cehennem Kralı'na meydan okuduklarında ne olacağını bilmeliler."

Her neyse. Gringe ve tüm klanı, kazanabileceklerini veya Şeytan'ın gözüne girebileceklerini düşünselerdi, Rev'e meydan okumaktan çekinmezlerdi. Şeytan'ın herhangi bir iyilik yapabileceği de yoktu. En azından şu anda. Revenant ve

kardeşi Reaver, o piçi bin yıllık hapis cezasına çarptırmıştı.

Otuz yıl sonra, Rev düşmanlarını uzak tutmayı başarmıştı, ama aptal değildi. Yüzyıllar geçtikçe ve Şeytan'ın serbest bırakılma tarihi yaklaştıkça, Revenant daha sık darbe girişimleriyle uğraşacaktı. Bu girişimler daha büyük ölçekte olacak ve daha fazla işbirliği yapan iblis klanı ve fraksiyonunu içerecekti.

"Efendim." Rev'in istihbarat ve güvenlik biriminden sorumlu Arkon'u Drudge, pullu ayakları taş zeminde tıkırdayarak ona doğru koştı. "Saraydaki hainlere ne yapmamı istiyordun?"

Rev, eşi Blaspheme ile paylaştığı özel yaşam odalarına açılan dev demir kapıların kollarına uzanırken bir an durdu. "Kaç tanesini ortaya çıkardın?"

"Savaş güçlerimizden üç düzine. Kışlalara patlayıcı yerleştirmeyi planlıyorlardı."

"Başka var mı?"

Drudge tereddüt etti, ejderha benzeri uzun burnu genişledi.

"Efendim..." Siktir. "Söyle. Haberi getiren kişiye öldürmeyeceğim," dedi Rev. "Muhtemelen."

Ejderha-iblisin sarı gözlerindeki kıpkırmızı yarıklar endişeyle titredi. "Kabinenizde bir hain keşfettik. Efendim."

"Kim?" Rev, içini bir sıkıntı kaplarken homurdandı. Eşinden başka kimseye güvenmiyordu, ama yanında tuttuğu insanların en azından kendisine ihanet etmeyeceklerine güvenebileceğini ummuştu.

"Noctus," dedi *Drudge*, sesi ciddiye. "Başı... yoğun... sorgulamalar sonucunda, Sythh klanıyla işbirliği yaparak eşinizi zehirlemeye çalıştığını itiraf etti."

Revenant tısladı, damarlarına yeni bir öfke dalgası dolarken dişlerini gıcırdatarak. Düşmanları ve müttefikleri onu öldürmek için değil, eşiini öldürmek için komplo kurmuştu. Bu komploya karışanların çoğu bunun bedelini kanlarıyla ödemişti; hem kendilerinin hem de sevdiklerinin kanıyla.

"Hâlâ hayatta mı?"

"Evet, efendim."

"Onu bana getirin. Kişisel nezarethaneme koyun."

Drudge'ın köşeli yüzünde yavaşça, kötü niyetli bir gülümseme yayıldı. "Kalan hainlere ne yapalım?"

"Öldürün," dedi Rev. "Hepsini öldürün. Nasıl isterseniz. Ama kimse Noctus'a bir daha el sürmesin. O benim."

"Peki, efendim." Drudge, bu acımasız işi bir an önce halletmek için aceleyle uzaklaştı. Revenant izlemeye vakti olmasını diledi, ama Blaspheme onun en büyük önceliğiydi, özellikle de onun düşmanlarının hedefi olduğunu öğrendikten sonra.

Adam köşeyi dönüp kaybolur kaybolmaz, Revenant kapıları açıp içeri daldı. Blas'ın hizmetçisi, narin bir Drekevac iblisi, şaşkınlıkla çığlık attı ve Revenant'ın çay olduğunu sandığı bir fincanı düşürdü.

"O nerede?"

"Odasında." Kız, yerdeki pisliği temizlemek için diz çöktü, ama ona bir göz attı, siyah gözlerinde endişe belirdi. "Lordum... yemek yemesi gerekiyor."

İçini bir endişe kapladı. Blas son zamanlarda pek iyi değildi, çünkü cennetsel bir meleğin üzerinde tam zamanlı Sheoulic kötülüğünün etkileri kendini göstermeye başlamıştı.

Lanet olası Cennet. Öfkesi yeniden kaynamaya başladı.

Cennet onu ilk başta Sheoul'a hapsettiğinde, Blaspheme hâlâ serbestçe gelip gidebiliyordu. Underworld General'da doktor olarak, insan dünyasındaki kliniklerinden birini yönetiyordu, bu da Sheoul'un kötülüğünün zehirli etkilerine maruz kalmasını sınırlıyordu. Ama son zamanlarda, o cennet pislikleri fikirlerini değiştirmişlerdi ve o da tıpkı kendisi gibi burada mahsur kalmıştı.

Tıpkı annesi gibi.

Kanatları sırtından fırladı ve zeminlerdeki boşluklardan yukarı doğru fırladı; üç kanat çırpışıyla en alt kattan en üst kata çıktı. En üst kattaki merdivenlere indiğinde hizmetçiler dağıldı ve o, özel odalarının girişine doğru büyük adımlarla yürüdü.

İçeri aniden girebilirdi, ama Blas'ı korkutmak istemiyordu. Zayıf durumdayken... onu şaşırtmanın, onun narin vücuduna ne yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Nazikçe kapıyı tıklattı ve kapıyı açtı. Büyük şöminede ateş şiddetle yanıyordu; bu şömine, bir zamanlar kalenin önceki sahibine eğlence kaynağı olan iğrenç, çarpık bir canavardı. Rev, yanmış kurbanların çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu —bazen içeride —içeride yanmış kurbanların çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu.

Artık, o parlak, ürkütücü şey, Blas'ın cennetsel frekanslarla titreştiğini söylediği gümüş ve altın damarlarla kaplı, insan dünyasından gelen beyaz mermerle değiştirilmişti.

Revenant bunu bilemezdi. Göksel frekanslar genellikle onun huzurunda zayıflar ya da yok olurdu.

Blaspheme alevlere karşı, sırtı ona dönük duruyordu ve onu görmek şoktan neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

Fildişi rengi elbisesi, sıska vücudunda gevşekçe sarkıyordu, kirli etek ucu çıplak ayaklarının etrafında birikmişti. Kanatları sırtına sarkmıştı, tüyleri mat ve yıpranmıştı, uçları kıvrılmıştı. Etrafında yerde birkaç tüy duruyordu.

Rev, bir zamanlar canlı ve parlak olan, ama şimdi bu kadar zayıflamış sevgilisini görünce tüm vücudu titredi.

"Kafir," diye boğuk bir sesle mırıldandı, sesi paslanmış gibiydi, sanki ne zamandır emirler haykırmamış gibi... Ne kadar olmuştu? Haftalar mı? Aylar mı?

Kadın yavaşça ona döndü ve Rev, kadının solgun, çökmüş, bitkin yüzüne ve çökmüş, donuk gözlerine tepki vermemeye zorladı kendini. Her iki avucunu da alt karnının içbükey kısmına bastırmış, bilekleri ise belirgin kalça kemiklerinin üzerinde duruyordu.

"Bebeği kaybettim," diye fısıldadı. "Yine."

Keder onu paramparça etti ve üç adımda onu kollarına aldı. Onu sıkıca kucakladı, kucaklamasının onu paramparça edecekmiş gibi hissettirmesinden nefret ediyordu.

"Çok üzgünüm, hayatım. Ama eğer..."

"Artık bunu yapamıyorum," diye haykırdı kadın, kendinden uzaklaşarak. Taş zemine yığıldı, yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Üzgünüm. Çok üzgünüm. Bu hayat için yeterince güçlü değilim. Öyle olduğumu sanıyordum, ama..."

O onu nazikçe kollarına alıp yatağa taşıırken, kız hıçkırarak ağlıyordu. Savaş ve kan kokmasına rağmen, giysilerini çıkarmaya zahmet etmedi. Tek düşünebildiği, onu rahatlatıcı bir koza gibi sarmalamaktı.

Yatak, ağırlıklarının altında gıcırdadı ve birkaç saniye içinde kızı kendine sıkıca sarıp, yüzünü göğsüne gömdü.

"Seni buradan çıkarmak için bir yol bulacağım," diye yemin etti.

Kız, kırmızı lekelerle kaplı yüzünden gözyaşları süzülürken ona baktı. "Cezalandırıldığım için bebeğimizi mi kaybettim?"

Genellikle sertleşmiş ve buzla kaplı olan kalbi, eşinin acı çektiği zamanlarda her zaman erir ve yumuşardı. "Sen cezalandırılmıyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Cezalandırılan benim. Cennet benden korkuyor, bu yüzden ikimizi de tuzağa düşürdüler ve bahse girerim ki çocuklarımızı hayata döndürecek hiçbir ruh göndermeyecekler."

"Artık denemeyiz," diye fısıldadı kadın. "Bunu bir daha yapamam."

"Biliyorum." O, kendisine karşı başlatılan son savaşa gitmeden önce bu kararı vermişti. Blaspheme, bir hamileliğe daha dayanamayacak kadar zayıftı. Son seferinde sadece o yalvardığı için boyun eğmişti. Ve onu baştan çıkardığı için. Onun için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

Ama Sheoul'un meleklerle ne yaptığını da biliyordu.

Teknik olarak Revenant bir melekti, ama cehennemde doğup büyümüştü, doğuştan yozlaşmıştı ve yüzyıllardır işkence görmüştü. İçinde cennetsel bir meleğin izi kalmamıştı.

Ama Blaspheme, gücünü cennetten alan tam anlamıyla bir melekti. O güçten mahrum kaldığından beri, eskiden olduğu kişinin gölgesi haline gelmişti. Cennetten güç alamayan Blaspheme, tıpkı annesinin Şeytan'ın zindanlarında tutsak kaldığı dönemde olduğu gibi, giderek solup gidiyordu.

Ancak annesinin aksine, Blaspheme ölmeyecekti. Buna izin vermeyecekti. Bir şekilde bu hapishaneden kaçacak ve eşini kurtaracaktı.

Ve bunu
başardığında...
Cennet yerle bir
olacaktı.

Demonica Birthright serisi, *Legacy of Gabriel* ile devam edecek. Aşağıda bir alıntı ve Steffani Christensen tarafından çizilen Scotty, Mace ve Blade'in resmini bulabilirsiniz.

Demonica Birthright serisinin dördüncü kitabı Legacy of Gabriel'den bir alıntı...

Raika çağrı belgesine baktı.

Cennetten gelen çağrı.

Neden bir toplantı için Cennete gitmesi emredilmişti? Genellikle melekler, iletişim cihazındaki H-portal uygulaması aracılığıyla onunla iletişim kurardı. Melekler nihayet yirmi birinci yüzyıla ayak uydurmuştu. Çok nadiren, yüz yüze görüşmek gerekirse, ona gelirdiler.

Bu aleme girmek için özel bir geçiş izni verildi. Tam öğlen saatinde yeşil düğmeye bas.

Hangi yeşil düğme? Öğlen? Hangi lanet saat dilimi? Melekler en üst düzeyde aptallardı...

Başka bir mesaj belirdi. *Tapınak Dağı'nda saat tam öğlen olduğunda yeşil düğme görünecek.*

"Hmph." Biraz utanarak İsrail'deki saati kontrol etti. Saat 11:58.

Kahretsin. O piçler. Ya planları olsaydı? Ya bir savaşın ortasında olsaydı? Ya da binlerce olası senaryodan herhangi biri?

Sinirli bir şekilde homurdanarak, Resmi olarak Azrail olarak atandığında Cennet'in kendisine bahsettiği yeteneklerden birini kullandı ve göz açıp kapayıncaya kadar Tapınağa gitti, düğmeye basmazsa ne olacağını merak ediyordu.

Bunu öğrenmek için can atıyordu, çünkü o kibirli pisliklerin canı cehenneme. Ama aynı zamanda, kendini beğenmiş bir Cennetliden mesaj ya da ziyaret almak yerine neden çağrıldığını da deli gibi merak ediyordu.

Düğme, tam öğlen saatinde önünde 3D bir projeksiyon olarak belirdi. Parmağını küçük noktanın üzerinde gezdirdi ve anında altın ve kristal bir odaya indi; orada beyaz saten cüppeli üç kadın melek ona bakıyordu.

"İşte buradasın," mor kuşağı ve sarı saçlı kız neşeyle dedi. "Seni hazırlayalım."

Hazır mı? "Ne için? Cennet tecrit altında değil mi? İç savaşınız yüzünden kimse girip çıkamıyor, değil mi?"

"En üst kademedен özel izin aldın," dedi kırmızı kuşağı olan, heykel gibi duran, siyah saçlı melek burnunu çekerek. "Kendini çok onurlu ve minnettar hissetmelisin. Ve iç savaş falan yok."

"Gerçekten mi? Çünkü Cennet'in zorbaları Gabriel'i kovdu ve diğer Başmelekler de devrildikten sonra esir tutuluyorlar..."

Aniden, Raika kendini ayaklarına kadar uzanan, görkemli bir şelale gibi akan süslü fildişi bir elbise içinde buldu. Narin, mücevherlerle süslenmiş korsaj ön tarafta daralıyor, sonra da etek ucuna kadar parıldayan kristallerden oluşan bir ağ gibi yayılıyordu. Ağıraksız ve ışıltılı olan elbise, Raika'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen, enfes bir parçaydı.

Annesine çok yakıştırdı.

Önünde bir ayna belirdi ve şaşkın bir kahkaha attı. Bu kıyafet hiç ona göre değildi. Saçlarını hiç bu kadar göz alıcı bir topuz haline getirmede, Cinderella'nın kıskanacağı açık burunlu yüksek topuklu ayakkabılar giymedi ve kesinlikle ışıltılı, elmaslarla süslenmiş bir taç takmadı.

Hayır, onlar elmas değildi. İçlerinden ışık yayılıyormuş gibi parıldıyorlardı. Hipnotize edici güzellikteydiler, belki de yıldızlardı. Gerçek yıldızlar. Vay canına.

Her şey çok saçmaydı.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" Meleklerle doğru döndü. "Sanki bir tek boynuzlu at sılmış gibi görünüyorum."

Crimson Sash, dar burnunun ucundan Raika'ya baktı. "Giydiğin kıyafetle Melekler Konseyi'nin karşısına çıkamazdın."

"Sizlerin

beni zorladığınız kıyafetlerdi, ve pardon... kiminle görüşeceğim?"

"Melekler Konseyi. Sana tanıtılacaksın."

"Ne olarak tanıtılacağım? Bir cupcake mi?"

Raika'nın başka soru soracak zamanı yoktu. Zaten cevap vermeye niyetli de görünmüyorlardı. Onu devasa,

kemerli bir koridordan, en uzun boylu ve en geniş kanat açıklığına sahip meleğin bile girebileceği kadar geniş bir dizi zümrüt kapıya götürdüler.

"Durun." Kırmızı Kuşaklı, Raika'yı inceledi, turkuaz gözleriyle onu baştan aşağı süzdü. "Bu olmaz. Peki bu nasıl?"

Diğer iki melek onaylayarak başlarını salladı.

"*Mükemmel.*"

"*Harika.*"

Raika Kırmızı Kuşak'a baktı. "Ne yaptın?"

Aniden ayna tekrar ortaya çıktı ve Raika kendine baktı. Biraz farklı bir hali vardı. Siyah yerine kestane rengi saçları vardı. Burnu biraz daha küçüktü. Gözleri daha yuvarlaktı.

"Babanından çok annene benzemeni istiyoruz," diye açıkladı Mor Kuşak. "İnsanlara seni kimin doğurduğunu hatırlatmanın bir anlamı yok."

"*Beni kim doğurdu?* Sizi sefil kış sümüşü torbaları! Beni eski halime döndürün!" Kırmızı Kuşak'a döndü. "Bu saçmalık..."

Görünmez bir darbe yanağına isabet etti ve bir adım geriye sendeledi, topuklu ayakkabılarından birini neredeyse kaybediyordu.

Kırmızı Kuşak, ıslıl ıslıl bir güzellikten öfke dolu bir görüntüye dönüştü, boyu birkaç santim uzadı ve sesi gürlledi. "Üstlerinin huzurunda küfürlü sözler kullanmayacaksın. Uslu *duracaksın.*" Kolunu uzattı ve açılan kapıları işaret etti. "Git."

Raika inatla çenesini kaldırdı. "Ya gitmezsem?"

"O zaman çok değer verdiğin Başmeleklerin yanına katılacaksın." Mor Kuşak kolunu geniş bir hareketle salladı ve Raika'yı kapıya doğru itti. "Çok uzun sürmez."

Ne cadalozlar.

Kapının öbür tarafında ne varsa, onu parıldayan bir tür perde gizliyordu. Onu bir cehennem diyarına ya da bir kasap dükkânına gönderiyor olabilirlerdi, kim bilir.

Aslında, her ikisi de, konuşan kış sümüşü torbalarıyla dolu bu parlak, ışıltılı yerden daha iyi olurdu.

"Bekleyin." Raika meleklerle döndü, ama onlar gitmişti. Bu garip yerde tek başınaydı ve körü körüne emirlere uyması bekleniyordu.

Seçeneği yoktu. Aslında, görünüşe göre bir seçeneği vardı. Bilinmeyene göğüs germek ya da bu korkunç,

parlak duvarlar ve tuhaf yaratıklarla dolu bu korkunç alemde bir tutsak olmak. Burası tüyler  rperticiydi ve sonunda bunun nedenini anladığında içindeki tedirginlik daha da arttı.

Gölge yoktu.

Her Şey aydınlık ve parlaktı, ıŐıkların konumu ve gücünden kaynaklanan gölge farklılıkları yoktu. Burası muhteşem, ışıltılı ve mimari açıdan çarpıcıydı, ama yine de... steril ve, cesaret edip bunu düşünürse, ruhsuzdu. Tuhaf.

Ellerini esnetip her birinde bir silah olmasını dileyerek kapıdan içeri adım attı.

Ve Şaşkınlıkla durdu.

Gökyüzünde duruyordu. Bir bulutun üzerinde bile değildi. Sadece... mücevher rengi binaların bulunduğu muhteşem bir Őehrin üzerinde havada süzülüyordu. Cilalı inci köprüler, yemyeŐil  ayırardan ve rengarenk ormanlardan kıvrımlı yollar çizen kristal mavisini nehirlerin üzerinde uzanıyordu.

Ne güzellik.

Ne *sıkıcı*. İnsanlar burada ne yapıyordu? Piknik mi yapıyorlardı, Pegasus'lara mı biniyorlardı?

"Hoş geldin."

Ne oluyor...?

Raika neredeyse yerinden sı ırayacaktı. ŐaŐkınlıktan o kadar meşguldü ki, etrafında beliren insanları fark etmemişti. İlk başta, parlak bir kumaŐtan yapılmış koyu mavi bir takım elbise giymiş, uzun boylu, siyah saçlı konuŐmacı da dahil olmak üzere sadece birkaç kişi vardı. Ama sanki bir perde kalkıyormuŐ gibi, aşağıdaki Őehrin üzerinde yükselen bir kulenin cam zeminli odasında olduğunu fark etti.

Oda müzikle doluydu; hepsi en güzel kıyafetlerini giymiş olan Celestials birbirleriyle kaynaŐıyorlardı; bazıları ortadaki bir çeŐmeden akan g l rengi sıvıyla dolu kadehler taşıyordu.

Konuşan adam ilerledi. "Ben Galad." M cevherlerle süslenmiş eliyle zarif bir hareket yaptı. "Ve buradaki herkes seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Kalabalık ona yaklaşırken köşeye sıkışmış bir fare gibi hisseden kız kaşlarını çattı.

Tanrım, Şu anda *gerçekten* bir silaha ihtiya ı vardı. "Neden benimle tanışmak istiyorlar?" Melek Şaşkın görünüyordu.

"Yöneticilerin sana söylemedi mi?" "Belli ki söylememiş."

Derin bir endişeyle geri adım attı ve başka bir adamla ve bir şekilde sıkıcı görünmeyen sade gri bir elbise giymiş bir kadınla konuştu.

Raika bu fırsatı değerlendirip etrafa bakındı, ama baktıkça daha da endişelendi. Herkes onu izliyordu; kimisi merakla, kimisi açıkça düşmanca, kimisi de tiksintiyle. Neyse ne. Azagoth'un, yani Azrail'in kızı olarak, buna sık sık maruz kalıyordu.

Ama erkeklerin çoğu ona hayranlık ve şehvetle bakıyordu.

İçgüdüsel olarak güçlerine uzandı, ama bir duvara çarptı. O pislikler güçlerini engellemişlerdi.

Raika, yirmi dokuz yılının çoğunu ya ebeveynlerinin yaşadığı cehennem benzeri alemde ya da Sheoul olarak bilinen cehennem aleminde iblis avlayarak geçirmişti ve onu korkutacak çok az şey vardı. Çoğu zaman, odadaki en acımasız canavar oydu.

Ama bu sefer değil.

Avımı köşeye sıkıştırdığımda, avımın hissettiği şey bu olmalı.

Galad ona döndü. "Seni bugün buraya bir eş bulmak için getirdik."

Onu doğru duyduğundan emin değildi. "Eş mi dedin?"

Gri elbiseli kadın öne çıktı, çenesini dik tuttu, soğuk, çelik rengi gözleriyle Raika'yı delercesine baktı. "Azagoth'un kızı olarak, bizim için özel bir önem taşıyorsun. Bu yüzden bugün, toplumumuza tanıtılıyorsun," dedi, bakışları kadar soğuk bir sesle. "Bir eş bulmak için."

Blue Box Press Yazarlarını Keşfedin

Daha fazla bilgi için www.TheBlueBoxPress.com adresini ziyaret edin.

[Dylan Allen](#)

[Jennifer L. Armentrout](#)

[Kristen Ashley](#)

[Xio Axelrod](#)

[Steve Berry](#)

[Lexi Blake](#)

[Audrey Carlan](#)

[Marie Force](#)

[C. W. Gortner](#)

[Heather Graham](#)

[Donna Grant](#)

[Larissa Ione](#)

[Suzanne M. Johnson](#)

[J. Kenner](#)

[Randy Susan Meyers](#)

[Jennifer Probst](#)

[Christopher Rice](#)

[M.J. Rose](#)

[Kennedy Ryan](#)

[J.R. Ward](#)

Blue Box Press adına

Liz Berry ve Jillian Stein şükranlarını sunar ~

Steve Berry
Benjamin Stein
Kim Guidroz
Chelle Olson
Hang Le
Chris Graham
Tanaka Kangara
Jessica Saunders
Stacey Tardif
Suzy
Baldwin,
Grace Wenk,
Trinity Shain
Steffani Christensen
Dylan Stockton
Peggy Boulos Smith
Richard Blake
ve Simon Lipskar

İçindekiler

Kitap Tanıtımı Larissa	
İone Hakkında	
Larissa İone'dan Diğer	
Eserler İthaf Teşekkürler	
İçindekiler Sözlük	
Soy Ağaçları	
Önsöz	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
13. Bölüm	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Son Söz](#)

[Bir alıntı 'den Gabriel'in Gabriel'in dördüncü serisinin](#)

[Demonica serisinin dördüncü kitabı...](#)

[Blue Box Press adına](#)

